

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

T. V. P. II.

ADNOTATIONES

AD LIB. III. ET IV.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 11. ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ) Serve Aldinum, in cuius codice supra βουλῆς hinc calami errore natum testantur Arch. Vind. et Theo. Solet scriptor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit Portus. Συμβουλῇ sicubi conspicitur, dubiae fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi mssti damnant mutantque, quemadmodum Medic. Pass. Ask. VII. 15. VIII. 101. et 102. Nōn nescio, in Platone, Xenophonte, Demosthene, Dinarcho, multisque aliis συμβουλῇν sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. WESS. — Commode l. 5. ἐν βουλῇς, consilio hominis; nunc, variandi causa, τῇ συμβουλῇ, suasu eiusdem. Structura orationis sic intelligenda, ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ Καμβύσιᾳ, καλεῖται αὐτὸν αἰτεῖν etc. Caeterum I. 157, 12. apud Nostrum in συμβουλῇς consentiunt omnes. S.

12. ἵνα ἢ δοῦς ἀνιῶτο, ἢ μὴ δοῦς) Ista scribens et vicina, [l. 15.] οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνησασθαι, meminerat forsā Euripidis in Iphig. Aul. 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναι τε, μὴ δοῦναι τε, τῆς τύχης ὅπως "Αἴαντ" ἄθραυστα: ista vulgatae vocis ἄριστα correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitror, expectanda, debetur ingenio Ti. Hemsterhusii, locum explanantis ad Hesych. in "Αθραυστα. Euripides illic suum imitabatur Aeschylum Suppl. vs. 385. ἀμχανῶ --- Δράσαι τε, μὴ δράσαι τε, καὶ τύχην ἐλεῖν. VALCK.

19. μεγάλη τε καὶ εὐειδής) Glossator S. Germani: Εὐειδής [Εὐειδής] οὕτως φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς Ἑρνοφῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. E.) Ἡρόδοτος Α'. δις καὶ τρίς, καὶ Herodot. T. V. P. II.

ἀπαιρέτους οἱ ἑρμῆες. Qui inprohabant, librum de differente usu τοῦ καλοῦ, εὐμόρφου et εὐειδοῦς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τέκνα εὐειδέα τε καὶ μεγάλα habet cap. 3. Ego vero speciosam Nileti formam non nego, miror tamen. Erat unica *Apriae filia*, quem ante hos XLIV. annos Amasis exstinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis huius Persicae expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. WESS. — Difficultatem levatum ivit *Larcher*, monens minime certum esse, ante XLIV. annos exstinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (II. 162.) praeterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.

24. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἄμ. οὐ μανθάνεις) *Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum.* Quam lib. I. c. 5. recte converterat *Valla*, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit *Io. Davies* ad *Ciceron. Tusc. IV. 15.* rectius omisisset ad mentem *Bentleii*. Optimi quique veterum, Tragici praesertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adiungere casus participiorum. Pro οὐ μανθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γινώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant *Herodoteis*: *Soph. Antig. 538.* οὐδ' ἐμὸν-θανον Τρέφων δὲ ἄτα. *Aiac. 818.* ἔγνωκα μὲν δὴ Φωτὸς ἡπατημένη etc. *Pausan. II. p. 157.* ὡς ἔγνωσαν ἀπατῶμενοι. *VII. pag. 557.* ἐπεὶ ἀπατῶμενοι συνήκαν. *Eurip. Med. 26.* ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἥσθητ' ἡδίκημένη. *Xenophon Ἑλλ. VII. pag. 359, 41.* οὐκ αἰσθάνεσθε ἐξαπατῶμενοι. *Thucyd. II. 51.* ὅποτε τις αἰσθοίτο κλέμων: vertit *Lucretius VI. 1229.* ubi se quisque videbat *Implicitum morbo.* Graecismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo *implicitus.* *Virgilius*: Sensit medios delapsus in hostes. VALCK.

CAP. II. 1. οἰκισθῆναι Καμβύσεα) *Dion* in Persicis, et *Lynceas Naucratis* in Aegyptiacis, τὴν Νειτῆτιν Κύρω πεμφθῆναι Φασιν ὑπὸ Ἀμάσιδος, ἐξ ἧς γεννηθῆναι τὸν Καμβύσεα, apud *Athen. XIII. p. 560. r.* ubi quae narrata fuerant e *Ctesia*, de *Neitetide*, ad *Cambysen* missa, pleraque concinunt *Herodoteis*. In *Νειτῆτις*, *Νίτωκεις*, aliisque nominibus Aegyptiacum latere *Minervae Neir* vel *Nhῑt*, vidit *Iablonskius*, monuitque plus semel. VALCK.

Ibid. Αἰγύπτιοι δὲ οἰκησύνται Καμβύστα) Herodoti haec manus: vide I. 4. et 94. Aegyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti *Athenaeus* ostendit XIII. pag. 560., *Dino* in Persicis et *Lynceas* Naucratis Aegyptiacorum lib. III. amplexi fuerunt, quos *Polyaenus* Strateg. VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quaerere omitto: adprobavit suo eam calculo *Ctesias*. WESS.

CAP. III. 12. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, κάτω θῆσω, etc.) Non dissimiles minae, neque fugit *Berglerum*, Carthaginiensium, alio tamen gestu declaratae, in *Plutarchi* Timol. p. 240. e. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit Platónico in Phaedon. p. 90. c. ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπω, ἄνω καὶ κάτω στρέφεται: et *Demosthen.* adv. Aristogit. I. p. 492. ὅταν τὸ δίκαιον -- ἡττᾶται τοῦ φθόνου, τότε ἄνω καὶ κάτω πάντα χρηὶ νομίζεν ἐστράφθαι. Rursus περὶ Στεφ. p. 156. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὗς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκλῶν ἔλεγε. Quo ille de genere saepe plura, atque eius exemplo *Dio* uterque, *Aristides*, *Libanius* etc. Neque id mirum, populare enim. WESS.

16. τὴν ἐπ' Αἴγυπτον στρατήν) Apud *Athen.* XIII. pag. 560. f. tradidisse dicuntur *Dion*, et *Lynceas*, Καμβύσῃν ἐνδικούντα τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐπ' Αἴγυπτον ποιήσασθαι στρατείαν. Suum hic atque alibi recuperabit *Herodotus*, στρατήν: cui exercitus dicitur στρατὴν, expeditionem suscipere, στρατήν ποιῆσθαι, III. 39. V. 77. Ut *Herodotus*, στρατείαν et στρατιὰν tanquam diversa semper distinxerunt *Thucydides*, *Xenophon*, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur iudicium *H. Stephani*, *Sylburgii*, *Hemsterhusii*, *Taylori*, *Marklandi*, *Ruhnkenii*. VALCK. — στρατήν reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος) Possunt τὰ πολεμικά apud alios valere, saepe citra ius inculcata. *Herodotus* non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδαμῶν ἔσαν τὰ πολέμια αἰμείνους V. 78. et τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος eodem libro cap. 111. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολεμῆια: tum ἄριστοι τὰ πολέμια VII. 9, 3. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτοι τὰ πολέμια IX. 57. sed manum conprimo. Confer ad *Diodor.* I. 54. et *Abreschii* *Dilucid.* *Thucyd.* p. 196. WESS.

11. ἀποστείλας τρεῖς) Bene Arch.; Τρεῖς Med. et alio-

rum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἐπὶ Χερσωνήσου ἀποστέλλουσι τριήρεϊ οἱ Πεισιστρατίδαι: et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀποσταλῆναι τριήρεϊ μῆ: tum III. 44. ἀπὸ πημπε τεσσαράκοντα τριήρεσι. Accedat, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στείλας πλοῖω ἐς Κέρκυραν III. 52. ex Med. in πλοῖον conversum. WESS.

13. καταμεθύσας γὰρ τοὺς φυλάκους) Mactatis custodibus Laurentius ex Cod. sui θύσας, consentiente Arch. Non arbitror ex vero. Commodius multo est vulgatum. Quod de Cambyse sequitur [l. 15.] καὶ ἀπορέοντι τὴν ἔλασιν, exercuit doctissimum virum *Miscell. Lips.* Vol. VIII. pag. 87., exercuit alios. Deficit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut saepe numero. Simile in *Vindob.* II. 121, 3. WESS. — Conf. IV. 179, 9. S.

CAP. V. 2 seq. μέχρι οὐρανῶν τῶν Καδύτιος πόλιος, ἣ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαιστίνων) Articulum ἦ ante ἐστὶ Iac. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 23. p. 475. nullo iure sustulit. Pingi debet aut ἦ ἐστὶ, sublato tono, aut γῆ ἐστὶ, quae Iac. Gronovii plausibilis divinatio. In Phoenice Sidon et Tyrus fere ultimae erant, II. 44. et 116. Phoenicen excipiebat Syria Palaestina, iuxta mediterranei maris litus ad Aegyptum usque protensa. Τῆς Συρίας ταῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνη καλεῖται, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phoenice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τε Συρίην τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἴγυπτον, ἐς τὴν τελευτᾷ, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A Phoenice ad finem s. urbis Cadytis, (male μέχρι οὐρανῶν ad montes vertunt, quod H. Stephan. et Gronovius pulcre viderunt) Palaestinarum censebatur: hinc emporia ad mare, nam ἐπὶ iustum est, Ienysum usque, regis Arabis, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et Vind.; inde vero, ad Serbonidem lacum, omnia iterum Syrorum Palaestinarum. Haec, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut Cadytis et Hierosolyma longe discrepent. Illa erat regionis maritimae, ac Philistaeae; haec a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, Iudaeae. Et quis Hierosolyma Καδύτιν adpellavit? Sanctam aiunt קדושה sive קדושה fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדושתא Καδύτιν, formatam. Fac vero, Iudaeos San-

etiam religionis suae metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistaei et vicinorum alii, gentis Iudaicae osiores maximi? Qua porro dialecto **Καδύτις** *Caduta*, quum **Καδύτις** apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulsit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut **Καδύτις** superiore libro [II. 159, 7.] atque hic **Καδύτις** corrigeret, ad *Itiner. Mundi Abr. Peritzol* pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque haec de *Cadytis* situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes *Perizonium*, *Relandum*, et doctum iuvenem (dignum, si fata sivissent, vita prolixiore) *Isac. Toussaint*, Dissert. ante hos XXII. annos Franequerae scripta, de *Cadyti Herodotea*, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio eius tractus, quibus *Scaligeri* et *Perizonii*, quippe in Arabiae mediterranea atque a mari retractor, *Cades Barnea* inseri non potest. *Gaza* Dissertationis *Toussaint* foret opportuna, modo nomen congrueret. *H. Relandi* Philistaeorum *Gath*, unde **Καθίς** et **Καδύτις** nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula, N. L. De *Ienyso* nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope *Rhaphiam* fuisse. De *Serbonide palude* et *Typhone demerso in eam* videndus *Apollon. Rhod.* II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS.

CAP. VII. 3. **σάξαντες ὕδατι**) Divinus hic *Arch.* liber est. **ἔλξαντες ὕδατι** quis intelligit? nec melius erit **ἐλπίσαντες ὕδατι**, quod *Pavii* extudit ingenium; namque κατὰ δὴ τὰ εἰρημένα, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de Codd. dicam, excludunt. *Vasa* innuuntur *vinaeria*, quae aqua stipabantur, ut sitientibus potum in Arabia illis arenis praeberent: hoc **σάξαντες ὕδατι**, sive, ut proxime, [cap. 6, 11.] **πλήσαντες ὕδατος**. Cl. *Reiskius*, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adpareret, ex *Clementis Alex. Paedag.* II. p. 219. ἀποσεσχημένους τροφαῖς, et *Athen.* VII. pag. 322. τυρῶ τε σάξας: tum *Polybii Excerpt.* pag. 1489. σάπτουσιν εἰς ἀγγεῖα adposuit, [Polyb. XII. 2, 5. nostrae ed.] neque oblitus, prorsus opportunum, ἀγγεῖον ὕδατι σεσχημένον *Luciani Deae Syr.* c. 48. Adcedit *Cercidae* versus in *Stobaei Serm.* IV. p. 54. ἀνέρες, ὧν τὸ κῆαρ Παλῶ σίσταται καὶ δυσκνήπτω τρυγί. Quibus omne

luto, seu vino, uti opinor, Cor sordet atque facies non purgabili, ex versione summi Grotii. Nam αἷματι τε καὶ σαρκὶν διασάρτων Galeni Protrept. pag. 5. praetereo. Neque enim in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere pergant, correctione gaudebunt. WESS.

CAP. VIII. 7. κροῦδα) Corrigenti docto viro κροῖδα favent Arch. et Vindob., non certior usus. Κροῦς est in Polluce, quin ipsa haec Herodotea ex Falckenburgii Codice. Κροῦδας reliquisse Hesychium vocum series monstrat. Κροῦδιζεν in floccis legendis posuit Aretaeus: habet Aëtius lib. III. c. 161. περὶ κροῦδαν. In Theophrasti Charact. c. 2. vetustissimi mssti ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφαιεῖν κροῦδα. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Oeconomia docuit. Quae si satis non faciunt, observata Salmasio in Solin. p. 283. adcedere poterunt. WESS.

[8. λήους ἐπτά. Norunt orientalium linguarum studiosi, ex hoc Herodoti loco cum aliis collato rationem reddidisse doctos viros, unde factum sit, ut in Hebraeorum sermone iusiurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario numero derivatum est. S.]

15. ὑποτρόχαλα, περιξυρῶντες) Περίτροχαλα recipiet e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Praebet illud Plutarch. T. II. p. 261. F. Περίτροχαλα κείρεσθαι Athenis, quod ex Hesych. constat, σκαφίον dicebatur: ad Harpocr. in Σκαφίον notat H. Valesius. Plura dedit H. Iunius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, κείρονται περίτροχαλα τοὺς κροτάφους, commodè reddi περιξυρῶνται. Sed pro περιξυρῶντες, quae forma certe non est Ionica, fortasse cui scripsisse suo more videbitur Herodotus περίξυρῶντες τοὺς κροτάφους: mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videtur natum. VALCK.

Ibid. κείρονται δὲ περίτροχαλα) Verum hoc praestant veteres schedae et sermonis consuetudo. Pollux de tonsurae generibus, II. 29. κορυὰς δὲ εἶδη, κῆπος, -- περίτροχαλα, ex Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi T. II. p. 261. F. τὰς δὲ θνδείας (bene ita Salmas.) ἠνάγκαζε περίτροχαλα κείρεσθαι, in orbem tonderi. Talis εὐείμων ille καὶ ἀποκειράμενος τὴν κεφαλὴν περίτροχαλα, in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci περίτροχον κείρο-

μενοι, *Agathiae* lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsurae modulus, proptereaque *Ieremiae* c. ix, 25. קצוצי פאה circumcisi capitis angulos, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura *Salmasii* Epist. de Coma p. 50. et *Vitrinae* Commentarius in *Esaiae* c. xv. p. 463. WESS.

17. Οὐροτάλ) Dedi S. Bocharto Phal. II. 19. p. 110. et *Reiskio* Miscell. Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi Οὐροτάλ quis maluerit) scripturam: nam Οὐροτάλ ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis praecipua numina, Sol et Luna. In Οὐροτάλ princeps syllaba manifesto Hebraeorum et Arabum אור, solem lumenque indicans, se prodit: defit enim praegnans caussa, ut Ολοτάλ cum *Pocockio* Specim. Hist. Arab. p. 107. formetur. Pars vocis extima in ambiguo haeret. *Reiskius* אורוטל Urotal, [vel Orvetal] h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litterae voci constant; [Arabum enim littera و respondet Hebraeorum ו.] haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. Lux, illorum in disciplina, boni origo; umbra et tenebrae, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen impingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen coniecturae. Aliam dabit *Io. Clericus* ad *Iobi* c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cuius in re ancipiti fidem prodigere nolo. Luna, sive *Coelestis Venus* Arabum, I. 131. 'Αλίττα perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'Αλλιάτ, quod ill. *Scaliger* ad Fragment. Graec. p. 27. iam pridem docuit, Arabum est הלאל Halala, Alila, sive Luna μηνουίδης et crescens. *Bochartus* plura. WESS.

CAP. IX. 12. ῥαψάμενον τῶν ὠμοβοέων etc.) Aldi et aliorum, etiam Arch. (e quo ὀψάμενον Galeus, longe errans, produxit,) potior lectio. Consui profecto prius coria ista bubula, ut canalem scortum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego ῥάπτειν in Musis iterari, nec adspernantur tamen ἐς τὸν μηρὸν ἐνέβ-ῥάψατο II. 146. Amnis *Corys* Arabum Geographo ואדי אלקרי, torrens Core. WESS.

15. τὸ ὕδωρ σώζωσι) Nihil in his quod offendant: parantur cisternae, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum sitientibus dent? Hoc postulant Valla et schedae, quae

ἵνα δεκόμεναι τὸ ὕδωρ πορίζωσι, ut aquam recipientes potum praebeant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; [bene factum; videtur enim πορίζωσι e scholio natum, quod ab homine profectum, qui σώζωσι τοὺς Πέρσας intellexerat.] qua formidine praepeditus non sum in revocata τριῶν voce [l. 17.] et ἱστρατοπεδεύετο. [CAP. X. l. 2.] Levia admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. profligavit. Ἐν Πηλουσίῳ στόματι, [Cap. 10, 1.] ad Pelusium ostium bene Valla. Στρατεύεσθαι praeterea et στρατοπεδεύεσθαι permiscetur V. 14. Sed quid multa? στρατοπεδεύεσθαι ἐν Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

CAP. X. 14. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψεκάσι. Veteris erant Atticismi, Moeridi adnotatae formae: Ψακάς, Ψιάθος, Ὑτάλος, Σιάλον: eundem sonum in nonnullis alteri praelulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶς forte scribendum:) [immo bene habet λαμπρῶς] πολλάκις ἔεται, ψεκάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, οὐ γὰρ δὴ ἔεται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. [?] Pluviam irrigari vel humectari est ἕσθαι. Recte restituit e msto Gronov. lib. II. c. 14. εἰ μήτε γε ἕσεταιί σφι ἡ χώρα. Assyria ἔεται ἐλίγῳ, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ἔεται ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. οὐχ ἔεται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ πορίζεται ἡ Ἰνδική: contra scribit Philostr. Indiam θαμὰ ἕσθαι. Aelianus N. A. XV. c. 6. ἔεται Ἰνδῶν γῇ διὰ τοῦ ἥρος μέλιτι ὑγρῶ. VALCK.

Ibid. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδ.) Sequor Med. etsi patroni ψεκάδι non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristidis in Aegypt. p. 539. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ἔεται ψεκάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὥς ἐν χρόνις: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti aequum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam subia-

de [at hac ipsa notione, subinde haud raro graecum πολλά-
κις usurpatur,] in superiore Aegypto pluviā cadere, sive,
uti *Aelian.* de Anim. VI. 41. βανίσι δέειν λεπταῖς τὸν θεόν.
Mitto νεφερόν ψεκάδι λεπτῇ μεμιγμένον *Plutarchi* Socr. Gen.
p. 596. c. et κατὰ νεφῶν ψεκάδας ἕσθαι *Heracleti* Allegor.
p. 466. WESS.

CAP. XI. 15. πεινόντων ἐξ ἀμφοτέρων) Male praepo-
sitionem ab *Arch.* et *Vind.* exilio tradi, supra I. 76. signi-
ficatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem hu-
manum, vino mixtum, in pateris circumtulērunt, per
ea est similis *Apollodori* *Cassandrensis* Tyranni in *Dio-*
dori T. II. [Excerpt. ex lib. XXII.] p. 563. ubi olim plura.
WESS.

CAP. XII. 4. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσίων etc.) Omnia
ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholiq̄ derivat *Cl.*
Abreschius. Non audeo accedere. Abeunt minime ab ab-
undantiore *Nostri* in scribendo more, habuitque suo *Syne-*
sius in libro, tantum in regis *Psammeniti* nomine lapsus.
Cur autem Aegyptiorum capita fuerint duriora, fragi-
liora Persarum, disputavit praeter alios *Mercurialis* *Var.*
Lect. I. 21. WESS.

17. ἀσθενείας φορέουσι τὰς κεφαλὰς) Persae, quia σκιτροφέου-
σι, πῖλους τιάρας τε φορέοντες. Horum recordabatur forte *Pla-*
to, quando de *Leg.* XII. p. 942. d. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquie-
bat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθεῖρειν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμά-
των περικαλυφῇ τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πῖλων τε καὶ ὑποδημά-
των γένεσιν καὶ φύσιν. Hoc in loco πῖλοι capitis sunt tegumen-
ta: pedom involucra πῖλοι eidem *Platoni* dicuntur in *Sym-*
pos. p. 220. b. quod *Pollux* adnotavit VII. 172. *Platonis*
locum respicit *Musonius* *Io.* *Stobaei* p. 17, 53. Non protrita
Graevius dedit ad *Hesiodi* Ἔργ. x. Ἡμ. vs. 542. VALCK.

18. πῖλους τιάρας φορέοντες) *Synesius* πῖλους duntaxat, sed
multa alia suo sermone mutans. Ego cum *Gronov.* sentio,
cui *Strabo* ex parte adstipulatur, τιάρας περιεκείμενοι πλωταῖς,
de Persis XV. p. 1066. [p. 733. b. ed. Cas.] *Iornandes* *Getic.*
cap. xi. de *Diceno*, nomen illis *Pileatorum* contradens, ut
reor, qui opertis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine
appellamus, litabant: quasi omnes pilei fuissent tiarae,
quod secus habet. Mox ἰόντα εἶδον [L. 19.] ex schedis resti-
tui, inhaerens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc.

Confer Gronov. IV. 23. [ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.] WESS.

CAP. XIII. 3. ἀνὰ ποταμόν) *Cambyzes navem Memphin versus misit.* Hic non requiritur articulus, recte etiam omisus IV. c. 14. ἔπλεον κατὰ ποταμόν - - ἐς θάλασσαν: hoc est secundo flumine navigare; illud, *adverso*. κατὰ ῥέον et ἀνὰ ῥέον similiter adhibentur. In iisdem formulis saepe requiritur articulus adiectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνὰ τὸν ποταμόν, *adverso flumine navigari nequit prae rapiditate.* II. 96. in Nilo baris ἀνα μὲν τὸν ποταμόν οὐ δύναται πλέειν - - κατὰ ῥέον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλόον ἀνὰ τὸν Βερνσθενία. *Secundo flumine vehi, κατὰ τὸν ποταμόν καταπλεῦσαι,* Thucyd. IV. c. 107. et Aeschini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra *adverso Eridano navigare* Luciano est ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἡριδανόν, T. II. p. 88. *adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Νεῖλον,* T. III. p. 556. In his similibusque verbo praefixa praepositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Aethiopiam, nisi fallor, Diodoro Siculo I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλέοντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

7. καὶ τοὺς ἀνδρας κρεουργηδὸν διασπάσαντες) *Opinor in his aliquid esse commissum.* Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenaea navi vectos. Sed bene si *Herodotum* novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiose adscribit c. 14. Aegyptiorum ad bis mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicium sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenaea ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ διηκοσίους ἀνδρας etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΣ notae διηκοσίων. Si [aliud exemplum vocis] κρεουργηδὸν desideretur, *Eunapius* in Aedes. p. 45. dabit. WESS. — Immerito τοὺς ἀνδρας sollicitasse videtur Vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἀνδρας adiecto articulo scribens *Herodotus*, indicat, dilaniatos fuisse quot quot homines in ea fuerant. S.

9. χρόνῳ παρέστησαν) *Laurentii Latina, obsessi aliquamdiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spreus. Viam muniverat Scriptor VI. 99. ἐνθαῦτα τούτους ἐπο-*

λίσκον --- ἐς δὲ καὶ οἱ Καρύστιας παρέστησαν, *donec etiam Carystii in dedicationem venerunt*. Porro cap. ult. lib. VI. ἐπολορεύοντο, ἐς δὲ καὶ οὗτοι παρέστησαν: tum V. 56. παρέστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι. Non addo aliunde plura. Lege notas Cl. Io. Taylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS. — Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis philol. Lips.) haud dubie hic κατεστήσαντο legendum, provocantem ad illud III. 155, 12. οἱ πολέμοι παραστήσονται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 10. παρὰ τοὺς πατέρας) Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: *quum puellae plorantes illac praeteribant, ubi parentes erant collocati*. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7. [II. 121, 68.] ὡς δὲ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 364, 11. [III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.] Thucyd. VIII. 86. ἐπειδὴ ἐγένοντο πλείοντες κατ' Ἀργος. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο. Demosth. contr. Canon. p. 689, 12. παρέχεται Κτησίας κατὰ τὸ Λεωκόριον: *mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει - πόλλιν κατ' αὐτὸ πως τὸ Λεωκόριον εἶναι*. VALCK. — Sic de his qui in acie stant *ex adverso aliorum*, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 6 seq. et deinde saepius. S.

Ibid. παρήσαν αἱ παρθέναι) Pingi potuerat παρῆσαν aut παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἦσαν δρόμῳ III. 77. ἦσαν ἐπὶ τὴν οἰκίην IX. 5. ubi ἦσαν tamen scripti. *Etymologus* p. 121, 42. καὶ ἐν συνθέσει ἀπῆεν καὶ παρῆεν καὶ ἐξῆεν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν --- ἀπῆσαν. [Vide Var. Lect.] Rediit praeterea [L. 11.] οἱ μὲν ἄλλοι πατέρες, quod ex scriptionis compendio vitiatum series postulat. Denique παρεξελθούσων, [L. 13.] cui rarior usus, quo minus in sede illibatum haereret, nocuit. Τὸ δὲ φάσμα τοῦτο ἰωυτὸν μὲν παρεξελθεῖν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην. WESS. 22. τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον) Tametsi bonae fidei Codd. sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἡγεόμενον rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας VI. 63.; usus respondet:

mox certe τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείλοντα [l. 37.] de eodem regio iuvene posuit: addedit, lapsus leviter, *Aristoteles Rhetor.* II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἀμασις, ἐπὶ μὲν τῷ υἱεὶ ἀγομένῳ ἐπὶ τὸ ἀποθανεῖν, οὐκ ἰδάκρυτον, ὥς φατιν, ad haec adludens. Quod si tamen ἡγούμενον defendi debeat, refingi ἡγούμενον τὴν ἐπὶ θάνατον poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν ὁδὸν ἡγέοντο IX. 15. τὴν ἐπὶ θανάτῳ supra. [nescio an I. 109, 3. respiciat: sed vide ibi notata.] WESS. — Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 8. provocare, coll. l. 24. huius cap. S.

38. οὔτε ἀπέκλυσας) Praecessit ἀνακλαύσας μέγα et sequetur. Nunc schedae aliud probant, idque commodum aequae: τὸν ἀν' ἰδανταὶ ἀποκλαύσαντα, II. 121, 3. *Aeschylus Prometh.* 658. Ὡς ἀποκλαύσαι καὶ ποδύρεσθαι τύχας. *Sophocles Oed. Tyr.* 1466. *Philoct.* 709. et frequentissime *Procopius*, sollers priscorum aemulator. WESS.

41. ἢν μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν) Saepius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὥστε: a Codicibus adfirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem saepe soleat exprimere structura *Xenophon*, sicuti Ἀπομν. III. p. 448. 30. μείζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit *Eurip.* *Hec.* 1114. κρείσσον' ἢ φέρειν κακὰ: μείζον ἢ φέρειν, *Soph.* *Oed. Tyr.* 1302. In *Eumenid.* *Aeschylī* forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρῶγμα μείζον ἢ τιν' οἶσθαι τῷδε Βροτῶν δικάζειν. Quae primum occultaverat amorem, *Stratonicae* τὸ κακὸν μείζον ἡσυχίης ἐγένετο, in libello de *Dea Syria* p. 469. Censebat *Herodoti* *Psammenitus*, eam cladis esse domesticae gravitatem, quae fletu levare recusaret; quique adeo flenda pateretur leviora perpassum: τὰ οἰκνία ἢν μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Ista *Ios. Wasseus* commodum admovit *Thucydideis*, VIII. 75. μείζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας. In *Stobaei Flor.* Tit. 121. p. 612. exstat illud *Bacchylidis*, μείζον ἢ πενθεῖν κακόν. Quae verbis exprimi nequeunt prae magnitudine, κρείσσον' ἢ λέξει λόγῳ *Τολμήματ'* *Eurip.* dixit *Supplic.* vs. 844. Illud Eiusdem apud *Strabon.* VIII. p. 563. B. [p. 366. ed. Cas.] Ἀρετὴν ἐχούσης μείζον' ἢ λόγῳ φράσαι, et vicina suspicor equidem, ob historiam *Messenicam*, e *Cresphonte* petita. *Herodoteum* ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto *Simonidis Plutarch.* II. p. 15. c. apud *Philon.* *Iud.* p. 884. E. *Pausan.* I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

42. πένθος) πάθος melius. Eiusdem originis voces, (quales βάθος et βένθος,) atque a Grammaticis saepe permutatae, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur [l. 44.] Homereum ἐπὶ γήραος οὐδῶ, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Io. Taylor V. Cl. in Or. Lycurgi p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γήραος οὐδῶ, prouti Lysiam dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδός. Aeneum limen, χαλκεος οὐδός in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Oed. Col. vs. 57. χαλκόπους οὐδός: neque enim οὐδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδὸν adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

45. καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα etc.) Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπεὶ ἀπενειχθέντα ὁ Φάρας ἔγνω. et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὖ δοκέειν σφί εἰρησθαι prae se ferre: quae mihi spectasse regium videntur consilium; nam Cambysi plures adfuisse procerum, rerum cohaerentia patefacit. Sic, ipsis videri recte illa dicta, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant ἐπισκόμενος Καμβύσῃ scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. WESS. — In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα ὑπὸ τούτου, εὖ δοκέειν οἱ (sive σφί malis) εἰρησθαι ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, δακρύειν μὲν Κροῖσον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, δακρύειν μὲν (nempe λέγεται, vel λένουσι) Κροῖσον, abunde dixi ad I. 58, 7. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum δοκέειν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενείχθη, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπεὶ et huiusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35, 10. et II. 32, 24. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα idem valeat ac ταῦτα ὡς ἀπενείχθη. Similiter VI. 31, 5. ὡς ἐκάστην (νῆσον) αἰρέοντες οἱ βάρβαροι, ἑσαγήμενον τοὺς ἀνθρώπους: et VI. 79, 7. ὡς ἐκάστους ἐκκαλεόμενος

ὁ Κλεομένης, ἔκτεινε: ubi αἰρέοντες et ἐκκαλεύμενος idem valent ac ἤρεον et ἐξεκαλέετο. S.

CAP. XV. 5. ἣν δὲ καὶ ἡπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν) Nolui ἡπιστήθη movere, quantumvis *Arch.* ἐπιστήθη concinnius tinniat. Quaerunt, possit-ne ἡπιστήθη ex ἐπίσταμαι formari: negavit H. Stephanus: satis acerbe, etsi tectius, a Porto propterea in Lex. Ion. perstrictus. Accipe haec ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in *Collectione Verbor.*, quorum Themata sunt *Anomala*, audiendos esse negat, qui ab ἐπίσταμαι repetant ἡπιστήθη, quod tempus tantum sit τοῦ ἀπιστίομαι. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Saepe eo utitur Plato: in *Convivio* p. 321. A. ἐπιστήθεις: *Phaedr.* p. 357. D. ἐπιστήθῃ: III. *Legg.* p. 589. B. ἡπιστήθη: et ibid. C. [ubi ἡπιστήθησαν. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.] Hactenus Vir amicissimus. Ego vero mallet ἡπιστήθη aut ἐπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν, ex more supra I. 77. firmato. WESS. — De partic. ἣν in ed. Wess. temere pro ei posita dixi in *Var. Lect.* Iam verbum ἡπιστήθη idem Wesseling. cum Porto ab ἐπίσταμαι derivans, passiva notione accepit; quod vel inde adparet, quod πολυπρηγμονεῖν in participio, quam πολυπρηγμονεῖν maluerit. conf. ad C. 1, 24. Eadem notione Valla acceperat, cuius versionem h. l. etiam Wess. cum aliis editoribus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non affectasse res novas. Portus vero, pariter quidem passive accipiens, impersonaliter dictum ἡπιστήθη existimavit: Si compertum fuisset, si constitisset, nihil eum novi curiose moliturum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e Platone productis ἡπιστήθη, ἐπιστήθεις etc. haud dubie activa notione ponuntur. Unde profectus Werferus (in *Act. Philol. Monac. T. I.* p. 106.) sic vertenda Herodoti verba monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune conferens ista ex VII. 29, 15. ἐπίστασθαι εἶναι αἰὲν τοιοῦτος, scito semper talis esse vir, scito te semper talem praestare. Et haec quidem utique commodissima ratio est expediendi hunc locum, si modo ad thema ἐπίσταμαι referendum sit istud ἡπιστήθη. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cuius vide *Thes. T. III.* p. 140. b. et d.) ad thema ἀπιστία referenti, persuasum est, obtinere hic illum graecae linguae idiotismum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in Adn. ad I. 68, 11. attigi: nempe ex duabus negationibus

alteram abundare. Scilicet *εἰ ἠπιστήθη μὴ πολυπληγμονεῖν*, idem est ac si dixisset, *εἰ ἐπιστεύθη μὴ πολυπληγμ.* aut *εἰ μὴ ἐπιστεύθη πολυπρ.*, si de illo creditum esset, non eam res novas moliri; aut; nisi creditum esset novas eam res moliri. Similima certe ratione apud Thucyd. I. 10. *ἀπιστοῖν μὴ γινέσθαι τὸν στόλον* idem valet ac *πιστεύει μὴ γινέσθαι*, aut *μὴ πιστεύει γινέσθαι*; et apud eundem; II. 101. *ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔχειν* idem valet ac *πιστεύοντες μὴ ἔχειν*, aut *μὴ πιστεύοντες ἔχειν*. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrium I. 68, 11. *ὁπὸ ἀπιστίας μὴ γινέσθαι μεδαμᾶ* etc. S.

10. *ἐν δὲ δὴ καὶ τῷ Δίῳ* etc.) Revocavi sollemnem formulam *ἐν δὲ δὴ*, quemadmodum II. 43.: tum Inaro, iuventibus sedibus, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydide I. 103. insignitur, ubi *Δίῳ, βασιλεὺς Αἰθίων τῶν πρὸς Αἰγύπτω*. In Ctesiae Excerpt. [c. 32.] p. 644. *Ἰνάρου Λυδίου ἀνδρὸς* nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correcte, scriptura legi, Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam, *Ἰustum* itaque *τῷ Δίῳ, Ἰνάρω παιδί*. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, rebellantium regulorum liberis principatum non auferre, eius contrarium recentiores Persae, victis gentibus parcentes, nunquam regiae familiae, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94: ed. Venet. WESS.

12. *τῷ Ἀμυρταίου Πανσί*) De Amyrtaeo II. 140. Confiunt his ex verbis viri eruditi, praeterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darii Nothi, Persarum regis, prorogasse: desoivisse enim Amyrtaeum anno eius secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis duce non testatus sit, fallax est. Ex Thucydide II. 140. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtaeum Persarum excossisse iugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum in paludibus Aegypti latitans Amyrtaeus ad-deditionem adigi difficulter posset, in id-usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thucyd. p. 99. WESS.

CAP. XVI. 5. *ὡς δὲ ταῦτα οἱ ἐπιτελέα ἐγένετο*) Ita

praestat augeri. Inferius c. 141. ταῦτά οἱ ποιεῖν ἐπιτελέα: et ad I. 117. Sustuli quoque τὸν νέκυν, ex praecedentibus inconsulto repetitum. *Dio Chrysostomus* Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑπολαβεῖν oratio ostendat, id manifesto claudicans, ὑποβαλεῖν doctissimus *Berglerus* recte instauravit. WESS.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ) *Ioannes Chrysost.* iisdem paene verbis T. II. p. 54. B. θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura *Brisson.* Regn. Pers. II. 14. et *Sam. Tenullius* Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quae Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἱερὸν illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuo rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud *Diodorum* XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemptum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc *Th. Hyde*, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in *Assemani* Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte *Cl. Gronovius* in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγοντις ex *Med.* admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum *Stobaeus*, orationem *Herodoti* inmutans. Adsunt praeter ea, quae vir *Celeb.* advocavit, similis structurae plura VI. 13. VII. 144. etc. WESS.

14. πῦρ θερίον εἶναι) Qui requiritur articulus, vel e *Stobaeo* p. 614, 48. potuisset interseri: τὸ πῦρ θερίον εἶναι ἔμψυχον: ut paulo ante, Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ, atque alibi passim articulo [qui tamen non citra exceptionem necessarius est] subiectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invectum a *Gronovio* φησὶν, pro σφί, vel σφιν, ut est apud *Stobaeum*. Verum in istis: οὕτως θερίοις νόμος οὐδαμῶς σφί ἐστι τὸν νέκυν διδόναι: pro τὸν v. suspicor olim fuisse scriptum, ἀνδρὸς (sive ἀνθρώπου) νέκυν, hominis cadaver: τὸν νέκυν venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebri cadaver dixit νεκρὸν γυναικὸς, II. 89. pueri, παιδίου νέκυν, I. 113. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. Uxoris cadaver δάμαρτος νέκυν *Eurip.* dixit, Or. 1623. ἀνδρὸς νε-

απὸν, Soph. Electr. 1488. τὸν Ἑκτορος νεκρὸν, Athenaeus XV. p. 688. D. Vid. Platonis Gorgias p. 524. c. Eustath. ad Il. I. p. 682, 49. In Herodoto magis etiam adfirmabunt ἀνθρώπου τίκυν ista Antonini VI. 13. νεκρὸς οὗτος ἰχθύος, οὗτος δὲ νεκρὸς ἔρπιδος, ἢ χοίρου. VALCK. — At per se facile intelligebatur, de hominis hic agi cadavere. S.

17. οὐδαμῶς σφι ἰστί) Miror οὐδαμῶς φησὶν ἰστί amplecti ex Mediceo Cl. Virum: nihil enim eius errore ineptius. Σφίον ille voluit, quorsum Ask. si praecedentis ultima admoveatur, ducit. Aegyptios autem vulgarem ignem θηρίων ἔμφυτον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter earum numina ΦΘΑΣ sive *Vulcanus*, ignis et plerarumque artium inventor, apud Diodorum I. 12. et 13. Iunge Nicaeandri Alexiph. vs. 175. et Plut. Sympos. VII. 4. p. 703. WESS.

21. ὡς Ἀμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν) Cambysis insaniam, et popularem Aegyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem iure merito ridet Sinopensis Diogenis admirator, Dion Chrysost. Or. 37. p. 466 seq. et praeter cetera, οἱ Αἰγύπτιοι τε, αἰτ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἀμασις ἦν, τύπος ἦν ἀναιμός, ἄσπαρτος, ἀφύγκος. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro Historiarum deperdito narraverat Diodorus, quod liquet ex Eclog. de Virt. et Vitiis p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2 seq. ἐπίπλεος - - πάντων τῶν τετραπόδων) Sic Acta Ap. x, 12. De Mensa hac Solis, Pausan. VI. 26. et ibi Kühnius: at uberius multo Aldus in docta Praefatione, Philostrati Latinae interpretationi praefixa, Hieronymi μνημονικὸν ἀμάρτημα in ea mensa erudite et modeste castigans. Addo, Libanium. Orationi Antioch. T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. WESS. — Expendi meretur ratio qua in hunc Herodoti locum de Solis mensa commentatus est Heeren, in Ideen über die Politik etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla Herodoto memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῆσαν) Usque dum isti veniunt: Valla. Herodoteo more (ἦσαν et ἀπῆσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετῆσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendos proficiscebantur. Infra c. 28. quem adduci iusserat Apin, μετῆσαν ἀξορτις. Atticam est

μετῆσαν: μετῆσαν Ionicum. Ire quid petitam, ἰδέω ἐπὶ τι, Poëtis et in veteri lingua dicebatur μετὰ τι: hinc ista vis significandi haesit in-μεταλθεῖν, μετάνει, μεθήκειν, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μᾶς σε κερδόνος προθυμία Μετῆλθεν, ἀλλὰ μύριον ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 545. Ἠλθόν με τῇ πολιορκίᾳ μέγα. Huius generis quaedam praestant ad Eurip. Phoen. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στραίμασσι, ibant petitam stragula, prout optime cepit L. Klüsterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. „Μετῆλθε: Id est, accersitum venit: sic enim scribendum est pro μετῆμι.“ Vulgatum verbum iure tuctur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sae. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. in ᾧ δὲ τοὺς μετῆσαν) Negligi haec non debuerant. Similia c. 28. οἱ μὲν δὲ μετῆσαν ἀξιοῦσι. At utrobique oportuerat μετῆσαν, refinxique adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὲ παῖδα τῶν οἱ μετιόντες, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. [p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. L. p. 135.] καὶ ἀλλοχέθην μετιόντες αἱ τινος ἀξίους τῆς τοιαύτης προτασίας, et semper aliunde arcessentes etc. tum XV. p. 1501. B. [P] ἀποστρέψαι πάλιν ἀπ' οἴκου, μετιόντος τε αὐτὸν, καλεῖσθαι ἡμῖν: arcessente cum, iussisse venire. Vulgo isthic aliter. WESS.

7. οὐκ ἂν ποῖεν ὅσα ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.) Themistocles ad Iones οὐ ποῖετι δύναι ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιώμενοι, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phoenicibus originem acceptam ferebant Poeni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus $\tau\upsilon\rho\varsigma$ $\tau\upsilon\rho\varsigma$, filia Sidonis, Beaiac xxiii, 12. Maior patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in Graecia tabulae foederis cum Italicis hoc exordio, ὡς γονῶσι πρὸς τέκνα in Polybio; ad cuius Excerpt. p. 49. [lib. XII. cap. 10. nostrae edit.] egregie Henr. Valesius, et Fronto Ducaeus ad Io. Chrysost. T. II. p. 832. Statim ἰδεδώκεσαν [l. 12.] ob schedas et sequentia non recusavi. WESS.

CAP. XX. 3. τὰ τε λέγειν χρῆν) Medic. consentaneique non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. [et conf. Var. Lect. h. l.] χρῆναι Arab. et Vind. ex χρῆν καὶ natales

accepit. Recepi et *ἑλμα* [l. 5.] sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia masti iubent et Grammatici. Habet praeterea *ῥῶν μύθον ἀλάβαστρον* Eustath. in Hamer. p. 946, 53. [Iliad. p. 923, 10. ed. Bas.] Herodotum nominatim non excitans: sed Suidas in *Ἀλμῶς* illi *τὸν ἀλάβαστρον* tribuit. [Sic et Photius, in Lexico haud ita pridem edito.] Haud scio an recte: quamquam si Codd. offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere iustum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in Xenophontis *Ky. II. VII.* p. 209. WESS. — At nec ferendum est, si ullo pacto videtur articulus, quem ad *ἀλάβαστρον* adiectum volunt grammatici, nec-absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in foem. genere vocabulum illud Herodotus usurparit. Quare suspicor; Suidam et Photium, non inspecto Herodoto, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat, non *ἀλάβατρον*, ut Attiei solent, sed *ἀλάβαστρον* scripsisse Nostrum. De duplici illa vocabuli forma vide Brunn ad Aristoph. *Acharn.* 1053. cuius monitum de Atticorum usu firmant ea quae a nobis ad *Athen.* V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo Herodotus tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut Aristoph. l. c. et Cratinus apud *Athen.* VI. 268. a. S.

8. *καὶ ἅλλοισι ἀνθρώπων πάντων*. Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio Cl. Corn. de Pauw, suspicanti *Ἀλλήτων πάντων*: de Macrobiis sermonem continuari, atque eos cunctos inter Aethiopas proceritate et elegantia formae eminuisse. At respuunt id auxilium membranae, quibuscum Eustath. facit: aversatur scriptor ipse, de Aethiopibus *οὐλότατον τριχῶμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων*, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se *τὰ ἔχουσι*, excusabit professio. WESS.

8 et seq. *νόμοις δὲ καὶ ἄλλοις χρᾶσθαι etc.*) His proxima si iungerentur in codicibus, *καχωρισμένοις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων*, voculas intermedias, *αὐτοὺς καὶ*, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. Aethiopes isti Μακρόβιοι, Solensi Bioni in Aethiopicis Ἀθόναιο dicti ap. *Athen.* XIII. p. 566. c. secundum Herodotum constituisse Regem nar-

rantur, cuius corporis proceritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex eiusdem Bionis Aethiop. lib. I. Αἰθίο-
 πεις τοὺς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς
 'Ἡλίου παραδίδασιν. Ista vulgavit e Cod. msto Celeberr. Io.
 Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. Aethiopum
 τὰς μὲν βασιλείας ἐγχειρίζουσιν οἱ μὲν εὐπρεπεστάτοις, τύχης ἡγού-
 μενοι δῶρα ἀμφοτέρω, τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, Dio-
 dor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat P. Wess. VALCK.

10 et seqq. τὸν ἀν τῶν ἀστῶν etc.) Nolo dissimulare, ele-
 gantiora mihi, quae Arch. et Vindob. subministrarunt,
 adparere. Loca κίνῳσι, hinc ablatum, post τὴν ἰσχὺν et τοῦ-
 τον βασιλεύειν tantum admitte; ecquid ad cultam et perfec-
 tam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne
 quid audacius moveatur, et hic inecessit timor. Adsumant
 ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitu-
 dine et virium robore in Aethiopibus electionem, hinc
 Aristoteles, Bio, Nic. Damascenus et Strabo derivarunt, de
 quibus ad Diodori III. 9. WESS.

CAP. XXII. 5. δολερούς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.) Plu-
 tarchus de Malign. p. 863. n. ex Nostro Aethiopum regem
 dixisse, ὡς δολερά μὲν τὰ χρώματα, (immo vero αἰείματα ex
 Cl. Reiskii correctione,) δολερά δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσέων ἐστὶ;
 perhibet. Iterum Sympos. II. p. 646. b. ὡς δολερά εἴματα καὶ
 χρίσματα, κατὰ τὴν βαρβάρου Φωνήν. Quorum posterius non
 sine excusatione erit, prius, Herodotum cum adpellavit,
 nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fal-
 lax. Convenit Aethiopico ex parte quadam dictum; in-
 tegrum Lacedaemoniis, de purpura et unguentis talia pro-
 fessus, debetur: cuius rei testem fero Clementem Alex.
 Strom. I. p. 344. Post pauca [l. 11.] τρίτα δὲ, quod in Cod.
 Bodleiano, recepi ex Cl. Wasse et Gronovii II. 22. iudicio.
 WESS. — Cf. II. 22, 14. 137, 14. I. 204, 10. etc. S.

[20. οὐδὲν θωνμάζειν etc. Spectavit hunc locum Iulianus,
 citatus a Suida, voce Ἡρόδ. S.]

22. εἰ μὴ τῷ πόνματι τῷδε ἀνέφερον) Adcessit penulti-
 mum vocabulum ex schedis. [Adiecto nil opus fuisse, in
 Var. Lect. monui.] Legisse Laurentium ἀνέφερον, dudum
 P. Leopardus Emend. VII. 14. et H. Stephanus animadvertet-
 runt. Utrum praestet, in ambiguo latet. Si vulgatum pro-

betur, plenum exhibit *εἰ μὴ τὸν ἄρτον*, sive, ut Aethiops, *τὸν κῆπον*, τῷ πόματι τῷδε ἀνέφικον, nisi panem, seu sterous ex Aethiopsis contemptu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia [claudicante quidem pede] procedere. Cultior-ne tamen et praestantior, si ἀνέφικον valeat, evadet? Absurdum in Aethiopsis ore non erit sane, *εἰ μὴ τῷ* -- ἀνέφικον, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderantur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ὥστε μηδὲν ἔτι τρόπον ἀνευγυαῖν δύνηθῆναι: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Aeliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναφικον-τις ἑαυτοὺς ἀνεβιάσκοντο. [Saepe sic Appianus, cuius testimonia in indice Graec. olim collegimus.] Non adiungo in re frequente plura. Quae quidem commentari, ut arbitrandi ius integrum omnibus maneret, cum maxime libuit. Mox τοῦτῳ γὰρ -- ἴσασθαι [l. 23.] pro vero posset censi. Vide tamen c. 106. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἔτι μὲν ἐς εἴκοσι τε καὶ ἑκατὸν εἶκο.) Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus εἴκοσι, quod alias damnant, praepositionem, fortasse male pictam, absorbit: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non admodum urgent. [Provocat ille ad II. 36, 4.] Meliora Por-tus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximum VIII. 13. Ext. 5. Huius regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Aethiopes, quos Herodotus scribit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxe. WESS.

8. et seq. ἀρθενὲς δὲ τὸ ὕδωρ -- χαρτεῖν ἐς βυστόν.) His superioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandae aquae cognitio. Sed neque natura talem hic nobis praebet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quae pro verissimis habeo, quod ligna in Aethiopiae illa parte quam ponderosissima habeantur, aquae simul nostrarum respectu levissimae sint. Tum, positis in medio Asiae, Africae et Americae gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quae Hero-
Herodot. T. V. P. II. C

dotus narravit. Enimvero hodiernae observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benigne et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, *μητι τῶν ὅσα ξύλου ἰστί διαφρότερα*. Herodotus, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. WESS. in *Addendis*.

16. *ἐν πίδασι χρυσῆσι δεδέσθαι*) Hinc sua desumsit Dion Chrys. Or. 79. p. 664. B. Postquam dixisset, apud Aethiops τοὺς ἄνω aurum rem censi vilissimam, subdit ista: καὶ φασι αὐτοῖσι τοὺς κακούργους ἐν παρχίαις δεδέσθαι πίδασι: addendum omnino χρυσαῖς: [aut παρχίαις in χρυσαῖς mutandum:] quod cur monere neglexerit Theod. Canter. Var. Lect. I. c. 5. caussae nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χαλκός, ut ait Herod. σπανιώτατον καὶ τιμιώτατον. Notum Platonis illud in Euthydemo p. 304. B. Τὸ σπάνιον, ὃ Εὐθύδημος, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐανότατον, ἄριστον ἐν, ὡς εἶπεν Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμια, alia sapientiae verae cultoribus. VALCK.

Ibid. *ἐν πίδασι χρυσῆσι etc.*) Tetigerunt haec Aethiopum ex auro vincula plures veterum, a Theod. Cantero Var. Lect. I. 5. ad testimonium excitati. In Dione Chrysost., haec Herodotea aemulante, Or. LXXIX. pag. 664. B. καὶ φασι αὐτοῖσι τοὺς κακούργους ἐν παρχίαις δεδέσθαι πίδασι, scribi ἐν χρυσαῖς aut παρχίαις χρυσοῦ omnino decuit, quod Steph. Bergleum, V. Cl., non fugit. Opportune Heliodor. Aethiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ τε ἄσπρια ἀμείβειν καὶ χρυσὸν ἐπιβάλλειν ὅσα γὰρ σιδήρεος παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοψιν ὁ χρυσὸς ἐνέμισται. WESS.

CAP. XXIV. 2. αἱ λέγονται σκευάζεσθαι ἐκ ὕδατος) Ionum et Atticorum veterum adsuetudo ὕδατος praetulit. Docte T. Hemsterhusius ad Thom. Mag. voc. Ὑδατος. [Ὑδατος Atticorum esse, ait Thomas, ὕδατος aliorum Graecorum. Ionum nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem Thomas recte monuit, ἀλάβαστρον absque ῥ Atticos dicere, ἀλάβαστρον alios Graecos: atqui, ἀλάβαστρον usurpasse Herodotum, supra c. 20, 5. vidimus.] Rem ipsam ad Diodori II. 15. examinavi, non praeterita Ctesiae iniqua et loliginis plena in Herodotum criminatione. Electrum sive succinum Th. Gatakerus fuisse, non ὕδατος vitrum, divinavit

ad Antonini Imp. IV. pag. 133., quam opinionem erudite nuper Celeb. Io. Matth. Gesnerus illuminavit, Commentar. Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De vitre utriusque non refragor. Cum tamen Herodotus electrum, ex ultima adventum Europa, quod c. 115. huius libri manifestat, bene noverit, ad credendum erit difficile, ὑάλου vocabulo hic succinum indicasse. At fac intellexisse; unde in Aethiopicis tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intra cavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit, neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri ea fidem superiaciunt. Diodorum, Strabonem, Lucianum, narrationem memini, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in Herodotum aut Ctesiam reditura, nullatenus iuvat. Mihi, si quid iusti fabulae inest, salis fossilis et ἐνεργῶν indoles et copia, ex Iobi Ludolphi Aethiopicis ad Diodorum exposita, hac ὑάλη innui probabile manet. WESS. — Crystallum dici, addubitans quidem, suspicatur Heeren, in Ideen etc. T. II. p. 373. S.

6. περιτᾶσι στήλην ἐξ ὑάλου) Parum caute duci suo nimium fudit Diodorus, non inspecto volumine Herodoti, sententiam, prout illam Ctesias retulerat, enarrans lib. II. c. 15. περιχέουσιν τὰ σώματα, καὶ περιχέουσιν αὐτοῖς πολλὴν ὕλην, ἰστᾶσιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς παρῖοις φαίνεσθαι διὰ τῆς ὕλης τὸ τοῦ τετελευτηκότος σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος ἔφημι. Tuitus est contra Ctesiam Historicum suum Wess. Suam forsitan ille χρυσῆν εἰκόνα, in quam primum incluserint eadaver, confinxit ex Aegyptiacis Herodoti, in quibus legerat lib. II. cap. 86. ποιῶντα ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα, ποιησάμενοι δὲ ἐσεργνῶσι τὸν νεκρόν. VALCK.

10. καὶ ἔχει πάντα φανερά etc.) Haec τὴν στήλην sive cippum signant: nam si cum Laurentii Latinis ad mortui cadaver referas, absurdum erit ὁ νέκυς - - - ὁμοίως αὐτῷ τῷ νέκυϊ: quibus etiam offensus Cl. de Pauw, ἔχει - - - ὁμοίως αὐτῷ ὁ νέκυς coniectavit, nimis confidenter. Quid si αὐτῷ τῷ νέκυϊ alienum nunc occupent locum, olim, uti in Cod. Remigii, οἱ μάλιστα αὐτῷ τῷ νέκυϊ προσήκοντες scripta? Loquendi formulam scriptor non renuet, quippe οἷχθεσθαι ἀγγέλλοντα τοῖσι προσήκουσι τῷ νεκρῷ, IV. 14. At nihil decerno. WESS. — Hoc dicit Scriptor: columna omnia manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet

muniae Aegyptiacae nonnisi a parte anteriore conspici poterant, dorsum erat arculâ tectum: cadaver Aethiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 3. ὄργην ποιησάμενος, ἰσχυραίνετο) Quandoquidem ὤρμητο στρατεύεσθαι, et similia frequenter occurrunt, non miror ὄργην viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὄργην ποιησάμενος idem est ac ὀργισθεὶς, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδεμίην, ἀλλ' ἡπίως αὐτὸν ἀπεπέμψατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιούμενοι, (cap. 123. ὀργισθέντες:) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἦδη ὅστις ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Huius simillimae Herodoto formae sunt loquendi; θῶύμα ποιούμενοι, μί-
rati; λήθην ποιούμενος, oblitus; καταστροφὴν ἐποίησατο, debellavit; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istae, Herodoto aliisque frequentatae, δεινὸν ποιῆσθαι, μέγα, et συμφορὴν ποιῆσθαι: in quibus ἡγιῆσθαι, τίθισθαι, et ποιῆσθαι eidem usui inserviunt. VALCK.

6. ἑμμανὴς τε ἰὼν καὶ οὐ φρενήρης) Sophocli praesertim admatum hoc quoque genus παραλληλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attigere quaedam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἦν οὐ φρενήρης, ἀκρομανὴς τε. Iungit et III. 34. παραφρονέειν καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μαίνόμενον καὶ οὐ φρενήρεα. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis coniectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Ἀυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἰσωφρόνουν, καὶ οὐκ ἑμαίνοντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προτιμῶντες. In talibus, ad exemplum Aeschyli, Sophocle multo parciore fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum eiusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; invenientur tamen apud quosvis veteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Demosth. p. 196, 6. ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

8. τοὺς παρέντας αὐτοῦ ταύτη etc.) Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 135. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat, [l. 9.] πo-

ρευόμενος ἐγένετο ἐν Θήβῃσι, ut toties repetitum στρατιῶ-
σθαι vitetur. Nihil certe urget, cur mox ἐξανδραποδισκόμενος
cum docto viro pingatur: adhaeret sequenti verbo, et
recurrit aliàs. WESS.

21. ἕως μὲν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.) Vertebat Se-
neca liberius III. de Ira c. 20. Sustinebant famem primo tener-
rima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et
quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radiis
quoque et herbae defecerant, apparuitque talium solitudo,
decimum quemque sortiti, alimentum habuerant fame saevius.
Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et
prohante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom.
I. pag. 507. de Potidaeātis, semet ipsos, dum obsideren-
tur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ κακίῳν· ἐξ Αἰθίο-
πων ἐπανήγαγεν ἀρχόμενον τούτων τῶν κακῶν. Suspisor fuisse εἰς
τοσοῦτον ἢ κακίῳν ἱμάνη· ἐξ Αἰθ. ἐπαν. ἀρχομένων etc. Naque
adeo Cambyses, atque illi, insaniit: abduxit ex Aethiopiae
finibus copias, cum malorum eiusmodi, h. e. ἀλλοφροσύνης,
initium esset. WESS.

30. οὕτω ἔπρηξεν) Adeo cessit infelicioer adversus Aethio-
pas suscepta expeditio. Nonnunquam utitur in desi-
gnanda calamitate verbo πρᾶξαι simpliciter posito, mali
ominis voce κακῶς omissa. Postquam triste fatum narra-
set Anacharsidis Herodotus, IV. 77. οὗτος μὲν, inquit, οὕτω
δὲ ἔπρηξεν. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd.
VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἐπεπράγισαν. Demosth. pro
Cor. pag. 172. εἰ μετὰ τῶν Θηβαίων ἡμῖν ἀγωνιζόμενοις οὕτως
εἴμαρτο πρᾶξαι: ubi Schol. πρᾶξαι recte reddidit δυστυχῆσαι.
VALCK.

CAP. XXVI. [4. εἰς Ὀάσιν πόλιν) Ὀάσις (sive Ἀῶ-
σις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. p. 64 XVII.
791. A. pro vitioso olim Ἀνασις editur) docente eodem Stra-
bone generale nomen est, quo in Africae partibus ab occi-
dente Aegypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis un-
dique arenis latisque tractibus aqua carentibus circum-
data. Confer quae de eodem vocabulo ex lingua Coptica,
et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus
est in Adpendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 343.
seqq. S.]

5. Σάμιος τῆς Αἰσχρινῆς φολῆς) Narrat apud Etymologum

pag. 160, 22. *Themistagoras*, cum colonis Samum profectus Proelem et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχησίαν dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπυλαίων. Hoc unico loco *A. Berkelius* inductus, evidentissimum esse scribit ad *Steph. Byz.* in Ἀῤῥασις, in *Herodoto* reponi debere, Σάμιοι τῆς Σχησίης Φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, aut σὺς Σχησιονίης. Neutra coniectura probabilis videbitur. Codex *Etymologici* mstus Χήσιον et Χησίαν exhibet; quam sineceram esse scriptionem contendit, *Etymologi* locum docte perturbans, *Hénr. Vales.* in Exc. ex *Dionys. Halic.* p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine Χησία, sic ab altero coloniae duce Tembrione Τιμβριωνία denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, aequae est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. VALCK.

Ibid. τῆς Αἰσχριωνίης φυλῆς) *Berkelius* (in *Steph. Byz.* Ἀῤῥασις) scribi iubet τῆς Σχησίης, aut si forma vocabuli possit pati, Σχησιονίης, cuius emendationis auctorem fideiussoremque obtrudit *Themistagoram*, profitentem apud *Etymol.* pag. 160. duas Samiorum tribus Schesiam et *Astypalaeam* fuisse tantum. Verum *Themistagoras* non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Graecorum coloni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re *Aeschrioniae* tribui, etsi alibi vix proditae, nihil officit. Confer *Nicandri Alexiph.* vs. 151. et Scholia, et infra c. 39. Θηβίων ear medierit [l. 3, et 6.] non eget indicio. WESS.

7. κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν) Forsan articulum Codices agnoscent interiectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν scribi solent ab *Herodoto*: p. 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 52.] ἐκ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν pag. 256, 34. p. 365, 25. [IV. 110. et VI. 98.] Vulgatur in *Aeliani* Var. Hist. IX. c. 16. αὐτὸ τοῦνομα (Μάρις) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν, ἱσχυομένης δύναται. Hic *Scaligeri* Castig. in *Propert.* pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. Scaligerana sumpsit digna sunt, quae consideratius exigantur a Hicratoribus. VALCK.

8. In Μακάρων νῆσοι, ob *Olympiodorum* et *Eustath.*, nominatim *Herodotum* adpellantes, non haesitavi: solent

ita de his insulis Graeci, in quibus Plato Menex. pag. 235. atque alii. Μακάρων tamen ἦτος Steph. Byz. sed convertuntur apud Suidam et Hesychium voces istae. WESS. — Equidem non dubitandum arbitror, ἦτος singulari numero scriptum reliquisse Herodotum. Vide Var. Leet. S.

13. λέγεται δὲ ταῦτε ὑπ' αὐτῶν Ἀμμωνίων) Delevi [καὶ] copulam [ante ταῦτε]: nihil praecedat, quod eam aut requirit aut tueri potest. Displicuit et Cl. Panw. [mihi visa est locum suum posse tueri.] Eleganter Seneca Quaest. Nat. II. 32. Aliquando Cambyses ad Ammonem misit exercitum: quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit. WESS.

CAP. XXVII. [2. ὁ Ἄπις, τὸν Ἕλλησις Ἐπαφὸν καλεῖται. Iam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38, 2. S.]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λέγειν ἔφη αὐτὸν) Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Aegyptios Deus. Χειροῦθης, mansuetus, (ταῖς χεῖρας προσφέροντα ὑπομένων, Xenophonti p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψαύειν ἔφη αὐτοῦ contrectatum se Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἐπαγγιν ἐπέλεγε τὸν Ἄπιν. Deinceps [l. 5 seqq.] tradit Herod. e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitili lumine de coelo in vaccam delapso: Αἰγυπτῖοι λέγουσι, σέλας ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέσχευεν, καὶ μὴν ἐκ τούτου τίκτειν τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ Κατέσχευεν excitat Herodoti verba Eustath. ad Iliad. α. pag. 100, 40. et Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 460. Signa, quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, [l. 10 seqq.] variis disserendi praebeuere materiem: videndus inprimis Jablonskius Panthei lib. IV. 2. quocum, ὑπὸ δὲ γλάσση καίνθαρον, corrigit et Wesseling. Diss. Herod. p. 175. merito laudans illustris Galli coniecturam, πρὸ λευκὸν τετραγώνον, corrigentis λευκὸν τε τρίγωνον. Apin Nili fuisse atque Aegypti foecunditatis symbolum Jablonski decuit: utrumque τρίγωνον illud expinxit. Aegypti figura traditur esse τρίγωνον et διττῶρον, Eratostheni Catast. cap. xx. Theoni ad Arati Phaen. vs. 235. De foecunditatis imagine Porphyrius Eusebii Praep. III. p. 98. οὐ σπορά καὶ γένεσις (ἀπένιμμαν) φάληται, καὶ τὸ τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μέριον τῆς θηλειᾶς. VALCK.

7. ἐς γαστέρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον) Hoc probare se *Pavio* non potuit: λαβίσθαι divinavit, forte animo volvens *Lucas* Eu. c. 1, 31. καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, quod ibi iustissimum, neque istud hic damnable. Adsolet aliās ἀναιρίεσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἐς θυμὸν probaverit, et *Codices* conspirent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? *WESS*.

11. ἰὼν μέλας) Summo iure *Gronov.* ex *Med.*, cui plures adsentiuntur, recepit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. *Aelianum* de *Anim.* XI. 10. *Strabonem* et alios adiungere dedignatus est. Restat λευκὸν τετράγωνον, quod τὸ τρίγωνον sive triquetrum esse debebit, si *Apidis* ex aere figurae, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et complures Comes *Caylus*, τρίγωνον refingens, in *Recueil d'Antiquit.* T. I. p. 43. Porro de notis sacri huius bovis *Plinius* VIII. *Hist. Nat.* cap. 46. Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam *Porphyrus* apud *Euseb.* *Pr. Euang.* III. 13. Ἡλίου δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώττῃ κἀνθαρος. Qui *Herodotum* studiose cum versaverint, utique hic ὑπὸ δὲ τῇ γλώσσῃ κἀνθαρον invenisse censendi sunt: atque haec plausibilis conjectura *Iablonskii*, *Panth.* IV. 2. p. 183. *WESS*.

CAP. XXIX. 4. παῖσι τὸν μηρόν) E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut *Apin* *Cambyses* occidisse dicitur *Plutarcho* de *Is.* et *Os.* §. 44. *Aeliano* *Var.* *Hist.* VI. 8. Postea temporis insaniam *Cambysis* superavit, sacro vitulo mactato, *Artaxerxes Ochus*; quem contemptum quum asinum dicaces vocarent *Aegyptii*, ὁ μέντοι ὄνος οὗτος, inquietabat, ὑμῶν κατενωχῆσται τὸν βούν, atque ita ἔθωσι τὸν βούν, narrante *Plutarcho* §. 31. e *Persieis Dinonis*, e quibus, sicut alia plurima quae nobis aliunde non innotuissent, sua hausit *Aelianus* *Var.* IV. 8. conf. *Idem* de *Nat. An.* X. 28. et *Maximus Tyr.* XXXV. §. 1. *Cambysis* insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, *Darius Hystaspis*, populari superstitione scienter usus, *Aegyptierum* sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium Regum maxime coluerint et vivum et fato functum, teste *Diodoro* *Sic.* I. 95. vid. *Polyaem.* VII. cap. x, 7. *VALCK*.

5. τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται etc.) Multo hoc significantius

quam *Medic.* οὔτοι σί. Addunt auctoritatem schedae veteres. In sequentibus [l. 7.] secutus *Arch.* et *Vind.* sum [scil. delens γε ante Αἰγυπτ.] non oblitus γε in Poëtis bis saepe uno in versu collocari, quibus arguens adesse causa solet metri. Confer Cl. *Valckenarium* ad *Tragici Phoeniss.* vs. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μόνος --- ἐπὶ δύο δακτύλους εἶρυσσι) Damnat haec, futilia arbitratus, Cl. *de Pauw*; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: *Herodoti* manum esse εἶρον τι ἐπὶ δύο δακτύλοις εἶρυσσι, h. e. ἐπείρυσσι, praepositione interpositis aliis a verbo distracta, *duobus fere digitis*, indice nempe et maximo, *arcum tenderet*. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex Aethiops c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans Persis: inest praeterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

12. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ ψάύσει) Induit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. *Aristaenetus* lib. I. Ep. xi. καὶ τὸ λεγόμενον δι' [f. δι'] τοῦτο, ἰδοὺ τῇ κεφαλῇ ψαύειν τοῦ οὐρανοῦ. *Aelianus* Var. XII. 41. ὁ πόσις αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ψάυσει, recte sic *Faber* et *Perizonius*. Parum discrepat *Eunapii* Vit. *Aedesii* p. 48. καὶ ἡ δόξα τῶν ἀστέρων ἔψαυε: *Libanii* quoque, Tom. II. p. 115. B. καὶ πατέρων ἀρεταὶ ψαύουσιν τῆς οὐρανόθεν ἀψίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti *Horatianum*, *sublimi feriam sidera vertice*. Vide *Barth.* in *Statii* *Theb.* III. 155. Mox [l. 14.] ἀρχῇ, cui schedae decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἐς Πέρσας cum *Arch.* et *Vind.* si recusaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἐς Πέρσας leguntur, lin. 5. 9. et 14. Si semel deleta velles, commodissime eis l. 9. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 14. in *Var. Lect.* ex *Arch.* et *Vind.* quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit *Wess.* exulare ibi ab *Arch.* duas istas voces. S.

17. ἐν ᾧ οὖρον ἐξαγαγόντα) Redit ad Σμύρναν, exeuntem, ἐξελκύνοντα. *Modum* tamen ἐξαγαγόν, ut ad *Prexaspem* redent. Quid sibi velit προσαγαγόντα, non video. Forte πρὸς ἀλμυρὰ ἀγαγόντα, ad piscationem. Haec vir doctissimus in *Miscell.*

Lipsiens. Verum enim vero προσκαγόντα καταποντώσαι cum Prexaspem signent, alium-ne praecedentia postulabunt? Adduxit infelicem Smerdin ad Rubrum mare, sive Persicum sinum, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) Prexaspes, sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 9. ἔπερὸ τοὺς βασιλικοὺς δικαστάς) In *Scholiis* ad *Lucian.* de *Sacrif.* T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad Regis quaestionem. De *Regiis* his iudiciis agens *Brissonius* de *Regn. Pers.* I. pag. 119. eosdem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους δικαστάς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit *Aelian.* Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque praecedentibus Persica tradens haud certe protrita: sed iudices περιχώρους sive *Dinon*, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes ius dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica κατὰ δήμους δικασταὶ dicti, οἱ περιόντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν δίκαι ἰδίκαζον, teste *Aristotele* ap. *Harpocr.* et *Poll.* VIII. 100. In *Demosthenis* Or. contr. *Timocratem* lectum olim κατὰ δήμους δικαστῆς, non inventum *Valesio*, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. VALCK. — Ex mssis verum ibi restituit *Reiske*, p. 735. S.

Ibid. βασιλικοὺς δικαστάς) Interponi καλεομένους ex *Valla* et *Codd.* poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. βασιλικοὶ δικασταὶ tantum. Multa de illis *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad *Aeliani* Var. Hist. I. cap. ult. et in *Hesychium*; quibus ex *Heliodori* *Aethiop.* VIII. p. 482. [c. 9. pag. 326. ed. *Coray.*] adstrui possunt: τοὺς τε δυνάστας Περσῶν, οἱ τὸ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν κοινῶν, καὶ δικάζειν καὶ τιμωρίας ἐρέειν ἰσχὺν εἶχον. Adferunt enim illis amplius ornamentum. WESS.

12. ἢ σφί περὶ τοῦ ἄδικου) *Cl. Gronov.* iure ita. Firmatur casu *Sandocis*, quem regium iudicem *Darius*, ὅς ἐστι ἐν τῇ χρήμασι ἄδικον δίκην ἰδίκασι, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi μέχρι τούτου, sicuti cap. 21. Nam quae *Valla* et *Arch.* mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum *Al-dimo* ἀνακρίσται [l. 15.] secus habet: male *Stephanus* mutavit, quippe ἱκανὸν et genuinam, uti I. 14. et alia. WESS.

23. ἔγχευε τὴν ἱρωμένην) Nihil demuto. Atossam intelligit, indice Schol. Luciani, idque liquet ex cap. 88. huius Musae. Sororum Cambysis alteram, comitem in Aegyptum et deinceps uxorem, Libanius Antioch. pag. 343. et Or. XXXII. p. 668. D. Meroën indigetat, haud scio unde eductus. WESS.

CAP. XXXII. 2. λέγεται λόγος) Placuit hoc ex membranis. Τῆς περὶ λέγεται δὲ ὁ λόγος, II. 135. et cap. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ λεγόμενος, etc. WESS. — Vide Var. Lect. et miraberis solum cod. Med. cum Aldo inφίεται exhibentem: nisi hic, ut saepe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

15. θριδακα τὴν γυναικα περιτίλαι) Remittimur ad explosum ἀποτείλας Musae Primae c. 123., ut περιτίλαι Med. stabilietur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut saepissime in mastis, confundentium. Iam, quod [L. 17.] est in Arch. et Vind. ἡ δασεῖα ἡ θριδαξ εἰῶσα, Herodoteum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi δασεῖα foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est. Θριδαξ ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, θριδακίνη Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Animadversiones ad Thom. Mag. θριδακίνη. WESS.

17. ἡ δασεῖα εἴη καλλίων) Interpretamentum videtur, quod in Codd. inventum a Galeo et Gronov. καλλίων: ab Herodoto scriptum, κότερα περιτετιμένη ἡ θριδαξ, ἡ δασεῖα εἰῶσα (hoc e Codd. reciperem), εἴη ἀμείνων καὶ τὸν φάναι, δασεῖαν. Hoc in loco Ἀμείνων reddi potuit καλλίων, ut Ἀμείνων, καλλίων Hesychio, non vice versa. Quam περιτετιμένη Herod. θριδακα ἀπολειμμένην dixit Epicharmus Athen. II. p. 68. F. VALCK. — Cur vero ἀμείνων hic alteri praeferremus, equidem non exputo. Epicharmus de lactuca loquitur cuius cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [3. εἰδέναι. Vide Adn. ad II. 68, 23. S.]

5. τὴν ἐρὴν ἐνομάζουσι τῆς) Vulgus nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit Coss Senex in elegante commentario περὶ τῆς ἱερῆς νόσου, cuius ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. WESS.

CAP. XXXIV. 7. περὶ ἐμὲ ποιεῖται) Ratior pro

nominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti *σίο* cap. 9. etc. Contra ea *σιῦ* et *ιμεῦ*, quod hic in *Arch.* et *Vind.*, creberrima. Vir Cl. Corn. de Pauw in Praefatione galeata, *Phrynicho* praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro *σίο* et *μίο* scripsisse *σιῦ* et *μεῦ*: haec enim Dorica esse, non Ionica. *Etymologum* auctorem in *Ἑμίο* et *Phavorinum* in voce *Ἑγών* advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo *Apollonius Dyscolus* in Excerptis est et apud *Salmas.* in *Solin.* pag. 591., ubi *Ἑμεῦ*, *κοινή Ἰώνων καὶ Δωριέων*. *ἡμεῖ δ' ἔλατο μέγαν ὄρκον*, ex *Homero*: cui *Pherecyden* et *Democritum* addit, quos omnes una cum *Herodoto* a scribis in his depravatos, etsi *Pavius* confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non inprobo *ἡμίο*, sicubi *Codicum* adest auctoritas, nec *ἡμεῦ*. WESS.

9. *Φιλονίη* - - - *προσκέσθαι*) Optime restituit *Gronovius*. *Herod.* I. 134. de Persis, οἶνον κατὰ προσκίεσθαι. *Athen.* X. p. 433. B. *Φιλονός* ἔστιν ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος - - - *Νέστωρ* προσκίετο τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἶνῳ. Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, *Seneca* de *Ira* III. 14. *Cambysem regem nimis deditum vino* (*Φιλονίη προσκειμένον*) *Prexaspes* unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur. Ex *Herodoto* historiam sumsisse *Seneca* videbatur *Io. Hartungo* *Locor. Memorab.* *Decur.* II. c. 2, 20. VALCK.

11. *Νῦν ἄρα με φασὶ Πέρσαι*) Hoc mssti repositum volunt, [scil. *Πέρσαι* cum *Ald.* et *Steph.* omiserat *Gronov.* codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.] estque opportunum. Post pauca [l. 16.] *πρὸς τὸν πατέρα Κῦρον* *Fragm. Paris.* ex Graecorum more. *Lucianus* *Tim.* cap. 42. οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς *Τίμωνα*. *Plutarch.* *Solert. Anim.* p. 963. B. καὶ τοὶ τὸ μηδὲν ἐν τούτοις πρὸς ἐλέφαντα καὶ κάμηλον ὄντες. In quibus similibusque aliis πρὸς comparationi servit. Sed codex ille [verbum omittens] solitarius incedit, πρὸς τὸν πατ. *τελίσαι Κῦρον* *Reisk.* et *Abresch.* pro ὥστε *τελίσαι* accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum aequiperet. Namque ad patrem consummandum, quod pro *Laurentiano* adaequandum Latina [a *Gronovio*] acceperunt, obscurum et alienum est. WESS.

23. ἦσθη τε ταῦτα) ἀκούσας addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis laetus est. Verbis ἦσθαι, τίρπισθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, ἄχθισθαι, λυπιῖσθαι, χαλεπῶς φέρειν, sic solent adiungi participia. Soph. Philoct. 879. ἦδομαι μὲν σ' εἰσδῶν. vs. 673. οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φίλον. Diphilus Athen. II. p. 47. B. τίρπομαι γυμνοῦς ὄρῶν τοὺς ἐξυπνίους. Lysias p. 153, 6. ἀκούων ἠχθόμεν. Aeschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phoenice, Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἦδεται κακοῖς ἀνὴρ. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. τοὺς ξίους δυνατωτέρους τῶν πολιτῶν ποιοῦντες ἦδονται. VALCK.

Ibid. ἦσθη τε ταῦτα ἀκούσας) Occupavit veterem sedem ἀκούσας. In Musis ἦσθη (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnaldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenter erudito iuvene negante. Menander in Legation. Excerpt. p. 135. ὡς ἦδεται καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην: ubi τῇ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensium principio ter ita locutus, et Scholia in 'Id. l. 77. WESS.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζειν αὐτὸν κελύειν) Apud Senecam de Ira III. 14. Cambyzes intendit arcum, et ipsum cor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, re c i s o q u e (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Graecum, r e s c i s s o q u e) pectore haerens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, satis-ne certam haberet manum? At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herod. Δέσποτα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δοκέω τὸν θεὸν οὕτω ἂν καλῶς βαλεῖν. Subdit istis Philosophus: Diū illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακὸς κακῶς ἔλοιτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δοῦλος ἢ τῇ τύχῃ. VALCK.

11. ἐνόντα τὸν ὀϊστον) Nulla τὸν ἰδὲν controversia turbasset, ni eam scripti movissent Codices. Τὸ βλήμα, cui supra locus, [l. 10.] H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thes. T. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. vs. 330. et Philo Iud. de Exsecrat. pag. 932. E. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambysis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira

c. 14. Ἐπισκοπα, quod sequitur, [l. 15.] *Hesychius* Glossis inseruit, explicuitque Clar. Io. Alberti et Cl. Salmasius ad *Achillem Tatium* Amor. Clitoph. p. 578. WESS.

20. ὁμοία τοῖσι πρῶτοις) In tanta scribarum discordia, promptus ad *Aldum*, haud iuste ab *H. Stephano* desertum, reditus fuit: caussam ad superioris libri cap. 57. produxi. Par sententia *Bergleri*. Fuit autem Persis in variis suppliciorum generibus recepta et sollemnis viventium crudelissima defossio, *Nostro* indice VII. 114., quam quidem ex *Abrahami*, filium divino iussu inmolaturi, exemplo derivans *Th. Hyde* Reliq. Pers. cap. 2. p. 30., a vero longe deflectit. Quantum enim distant inmolare et humi supplicii caussa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent Persae, nihil ad *Abrahamum*, quippe *Isacum* non inmolantem, quod variis nationibus inopia olim suasit religio. WESS.

CAP. XXXVI. 3. καταλαμβάνει σωυτόν.) Bene στήνη pingunt *Pauw*, *Reiske*, *Abresch*, et ante eos *Valla*. αγαθόν τοι ex *Reiskii* correctione, aut αγαθόν τι, ut msssti, praestat. Notum est Latini poëtae Triste lupis stabulis. *Noster* διαβολή γάρ ἐστι δυνάτατον VII. 10, 7. et plenius III. 53. φιλοτιμία κτήμα (aut χεῖμα, variant enim codices) σκαιόν. Porro προμηθία [l. 5.] dialecto debetur, uti II, 18. Scriptor ipse I. 88. καὶ κάρτα ἐν πολλῇ προμηθίᾳ εἶχε. *Euripides* *Hecub.* 795., *Sophocles* *Philoct.* vs. 558. ubi προμηθείας contra Atticorum poëtarum morem, de quo copiose et docte *Valcken.* ad *Phoeniss.* p. 496. WESS.

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.) Ironia in ὅς χρηστῶς frigebat admodum: melius est in bonae fidei codicibus; qui quoque [l. 14.] Ἀρδέσια, uti I. 205. 210. 211. Male vero de iussu κελύων accipiunt; suasorem monitoremque requirit, sicuti supra πολλά κελύων et passim alia. WESS. — Mihi nec aliena a *Cambysis* persona videbatur ironia, et commode sibi mutuo respondere ista, ὅς χρηστῶς μὲν τὴν σωυτοῦ -- et, εὖ δὲ τῷ πατρὶ etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σωυτόν ὤλεσας etc. S.

18 seq. ἀλλ' οὐ τι χάρων) Ex diversis ista lectionibus est genuina. Eadem verba legerat, e praecedentibus explenda, *Herodotus* in *Euripidis* *Oreste* vs. 1595. Supra I. 128. ἀλλ' οὐδ' ὡς ὁ Κῦρός γε χαιρήσει. *T. Hemsterh.* in *Miscell.* Obs. VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in

speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque [coll. l. 12.] dici potuerat: 'Ἄλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα πολέμους λέγειν, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag. 532. egregius ille patriae defensor Theoclus: 'Ἄλλ' οὗτοι τὸν πάντα γε χρόνον χαίροντες καρπώσασθε τὰ Μισσηνίων. Vera vatem praedixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἀλλ' οὔτι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῇ βίλος. Oedip. Tyr. 372. ἀλλ' οὔτι χαίρων, δὲς γε πημονὰς ἱεῖς. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

20. ἰδεόμεν ἐπιλαβίσθαι. Ταῦτα δὲ εἶπας etc.) Trium vocum in *Med.* et aliis defectus, absentiaque a *Vallae* libro vocabulorum ταῦτα δὲ εἶπας, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adsentiri *Medic.* libebit, orationis habitus Cambysem, ira praecipitem, exprimet haud male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in *Notis* haud incommode monuit, nervosiores esse istam brevitate, *ἐπὶ τοι καὶ πάλαι* -- ἰδεόμεν. Εἶπας ἐλάμβανε etc. S.

33. οὐ καταπροιξέσθαι) Pro οὐκ ἀνατὶ vel οὐκ ἀτιμωρητὶ, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, Iones οὐ προῖκα, id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπροιξέσθαι, non impune laturum. Miror cur in *notis* ad *Equites Arist.* sub *Casauboni* nomine vulgatis, dicatur illud *Atticis* scriptoribus familiare verbum; quod apud nulum, quantum recorder, invenitur nisi *Aristophanem*. Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in quotidianas iurandi formulas illud Οὔτοι καταπροιξέει. Non nisi a iurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Jupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὔτοι καταπροιξέει τοῦτο δρῶν, aut λέγουσα ταυτί. vid. *Arist.* *Vesp.* 1357. *Thesm.* 573. *Eq.* 433. In eundem sensum apud *Herodot.* semper verbum iungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ δὲ ἐμὲ γε ὡς λαβησάμενος καταπροιξέται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participii loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despicatui habendi. Mulier indignabunda in *Vespis Aristoph.*

vs. 1387. οὐτοι, μὲν τὰ θεῶν, καταπρόξεν Μυρτιάς. Berglerus interpretatur: Ita me divae ament, ut tu non impune illuseris Myrtiae, et in Nub. vs. 1242. Scholiastes ad Eq. 433. optime cepit, οὐ καταγέλασται μου χωρὶς ζημίας: adferens in eam rem Herodotea quaedam, et iambum Archilochi, restituendum ex Etymologo p. 689, 3. Ἐμεῦ δ' ἐκείνος οὐ καταπρόξεται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte Lycambes. VALCK.

CAP. XXXVII. 4. εἰς δὲ ἥ καὶ τοῦ ἩΦ. τὸ ἱρόν) Longe hoc suavius ambitioso Medic. ὡς δὲ ἥ καὶ εἰς etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est ἰσῆλθε δὲ καὶ εἰς τῶν Καβ. τὸ ἱρόν, quod consequitur. De Pataicis Phoeniciis [l. 6.] egregie, post Scaligerum et Bochartum, Stanleius ad Aeschyli VII. contr. Theb. vs. 214. In trirremium proris locatos Noster adseverat; ἐν ταῖς πρύμναις sive puppibus Scholiastes, nescio unde. An ἐν τῇσι πρύμνῃσι suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset saepe. Scholiasten Suidas solito more excerpserit, fortasse et Hesychius. Uterque Pataicos in puppe navium ponit, acriter correptus a Io. Swintono, Dissert. de Num. Samaritan. et Phoenic. p. 60., ubi Sidoniorum in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive Pataicos, ostendat. WESS.

8. ἐγὼ δὲ οἱ σημαίνω) Mutari Aldinum haud debuerat. Ex Mediceae scriptura [ὧς δὲ σημ.] τῷδε σημαίνω, illi declarabo, formavit Abreschius. Vide hoc I. 75. τὴν ἐγὼ -- σημαίνω: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipio. Id adiungere alienum non erit, πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν Tob. Gutberlethum de Myst. Deor. Cabir. cap. VI. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex conparatione cum Vulcano, fabro, et propterea robusto admodum, sumpta, tum quod πυγμαῖος in Graecis Ezechiel. XXVII, 11. sint viri membris torosis. Verum Vulcani statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, Herodoti aevo forma, quis docebit? nam πυγμαῖος ex Ezechiele nihil ad istos homunciones. Aquila, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suetus, גממדין Gammadim Prophetæ, quia גממ cubitus, πυγμαῖος fecit, secutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. WESS. — Qui primus ὧς pro ἐγὼ δὲ hic scri-

psit, eum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priore repetita; quae quidem hominem in *Herodoti* aliorumque graecorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat. S.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ τις προσβίη) Haec et seqq. suum in Florileg. recepit *Stobaeus* Tit. περὶ Φιλαντίης, pag. 190. Respicit, ut *Herodoti* plura, *Sophista* in Diss. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in *Fragm. Pythagor.* p. 715. docens, non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia maiorum institutis iudicari, sicuti loquitur *Corn. Nepos*. Quibus ad-suevimus usu diuturno, natale solum, patriae leges, atque instituta maiorum, prae aliis pulcra videntur hominibus, ut naturae, sic receptorum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, *Herodoto* iudice, *Cambysen* argueret dementiae, quod Aegyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προσβίη) Hoc locum merito tuetur, rei et sententiae unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius, brevius modo pingere, sed damno orationis. Exempla dabunt *Diodorus* I. 2., *Lysias* Orat. de Caed. *Erastosth.* p. 12. cum nota *Cl. Taylor*, et *Dionysius Halicarn.* Ant. X. p. 662. A. et quae ibi *Sylburgius*. Si quem tamen *Origenes*, *Stobaeus* et mssti aliorum trahant, utatur observatis *Gronovii*. Hoc addo, [l. 7.] ἄλλον γὰρ δὴ ex *Origene* et *Arch.* pristinam in sedem rediisse. WESS. — *Gronovius*, quum προσβίη lin. 3. cum superioribus editis recte tenuisset, in *Notis* mendosum προσβίη absurdus homo absurda ratione defendit. ἀνθρώποις, quod ead. lin. pro ἀνθρώποις in nostrum irrepsisse exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; typothetae erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum caligantes fefellerat oculos, sed etiam iunioris in corrigendis speciminibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

16. τοὺς καλεομένους Καλατίας) *Hecataeus* nationis huius Indicae nomen eodem scribit modo apud *Steph. Byz.* in voce. At infra cap. 97. Καλαντίαι, sive ex msstis Καλλι-στρίαι. Gentes, parentes suos vorantes, produntur plures. *Herodot.* T. V. P. II.

Conf. *Sextum Empiric.* Hypotyp. III. 24. p. 184. cum *Fabricii* observatis. WESS.

22. Νόμον πάντων βασιλέα φήσας) Pindari petittum e carmine perditum dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post *Herodotum* *Plato* *Gorgia* pag. 484. n. atque hinc etiam criminandi *Platonis* arripuit occasionem *Aristides* in altera orationum, quas opposuit *Gorgiae* T. III. pag. 89. Meminisse debuerat *Sophista*, saepius in Politicis de *Lege* graviter disputantem *Platonem* ista tamen *Pindari* nuspiam alibi laudasse, praeterquam in *Gorgia*; hic autem non e sua vel *Socratis* sententia loquentem *Philosophum*, adversarium, quem refutat, *Calliclem* ista facere dicentem; ut et alia, a quibus *Machiavellus* et *Hobbesius* non valde dissentirent. *Pindari* locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in *Platone* sic mea poterit opinione partim ex *Aristide* restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγχι δικαίων τὸ βιαιότατον ὑπερτάτα χεῖρ. Τιμαιομαι ἔργοισιν Ἡρακλῆος, ἐπὶ ἀπρίστως (nempe *Γηρυόνου βόας ἀπήλασεν*.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspicio illà *Calliclem* atque alios etiam abusos, omissis, quae Poëta, laudator aequi bonique, his adiecerat vicina. Priora *Pindari* verba, Νόμος πάντων βασιλεὺς, aut his paulo plura, forsan e *Platone* petita, adhibuerunt *Chrysippus*, *Plutarchus*, *Dion Chrys.*, *Clemens Alex.* et *Iamblichus*, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius *Pythagoreis* *Lex aeterna naturae*, sive *recta ratio*, dicebatur πατὴρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus *Βασιλεὺς*, νόμος iisdem vocabatur ἑμφυχος. Talem humanis *Legibus* superiorem in sua civitate desiderabat *Plato*, qui hinc in *Politico* p. 294. A. ἀριστον, αἶτ, οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν, qualem isthoc dialogo, e fonte *Pythagorae* petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi Regem Deum, ταπεινῇ πρὸς θεὸν ἡγῆσθαι δίχης, ut loquitur *Euripides* in *Eclogis* *Stob.* *Grot.* p. 125. sive τῷ ἐπαινεῖ λόγῳ δικάω τὴν αὐστηράν τῶν νόμων Φωνὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit *Sopater* in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, *Stob.* *Flor.* pag. 314. VALCK.

Ibid. Νόμον πάντων βασιλέα) Poëtae hoc scito nihil cele-

brius. *Plutarchus*, *Aristides*, *Clemens Alex.*, *Iamblichus*, et hoc de genere alij laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba supersedeo: habent docti viri ad *Clement. Strom.* I. p. 427., *Io. Iac. Wetsten.* in *S. Iacobi Epist.* c. 2, 8. et *Io. Alberti* ad *Hesych.* Νόμος. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. *Herodotus* intelligit mores longa adsuetudine valentes et dominantes, quantumvis pravos et inhumanos. *Pindarus*, si *Platonem* in *Gorg.* pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θανάτων τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adeo debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem *Abbatis Fragnerii* dissertationem, *Histor. Acad. Inscript.* T. III. pag. 165. *WESS.* — Consule *Heynii* *Pindarum*, Vol. III. P. 1. p. 76. et seqq. S.

CAP. XXXIX. 8. ξεινήν Ἀμάσι - συνθήκατο) Sit-ne ξεινή Ionici sermonis, haereo. Πρωχῆς, cum hac voce a viro *Celeb.* I. 80. compositae, ratio est diversior, sicuti εὐσεβείης, ἀληθείης, στρατηίης et simillium. Unquamne φίλη Ionum ore φιλήν sonuit? Ξεινήν *Herodoti* Musae norunt duntaxat. Sed hoc, quum πολυμήϊα et ξυνήϊα (de quibus *Eustath.* in *Hom.* p. 233, 29.) [p. 177, 1 seq. ed. Bas.] poëtae non refugerint, urgere detrecto. Non placet ξεινήν - - βασιδὶ φίλην συνθήκατο ex *Med.* et consortibus. *H. Stephanus*, nescio quo ex codice, φίλην Ἀμάσι - - συνθήκατο dedit, glossam receptae vocis ξεινίης. *Mediceus* eandem, sed loco admisit alieno: Copulam si adiungas ex viri *Cl.* divinatione, decurret oratio utcunque, neque scopae erunt dissolutae. At quanto melius interpretamentum, tot a membranis damnatum, reciditur? *Herodotea* sunt, I. 27. καὶ οὕτω - - ἴωσι ξεινήν συνθήκατο. Rursum II. 181. φιλότῃα τε καὶ συμμαχίην συνθήκατο, etc. *WESS.*

[14. χιλίους τοξότας. Videri potest numerus iusto minor, praesertim si conferas cap. 45, 16. Monuerant etiam *Reisk.* et *Larcher.* S.]

Ibid. ἔφερε δὲ καὶ ἦγε πάντας) Callidum et iniquius *Polycratis* commentum *Polyaenus* describit I. 23, 1. ἔδοξεν εἶναι στρατηγικόν, εἰ κατὰ τοὺς κατὰ τῶν φίλων, ὥς εἰ ἀπαιτούμενα λαμβάνουσιν φιλοτέρους ἔξει· οὐδὲν δὲ λαβὼν, οὐκ ἂν εὐδ' ἀποδοῦναι δύνασθαι: sed verbis non usque quaque sanis. *Steph.*

Berglerus ex Casauboni coniecturis ei φέροι καὶ ἄγοι τὰ τῶν φίλων, ut Herodoteis congruant, adripit et defendit. Lenior et salubrior longe H. Valesii et Masvicii medicina est, si κατάγοι καὶ τὰ τῶν etc. si amicorum bona suos in portus deveheret. Κατάγειν τὰ πλοῖα docte Harpocratio explicuit, κατάγειν τοὺς ἑμπόρους et τὰ τῶν πόλεων Valesius ad istius Lexicon p. 43. et Dounaeus Praelect. Demosth. p. 184. Ceterum fratres Polycratis idem Polyaeus Sylosonta et Παντάγνωστον nominat. WESS.

CAP. XL. 5. Ἀμασις Πολυκράτει) Graecorum studiosissimus literas forte dederit Amasis in Graeciam: Polycrates Amasi Pythagoram epistolā scriptā commendasse traditur Diogeni Laërt. VIII. 3. Sed quam velut Aegyptii Regis ad Biantem scriptam exhibet Plutarchus in Convivio VII. Sap. pag. 151. B. illa aequè censeri poterit Amasis epistola, atque haec apud Herodotum, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου νοσήτημα designata Maximo Tyr. XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens Amasis, ac si Solonem audiisset in aula Croesi verba facientem. Mihi, inquit Amasis Herodoti, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἐπιστάμινω ὥς ἐστι φθονερὸν. Eiusdem Solon I. 32. se dicit ἐπιστάμινον τὸ θεῖον πᾶν ἰὸν φθονερὸν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat Amasis, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος: omnium finem respiciendum Solon monebat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδείξας ὄλβον ὁ θεὸς πρόβριζους ἀνέτρεψε. Qui Solonis illud cum Croeso colloquium, hanc etiam confinxit Epistolam, Herodotus; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiae cursum orationibus interiectis sibi libenter patiuntur ab historicis Graecis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset Siciliensis Diodorus, si per Messenios Cleonin et Aristomenem, Nicolaum et Theodorum Syracusanos liceret. VALCK.

Ibid. ὧδε λέγει) Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁροίτης Πολυκράτει ὧδε λέγει, cap. 122. huius Musae. Xerxes in Thucyd. I. 129. ὧδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Πανσαύα. Rabsaces ad Hierosolymitanos II. Reg. cap. XVIII, 31. כִּה אֲמַר מֶלֶךְ אֲשׁוּר, τὰδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sicuti IX. 140. Μαρδόνιος τὰδε λέγει. Quam dictionis simplici-

tatem H. Steph. et G. Raphelius inlaudatam noluerunt. WESS.

8. τὸ θεῖον -- ἐστὶ φθονὸν) Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra p. 15. [ad I. 32, 6.] Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θεῖον Deum esse ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam νέμειν. Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque φθονερός. Talis Croeso videri poterat, quando hunc ἔλαβεν ἐκ θεοῦ νέμεισις μεγάλη lib. I. c. 34. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ νέμεισις dicebant, vel οὐ φθόνος: vid. Iac. Elsner. in Iacobi Ep. IV, 5. προσκυνῶ τὴν Νέμεισιν, sive τὴν Ἀδράστιαν, Bergler. ad Alciphr. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. Ἰδὲ, δέχου παῖ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυρον. Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populi-que Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incommodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In eiusdem lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia iam in se, et constantior, quam velint humanae res, videatur. Diodor. Sic. XIII. 21. προσκυνούντες τὴν Τύχην, μὴδὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράττει. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν Νέμεισιν τῶν θεῶν ἐντρέπασθαι. Superbiae atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμεισις, ἡ Ἀδράστεια, ὁ φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θεός, sive τὸ θεῖον. Aristidi T. II. ed. Iebb. p. 436. Νέμεισις καὶ Δίκη dicuntur οὐκ εἶδσαι μείζω τῆς φύσεως φρονεῖν, (supra hominis fortunam se efferre:) ἀλλὰ ῥαδίως μικροῦς ἐκ μεγάλων ποιοῦσαι. Id ipsum ὁ θεός facere dicitur Iasoni Thessalo Xenophontis, Ἑλλ. VI. p. 350, 9. Conf. Κυρ. Παιδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223, 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. εἰ τῷ θεῷ ἐπιφθονοὶ ἐστρατεύσαμεν, ἀποχρώντως ἤδη τιτιμωρήμεθα. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

11. ἡ εὐτυχίων τὰ πάντα) Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam invenietur Codicibus ἡ εὐτυχίειν τὰ π. quod praebent Stobaeus p. 583, 14. et Epistolarum Gr. Editio quae nomen praefert Cuiacii, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere tentabat μὴ εὐτυχίων. Herodotus, Homerum suum imitatus,

scripsit: βούλομαι --- τὸ μὲν τι εὐτυχίην τῶν πρηγμάτων, --- ἢ εὐτυχίην τὰ πάντα. Huius quidem in istius modī locutionibꝯ voculae μάλλον, et *magis*, omissae exempla, saepius e Graecis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirunt Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, μάλλον verbo βούλεσθαι saepius adiecit; neque loci recorder, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. ἡμᾶς δικαίον ἔχειν τὸ ἔτερον κίρας, ἢ περ Ἀθηναίους: quale hoc Plauti Rud. IV. 4, 70. *Tacita bona est mulier semper quam loquens*; quaeque dedit ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἢ εὐτυχίην τὰ πάντα) Verissime Stobaeus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si οὐκ aut μὴ εὐτυχίῳ, quae et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauw. Quod autem [L. 13.] ex Medic. in hanc Amasidis epistolam inmigraverat, ὅστις ἔτερος οὐ κακῶς, miror placere potuisse, quippe sententiae hic nullius, et multo magis cavillationes, ad εἰς τέλος vellicandum sparsas. Ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν huius libri c. 125. inconcussus manet, et εἰς τέλος κακῶς ἐτελεύτησι πρόβμζος futile et nulli rei habebitur? Εἰς τέλος, tandem, aut παντελῶς, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. τὴν ψυχὴν ἀσθελεῖ) Non puto, ἀσθῆναι [quod Gronovio placuerat,] τὴν ψυχὴν dixisse Graecorum quempiam. Ἀσῶν et ἀσῶσθαι saepe Hippocrates de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀσῶται παρὰ καιρὸν, Morbi Sacr. p. 209. quae repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μανίας p. 1286. Theognis vs. 659. [665. ed. Brunck.] Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ Φεῖνα: ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. [967. ed. Br.] ὅταν τὸν θυμὸν ἀσθεῖς, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis haec Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

5. σμαράγδου μὲν λίθον εἶδεν) Plinius, de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romae, si credimus, in Concordiae delubro, cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac aemulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Teleclis filium perhibentes, qui Rhoece filius aliis; uti Dio-

doro extremo libro primo. P. *Leopardus* Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. WESS.

Ibid. ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλέους) In msto *Galei*, patris nomen perverse scribitur: *Teleclem* duobus in locis *Pausanias* adfirmabit lib. X. [c. 38.] p. 896. et VIII. [c. 14.] p. 629. ubi haec respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαράγδου σφραγίς, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραννήσας ἐφόρει τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐκ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) περὶ σσῶς δὴ τι γράλλετο. *Rhoecus* istis in locis *Pausaniae* memoratus, amicus *Theodori*, filiis suis indidisse videtur nomina *Teleclis* et *Theodori*: atque hos esse suspicor *Diodoro* lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. P. *Wessel.* ad *Diod.* et *Franc. Iunius* in *Catal. Artif.* p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 3. ἤξιον μιν Πολυκ.) Excidisse μιν iusta *Reiskii* suspicio foret, si φέρων δὴ mssti ignorarent. [In *Animadverss.* editis nihil ad hunc locum *Reiskius* adnotavit.] *Valla* liberius χωρήσαντος δὲ οἱ τοῦτου a ianitore permissus expressit: nam συγχωρήσαντος δὲ οἱ τοῦ πυλαυροῦ in schedis offendisse, si quidem nullum in *Arch.* et *Vind.* talis scripturae vestigium, ad credendum difficile est. Χωρεῖν et προχωρεῖν de feliciore successu *Musae* amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. WESS.

12. μέγα ποιούμενος ταῦτα) Rapitur animus in partes, hocce retineat, an *Arch. Vind.* μεγάλα ποιούμενος, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4. τὴν κεφαλὴν μιν κόπτεσθαι μεγάλα βοῶντα. Habet *Polyaenus* VII. 10, 8. p. 629. καὶ μεγάλα ἀναγγελάσας. Poëta Ἰλ. ι'. 282. ἐν δὲ τε οἱ κραδίη μεγάλα στήθεσσι πατάσσει. Tum *Euripid.* *Androm.* vs. 188. οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα. Quae dictionem satis adfirmant. Egit Cl. d'Orvillius super eadem ad *Chariton.* lib. VII. p. 595. WESS. — Variare orationem amat *Noster*: quare facile credas, placuisse nunc ei μέγα in sing. cum plurali ταῦτα construere. Praeterea credibilis est, μέγα hic a nonnullis in μεγάλα mutatum esse, quam vicissim. S.

19. οἷα καταλείβεσθαι) Unâ literâ verbum auctius hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν οἷα καταλελεβεσθαι, quae facienti qualia sibi accidissent: exempla praebet *Portus* in α. Alibi λελεβεσθαι et καταλελεβεσθαι recte leguntur apud *Herod.* III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. [nunc 60.] Flexus est

Ionicus. *Pherecydes Laërt.* I. 122. νοῦσός με καταλαμβάνει. προσλαμβάνει habet *Eusebius Stobaei*, p. 309, 48. ubi γινόμενος mutandum est in πνόμενος. Λαλάβημαι frustra quacras in *Euripidis Bacchis*, designatis in *Bibl. Coislin.* p. 482. *Archimedes* in *Arenarii* fine, [qui Φαμμίτης graece inscriptus] τοῖς μεταλαμβάνουσιν opponit τοὺς μὴ κοινοῦκός τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὐπίστα φανησεῖσθαι: sic enim scribendum est pro φανήσειν, ut λαμψεῖσθαι pro λαμψεῖν ὁ δὴ, in *Ocello Lucano Stobaei*, *Ecl.* p. 45, vs. 2. VALCK. — Apud *Stobaeum*, neglecta dialecti ratione, λήψεσθαι edidit *Heeren* T. I. P. I. p. 424. ut est in ed. *Galei* p. 514. S.

Ibid. οἱα καταλαμβάνει) Stabiliunt πεχωρήει, ἀναβήκει, ἐξευρήκει, et innumera alia, de quorum apud *Ionas* flexione *Etymologus* p. 386, 28. Mox [l. 20.] ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. *Thucydides* I. 129. ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀνέπεττει αὐτῷ. Vide *Suidam* in 'Επίθεις et 'Επιθήσειν, et ad lib. V. 95. WESS. — Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluum esse et ex πάντα temere repetitam existimavit *Benedictus*, non vidit τὰ ionico more pro α̂ poni; quae si abesset vocola, luxata foret oratio. S.

20. γράψας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε) Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, sive traditam misit in Aegyptum. Commodum *Harpocration* in 'Επιθέτους ἐορτάς λέγειν, inquit, ἣν εἰδισμένον, 'Επέθηκεν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν, *Cratinum* excitans testem et *Demosth.* pro *Chrysippo*: postrema *Suidas* et *Etymol.* omiserunt. In *Demostheneis* illud non invenerat *H. Vales.* olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολάς ἀπέδωκες αὐτοῖς, ὡς ἡμεῖς (ego et frater:) ἀπέδωκαμεν: nam dubium erit nemini, quin ex *Harp.* corrigendum sit ὡς ἡμεῖς ἐπέθηκαμεν, [sic recte ed. *Reisk.* p. 915.] quas nos tibi in Bosporum deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον *Phormio* ἔχων ἐπιστολάς, ὡς δίδωκ' αὐτῷ ἀπενεγμὲν τῷ παιδί τῷ ἐμῷ, παραχειμαζόντι ἐκεῖ. *Contractas* loquendi formam *Pausanias* explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Graecorū exemplar *Aristocrates* ἐγγράψας βιβλίῳ καὶ τὸ βιβλίον ἐπέθηκε τῶν οἰκετῶν σιδίσσῳ πρὸς 'Αναξάνδρον ἀπέστειλεν ἐς

Σπάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντεπισταλμένα, quae dici quoque possent ἀντεπιτεθειμένα. Vid. Harpocr. in Ἀντεπιτίθῃσιν et notas ad Thom. Mag. in Ἐπίθηκά τιμι ἐπιστολήν. VALCK.

CAP. XLIII. 8. τοῦδε εἵνεκα) τοῦδε δι' εἵνεκα Abreschius, neque inconmode. [Vide *Var. Lect.* et conf. VIII. 85, 11.] Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κήρυκα πίμψας τὴν φιλίαν ἀπείπατο, δηλον ἐποίησεν, ὅτι καὶ ἐδάκρυεν, εἰ προῦλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. WESS.

CAP. XLV. 2. ὑπὸ Πολυκράτους) Non intercedo, quominus haec deleantur; quamquam tales περισσολογίαι in Musis geminae conplures. Ἐν Καρπάθῳ [l. 4.] Laurentius in *Carpathio mari* rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρπαθίῳ reperisse eum putemus cum Corn. de Pauw. Tritum dicendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρόνῳ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις -- τοῦ τρέποδος εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλίων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν scripsit sect. 31. Strabo de Caesaraugusta II. p. 246. B. [p. 162. D. ed. Cas.] ἦν ἔφαμεν ἐν τῷ Ἰβήρῳ ἰδρύσθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in praecedentibus praecunte. At idem I. p. 64. c. [p. 38. A. ed. Cas.] οὔτε γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum non accolunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. WESS. — Conf. ad II. 163, 7. notata. S.

14. Πολυκράτεια παραττήσθαι) Laxius est, ad expellendum. Thucydidis καὶ πολιορκία παρεστῆσαντο Schol. recte explicant ἐδούλωσαν, I. 98. et 124. Suidas in Παρίστημι ex Procopio, ut opinor, ὧν τὰ μὲν βία ἤρει, τὰ δὲ ὁμολογία παρίστατο. Is certe Bell. Vand. I. 3. ἐπεὶ οὐδὲ βία, οὐδὲ ὁμολογία -- παραττήσασθαι οἱοί τε ἤσαν. Lege Schol. in Sophoclis Oedip. Colon. vs. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucyd. p. 667. WESS. — Conf. III. 13, 9. S.

20. ἦν ἄρα προδιδώσι οὗτοι) Vallam, cuius Latina durant, [si eum redeuntibus aliis prodidissent,] legisse hic πρώϊως aut προάγωσι, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pronuntiare debeo; in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla

in *Vind.* quibus *Vallam* simillimas versasse constat. Προδιδῶσι πρὸς τοὺς etc. idem est, ac inita proditione transfugiant. [Conf. V. 113, 3 et 5.] Congruit ἰβουλεύοντο ἐκλαπτῶν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας, VI. 100. et de Thespensibus αὐτίων ἐκλειοιπύτων ἐς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra talem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox [l. 21.] *Suida* duce et genio sermonis αὐτοῖσι νεωποίκιοις amplecti libuit. Vide ad Librum superiorem c. 46. WESS.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα) Nervos Laconico dicto *Med.*, prorsus sine auxiliatore, incidit, proptereaque vituperium, non laudem meritis. Si *Plutarcho* fides, responderunt Samiis Lacones, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλελάθαμεν, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμεν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιτελάσθαι, Laconic. Apophthegm. p. 232. D.; quorum postrema Spartanam fortassis brevilloquentiam dedecorant, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturae Codicum *Arch.* et *Vind.* defenduntque probantem. WESS.

7. τὸν θύλακον ἀλφίτων δέσσειν) Quod aliunde *Steph.* [in ora] enotarat, e *Med.* recepit Gronov. Melior meo iudicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δέσσειν, aut, quod hic praetulerim, τόνδε: nempe δεικτικῶς, huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere, atque adeo tacendo dicentes: Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Illud τόνδε et τουτονὶ sic in primis comoedia frequentat. In *Aristoph.* *Nub.* vs. 1145. τουτονὶ πρῶτον λαβέ: *Bergler.* istum saccum farinae prius accipe. *Schol.* θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. Vulgatur in *Av.* 443. Μῆτ' ὀρχίπιδ' ἔλκειν, μῆτ' ὀρύττειν. *Xo.* Οὐτὶ που τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comoediae petulantia, Τόνδ' οὐδ. scribendum esse fatebuntur. Neque in Comicis tantum Tragicisque, sed et in Oratoribus et Historicis multa pendent ab actione animo repraesentanda. Exemplo sit notum illud, quod perhibent statuæ monumenti *Sardanapali* inscriptum: Ἔσθιε, πίνε, παῖζε, ὡς ἅλλα τούτου οὐκ ἄξια: apud *Athen.* XII. p. 530. c. qui ad τούτου recte scribit, τοῦ ἀπεκροτήματος εἶνε λέγειν: cetera huius non facio, digitorum crepitus nimirum: quae leguntur alibi, istius τούτου sunt interpretamenta: vid. ill. *Bouhier Diss. sur Sardanapale* p. 384. Ista prostant in *Append. Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἐφιστὸς τῷ μνήματι ἀγαλμα, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεποιήται ὥστ' ἀναποδῆχρῶν

τοῖς δακτύλοις: corrigo: ὡς τινα ἀποτελοῦν ἦχον τοῖς δακτύλοις. [At vide Suidam in Σαρδαναπ. et in Ἀναποληκοῦν, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in *Küsteriana* Suidae editione temere praetermissum est; tum confer *Hesychium* voc. Ἀπιλήκησιν et Ἀπολάκημα: intelligesque nimis violentam et arbitrariam esse emendationem a Viro doctissimo propositam, satisque fuisse ὥστ' ἂν ἀποληκοῦν corrigere, coll. *H. Steph.* Thes. voc. Λακιῦν.] Eadem hac opera in *Schol.* ad *Arist.* *Ran.* vs. 944. γρυζοντας οὐδὲ τουτί: emendari poterit, εἰκὸς αὐτὸν ἀποκοροῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ, οὐδὲ τουτί: vulgatur ἀπρακτοῦντα. VALCK. — In nostra ad h. l. *Var. Lect.* sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν θύλακον iam ab *H. Steph.* in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenti exciderat, ut scriberem „ἀλφίτων“ delevit *Schaeff.*“ pro eo quod volueram debueramque „θύλακον, inde a *Gronov.* vulgatum, denuo abiecit *Schaeff.*“ Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. *F.* tenere quidem θύλακον δι' ἐφόντι; sed dein dare ἔφασαν τὸν θύλακα ἀλφίτων δέεσθαι: atque ita fortasse ipse *Herodotus*, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ὁ θύλαξ. *S.*

9. τῷ θύλάκῳ περιεργάσθαι) Frustra *H. Stephanus* ad haec adhaesit, mutila arbitratus. *Diogenes*, luxum *Socrati* exprobrans, περιεργάσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ καὶ τῷ συμποδίῳ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud *Aelian.* *Var.* IV. 11. Non alia *Laconum* sententia. *Samii* panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλφίτων δέεσθαι. Id *Spartani* dictum nimiae loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex *Sexto Empir.* est lib. II. adv. *Mathemat.* [§. 23.] p. 293. ubi *Chiorum* legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiae frumento repulsam *Lacedaemone* tulisset, κενὸν θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν δέεσθαι, prorsus ut *Samii*, adiungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδολέσχην, tanquam nimis garrulum. ἀποχρώντως γὰρ κενὸς δειχθεὶς ὁ θύλακος ἐσήμηνε τὴν τῶν Χίων αἴτησιν. Sic *Sextus.* *WESS.* — Nempe sic utique *Sextus*, respiciens quidem (ut videtur) hunc *Herodoti* locum, sed fallente memoria *Chiis* tribuens quod ille de *Samiiis* narrat, interpretatus est *Spartanorum* responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud Aelian. l. c. Σωκράτην περιμεγάζεσθαι οἰκιδίῳ καὶ σκιμποδίῳ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τρυφῆσαι, delicatulum fuisse) quod domunculâ, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus carere potuerat et supersedere debuerat: sic τῷ Φυλάκῳ περιμεγάζεσθαι (scil. αὐτοῦς) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut H. Steph. latine vertit) illos panario supervacuam orationem adiecisse; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιμεγάζομαι. At haec quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, σιτίων δέσται; nil opus fuisse adiecto vocabulo ὁ Φυλάκος. Satis caeteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos breviloquentiae gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι) Recte restituit Gronov. pro οὐκω τι e Med. cui plures forte Codd. suffragabuntur. Vellem praeterea praeberent: οὐκ οὕτω τιμωρῆς διομένοισι Σαμίοισι ἐστρατεύοντο, ὡς τίσασθαι βυλόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictae sumendae cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent iniuriam sibi illatam. Apud Plutarch. [de Malign. Herod.] T. II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedaemonii, ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωρούμενοι Σαμίους στρατεύσαιντο. Auxilium alteri ferre in iniuria propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρήγειν [τινί]: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι, et ἀλέξασθαι, [τινὰ] significant sibi illatam vindicare [in altero.] Illud Herodoti haud tritissimum, οὐκ οὕτω --- ὡς βυλόμενοι, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e

p. 206, 24. p. 350, 15. [III. 120, 18. VI. 61, 3.] et p. 368, 46. [VI. 108, 14.] οὐ κατὰ εὐνοίην οὕτω, ὥς βουλόμενοι. VALCK.

10. καὶ ζῶων ἐνυφασμένων) Haec redarguunt *Pliniana* Hist. Nat. VIII. 48. *Plurimis vero liciis texere, quae Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii coniecturas de Iudaeis Alexandrinis, talis ὑφαντικῆς auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, cuiusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intextentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Aegypto Alexandria multo vetustior, et, quae Iudaeis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista huius non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasidis, Minervae sacratio, lib. XIX. cap. 1. [sect. 2, 2.] et Aelian. Nat. An. IX. 17. in quo Ἀμασιν ex ἄσμασιν praeclare Trillerus extudit. WESS. — Ζῶα in pictura, textura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cuiuslibet generis figuras et imagines, iam saepius monuimus. Vide ad I. 70, 5. et ad I. 203, 11. S.*

CAP. XLVIII. 6. παιδας τρηκοσίους etc.) Inmanem hanc crudelitatem *Plinius* Nat. Hist. IX. 25. et *Diogenes* I. 95. oblitus non sunt; de nobilium numero puerorum nihil. *Plutarchus* et *mssti* in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. WESS. — Conf. *Valck.* ad c. 49, 7. S.

[13. ἐργόντων Κορινθίων) Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Κορινθ. scripsisse *Herodotum*. S.]

19. ἐς τοῦτο δὲ οἱ ἐγένετο) Literis duabus repetitis legirim: ἐς τοῦτο τὸδε σφί ἐγένετο, ἐς δὲ οἱ Κορινθιοί, τῶν παιδῶν οἱ φύλακοι, οἴχοιντο. Si correctioni favent codices, ut favere videtur ms. *Arch.* tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἐς τοῦτο δὲ τὸδε ἐγένετο) Vulgata ἐς τοῦτο δὲ οἱ excusatione caret: τοῦτο δὲ σφί, ne sententia labaret, *Reiskius* reposuit; ego *msstos* sequor *Arch.* et *Vind.* diversas codicum scripturas edentes. Quod autem [CAP. XLIX. 2.] φίλα ἦν iidem *mssti* mutatum ierunt, non laudo. *Herodotea* sunt φίλα ποιεσθαι, εἰρηναῖά οἱ ἦν, et consimilia. WESS.

CAP. XLIX. 5. εἰσὶ ἀλλήλοισι διαφοροὶ ἐόντες ἑωυτοῖσι) Praeferunt haec insoliti quidpiam. Est, cui placet ἐόντες οἱ ἑωυτοὶ h. e. αὐτοὶ, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et eius propago, me non invidente. *Herodotus* II. 7. ἔστι εὐρία Αἴγυπτος ἐοῦσα ὑπέρῃ. Iterum IV. 46. ἀλλὰ φερίοικαι ἐόντες πάντες ἑωσι ἱπποτοξόται:

tum V. 95. αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. Alia prudens negligo. De tempore deductae in *Coreyram* coloniae, non eadem omnium opinio. *Eusebium* si sequi consultum fuerit, Olymp. XVIII. a Corinthiis occupata est: cuius quidem sententiam dum ill. *Scaliger* testimonio *Diodori* V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusae isthic initia describuntur, nulla *Coreyrae*. *Strabo* VI. p. 414. [p. 269. D. ed. Cas.] *Echecratem*, *Coreyrae* conditorem, comitem *Archiae*, colonos *Syracusas* deducendi, adiungit sub Olymp. XI.; *Timaeus* vero in Scholiis *Apollonii Rh.* IV. 1216. sexcentis ab eversa *Troia* annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba eius bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia *Cypselo* et *Periandro* posterior. Ut ut fuit, si *Echecrates*, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, *Corintho* excessit, quod *Timaeus* significat; certa manent, quae de *Coreyraeorum* et *Corinthiorum* inimicitii hic produntur. Adde antiquissimum tota Graecia navale praelium hos inter pugnatum apud *Thucydidem* I. 13. WESS.

Ibid. εἰς ἀλλήλοισι etc.) Nota quidem graeca locutio, διάφοροι ἐτύγχανον ἔσσης: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: εἰς ἀλλήλοισι διάφοροι ἔόντες ἑαυτοῖσι. Ponuntur ab *Herodoto* valde vicina, ἔστι -- ἰούσα, ἦν -- ἰών, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20. 268, 26. 278, 5. [IV. 46. IV. 147. et 175.] Lib. VI. c. 52. de *Eurysthene* et *Procle*, τοὺτους, inquit, ἀνδρωθέντας, αὐτοὺς τε ἀδελφεοὺς ἔόντας, λέγουσι διαφόρους εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς αὐτῶν ἀλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, νῦν δὲ αἰεὶ, ἐπεὶ τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰς ἀλλήλοισι διάφοροι, ἔόντες ἑαυτοῖσι συγγενεῖς, vel ὁμογενεῖς, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera *Coreyraei* cum *Corinthiis* eiusdem fuere generis atque originis participes, *Corinthiorum* quippe coloni; sed, quae maioribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientes bella gessere cum *Corinthiis*, vicinis *Atheniensibus* discordiam soventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide *Var. Lect.* et conf. III. 108, 4 seq. et *Adn.* ad I. 122, 4. S.

7. ἐπ' ἐκτομῇ) *Sardes* misit τῶν πρώτων *Κερκυραίων* τοὺς

παῖδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παῖδας τρηκασίων ἀνδρῶν τῶν πρώτων: ubi rectius τρηκασίους videtur legisse Plutarch. II. p. 859. r. Hic et in seqq. narrata Diogenes Laërt. adtigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK.

CAP. L. 6. Προκλῆς) Sic omnes. Th. Gale ex Arch. Πατροκλῆς eruit, deceptus linea, qua προκλῆς in codice ornatur: habet eandem Περιάνδρος, et, quae propria dicuntur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenaeus XIII. p. 589. r. tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniae II. 28. Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex conpendiariae scriptionis lege commutatione. WESS.

16. τέλος δὲ μιν περιθύμως ἔχόμενος) Quod edebatur περί θυμῷ ἔχόμενος docti viri per tmesin dissectum censuerunt: mihi περιχισθαι creberrime se in Musis offert, nusquam, quod quidem recordor, tali usu. Περιθύμως dabit Aeschylus Choëph. 38. Περιθύμως (quod in Arch.) ἔχων. Noster II. 162. et ὅρῃ ἔχόμενος I. 141. etiam Procopius Bell. Goth. I. 10. qui quoque c. 7. καὶ θυμῷ πολλῷ ἥδη ἔχόμενος, et c. 18. θυμῷ μεγάλῳ ἔχόμενος: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῷ τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἔχόμενοι. WESS. — Cum περιθύμως stare ἔχόμενος non potest: ἔχων oportebat, ut II. 162, 25. Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περί θυμῷ, quemadmodum apud Poëtam Iliad. v. 119. ὁμῖν δὲ νεμεσῶμαι περί κῆρι: et ibid. 206. τότε δὲ περί κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη: sive cum Schaef. περί retracto accentu pingere malueris, περί θυμῷ ἔχόμενος, ut περί idem ac περισσῶς valeat, quomodo talibus in locis apud Poëtam scribere doctiores Editores consueverunt. S.

CAP. LI. 14. ἀπειλανόμενος ἂν ἦις) Eleganter ὦν ἦις Cl. Reiskius. Quid si ἂν istud παραπληρωματικὸν sit, ut profecto paullo superius est? [De usu particulae ἂν cum indicativo, in re quae subinde fit, vel identidem fieri solet, vide Herman. Adn. 286. ad Viger. et, quem is laudat, Brunck. ad Sophocl. Philoct. 290. Caeterum conf. Var. Lect. ad h. l.] Porro ἐπ' ἐτέρην τῶν ἑταίρων vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur: nam sodalium, inquit, aedes si adiisset Lycophron, non receperissent eum, quia Periandri erat filius, sed quoniam amicus et sodalis: praestare ἐπ' ἐτέρην τῶν ἑτέρων. Sic ille, argue magis, opinor, quam solide. Sodalium, τῶν ἑταίρων, abesse non potest mentio. Ceterum a Periandri edicto Oedipi verba

ap. Sophoclem Oed. Tyr. 547. μήτ' ἐσδέχεσθαι, μήτε προσφανεῖν τινα, non abirent multum, ni uberiorem ea quae sequuntur, sanctionem complecterentur. WESS.

CAP. LII. 16. εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνει) *Hesychius*: 'Εναντίας, ἕρις' καὶ 'Εναντίοι, ἀλλήλοις ἐρίζοντες: hoc si verum est, ἐναντίοις hic scribi potuit pro ἐρίζουσιν: εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐναντίοις ἐγγόνει, ἐξ ἧς ὑπεψίην ἐς ἐμὲ ἔχεις. Suum sic tegit irati crudele facinus *Periander*, qui uxorem *Melissam* interfecerat, ὑπὸ ὀργῆς βαλὼν ὑποβάθρῳ, ἢ λακτίσας τὴν γυναῖκα ἔγκυν εὖσαν, ut scribit *Diog. Laërt.* I. 94. Quid *Periandrum* crudelem reddiderit narrat *Parthen.* περὶ Ἐρωτ. Παθῆμ. c. 17. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνει) Fuit qui ἐν οἰκίῳ emendaret: neque enim αὐτοῖσι, si ad ἀγαθὰ referatur, consistere posse. Hoc verum quidem. At ἐν αὐτοῖσι, modo tacitum πρήγμασι intelligatur, bene procedit. *Reiskio* ἐν αὐτοῖσι, aut αὐτοῖσι idem est atque ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, si quae calamitas nobismet ipsis contigit. WESS. — *Reiskius*, in editis *Animadv.* adsentiens *Wesselingio*, ἐν αὐτοῖσι his in rebus, hoc in negotio interpretatur. Mihi prior eiusdem interpretatio probata est; ita tamen ut ἐν αὐτοῖσι intelligam apud nos, in familia nostra. IV. 97, 19. habemus ἰωντοῦ εἵνεκεν idem valens ac ἰμεινωτοῦ. conf. *Var. Lect.* VII. 28, 5. Pro ἰωντ. vel ἰωντ. vero haud raro nudum αὐτ. ponitur: sic II. 143, 19. αὐτοῦς valet ἰωντοῦς: et II. 162, 25. αὐτῷ i. q. ἰωντῷ. Atque etiam III. 85, 5. αὐτῶν haud obscure notione ἡμῶν positum videtur. S.

19. ὅσῳ φθονέσθαι κρείσσειν etc.) In celebri hoc et passim cunctis probato dicto si qui ex *Stobaeo* ὅσον praeoptaverint, non repugnabo. Brevius κρείσσειν εἰκτιμῶν φθόνος *Pindarus* extr. ode I. Pyth. WESS.

30. ἰόντα αἰτιώτατον) Perbrevis exstat apud *Diogen. Laërt.* I. 100. epistola Dorica, velut a *Periandro* scripta ad socerum *Proctem*, cuius pars sic vulgari debuerat: 'Αμὴν μὲν ἀκούσιον τᾷς δάμαρτος τὸ ἄγος' τὸ δὲ ἐκὼν, τῷ παιδί ἦν ἀπὸ θυμοῦ με ποιήσας, ἀδικίῃς. ἢ ὧν, παῦσεν τὰν ἀπῆνεϊαν τῷ παιδὸς, ἢ ἐγὼ τὸ ἀμυνῶμαι. Pro τοῖς Dorismus τὸ, id est σὲ, postulabat. Uxoris cadaver *Epidaurum* ad *Proctem* misisse videri posset e *Pausania* *Periander*, qui *Melissae* quoque μνήμα prope *Epidaurum* invenit II. [28.] p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 6. οὐκ ἐνέωρα) Tot schedis oblectari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio *Herodoti* genium spiret. Εἰ γὰρ ἐνέωρων τοῦτο ἐν ὑμῖν scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et I. 38. οὔτε ἄλλο - - παριδὼν τοι. Ex *Medic.* οὐκ ἰώρα finxit docte οὐ νόον ἰώρα *Reiskius*, quo uti non licet. **WESS.** — Frequenter verbo ἐνορᾶν utitur *Noster*; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo iungatur. Quare nudum οὐκ ἐνέωρα utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e praecedd. intelligendum, οὐκ ἐνέωρα αὐτὸν δυνατόν ὄντα τὰ πράγματα ἐπορᾶν. S.

6. τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων) Nomen iuveni, quod hęc signatum non est, *Nobil. Palmerius* Exercit. p. 15. ex *Aristotelis* Politic. lib. V. 12. Gordium, cuius filius *Psammeticus* *Periandro* successerit, indidit. Verum Gordius ille, sive *Gorgias* potius, *Periandrum* non agnovit patrem, sed fratrem, utpote *Cypselo* progenitus. *Plutarcho* utor teste et auctore, Conviv. vii. Sapient. p. 160. **WESS.**

[8. ἀνακρίσιος) Commodius utique ἀποκρίσιος videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alicuius ingenio adlatae. S.]

14. ἢ αὐτός σφε ἀπελθὼν ἔχειν) Illa σφέα saepe dixit *Herod.* forsā et hic, ἢ αὐτός σφεα ἀπελθὼν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατελθὼν. Duo memorarat puella, τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους πεσεῖν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφωρῆντα, imperium, et bona paterna, quae sic in Attico quoque foro dicebantur. **VALCK.** — Σφε, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et cap. 52, 18. ad συμφορὴν. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud *Poëtam*, *Iliad* λ'. 111. et τ'. 265. S.

15. Φιλοτιμίῃ κτῆμα σκαίδν.) Nihil verius: at *Periandri* *Lycophron* non φιλότιμος, sed erat φιλόνομος et pervicax. Quandoquidem tamen nimia φιλοτιμία et φιλονεικία vitia sunt adfinia, sic ut saepe iungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλόνομος, quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quae propria potius adpellatione vocanda esset φιλονεικία, nihil et hic novandum censerem; si scripti libri vulgatae lectioni concinunt. Hanc praefert et *Stobaeus* Tit. xxiii. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur *Herodoteae* *Periandrines* egregiae sententiae, nisi fallor, e *poë* *Herodot.* T. V. P. II. E

tis expressae. Primam harum Sophocli debet *Herodotus*, postremam, τυραννὶς χρημα σφαλερόν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἱστανταὶ εἰσι, forsan Euripidi. Euripidea Stobaei p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξενύεται Δεινοῦς ἑρῶσιν, ἧς φυλακτίον περὶ: sic scripta retulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἧς posuerit. Περὶ commutetur in πέρ, id est πάτερ, frequens in fine senatorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξενύεται
Δεινοῦς ἑρῶσιν, οὗς φυλακτίον, πάτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰᾶν) Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὅταν θίωσιν ἰᾶσθαι κακὰ. Apollon. Rh. IV. 1081. σχεδόνθεν δὲ κακῷ κακὸν -- ἀκαιομένη. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀτυχήματα τὸ ἀτύχημα ἰωμένη.] Libanium, Io. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucyd. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Προτίθασι, quod sequitur, dialectus, et ἀπίβαλον Stobaeus, msssti, atque usus rata habent. WESS.

28. Περίανδρος ἐπέδδατο εἰς τὴν Κίρην.) Male Laurentius Periander Corcyram ipse veniebat, iuvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, nī fallat Schol. Thucyd. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum tota Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Periandri pater, necdum Corintho, Bacchiadis obpressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contigerit An. Per. Iul. 4150. quo, si Diogeni Laërtio et Euse-

bio credimus, Periander rebus humanis dudum exemtus erat. At hinc abeo. Satis est, egregie a Thucydide firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum *στιάσθαι* subinde quidem latine redditur *proficisci, iter facere*; nec vero id satis adcurate. *ιστάλη* quidem *profectus est* significat; sed *στίλλεται*, ad iter se instruit; et *ιστίλλετο*, ad iter se instruebat, *proficisci parabat*. S.

CAP. LIV. 4. *ὑπερίβησαν*) Reliqui sua in sede, haud inconmodum *ἐπίβησαν* Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. *ἐπίβησαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος*. [*ὑπερίβησαν* significat, ultra illam turrem eos iam penetrasse.] Cur mox *ἀπηλάσθησαν* et *ἐπισπόμενοι*, quod Portus coniiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. WESS. — *ἐπισπόμενοι* quidem unice verum est, at *ἀπηλάσθησαν* non deterius quam *ἀπηλάθησαν*. vide Var. Lect. c. 46, 1. et Adnot. ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. *αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμενον*) Quae sequuntur, *δήμου γὰρ τούτου ἦν*, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocant. *Δῆμον* sive demum dicamus, seu oppidum, sive curiam, singula Ciceronis adfirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi *pagi* vel *oppida* minora dicebantur *δῆμοι*: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti *pagi δῆμοι*, et singulorum cives, in suam singuli veluti *curiam* transscripti, *curiales* et *δημόται*. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum *δῆμον*, sive *popularem regiminis formam*. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in *Diatribae de demis Attices*; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi locorum; et in hac ipsa *Pitana*, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanæ civitatis imperio parentibus. Erat *Archias* Herodoti demo *Pitanates*, et *Lacedaemonius*. Videtur autem illo familiariter usus *Herodotus*, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi huius *Archiae* collaudandi captasse occasionem: fecit

idem in aliis. Verum hac etiam in parte a *Thucydide* diversissimi ἢ Ἡροδότου διὰθεις ἐν ἅπασιν ἢ ἐπιτυχῆς, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνηδομένη, ut vere civis eius iudicabat *Dionysius*. VALCK.

8. δήμου γὰρ τοῦτου ἦν) Nulla status his foret controversia, ni mssti et G. *Corinthus* dissentirent. Schedae *Vind.* et *Arch.* longius, me iudice, aberrant: in *Corintho*, ut passim editur, est, quod improbo. *Aldus* vulgaverat Anno MDXII. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγενόμενῃ δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν, vitiose citra dubium. Si scripseris, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμενῃ, δήμου τοῦ ἦν, videbitur *Herodoteum*. Ita *Corinthus* certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus iuvenis *Gisb. Koen*, cui *Corinthis* de Dialectis Eclogas, culte tractatas, brevi debemus, examinabit. De *Pitanae* δήμῳ ad *Eurotam* *Laconico Gronov.* et *Io. Meursius* *Miscell. Lac.* IV. 9. WESS.

12. ὑπὸ Σαμίων εὔ.) Malui msstos plures sequi. Fateor, publice contumelatos bene (εὔ) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane εὔ publicae sepulturae amplius quoddam decus addit. Vocula ipsa saepe orationem terminat in *Herodoto*, cap. 82. monitore *Gronov.*, in *Perictiones* *Fragm.* ap. *Stob.* pag. 488. ἀνδάνει ταῖς γιγνομέναισιν εὔ. Ego vero non ambigo, quin ταφῆναι *Noster* nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. WESS. — Adde *Adn.* ad I. 130, 8. et ad II. 121, 11. S.

CAP. LVI. 5. λόγος ὤρμηται, λέγεται) Apte nexa haec non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Praestaret ὤρμηται λέγεσθαι, Πολυκράτεια etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος ὅδε ὤρμηται λέγεσθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim *Μολιβδου*, *Ael. Dionysio* ap. *Eustath.* in *Homer.* pag. 1340, 30. [p. 1469, 20. ed. Bas.] obtemperans, amplexus sum. Vid. ad *Diodorum* lib. II. [c. 10.] pag. 125. WESS. — Quae causa λέγεται γὰρ maluerit *Vir* doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret haec particula. Nec vero ad λόγος ὤρμηται quidquam desideratur: sic sane et φάτις ὤρμηται ait, VII. 189, 7. fama exiit, emanavit, fertur. Caeterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, qua alias elliptica usum esse vidimus *Nostrum*: quod si enim contuleris loca a nobis in *Adn.* ad I. 58, 7. adlata, intel-

liges, ex more Nostri citra sententiae damnum omitti h. l. verbum λέγεται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ὀρμηται idem ac λέγεται valere. S.

8 seq. ταύτην πρώτην στρατήν etc.) Egregius, nimius tamen, Medic. est in Λακεδαιμόνιοι Δωριείς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiae nascitur genus. Primam fuisse signat, ut eiusmodi in Asiam expeditionum initia constarent. Finxi praeterea στρατήν ex coniectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam praestat. Praevit quidam ex parte Editor Genevensis. WESS.

Ibid. ταύτην πρώτην - - - Λακεδαιμόνιοι Δωριείς) Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατήν: sic enim scripserat: perperam Gronovium oblitterasse vocem πρώτην, monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati iam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, Herod. I. cap. 152. sed haec prima illorum erat στρατία, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator Herodoti Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. [5.] p. 292. ταύτην, inquit, Λακεδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδον ἐποίησαντο. Scientem historiae Graecae neminem sanequam offenderent alibi Λακεδαιμόνιοι Δωριείς: sed hoc in loco Lacedaemonios e proximis notissimos nemo requireret, si Δωριείς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακεδαιμόνιοι in marginem reiecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphemi apud Thucyd. VI. 82. Imperio γενοσάμενος esse subditi ἡμεῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἴωνες ὄντες, Πελοποννησίους, Δωριεῖσι, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ὑπὸ Ἴωνων, αἰεὶ πολέμιων, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Apud Pausan. VII. pag. 537. bellis Persicis Achaei Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουσι σφίσιν ἡγῆσθαι. Hoc nominis honore superbi praesertim Heraclidae Spartani se libenter Δωριεῖς nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contemptum Ἴωνας: vid. Thucydides p. 323, 72. 426, 51. 450, 46. 482, 21. 483, 66. 520, 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam Herodotea hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτίων μάλιστα ἰπλοῦντιον) Quod Corinthus hinc adfert κατ' ἀρχάς νησιωτίων etc. unde acciperit, iuxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam, (nam seriore aevo nihil illis tenuius,) ex Nostro, Suida et Phavorino in luce S. Boehartus posuit de Phoenic. Colon. lib. I. 14.; quibus accedere Pausanias, Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 823., obportune potuerat. WESS.

11. εἰ αὐτεῖσι) In Gregorii de Dialectis libro msto legitur: ὡς αὐταῖσι τὰ παραινέντα ἀγαθὰ etc. Si qui forte Codd. affirmarent, illud ὡς considerari mereretur; pro πῶς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opinor, Herodoto, quo iubentur Φράσσεσθαι ξύλον τε λόχον, κήρυκά τ' ἱερὸν. Huius ξύλου λόχου fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis τεῖχος ξύλον civibus ille suis utiliter interpretabatur: Φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans animo considerare, saepius etiam notat considerata cavere, φυλάσσεσθαι. Apud Plutarch. T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 399. b. Φράζο δὲ Σπάρτη, -- Μὴ εἶδεν ἀγρίπποδος βλάβη χωλὴ βασιλεία. Vates Diopithes in Xenoph. Έλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλάσσεσθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν: utrumque iunxit in Agesilao Plutarch. I. p. 612. E. εἶλοντο χωλὸν καὶ πεπηρωμένον, ὃ παντὸς μᾶλλον αὐτοὺς ἐδίδασκε Φράζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὸ δαιμόνιον. Deo Delphico rectius obsecundassent Spartani; nam egregius Imperator Agesilaus immoderato in Thebanos odio suaeque dominandi cupidine patriam pessumdedit. VALCK.

CAP. LVIII. 6. αἱ νῆες ἦσαν μιλτησιφείας) Grammaticis si fides manet, ἱακὸν erit τὸ νέες ex Vindob.; in Musis, quod supra admonitum, mira valet inconstantia, nulla scriptoris culpa. Naves μιλτοπαρίας Homeri versibus celebrantur: μιλτησιφείας qui adpellarit, novi neminem. Eustathius de compositis ex ἀλείφω huiusmodi, διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἴατα ἔχουσιν· ὅλον ἀντηλιφῆς ναῦς, ἢ μὴ ἀλιφεῖται πίσση, καὶ πῖσση ἀλιφῆς; ἢ πεπισσωμένη: in Odyss. p. 1561, 8. [p. 260, 45. ed. Bas.] Paria Etymolog. p. 61, 5.; quorum quidem ex scito μιλτησιφείας levi opera fingentur. Mihi Arch. μιλτησιφείας vehementer blandiuntur. Επικλοῦσθαι, μυραλοῦσθαι suppetias feruat. WESS.

CAP. LIX. 2. Ὑδρία τὴν ἐπὶ Πελοποννήσῳ) *Practlara Arch. et Vind.* laus ex instaurata insula. Θυρέη, *Thyrea*, in mediterraneis Argolidis et Laconicae finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in ditionem ea post acre certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Aeginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, *Pausania* auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil proinde iuris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. *Askew* belle animadvertit, *Hydrea* insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat, eodem *Pausania* *Corinth.* cap. 34. p. 192. testificante. Est quidem in *Steph. Byz.* Ὑδρία, νῆσος πρὸς τῇ Τροιζίνι, sed stabilit insulae posituram: vicinae enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemtam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροιζίνι in *Stephano*, quoniam eius in civitatis potestatem devenerat. **WESS.**

5. Ζακύνθους ἐξελοῦντες) Omnes ita. *Herodoto* solemnia sunt ἐξελῶντες, ἐξελῶν, ἐλῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξελῶντες scripsisse, credibile est. Eadem *Jo. Piersoni* sententia ad *Moerid.* pag. 146. **WESS.** — Potuerat ἐξελῶντες scribere, sed et ἐξελοῦντες probum. Vide nostram *Var. Lect. S.*

8. τῆς Δικτύνης) Sic omnes, etiam *Valla*. Δικτύνην, *Dietynnam*, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud *Mediobarbūm* ΔΙΚΤΙΝΑ: in *Cornuto* *Nat. Deor.* c. 34. [pag. 230. ed. Gal.] Δίκτυνα et Δικτυνα. Multa de ea *Diodorus* V. 76. et ill. *Spanhemius* ad *Callim.* *Hymn.* in *Dian.* vs. 205. **WESS.**

10. καπρίους ἐχ. τὰς πρώτας) *Prorarum* insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, *Scaliger*, *D. Heinsius*, *Stanleius*, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat *Iungermannus* ad *Polluc.* I. 83. Nam *Καπρίους Arch. et Vind.*, nisi lapsus offendentis fuerit calami, non intelligo. **WESS.**

12. ἔγκοτον ἔχοντες) *H. Stephani* praeiudicio, *Prolegom.* Edit. Secundae, ἐν κότον ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse κότον εἶναι ex lib. I. c. 18., quod per tmesin, ut *Herodoti* plura, disiunctum ἐν κότον ἔχειν prae-buerit; ἔγκοτον praeterea in adiectivis locum semper ha-

βερε, Ego vero bene reminiscens ἔγκοτον στύγος Aeschyli Choëph. vs. 391. et Homeri κότον ἔχειν, 'Il. α. 82., in viri doctissimi iudicio non adquiesco. Vetant Scholiastes, Timaeus, et Suidas, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τούτων δὴ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον: et IX. 109. ταύτη οὐκ ἔχει ἔγκοτον: in quibus tmesi nulla occasio. WESS.

CAP. LX. 2. οὐρέος τε ὑψηλοῦ ἐς πινυ.) Gronovium, semper in Medic. proclivem, nihil hic demutasse, [scil. non abiicisse vocab. ὄρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum.] mirum accidit. Verissima sunt, quae amplectimur. ὄρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. Iustum praeterea τούτου τὸ ὄρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia Cl. Reiskii suspicio. WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

6. διὰ παντός δὲ αὐτοῦ) Fossa erat ἀμφίστομος, duplici instructa ore. Quare διὰ παντός non aliud vult, ac per eundem montem et iuxta priorem fossam [sive in illius medio] excavatam fuisse alteram, quae aquae ductus vicem praeberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquae ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam τριπλοῦν Vallae et Codicum manifesto aberrat. Mecum faciunt Cl. de Pauw et Reiskius. Ὁράμυκται, etsi ὠρύμκται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. Musae primae, atque alias. Placuit quod ὀχετεύμενον διὰ σωλ. ex codicum consensione. WESS.

CAP. LXI. 4. τῶν οἰκίων μελεωνόν) Servari οἰκίων μελ. potuerat, ni Scriptori placuisset prius. Μελεωνόν τῶν οἰκίων cap. 63. et ἐπίτροπον τῶν οἰκίων cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his librariorum aberrationem. Conf. I. 109. Recte Manasses in Annalibus, Οἱ τῶν δαματῶν φύλακες τῶν βασιλείων Μάγοι, de his fratribus. WESS.

13. ὁ μάγος Πατιζέλης) Notabile Pass. codicis ex Dionysio Milesio Scholion ob diversam nominis Magi scripturam. Κατιζέλης Zonarae ex Herodoto, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus Ian. Rutgersius Var. Lect. I. 8. et III. 10. Vallae Latina, tanquam ambigua, Stephanus olim in Voc. Herodoti Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenus congrua Arch., non bona. WESS.

16. προερίοντα -- ὡς Σ. ἀκανοτία εἶν) Quando paulo legitur inferius, οἱ κήρυκες προηγόρευον ταῦτα, lectio Cod. Arch.

abici debuerat a Galeo, non tentari. [Scil. pro mendoso προσελθόντες, quod Arch. hic habet, „forte προσελθόντας“ adnotaverat Gal.] De pracone praesertim frequentata προειπῖν, προαγορεύειν, προερεῖν, significant proclamando edicere vel denunciare. Προειπῖν quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petitem in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: προειπῖν τῷ αἰτνάντι: et apud eundem Dem. p. 647, 98. ὀνομαστὶ μὴ οὐδενὶ μὴ προαγορεύειν, τοῖς δεδρακόσι δὲ καὶ κτείνασσι. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur πρόβησις et προαγόρευσις. Herodoti Magus edici iussit exercitui, ὡς Σμύρδιος τοῦ Κόρου ἀκουστέα εἶν. Sophoclis est in Elect. 340. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et I. 86. οὐδ' οὐ παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακρίτέα, - - ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitatior forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 430, 27. quo modo διακρινύοντες τοὺς θεοὺς, τοὺς φίλους ἐνεργετικῶς, τὴν πόλιν ὠφελητικῶς. Ab utraque distant Herodoteum, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποις, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 4. ἐν Ἀγβατάνοις) Stephanus Byz. haec Herodoti ista in Voce advocans, sic iubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quae autem Syriae illa Ecbatana sive Agbatana, decernere non stricte queo. Memorat Iosephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilaeae tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc pertinere, probabile est. WESS. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

10. οὕτως μοι) Perplacet: Οὕτω μοι διεπρήξαι τὸ τοι προσέδικα πρῆγμα; ita-ne mihi rem executus es, quam tibi iniunxeram? Sic ista dum vertebat Valla, οὕτω se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallae versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies

minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, [l. 13 seq.] οὐ -- τι -- ἢ μέγα ἢ μικρόν, (conf. pag. 327, 4.) [V. 106, 14.] significans nihil prorsus, frequentatur apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

18. νεώτερον κακὸν ἀναβλάστη) νεώτερον κακὸν qui dixerit, novi neminem: novi qui κακὸν vel κακὰ ἀναβλαστῆν et ἀναφύεσθαι eodem sensu posuerint; plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφημισμὸν scripserint νεώτερον: ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 367. οὐδὲ ἐκ τῶν Μισσηνίων -- ἐγένετο οὐδὲν ἐς αὐτοὺς νεώτερον: idem illud sic adhibuere Herod. V. 19. 35. et 93. VIII. 142. Thucyd. p. 85, 34. Euripid. Rheseo vs. 590. Aristoph. Ἐκκλ. 338. Λέγειν τι νεώτερον est in Eurip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 310. μήτι νεώτερον ἀγγέλεις; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γε. Insidiis alteri struētis res novas moliri, νεώτερα βουλεύσαι dicitur Herodoto I. 210. cuius est in lib. VIII. c. 21. ἢ τι καταλαμβάνη νεώτερον τὸν πεζόν. Huius vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ζυμβήσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφημότατα ᾤνετο τὴν ἡγταν. Solā quoque voculā τι mala quaevis bellica designantur in Eurip. Phoen. 642. καὶ τί σοι πόλις γίγνται. VALCK.

Ibid. νεώτερον ἀναβλαστῆσει) Quod in verbo ausus sum, schedae excusabunt; excusabunt etiam κακὸν in exsilium actum, a Vindob. et Valla merito proscriptum. Neώτερον τι ποιεῖν habet V. 19. et aliās, expressum κακὸν non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti Codd. praecedunt, νῦν ὃν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἐξατάξιν παρ' ὅτεν ἐστ. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι. Sunt, quae iuvare possunt, et alia. Hoc celare iniustum foret, glossatorem S. Germani ἐτάξιν hic reperisse. Sic enim Ἑτάξιν τὸ ἐξατάξιν, Ἡρόδοτος Γ'. WESS.

CAP. LXIII. 6. αὐτὸς τοι Σμέρδης) Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. Ἐς ὅψιν, postulanti bus mssis, cur recusarem, nihil erat. ἔρχεσθαι εἰς ὅψιν praebebit Diodorus, φαίνεσθαι εἰς ὅψιν alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. WESS.

17. ὁ ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδης οὐνόματος) Recurrit c. 67.

et IX. 94. Singulare et rarum Pollux habuit: itaque plures, tanquam emblemata, ornandae orationi inseruerunt. Tale Iamblichi ἵνα μὴ καὶ ἑτέρα τις τοῦ τῆς Συναλδοῦ ἐπιβατικῆς ὀνόματος apud Phot. Biblioth. p. 248. [ed. Rothom.] Procopio, aemulatori Herodoteo, mire arrisit: οὗτοι τοῦ ὀνόματος ἐπιβατεύσαι ἤξιωσεν, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum Vandal. I. 11. etc. WESS.

CAP. LXIV. 8. τῇ ἀπώσῃ συμφερῇ) Corrigitur τῇ ἀπαντίσῃ occurrente: verum ἀπάσῃ, *summā totāque*, recte erit, sicuti docti norunt monentque. [Iterum c. 65 extr. ἀπίκλαιε πάσαι τὴν ἑωυτοῦ περὶ ξιν. Conf. Lexicon nostrum Polyb. voce Πᾶς, num. 3.] Maiorem movet litem [l. 11.] τοῦ κουλεῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης, sive, ut Gronov. in Latinis, *fungus vaginae gladii*. Est-ne summa an ima vaginae pars? Eustathius et Grammaticorum plures prius optant et τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους interpretantur: quibus favet Portus. Contra Pavius, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, μύκητα esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Graecorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo μύκητος, *fungi*, manubrio gladii propior est, quam extimae vaginae. Nicandri praeterea Alexiph. vs. 103. μύκης ὅθι κάππεσιν ἄρπης vaginae extrema indicare nequeunt; bene Schol. μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλείειν τὴν θήκην. Eadem Etymolog. p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero Plutarchi de Flumin. p. 63. ἐξίπτειν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης: illis enim nihil ad hanc rem clarius. WESS.

11. τοῦ κουλεῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης) Eustathio, ubi excitat Herodotea, in Ἰλ. β'. pag. 219, 27. μύκης minus accurate fuisse dicitur ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους. Cautius Zonaras Ann. IV. pag. 127. d. ipsa transscripsit Herodoti verba, τοῦ κουλεῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἐξίπτει. Recte, credo, definitur ab aliis τὸ κατακλείειν τὴν θήκην τοῦ ξίφους: fungo namque cadente Cambysis acinaces vagina fuit nudatus. Loca Grammaticorum collegit Abr. Berckel. ad Steph. voc. Μυκῆναι. Huius non meminērat historiae interpres Pausaniae, quem huc respexisse minime dubito I. [c. 28.] p. 70. Λέγεται καὶ ἄλλα τῶν ἀψύχων αὐτόματα ἐπιθεῖναι σὺν τῷ δικαίῳ τιμωρίαν ἀν-

ἄριστος ἔργον δὲ κάλλιστον καὶ δόξῃ φασματώτατον ὁ Καμβύσης παρίσχετο ἀκινάκης. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γὰρ Καμβύσης καὶ Ἀθηναίους ἦν πρῆγμα; [Perspecte ista Pausaniae graeca sic gallice reddidit nuperus doctus Interpres: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.] Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 623. Poenum deceperat Iupiter Ammon nomine Λιβύσης: Cambysen Latona, nomine Ἐκβατάνων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK. — De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor. Graec. antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

14. ὥς οἱ καιρὶν ἔδοξε τεύεσθαι) Laurentius male vertat. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16., non neglectis Syriae Echatanis. Non repeto causas, quibus Ἀγβάτανα ex mstis restitui. [Vide supra, ad cap. 62, 4.] Iosephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. WESS. — Ad καιρὶν intelligi πληγῇ, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 16. ὑπεραιρημένου) Sive cum Reiskio scribendum ὑπαραιρημένου, seu ὑπεξαραιρημένου, Smerde submoto, vel sublato: hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in Ἀραιρημένος nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. ὑπαραιρημένου) Gronovii coniecturam firmat Pass. codex. Παραιρημένου, ut plures schedae hic et cap. 126., praesidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius Scholiaste, quem Suidas descripsit, [item ex Polyb. I. 9, 6.] nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. WESS.

[27. οἰκνητάτων) In nostro exemplo ante ἢ iota operam errore irrepsisse, non est quod moneam. De vocali antepenultima syllabae notare debeo, editos quidem liberos omnes ω longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum η praecedat brevis syllaba. Codex vero ms. F. (nescio an consentientibus aliis) et h. l. et V. 5, 8. breve ο habet, ne is

quidem male, nempe omissis utrobique super η (quo pacto ille constanter diphthongum η pingit,) punctis diaereticis. At altero loco, V. 5, 8. editi omnes ante *Schaefer* et *Borh. cinnōrar.* praefertur, brevi $\circ$ utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

35. ἀπαιρεῖσθαι) Membranae hoc desiderant, scriptore consentiente. Paulo ante, δίδας μὴ ἀπαιρεῖσθαι τὴν ἀρχήν. Rursus I. 69. ὡς ἀπαιρεῖσθαι ὑπὸ Σαμίων. Denique III. 126. ὑπὸ Μήδων ἀπαραιρημένους τὴν ἀρχήν. WESS.

40. μη ἀνασσωσμένοις δι' τὴν ἀρχὴν) Et hoc, iisdem postulanti-
bus, iustum est. Vide c. 75. Diras, quas rex impre-
catur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit Gronovius: gemi-
nae Teiorum sunt in Antiq. Asiatic. p. 98. Edm. Chishull;
longe vero diutius in Israelitis, ni saperent, carmen Deu-
teron. xxviii, 16. etc. WESS.

41. τὰ ἑναντία τούτοις ἀρίσται.) Ista Sophoclis: καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δράσιν εὐχόμεαι θεοῖς μὴ τ' ἄρτον αὐτοῖς γῆν ἀνίηαι, τινὲς μὴ τ' οὖν γυναικῶν παῖδας: ex Oed. Tyr. 277. forte respexit Herod. quiv. lib. VI. c. 139. hanc Pelagis memorat in Lemnodi divinitus inflictam poenam: οὔτε γῆ καρπὸν ἔφερε, οὔτε γυναῖκες τε καὶ πόμνια ὁμοίως ἔτικτον ὡς καὶ προῦ. conf. Philostr. Vit. Apollon. III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur saepenumero; in recentioribus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. κατήρεικόν τε) Superfluum τε, leniter in το mutatum, dabit κατήρεικον: quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis sincerum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum proceres obscundabant consuetudini, lugentiumque sibi personam induebant: πάντες τὰ τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον ταῦτα κατήρεικον καὶ οἰμωγῇ ἀθρόω διεκρίνοντο: non alii vestes illi diripiebant, non κατεβήγγυνον, sive κατήρεικον, sed κατήρεικον, suas discindebant. Praeterea praebet id ipsum, hinc enotatum probabiliter, Hesychius: Κατήρεικον, κατεσχίζον. κατασχίσασθαι τοῦς πέλπους est apud Pollucem VII. 50. ex interpretamento Xenophontei καταβήγξασθαι: sicut ap. Diodor. Sic. T. I. p. 83, 34. ad Κατεβήγγοντο Codd. scholion adiiciunt καὶ ἐσχ. sive κατεσχίζοντο. Vir D. in Miscell. Obs. Nov. T. I. p. 73. ad Hesychium comparans Aeschyli locum e Pers. vs. 537. in Herodoto tamen κατήρει-

πον scribendum credidit. Quid differant περιμήξαι τὴν ἐσθή-
 τα et περιμήξασθαι Praeceptores mei docuerunt in Miscell.
 Obs. V. 3. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. Quibus
 ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea;
 hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρίκοντο, inpri-
 mis Aeschylea considerantes, ubi Persides in publico lu-
 ctu: Πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας Κατεικόμεναι, δια-
 μυδαλείς Δάκρυσι κόλπους Τέγγουσ' ἄλγους μετέχουσαι: quae
 fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Aeschyl-
 us, luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς κῆδας κατεβήξαντο
 πάντες, βῆ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο ἀπλήτῳ. Xenophoniis Tigra-
 nes Κυρ. Παιδ. III. p. 38, 26. περὶ πᾶσατο τὴν τιάναν καὶ τοὺς
 πέπλους κατεβήξατο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I.
 72. de Aegyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes κοινὸν ἀνηροῦντο
 πίνθος, καὶ τὰς ἐσθῆτας κατεβήκτοντο. Herodotus in horum loco-
 rum primo ponere quoque potuisset κατηρίξαντο, pro κα-
 τεβήξαντο. Ἐρείκειν a Grammaticis redditur σχίζειν et ἡγνύνειν:
 vid. Hesych. in Ἐρείκει et in Διήρικον: neque tantum εἰρείκειν,
 sed et εἰρείκει usu fuisse receptum monstrant Aristophanis
 κατερίκει in Vesp. vs. 647. et Hesychii Διαρείκας. Ex eodem
 discimus, τὰ κατεβήγοντα ἱμάτια alicubi fuisse dicta Κατερι-
 κτά. Apud Hephaestion. p. 34. Κατύνπτισθε κόραι, καὶ κατερι-
 κισθε χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod.
 p. 124. n. 38. [ad II. 42, 27.] VALCK.

Ibid. κατηρίκοντο) Aldinum κατερίκον τε Sylburgius ad
 Brissen. R. Pers. II. 205. p. 563. κατήρικον, Gronovius ex
 Med. κατήρικον refinxit. Nihil verius admissio. Hesychius,
 hoc fortassis e loco, κατηρίκοντο, κατεσχίζοντο. Forma verbi
 unice quadrat. Vetus poëta in Enchirid. Hephaestionis
 p. 34. κατύνπτισθε κόραι καὶ κατερίκισθε χιτῶνας (sic Io.
 Corn. de Pauw egregie): Aeschylus Pers. vs. 537. πολλὰ δ'
 ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερικόμεναι: quo Tragici versu
 in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir do-
 ctus est. WESS.

4. ὡς ἐσφαλέωσι τε τὸ ὀστίον) Multa Foësius Oecon. p. 603.
 Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 323.
 postquam γάγγραιναν medicorum, aliis Graecorum σφάκε-
 λον dici monuisset, οὕτω γοῦν μοι δοκεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν μη-
 ρὸν εἰρκεῖναι τοῦ Καμβύσου σφακλίζεσθαι, sed memoria lapsus.
 De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde Cononem Narr.

xviii. ipsumque Galenum p. 546. ubi Herodoteis adsimilia. WESS.

[5. ἀπὴνις Καμβύσια) Possis ἢ τοῦτος supplere cum Porto, aut τὸ κακόν: sive τὸ ὅστιον σφακελίσαν καὶ ὁ μαρὸς σαπίς. Caeterum conf. VI. 27, 6. S.]

11. ἵνα οἱ ἐκπολεμῶν πᾶν τὸ Περσικόν) Gronovii Latina, ut sic ab eo omne nomen Persicum ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: Vallae praestantiora, [ut sic omne illi nomen Persicum redderetur hostile,] et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, spreta saepe. Noster V. 73. ἡπιστατο γὰρ σφι πρὸς Λακιδαιμονίους - ἐκπολεμῶσθαι. Iosephus B. lud. VII. 10, 2. οὗ γὰρ Ἀντιόχῳ μὲν ἔτι μᾶλλον ἐκπολεμῶσθαι τοὺς Ἰουδαίους. Confer doctissimos Ammonii, Moeridis et Thom. Mag. in Πεπολέμωται commentatores. Mox [l. 14.] μὴ μιν ex scriptis malui: eadem Reiskii divination. WESS. — Nos non poenitet μὴ μὲν revocasse. Vide Var. Lect. S.

13. βασιλεία ἀνεστειῶτα) In sacris frequens, ἀνίστη (ὦρ) βασιλεὺς, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. ὁ ὦν saepe dicitur κατιστιῶς, Herodoto κατιστιῶς. ἐνεστιῶς de Rege, quasi τῷ θρόνῳ ἐνεστιῶς, lib. I. c. 120. σὺ δ' ἐνεστιῶτος βασιλείῳς, ἰόντος πολίτην, καὶ ἄρχομεν τὸ μέρος. Hic itaque legi non nolim ἐνεστιῶτα: et pro ἀνιστάμενος infra c. 67. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν, ingressus imperium. VALCK. — Possit tamen ἀνεστιῶτα idem ac ἐκἀνεστιῶτα valere: atque etiam ipsum ἀνεστίασι c. 62, 16. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 3. μῆνας ἑπτά τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύση etc.) Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύση τῆς πληρώσιος ἐς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτια πλήρη VII. 20. Reiskius corrigebat ἐς τῶν ὅτῳ ἐτίων τὴν πληρώσιν, sine plausu. WESS.

10. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν) Hoc dederat, offeruntque schedae. ἐνέχρηστό σφι - αὐτίκα ἐνισταμένοι σι ἐς τὰς τυραννίδας II. 147. et VI. 59. ἐπειδὴ - ἄλλος ἐνίστηται βασιλεὺς. Atque hic non obliviscor Alexandrinor. Interpretum et Paulli Apostol. Epist. ad Roman. xv, 12. καὶ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἰθὺν, quod multum discrepat, et alius est indolis. WESS.

CAP. LXVIII. 3. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων) Sic ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 127. E. Ὅτ'.

της ἢ γίνεαι καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐνάμειλλος. Dedit et ad initium somnii Luciani Hemsterhusius, quae vix ab alio poterant expectari. Thucydidae locum, huius imitator frequens, forsitan et hunc Herodoti, respexit scriptor Epist. Phalaridis Ep. xxi. ὁμοία τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλοῦτηκεν: ubi paulo post corrigendum censeo, τυραννοκτόνος Φαλαργίδος ἀκούειν, pro ἀκουσθῆναι. VALCK.

Ibid. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσῶν) Abbas Geinozius ex conjectura ὁμοιος, quod in Arch. Idem Lipsiae expressit Io. Friderichus in Magophonia. At perinde est. Ὅμοια, ὁμοίως, ὁμοιος frequentantur in talibus. Pausanias I. 9. p. 22. καὶ Μακεδόνων ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις ἦγεν ἐν τιμῇ. Lege T. Hemsterhusio observata ad Luciani Somn. c. 2. Scripsi ὑπόπτεισι; [L. 4.] ne semper in his dialecti ratio contemneretur. WESS. — Ubi adverbio locus est, ibi plerumque ὁμοίᾳ pro ὁμοίως utitur Noster: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adiectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

12. παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.) Clariss. Gronov., quia Med. παρ' αὐτὸν, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, Med. et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut Arch., παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα. WESS.

23. τῶν συγκατημένων γυναικῶν) Committit hanc dictionem vir Celeb. cum Latino stare in lupanari, non iniuriā D'Orvillio ad Chariton. lib. V. 9. p. 489. inprobante. In gynaeceis Medorum et Persarum plures morabantur feminae, quod ex reginae Estherae historia atque aliunde cognitissimum: hae iuxtim sedebant, pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter Sardanapallus in Diodori II. 23. Aldinum ἄνθρωπος rediit in veterem possessionem. WESS. — κατῆσθαι etiam de artifice vel opifice selulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus II. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 10. ἀφάσσειν αὐτοῦ τὰ ὄντα) Suidas Ἀφάσσειν, ψηλαφῶν Ἡρόδοτος: quod Steph. Berglerus in ἀφάσσειν, ψηλαφῆσειν non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus haec Nostri, in consequentibus verbis sibilantem literam semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de Hippocrate liquido Erotianus et in eum Eusta-

chius p. 50. WESS. — Vide Erotiani Glossar. ed. Franz. p. 168 seq. et conf. nostram *Var. Lect.* ad h. l. Libris obtemperans ἀφᾶστον revocavi. Videtur ab ἀφᾶστον futurum ἀφᾶστον formatum fuisse. Sic quidem et παραφᾶσαι (nisi rectius παραφάσαι) et ἰσαφάσασθαι et ἰσαφάτας habes apud Galen. in Explan. voc. Hippocr. p. 538. et 474. Conf. Foësius Oecon. p. 485. S.

16. ἐπίλαμπος δὲ) Capitalis instauratio. Suidas, Scholiastes, Phavorinus, et hoc de genere alii, nugantur, [ἐπίλαμπος scribentes,] κατάδηλος et καταφανής ex Ionum more, ut adseverant, interpretati. Nihil futilius. Qui communiter Graecis ἐπιληπτός, uti Antigono Caryst. c. 45. is Ionum lingua ἐπίλαμπος, cuiusmodi et καταλαμπτός III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce Cl. Küsterus et Alberti ad Ἐπίληπτος Hesychii. WESS.

Ibid. ἐπίλαμπος) Tolleitur, ut opinor, menda vetus e codicibus. ἐπίλαμπος δὲ ἀφᾶσσουσα ἔσται restituit e Codd. Parisinis L. Küster. ad Hesych. ubi Ἐπίληπτος redditur καταφανής. Attice diceretur: αὐτὴ δὲ ληφθῆναι vel φωραθῆναι vel ἀλφῆλαφῶσα, sive φάουσα deprehendatur: solent ista, sicut alia huius generis, adiungi participiis. Eiusdem formae, cuius est ἐπίλαμπος, pro φοιβόληπτος positum φοιβόλαμπος legitur in Herod. IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice Vet. Test. λήμψασθαι, λημφθῆναι, et similia scripta reperiri monuit et alibi Io. Ern. Grabijs et in Proleg. ad Vol. I. c. 2. §. 7. Vid. Küster. Praef. ad Ed. N. T. Io. Millii p. 9. Sed a quibusvis Graecis literam μ. superfluum in multis, tum verbis tum nominibus, praesertim propriis, labialibus emolliendis praefigi tametsi constet, saepenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

20. Ἡ δὲ δὴ Φαιδύμην) Paucis interiectis orationem interruptam solemnibus oculis redorsus non necesse quidem habebat Herod. iterum nobis narrare, quo patre sata esset Phaedyne; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addidit itaque, αὕτη ἡ τοῦ Ὀτάνεω θυγάτηρ. Utilis istius luxuriae, qua sua ipsius explanat Noster, centum Herodot. T. V. P. II.

forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive obiciat hic illic voculam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post [L. 26.] legitur diversi generis, *μαθούσα οὐ χαλιπῶς, ἀλλ' εὐπερίως*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme aetatis scriptoribus optimis satis usitatus: *Antiphontis* est, *οὐκ ἐλάσσω, ἀλλὰ πολὺ μίջω*, p. 118, 24. *Lysiae*, *οὐ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. *Isaci*, *οὐ μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

22. *ἐπὶ τῇ αὐτῇ μέρῳ ὅλιντο*) Graecus interpres *Estherae* cap. 2, 12. *καὶ ὅταν ᾗ καιρὸς κορασίῳ εἰσελθεῖν πρὸς βασιλέα*: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, *ובנהיץ ובהגיע המלך לבוא אל המלך*, *et quum veniret ordo, τὸ μέρος, puellae, ut ad regem accederet*. Gemina sunt atque eadem de re. WESS.

CAP. LXX. 5. τοῦ Ὁράνῳ) Tametsi Ὁράνιος sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. Ὁράνῳ vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὁράνῳ et τῷ Ὁράνῳ c. 84. Multa in talibus admissa sunt; *Ῥεράσιος* et *Ῥεράσιω* pari variatione, quamquam *Ῥεράσιω* apud *Agathiam*. Quem vero [L. 7.] *Ἰνναφίρνεα* plerique scribunt, is *Arch.* et *Vallae* semper *Ἰνναφίρνης* sicuti *Ἀρταφίρνης* pluribus in *Codd.* V. 25. et *Aeschyl*i *Pers.* vs. 780. Paulo ante τοῦτον, τῷ legitimum est. WESS.

7. *εἰσάγεται Ἰνναφίρνεα*) Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur *προσεταιρίσσασθαι*, *conspirationis sibi socium adsciscere vel conciliare*. Corrigendum *ἐπάγεται*, *parat sibi στρατιώτην*, vel *in partes suas adlicit*. Hariolor id ipsum in *Codicibus* adservari, sicut in suo *Zonaras* invenit, qui *Ann.* IV. p. 128. B. *ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς καὶ ἑτέροις προσεταιρίσσασθαι, καὶ Ὁράνης μὲν ἐπάγεται Ἰνναφίρνην*. vid. *Andr. Dounaci*, viri Graece perdocti, *Praelect.* in *Demosth.* *Philipp.* p. 99. VALCK. — Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9 seq. *παράγεται ἐς τὰ Σούσα* — *ἐκ Περσῶν ἦκων*) Nempe *Susa* urbs, licet caput quodammodo *Persici* regni, et regia prae caeteris sedes, tamen non in *Perside* proprie dicta, sed in *Cissii* sita erat. conf. c. 91, 20. S.]

CAP. LXXI. 6. καὶ αὐ τοῦτου εἰνεν ἦκω) Invenit iterum *Vir Cl.* manifestam *Codicis* corruptelam. Venerat in urbem *Regiam* *Darius* αὐτοῦ τοῦτου εἰνεν, ob id ip-

sum, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τούτων εἶναι, ἐς λόγους ἦλθεν. *Thucyd.* p. 544, 6. ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο: et p. 91, 19. *Xenoph.* p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτ' εἶπεν, προσήκει σκοπεῖν: *elegantiorum usum Iac. Perizon.* intellexit in *Aeliani Var. Hist.* II. 29. Videtur idem, neque est tamen, pervenustum illud Iovis *Luciani* T. I. p. 210. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῦκος, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔστι. *VALCK.* — *Ex Medic.* αὐ τοῦτου si vale-ret, vis et vigor sermonis Darii flaccesceret. *Scriptor ipse lib. II. c. 3.* καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτῶν τούτων εἶναι ἐτραπέμην: *aliás etiam, et quis non? WESS.*

20. μάλιστα μὲν νῦν ὀφείλετε) *Non indigemus Vindob.* ὀφείλετε: idem est vulgatum et Ἰακόν. *Verti debetis* haud convenit, sed *debebatis*, ut olim *Valla*: languet alioqui inpetus Darii. *Βαλόμενοι* rectissime expedit *Cl. Gronovius.* [Nec vero spernendum βαλλόμενοι, quod offert *ms. F.*] In *Libanii Declam.* II. p. 204. D. καὶ ὁ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ βαλλόμενος, ἔπραττε τὸ τερπνόν. *Notat Morellus ex mssis* ἐφ' ἑαυτοῦ et λαβόμενος ac βουόμενος, quorum ultima corruptelae, verisimum prius, et imprudenter ab eo spretum. *WESS.*

23. ὅτι ἢν ὑπερίσῃ ἢ νῦν ἡμέρῃ) *Non placet ὑπερίσῃ.* Multo cultius et suavius *Arch.* ἢνπερ πῖσῃ: nec muto tamen quod displicet, ne nimium novator censear. *Nemo* tamen erit, quin ἀλλά σφίς αὐτὸς ἐγὼ ex schedis restitutum adprobet. *WESS.* — Equidem, cur ἢνπερ πῖσῃ alteri praeferatur, nihil admodum video caussae. *S.*

[24. οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμὲ ὡς κατηγοροῦ ἔσται) *Latine ista converti quasi esset φθὰς ἐμὲ, quemadmodum φθάνω cum accus. casu constructum habemus VII. 161, 2. et alibi. Graeca rectius ad verbum Valla expressit: non alium occupaturum ut me apud Magum accuset. S.]*

CAP. LXXII. 18. ἔνθα γὰρ τι δεῖ ψεύδος etc.) *La-xissima* haec de mendacio professio, verumque fallacilo-quentiae suscitabulum. *Genio Ulyssis interroganti Neopto-lemo, Οὐκ αἰσχροῖν ἢ γῆ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; responsum, Οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γὰρ τὸ ψεύδος φέρει, conveniebat belle in Sophoclis Philoct. vs. 107. Discrepant nonnihil Heliodori Aeth. I. p. 50. Καλὸν γὰρ ποτε καὶ τὸ ψεύδος, ὅταν ὠφελοῦν τοὺς λέγοντας, μηδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius ius et*

detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce appellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat *Steph. Berglerus*; nec praeterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris *Nicol. Abramus*, longe plura adensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

22. οἱ δ' ἀληθίζονται, ἵνα τι etc.) Verius hoc. Quae sequuntur, optime *Gronovius* inlustravit. At illa οὕτω ὧν ταῦτα ἀσκήοντες intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eadem-ne exercent? Utrique, si *Nostro* creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Cohærebit oratio aptior, modo cum *Valla* et *Arch.* οὕτω οὐ ταῦτα ἀσκήοντες, probetur. WESS.

29. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολέμιος) Pro hoste habeatur: verbi corrector *Reiskius* quae sunt huius generis paulo rariora non habebat in numerato. [In editis *Animadverss.* silentio hunc locum *Reiskius* praeteriit.] Δεικνύσθω ἰὼν, sive dicatur Φανερὸς γινέσθω πολέμιος ὑπάρχων, seu ἐνδῆλος, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiatur, συγκιννύσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit *Iustinus*, ad *Magos* perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more *Vir D.* exprimi volebat. In *Lysiae* p. 90. Φανερὸς ἔστι πομπάμινος, patet eum fecisse, *Marklandus* interpretatur; communivit exemplis aliquot *Io. Taylor*, *Vir Cl.* *Euripides* *Bacch.* vs. 47. αὐτῷ θεὸς γένως ἐνδείξομαι. *Andocid.* p. 31, 34. ἐνδείκνυται - - ὑμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρόποις ἀκολουθεῖν ἀξιῶν. *Herod.* II. 119. ἐπαίσιτος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένος. *Xenoph.* 'Ελλ. III. p. 291, 36. μάλα ἀχθεσθέντες Φανεροὶ ἐγένοντο. et II. p. 275, 14. *Thucyd.* II. 64. μὴ ἐνδῆλοι ἔστε τοῖς παροῦσι πόνοις βληνόμενοι. *Soph.* *Trach.* 679. αἰθυμῶ δ' εἰ Φανήσομαι τάχα Κανὸν μέγ' ἐκπράξασα. In *Xenoph.* *Kyr.* 'Av. V. p. 211, 8. si *Codex* scriptus praeferret ἡξίου Ἑλλήνας ὄντας Ἑλλήσι τούτῳ πρῶτον καλῶς δεικνύσθαι, τῷ εὐνοῦς εἶναι: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολ.) Varie tentantur haec. Est cui *διοκινύσθω*, confodiatur, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius *δεικνύσθω ἐνθαῦτα νεκρὸς*, ἰὼν πολέμιος, interimatur, quippe hostis, praeoptat. Quorum equidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Δεικνύσθω πολέμιος, aut, si velis, ex *Arch.*

δεικνύσθω ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quae in hostem licet, patiatur: ὑπὸ τραυμάτων νεκρὸν δέξας est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. cix. quorum tamen utrumque diversius abit. WESS. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hic pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. LXXIII. 3. κάλλων παρέξει) Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Pauw idem aut etiam παρέχου formaverat. Mox ὅτε γε ἀρχ. ex schedis, ut Reiskius divinabat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragici Phoeniss. p. 209. WESS.

12. ἄλλοις ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν) Si, quod sentio, dicere liceat, et quid ni? multo Gobryae sententia et ardor incenditur, ubi ἄλλ' ἰόντας ἐπὶ τὸν μάγον ἰθίως, sed in magum statim et recta pergentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et praeferunt membranae. [Eo etiam probabilior haec scriptura, quo minus commode ἄλλοις hic ponatur, ubi ἄλλοις aut ἄλλα requirebatur.] Mox ταῦτα αἶνον postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρείου πάντες αἶνον γνῶμεν, c. 76. et IV. 80. ὁ δὲ Ὀκτομασάδης καταινίει ταῦτα. WESS.

CAP. LXXIV. 5. μῦθος ἡπίστατος) Supra c. 61. noverat fraudator Magus, τὸν Σμέρδιος θάνατον -- ὡς ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἐπιστάμενοι Περσίων: et apud Zonaram p. 127. v. dicitur γνούς ὁ Κατιζέλης (Πατιζέλης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωται. Prae paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui iussus Cyri Smerdin remotis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Io. Iac. Wetstenii, ad Euang. Ioann. xvii, 3. ἔλεν τῷ θυλάκῳ excussa, digna sunt quae considerentur. VALCK.

7. ἰόντα ἐν αἶνῃ μεγίστῃ) Futile est Arch. ἐν αἰτίῃ, quod et Valla in suo cod. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἰὼν ἐν Πέρσῃ, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς αἶν ἐν αἶνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἶνῃ -- ὧν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit [l. 9.] πίστει τε λαβόντες καὶ ὀμύοισι, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πίστις τε, siquidem λαβεῖν πίστις ferri nequeat,

Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. [IX. 106, 23.] *πίστι καταλαβόντες καὶ ὀρκίοισι*: quomodo ὀρκίοις δεινота́τοις καταλαβόν Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero *πίστι καταβόντες* eadem in re inopportune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus iungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro *πίστις τε λαβόντες, καὶ ὀρκίοισι*; unde pendebit posterius? Succurrit Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 425. *ὀρκίοισι*, mutata distinctio-ne, sequenti ὑποσχυνόμενοι adstruens, quod, si *πίστις τε λαβόντες* valere debeat, certissimum auxilium. WESS. — Vocab. *ὀρκίοισι* ad προσεκτινῶντο retulerat Gronov. Compositum utique *καταλαβόντες* malles, si modo vel unus codex offerret. S.

12. ὑποσχόμενοι) Interpretamentum genuino locum cedit ὑποδεκόμενον, quod in tribus inventum Codd. e Galeo iam constitit. Si mox praebent et ἀνέγνωσαν, hinc quoque deturbabitur ἀνέπεισαν, quod saepius sede, quam occupat, non sua deiectum iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, καταβιμένον δ' ἐκείνου ποιῆσαι ταῦτα, προσπῆγον: hoc posuit pro προσίφεροι Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK. — ποιῆσαι, quod l. 13. pro ποιῆσαι nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typothetae errori et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam πυργον et ἀγορευσαι, pro πύργον et ἀγορεύσαι, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. τῶν μὲν ται ἐκείνοι προσδ.) Multis non sine ratione displicuit infelix ται: aut eraserunt, aut ται esse voluerunt. Abreschius μὲν τοι, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla [l. 6.] ὡς ἐς τοῦτον κατέβη, ad hunc, Cyrum nempe. Non me fugit, neutrum τοῦτο locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. αὐτίκα ἐπιχειρεῖν) Litem his moveo nullam. Notabile Arch. ἐπιβῆεν, Herodoto in confluente plurium multitudine non insuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιβῆι. De invadendi impetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. WESS.

6. *ἰδόντων αὐτοῖσι σφισι λόγους*) Mire blanditur Arch. et Vind. αὐτίς, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstiniui a mutatione, arbitrio aliis relicto. Aldum [l. 8.] *μη δέ οἱ δεινῶν publicantem H. Stephanus* in Recensu Voc. Herod. comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. WESS.

8. *ὑπερβαλλέσθαι*) Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo. *ὑπερβαλλέσθαι* hinc excitat, et sequentia, καὶ *μη διδόντων τῶν πρηγμάτων ἐπιτίθεσθαι*, Eustathius ad Od. β. p. 90, 45. [p. 1441. sub fin. ed. Rom.] verum minus apte τὸ *ὑπερβαλλέσθαι* hic interpretabatur per διατρέβειν. Voluit Otanes opportunitatem expectare rei gerendae, *ὑπερβαλλέσθαι*, quod frequentius dicitur *ἐπιτίθεσθαι*, secundum Ammonium significans, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. *Ἐπιτίθεσθαι τοῖς πρηγμασι* nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi: τοῖς πράγμασιν ἐπιχειρεῖν ἀδυνάτοις ἐπιτίθεσθαι πράγμασιν, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A. et Xenoph. Ἀπομν. III. p. 453, 29. Longino περὶ Ὑψ. XV. 6. *ἐπιτίθεσθαι φαντασίας οὐκ ἄτολμας* dicitur Euripides; Αἰσχύλου φαντασίας ἐπιτολμῶντος ἡρωϊκωτάτοις, ibid. §. 11. *Ἐπιτίθεσθαι τῇ ποιήσει* dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobaeus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 31. Ἦν δέ τις τῶν ἐνθάδ' ἀστῶν, μηδὲ ἐν χεῖρον φρονῶν, συνεπιθήται τῇ ποιήσει, πάνν δοκεῖ κακῶς φρονεῖν, Μαίνεται τε καὶ παραρεῖ τῶν φρονῶν, τῷ σῷ λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad παραρεῖ Hesychius comparetur, et Theocriti ὁ πάρος τῆνος, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ ἀνάμυστος, καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων: imo τῶν παρηγῶν. VALCK. — De verbo *ὑπερβαλ.* vide Var. Lect. Nec vero spernendum *ὑπερβαλλέσθαι*, quod habet F. in praes. temp. Sic sane et συμβαλλέειν et συμβαλλέσθαι utitur Noster, inserta vocali e ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in *ὑπερβαλλέσθαι* cum aliis consentit. S.

CAP. LXXVII. 5. *θεῖη πομπῇ χρεωμένους*) Laurentius pompa. Instinctum et divinum impulsu scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. Aeschylus Agam. 757. πομπῇ Διός

Ξένου. Apud Suidam in Ἀναλώθησαν scriptor incertus θηρίον αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει: quo de loco Abreschius ad Aeschylum lib. I. 23. WESS.

CAP. LXXVIII. 17. θάλων αὐτοῦ προσθεῖναι τὰς θύρας) Nimis sollicite quaesivit Portus, [Lexic. ion. voc. θύρα] utrum αὐτοῦ an αὐτῶ, in quod pronior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; thalami fores signantur. Bene Kühnius auxilio Nostri defendit Diogen. Laërt. II. 105. ἀλλὰ τὸ θύριον προστιθεὶς μετεῖχε Σωκράτους. Iungere potuerat ex Lysiae Or. de Caede Eratosthen. p. 8. Ed. Britan. [p. 14. ed. Reisk.] ἐκείνη δὲ ἀναστᾶσα καὶ ἀπιοῦσα προστίθῃσι τὴν θύραν. Atque hoc hactenus. Mox [l. 18.] Codd. discors voluntas ambiguum τὸ συνισπύπτουσι efficit, quod Zonaras, haec describendo imitatus, praetulit, et prior eo Plutarch. T. II. p. 50. E. WESS. — Conf. Polyb. IV. 71, 12. et Indicem nostrum Graecitatis Appiani. S.

Ibid. προσθεῖναι τὰς θύρας) His commodum usus Ioach. Kühnius aliis non intellectum explicuit Diogen. Laërt. II. 105. eo nomine laudatus Küstero ad Arist. Έκκλ. 420. E neutro Pollux enotasset X. 25. sed προσθεῖναι (τὰς πύλας) invenerat apud Thucyd. IV. 67. Ad illud Lysiae (Or. I. p. 8.) προστίθῃσι τὴν θύραν - - καὶ τὴν κλειὴν ἐφέλκεται, comparat Salmasius hoc Petronii e cap. 94. adduxit repente ostium cellae, -- exemitque raptim clavem. Lucian. de Paras. T. II. p. 878. τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσι. Pausan. II. p. 195. ἀναπεπταμέναις ἔχοντες - - - προστίθειν τὰς θύρας. Addacere ostium Graece dicebatur συναγαγὴν τὴν θύραν: opponere ianuam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προσθεῖναι. VALCK.

25. Δαρεῖος δὲ πειθόμενος) Vel coecus videat, πυθόμενος consistere hac in vicinia non posse. Laudo Io. Friderichum, illud in Magophonia secutum. Non male, etsi laxius, Iustinus I. 9. Quorum alterum Gobryas medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum iussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἔθειν ἔξω) Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedae et rerum series. Certe ἔθειν ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16. Μαγοθόνια) Optime Gronovius ex Med. addicentibus allis. Postulabat regula, praescripta lib. I. c. 148. et *Agathias* lib. II. p. 47. A. Utrique Io. *Friderichus* paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἐκ τὸς πέντε ἡμερῶν) ἐν τὸς πέντε ἡμ. nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

4. ἐλέχθησαν δ' ὧν) Nihilominus: οὐδὲν ἦσαν ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἐλέχθησαν δὲ diceretur, vel ἐλέχθησαν δ' ὅμως. Sed ita solet *Herodotus*, praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὧν. IV. 82. ἔλεξε, οὔτε εἰ ψευδόμενος οὔτε εἰ ἀληθὲς λέγων ἔχω σαφηνέως εἶπαι, ἔλεξε δ' ὧν. Qui *Herodotum* tanquam *fabulatorem* traducunt, suam quisque *Helenam* mirati, saepe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit *Pausanias*, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista coniuratorum deliberatione conf. *Heeren Ideen über die Politik etc.* T. I. p. 465 seq. et *Creuzer Historische Kunst der Griechen*, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relata esse a Scriptore nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quaestionem e medio Graecorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse iudicat. S.

7. μούναρχον μοῦνον) Ad exemplum scripsit *Homeri*, ut erat Ὀμηρικώτατος *Herodotus*. Qualia saepius attigerat, multa collegit *Homerea* huius generis *Eustath.* ad Od. τ'. p. 699. [p. 1867. ed. Rom.] *Eustathii* commentariis usus *Henr. Stephanus* diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius in compositis negligebatur: huc pertinent ζῶπυρα πυρός, IV. *Maecab.* VIII, 12. Βουκόλια βοῶν, *Ioëlis* I. 18. σαρκοφαγοῦσι σάρκας *Diodori Sic.* V. 39. Nonnihil hinc distant ista eiusdem *Diodori*, σαρκοφαγεῖν ἀνθρώπους· θρεμματοτροφεῖν ἀγέλας βοσκημάτων· σιδηροφορεῖν πελέκεις. VALCK. — At vide *Var. Lect.* S.

10. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρημένον) Scribi quoque potuit κατηρτυμένον vel κατηρτισμένον. [Nil hic variant libri. V. 106,

29. ex uno *Arch.* καταπίσω pro aliorum κατατήσω recepit *Wess.*] Quae hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit *Stobaeus* p. 345. *Herodotus* de tribus rerum publicarum speciebus, quae populi, quae paucorum, quae unius potestate regerentur, ut loquitur *Quintilianus*, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quae pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. *VALCK.*

Ibid. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα etc.) Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in *Suppl.* vs. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει ὅπου τὸ μὲν, et quae succedunt. Iustissimum mox τῇ ἔξερτι ἀνευθύνω etc. De Romanorum dictatore ap. *Dionysium Antiq.* VI. p. 370. ὃς ἀνευθύνῳ χρώμενος ἐξουσία καὶ βουλὴν καὶ δῆμον ἀναγκάσει: et in *Suidae* Ἀνεύθυνος, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Statim σπάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν [l. 12.] *Herodoteum* videri, *Stobaeus* et mssii ostendunt. [conf. ad I. 21, 4. notata.] Ceterum haec disputatio in oculis *Plutarchi* fuit T. II. p. 826. E. *WESS.* — De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. Φθόνος δὲ ἀρχῇθεν ἐμφύεται) Facilitatem Cl. Viri minor. Vidit verum; tenere, *Herodoto* saltem reddere, noluit. [Nempe *Aldinum* ἐνεμφύεται consulto se tenuisse ait *Gronov.*] Invidia insita plerisque mortalium est, et acquiritur amplior. Alia in re *Eusebius* apud *Stob.* Serm. XLI. p. 270. ὅπως μὴ - - ὀλιγωρίῃ καὶ ἀνασκησὶν ἀρετῆς ψυχαῖς τῶν κατὰ πόλιν ἐμφύῃ. Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidis suscitabulum et fomentum haberi, *Sophocles* *Oed. Tyr.* vs. 883. Ὑβρις φυτεύει τύραννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumerem, testimonio est, ususque firmat. *WESS.*

22. διαβολὰς δὲ ἄριστος ἐνδέκεσθαι) Saepe de librorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc insigne licentiae specimen, ut *Plautinum* usurpem, specitur. *Aldus*, *Camerarius*, *Stobaeus* et schedae habebant ἄριστον ἐνδέκεσθαι, de suo *H. Steph.* admensus est ἡγέσθαι. Quanto lenius et elegantius *Arch.* ἄριστος ἐνδ. sine inutili fulcimento? Porro [l. 25.] plures mssii ἄχθεται ἅτε θωπίαν, cui *Aldus* ἡγούμενος adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: *Stobaei* et *Arch.* ἅτε θωπί itidem in θωπίαν inperite flexerunt. Habet in more *Herodotus* ἄχθεσθαι τῇ ἀρχῇ, et hoc de genere alia, struere; uti

II. 103. et 175. Θῶψ assensator blandus est; cuius et λόγος θῶπες, ex Euripidis Syleo, Philoni Iud. adv. Flacc. p. 979. v. et Legat. ad Cai. p. 1015. D. θῶπες καὶ ἀπατηλοὶ Procopio Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chrysost. Or. VI. p. 97. Denique κρείνεις ἀκρίτους [l. 27.] sincerum Codices praestant. Culta profecto sunt quae simili in disquisitione conduxit Theophylactus Παῖδ. Βασιλικῆς c. 8. et 9. WESS.

28. ἰσονομίην) Erunt fortasse, qui Stobaei ἰστομίνην eligent, Herodoto vetante. Otanes ὁ Πέρσης ἰσονομίην σπεύδων ποιῆσαι, c. 83. et Maeandrius ad Samios ἰσονομίην ὑμῖν προαγορεύω c. 142. In populari statu laudatur iuris inter omnes aequabilitas. Euripid. Suppl. 433. ὅ, τ' ἀσθενῆς, Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσων ἔχει: et Hyperides ex versione Rutillii Lupi lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memorabilia lib. II. c. 3. non exscribo. Praeclare erudita sunt quae Valckenarius noster super hac ἰσότητι ad Tragici Phoenissae vs. 541. p. 199. WESS.

CAP. LXXXI. 4. τὰ δὲ - - ἄνωγε φέρειν) Quia praecessit τὰ μὲν - - τυραννίδα παύων, maluit Cl. Pauw ἀνώγων φέρειν. Qui si in mssis ἄνωγε κελεύων φέρειν latere novisset, sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detraho. De plebis multitudine, δῆμος συνόλεγμα ἀχαριστώτατον, VII. 157. Apud Suidam οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὄχλου: quo prior affirmari huius loci scriptio videbatur; at praestantior nova. Ipse Grammaticus in Τβριστότερος testem adpellat Xenophontem Κυρ. Παιδ. V. p. 147. c. WESS.

9. τῷ δὲ οὐ γινώσκων ἔνι) Celeb. viri adnotationem confusio-rem animadverto. Aldus et Camerarius id, quod legitur, vulgaverunt: a Stephano est οὐδὲ γινώσκω. De plebis in administrandis rebus inscitia non dissimilia Euripides Suppl. vs. 417. Aeschines, Δῆμος γὰρ, ἀχάριστον, ἀλίκτορον, ὤμον, βλάσκανον, ἀπαίδευτον, Dial. III. 17. Non addo alia elogia, sed haud efficacem καλὸν inter et οἰκίον [l. 11.] oppositionem haberi. WESS.

10 seq. οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκίον) Sic scripta commodam vix admittunt interpretationem. Saepius

opponuntur ἰδέναι, sive νοῆσαι, et διδασκῆναι: ut ap. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτὸς νοήσας ἢ διδασκῆς ὑπὸ τοῦ. Soph. Oed. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἐξευρόντα αὐτὸν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου διδασκέντα: sicut ap. Platonem plus semel. Archytas Stobaei pag. 270, 8. Δεῖ ἢ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξευρόντα - - ἐπιστάμονα γενέσθαι. Eadem Archytae et plura dedit Iamblichus inustus Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum Ἑργ. καὶ Ἡμ. vs. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. *Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse.* In postremam classem populus Megabyzo videretur reiciendus, δὲ οὔτε ἰδιδάχθη, οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἶκ' ἦεν, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quae male fuerant repetitae, reiectis, sic ista capienda iudico; atque οἶδε οὐδὲν οἰκῆιον, idem esse ac οὐδὲν οἶδεν οἰκοθεν, id est ἐξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuorve iunguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε καλὸν, οὐδ' οὐδὲν οἶκ'. advocato Platone in Theaet. pag. 180. A. ἤττον αὐτοῖς ἔτι ἢ τὸ μηδὲν μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν. VALCK. — Οἰκῆιον equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro καθῆκον et πρέπον accepi. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Auger.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

12. χιμαῖρῳ ποταμῷ ἱκελος) Ὁ δῆμος ἀθέει ἱμπεσὼν τὰ πρήγματα ἄνεν νόου. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Graeciae temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad iudicandum impetu temerariaque ductis saepe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (vs. 727.) didicerant, παραρρέϊβροισι χιμαῖρῳ ὅσα Δένδρων ὑπείκει κλώνας ὡς ἐκώζειται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illae, inquit, undae comitorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescunt quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinc. Con-

sul. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui *Camerarium* et *Abramum* non latuit, *Demosthenis* contr. Aesch. *Falsae Legat.* p. 229. [p. 383. ed. Reisk.] ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiose *Philippo* contribuit, quem osiores *Atticae* libertatis docerent: ὡς δ' μὲν δῆμος ἐστὶν ἔχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσυνθετώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ κύμα ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, κ. τ. λ. sic ista, partim ab aliis adiutus, legenda censeo. Praeter ceteros, *Demosthenis* locum expresserunt oratores suo aevo nobilissimi, *Aristides* T. III. p. 78. et *Dion Chrys.* Or. III. p. 44. c. Eiusdem quoque meminerat *S. Ioannes Chrys.* Oper. T. III. pag. 50. v. De multis unicum ponam incerti *Comici* dictum ex *Dione Chrys.* p. 368. δῆμος ἀστατον κακὸν, καὶ, θαλάσση πάνθ' ὅμοιον, ὅπ' ἀνέμου ῥιπίζεται. VALCK.

CAP. LXXXII. 7. πολλῶ τοῦτο προέχιν) Cave τοῦτον melius opineris. Adsolent in similibus ita. Δῆμος, ἀχάριστον, *Aeschines*, videlicet χρεῖμα. Mox καὶ ἐν τούτῳ διέδεξε ὅσα ἐστὶ τοῦτο ἄριστον, i. e. *Monarchia*, [l. 17 seq.] et c. 83. ὡς ἡ μοναρχία κράτιστον, τὸν τὸ τοιοῦτο περιστέλλειν. Quae continuo succedunt [l. 10.] σιγῶτό τε ἂν etc. morari *H. Stephanum* non debuerant. In monarchia semper tectiora in hostes consilia, et expeditiora; quae multitudini committuntur, plenae rimarum, hac atque illac perfluunt, uti *Comicus*. Vide *S. Pufendorfium* I. N. et *Gent.* VII. 5. WESS.

13. αὐτὸς γὰρ ἕκαστος) Noxium αὐτῶν γὰρ *Stobaei* etiam margini *Gesnerus* adlevit. Αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος est VIII. 10. et c. 123. αὐτὸς ἕκαστος δοκίμων ἄριστος γενέσθαι. Eum in modum *Aeneas Tactic.* c. 4., levi macula spurcus, ὡς πρὸς Φίλους αὐτοῦς ἕκαστος δοκῶν ὑστερον παραγίνεσθαι. Quid dederit, cuilibet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato *Sallustiani* coepere se quisque magis extollere et lib. VII. 144. non erit. WESS.

22. συγκαρύψαντες ποιῶσι) Hoccine idem ac *mutuo se occultant*? [quo modo *Valla* hunc locum reddidit.] Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, technasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a *Stobaeo*, msstis, qui nunc durant, antiquiore, fideliter cu-

stoditum: συγκύψαντες ποιῶσι, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. οἱ συγκύψαντες τοῦτο πρήσσειν πάντες. Aristophanes Equit. vs. 850. τοῦτο δ' εἰς ἓν ἔστι συγκυκυφός: ubi Critici bene, ὁμοιοῦσιν ἑαυτοῖς καὶ συνπίπτουσι. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Abreschii coniecturam. Quod apud eundem autem Stobensem προστάτης τοῦ δήμου, fuit olim προστάτης, quo Plato in demonstratione, ὡς μεταβαίνει τύραννος ἐκ δημοκρατίας, saepius utitur lib. VIII. Rep. p. 566. WESS. — In nostra Var. Lect. ubi συγκύψ. Arch. posuit typotheta, debuerat συγκύψ. Arch. S.

24. ἐκ δὲ αὐτῶν) Scripserat forsitan: ἐκ δὲ αὐτῶν δὲ θαυμάζεται οὗτος δὴ ὑπὸ τοῦ δήμου θαυμάζομενος δὲ ἀν' ὧν ἐφάνη μόνταρχος ἰών. Ut praepositio ἀνὰ a verbo ἐφάνη, vocula ὧν interiecta, per tmesin usitatam Herodoto fuerit seiuncta: ἐκ τῶνδε significaret postea, noto praepositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Io. Pearsonus in Vind. Ignat. p. 372. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. ἥτοι κλήρω γε λαχόντων) Si ve sorte sortiamur Latina; quae metuo ut ex Graecis bona sint. Hoc Aeschyli vide, Eumen. vs. 33. ἴτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. vs. 128. Philo Iud. Constit. Princip. pag. 722. Οὐ τοίνυν προσήκει δεσπότας --- ἀποφαίνειν τοὺς κλήρω λαχόντας. Iam sorte legi plures, ut regnarent, haud poterant, verum unus duntaxat, Otane liquido significante. Quidni ergo ex Arch. et Vind. κλήρω γε λαχόντα sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. τὸν πάλῳ λαχόντα αἰεὶ σφίον αὐτίαν ἀποπύμπουσι. Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 55. ὡς πάλῳ λαχὼν ἑκάστος. At hoc alii viderint. Quae in mssis turbantur statim, ex generis et numeri enallage, satis obvia et proposita ad Diodori II. 19., natales acceperunt. Placet ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ, ex formula cui saepe repetitum Lysiae μήτε τέχῃ, μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ concinit. WESS. — Recte fecere qui λαχόντα adoptarunt. Quod vero in Var. Lect. dixi, nec male habere vulgatum olim λαχόντων, id imprudenti exciderat. κλήρω λαγχάνειν numquam, quod sciam, significat sorte inter se contendere: sed κλήρω λαγχάνει is cui aliquid sorte obvenit, qui sorte designatur vel eligitur. S.

14. ἐκ τοῦ μένου καθ' ἑστέ) Simillimum lib. I. cap. 46.

[c. 45 extr. quem ad locum vide quae notavimus.] κατήστο, ἐκατήστο et κατήμενος Ionum sunt. Dictio ipsa non vult ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partium esse neutrarum; qui usus opportunius alibi valebit. [IV. 118, 9. VIII. 22, 9. 73, 16.] Elegans est Arch. et Vind. [l. 16.] καὶ οὐτε ἀρχεται, πλὴν τσαῦτα. Nec cultum minus, cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τε -- ἀρχεσθαι. [l. 10 seq.] At manum abstineo. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τὴν πᾶσαν δωρὴν etc.) Haec recurrunt extremo hoc libro. Cuiusmodi autem dona fuerint, docte Barn. Brissonius Regn. Pers. I. 144. examinavit. Medicam vestem, Acanthiis honoris ergo a Xerxe datam, lib. VII. c. 116. habet. WESS.

[9. Vitiosum ἐξαίρεται quo pacto irreperit, non exputo. Corrige quaesio ἐξαίρετα, ut habent libri omnes. S.]

11. ἄνῃ ἱσαγγελίος) Expressit hunc locum Scriptor libelli de Syr. Dea p. 472. ubi Rex ad Combabum: ἀπὶ τίς παρ' ἡμῶς ἄνῃ ἱσαγγελίος, οὐδέ τις ἀπὶ τίς σε ἡμετέρας ἐψίος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι: hanc proceres Herodotei constituerant exceptionem, ἣν μὴ τυγχάνῃ εὐδων μετὰ γυναικὸς βασιλεύς. VALCK. — Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

14. ἰβουλεύσαν τοιόνδε) Sermonis studiosissimo hic quidem certe syllaba debet restitui, quam describentis praetermisit incuria: ἰβουλεύσαντο τοιόνδε, re inter se deliberata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσαμένοις ἔδοξεν αὐτοῖς, vel συνέθηκαντο, prout legitur cap. 86. Iustinus: pactique inter se sunt, ut, --- cuius equus inter solis ortum hinnitum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse Ctesiae videtur cum Herodoto: forsan ex Hellanico, multum diversa traduntur in Scholiis ad Aeschyli Pers. vs. 776. VALCK. — De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide notata ad I. 73, 20. Videnturque hic ex scholio libri nonnulli ἰβουλεύσαντο posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἰβουλεύσαντο τοιόνδε) Hoc utilius et genio linguae congruentius in constitutione de regno, sicuti et paulo superius. Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur autem matutinum legisse tempus, quod solem orientem Persae venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολὰς προσκυνεῖν ἐκάστη ἡμέρα, in Procopii Bell. Pers. I. cap. 3. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Εἰ -- ἐν τούτῳ τοί ἐστι) Sententiam expressit Zonaras p. 129. Α. θάρρει, ὃ διοσκοτα, ἔφη, ὡς σὴ ἔσται ἡ βασιλεία. Apud Iustinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, εἰ ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τὰμ' ἐν ὑμῖν ἐστίν, ἢ καλῶς ἔχειν, *Η μηδὲν εἶναι. Herod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλιμαρχε, ἐστὶ, ἢ καταδουλώσασαι Ἀθήνας, ἢ ἰλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ταύτῃ εἴη ὅτινα βούλοιο Ἀθηναίων φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὅτινα δὲ μὴ βούλοιο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν δ' ἐστὶ, πότερον χρὴ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξιούους εἶναι. VALCK.

13. ὥρῃ μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.) Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὡς -- ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐστὶ ad Proverbii modulum, Νῦν γὰρ ἐστ' ἀγὼν, aut πλεσιον ὁ ἀγὼν: de quibus nunc nihil, nisi culte a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

20. ἐγχερίπτων τῇ θηλή) Arch. ἐγχερίπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. [ubi vide notata ad l. 8.] Portus τῇ θηλή habet in Ἐγχερίπτειν ex coniectura, sed bona: nam θηλήν amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. [pag. 414, 46. ed. Bas.] aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. "Αμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ οἱ ῥῆ) Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: ἔωθεν δὲ τῶν ἐπτά παραγενομένων: dare quoque debuerat τῶν ῥῆ, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerpando praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. v. scripsisset, πάλιν εἰς Ἠέρας ἰλθεῖν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἐπτά: dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτοῦ ἰδόμενον: dederat forte καὶ τῶν ῥῆ. [At similiter Noster quoque c. 84, 4. ἦν ἐς ἄλλον τινὰ τῶν ἐπτά etc.] In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρα vel ὡς ἔως ὑπὸ φαινε: prima luce, primo luci, et ubi primum diluculetur: vid. Gellius Noct. Att. II. 29.

p. 200. 201. ibique Io. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam diluculetur: ὄρθρου βαθείος: tempus memorat Plato ἀπ' ὄρθρου μέχρι περ ἀν' ὃ ἥλιος ἀνίσχῃ, Leg. XII. p. 951. D. VALCK.

Ibid. ἅμ' ἡμέρῃ δὲ διαφασκούσῃ) Sic ἅμα ἡμέρῃ διαφασκούσῃ lib. IX. 44. et ἥλιος ἐπιφασκόντων doctus Iobi interpretis c. xxxi, 26. Apud alios ἡμέρας ὑποφασκούσης, aut τῇ ἐπιφασκόνσῃ Matth. c. xxviii, 1. nec concordii ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeterea in Codd. [l. 2.] παρήσαν ἐπὶ τῶν, id vulgato concedit nihil. Ἥκειν ἐπ' ἵππου IX. 43., Sophocl. Oedip. Col. 305. Αἰγναίης ἐπὶ πάλῳ βεβῶσα. Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Suetonii, et poetarum per medias in equis itque reditque vias. Plura Cl. Burmannus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

8. ἐτελεύσῃ μιν) Laurentius compotem voti fecit. Quod nunc in Latinis, [eum inaugurarunt,] debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2, 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελεῖσθαι Th. Beza recte accepit. Statim, e msstis quae exsulant ὡς βασιλῆα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnns certe principum προσκύνησις accessione illa non egebat. Ad vide Polyæn. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 5. ἔχει αὐτὴν κρύψας) Recte cepit Zonaras, cui dicitur Oebares τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἔκρυψεν, in Euripidis Danaë vs. 40. Hec. vs. 1012. πύλων ἐντὸς ἢ κρύψας ἔχεις; Hesiodus Ἔργ. καὶ Ἡμ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Pausan. V. pag. 408. ἔχειν ἀποκρύψαντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 832. ὁμοῦ τῷ χρυσίῳ κατακρύψαντα ἔχειν αὐτόν. Sed in his tamen ἔχειν suam quoque vim exserit; in multis huius generis non item, de quibus ad Phoen. vs. 712. VALCK. — De praeterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 7. De scriptura ἔχεις, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. ad h. l. S.

9. φριμάσθαι τε καὶ χριμετίσαι) Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάσθαι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per φρυάσθαι, quod usitatus erat de equo; cum alterum eximie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1 et seqq. Δαρείος τε δὲ ὁ Ὑδάσπεος etc.) Cl. Abreschius Δαρείός γε δὲ, Darius quidem certe. Herodot. T. V. P. II. G

Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, *Diodoro* lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Iamaëli et posteris recepit *Genes.* c. xvi, 11. 12.; cuius illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui iuris, ἄδελφοι. Prorsus eximie eruditi Britanni et cum cura super ea nationis libertate *Tom. XVII. p. 829. Historiae Catholicae Ed. Belg. [T. XVI. ed. Germ. §. 334.] WESS.*

7 et seqq. Γάμους τε τοὺς πρώτους ἔχοντες Πέρσης etc.) Quatuor hic memorat uxores Darii; duas, praeter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit *Iustino* I. 10. *Principio regni Cyri Regis filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatum, quam in familiam Cyri reversum videretur.* De duabus unius tantum meminit *Atossae*; cuius, prae ceteris uxoribus, altera etiam Cyri filia, mulieris in aula Darii potentissimae, praecipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat *Herodotus*, et VII. c. 3. ἡ Ἀτόσσα, inquit, ἔλαβε τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat *Atossa*. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium Darius, ex filia Gobryae tres suscepisse filios; Rex factus Persarum, ex *Atossa* quatuor. Hoc loco motus *Schol.* ad *Aeschyli Pers.* 719., Ἡρόδοτος, αἶτ, ζ' φησὶ Δαρείου παῖδας εἶναι: addens, Ἑλλάντιος δὲ ἰά. Atqui totidem ille apud *Herod.* reperire potuisset, quin imo XII, in transcurso plerosque memoratos, Darii filios. Praeter pellices, sex habuit Darius uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; praeterquam ex *Otanis* filia *Phaedyma*, quae Magi fraudem patefecerat. Ex *Gobryae* filia tres suscepit filios Darius: natu maximus fuit Ἀρτοβανῆς, (VII. 2.) memoratur et Ἀριαβηγνης, VII. 97. Tertii nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quae si iusta suspicio, fuerit is Ἀρσάμηνς: et certe *Plutarcho* aliisque filius ex uxore Darii prima vocatur Ἀριαμηνς. vid. ad *Iustinum* notata II. 10. Ex *Atossa* Cyri filia, praeter *Xerxen* Darii successorem, nati fuerunt *Masiotes*, Ἀχαιμηνς, et, fratribus minus nobilitatus, Τεράσιης. vid. *Herod.* VII. 82. 97. et 64. Ex *Artystone*, altera Cyri filia, quam virginem du-

xit uxorem, (Atossam iam ante habuerant frater Cambyasis, et Magus Smerdis:) Ἀρσάμης et Γωβρύης, VII. 69. et 72. Ex *Parmy*, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus Ἀρισμαρδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ex *Phratagyne*, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀβροκόμης et Ὑπεράνης. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica *Herodoti*, praeter *Phaedymae* nomen, sola sunt planissime Graeca. Adtigit illa *Hemsterhusius* ad initium *Xenoph. Ephes.* Quid *Iac. Palmerius* velit in *Exercit.* pag. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Graeca, neque adeo *Abrocomam* sive *Acrocomam* satrapam, prout *Isocrati* dicitur pag. 69. n. sed in *Darii* filiorum nominibus flexus Graecos mirabar ut inexpectatos. VALCK. — Quod l. 8. ἐγώ μιν Πέρσῃσι scribitur, ἐν Πέρσῃσι malebam: sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere, nuptias quae Persis primae, i. e. nobilissimae erant. S.

14. δυνάμεις τε πάντα οἱ ἐπιπλάτο) Apostoli ad *Ephes.* III, 16. δυνάμει κραταιοῦσθαι, et *Aristidis* T. I. pag. 326. δυνάμει ἐπιπλάσθαι μετὰ κουφότητος, cum his composuit *Abreschius*. Ego vero [paullo post] meis ex libris *Aldo* τύπον ποιησάμενος λίθινον malui, opinatus aliorum λίθον ex scripturae esse compendio. Belle χρυσίους τύπους, τύπους λιθοκολάτους, et χρυσίων ξοάνων τύπους *Euripidis* et aliorum novi, τύπον λίθον nequaquam. De *Darii* equo iucunde *Oppianus*, *Cyneget.* I. 234. et ibi *Rittershusius*. Nam, quod *Thom. Hyde* *Relig. Pers.* cap. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, *Gheshtasp*, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. WESS.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχαῖς κατεστήσατο εἵκοσι) In sequentibus viginti recensentur istae satrapiae, quaeque singulis subiectae fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis praefectis Ciliciae atque Indiae. Videant homines eruditi, quo pacto haec *Herodoti* cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis *Plato* tradidit; quorum locorum alter notus fuit *Brissonio* de *Regn. Pers.* I. p. 148. e *Leg. lib.* III. p. 695. c. Δαρείος βασιλεὺς οὐκ ἦν υἱὸς, παιδεία τε οὐ διατρύφῃ τετραμμένος: ἐλθὼν δ' εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἑβδομος, διέλιτο ἑπτὰ

μέρη τιμόμενος: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex coniurationis sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 332. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui paene nemini se credebat, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriorem Dario, ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφίσι, κοινωνοῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως, δίδναι μὲ τι μέρη μίξω ἕκαστα Σικελίας πάσης ἑπτά, καὶ πιστοῖς ἐχρήσατο τοῖς κοινωνοῖς, καὶ οὐκ ἐπιτιμημένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, adnotatione parum extricat H. Steph. recte per Medum et Eunuchum eundem intelligens; in cuius nomine quantum fuerit variatum, docuit Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. I. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio Κύρου παιδεία fuit opposita Xenophontis, quem virum optimum, ut et alios e Socratis palaestra, oderat Plato. VALCK. — Fortasse imperii Persici distributionem, quae posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quae a Dario instituta est, permutavit philosophus. S.

[6. καὶ ὑπερβαίνων τοὺς προστείχας, ἄλλοις ἄλλα ἔθνη τὰ ἑκατέρω ἡμῶν. Prorsus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista gallicus Interpres accepit, sic convertens: et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre. Cuius tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus Heeren, in Ideen etc. T. I. p. 186. S.]

9. Βαβυλωνίον σταθμὸν τάλαντον) Refringitur τάλαντον a docto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα -- σταθμὸν διτάλαντα: et ἔλαουσεν σταθμὸν τάλαντα δέκα. Aelianus Var. Hist. X. 17. Θμιστοκλέα τρία τάλαντα ἔχειν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῴαν. Atque ita solent Graeci Latinique, docente summo viro Io. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Iam sive Εὐβοικὸν seu Εὐβοικὸν probetur, parum referet; illud Steph. Byz., hoc Polybius, Strabo, Appianus, maluerunt. Maioris momenti minae sunt septuaginta Euboicae in talento Babylonio: aliter Aelianus Var. I. 22., Atticas minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore doctissimus De la Barre Histor. Acad.

Inscription. T. VI. pag. 355. ἑβδομήκοντα καὶ δύο μνᾶς *Herodoto* operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedae veteres, conspiratque *Pollux* IX. 86., minis septuaginta talentum Babylonium aequiparans: dubiae praeterea fidei *Aeliani* locus est, et acriter oppugnatus a *Willebrodo Snellio* de Re Nummar. pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas complectitur duntaxat. Conf. *Panelium* de Cistophoris pag. 110. etc. *WESS.* — *Reizius*, inter Εὐβοῖδας et ἑβδομήκοντα stellulā interpositā indicans nonnihil ibi omissum se iudicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, haec posuit: *Babylonicum talentum LXXVIII. minarum Eubeicarum*: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. *S.*

16. Δαρεῖος μὲν ἦν κάπηλος) Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta caussa, *Dionis Chrysostomi*, *Libanii*, *Iuliani*, *Themistii*, quorum loca *Spanhem.* ad *Iuliani* Or. I. p. 9. et *Davisius* in *Mazimi Tyr.* Diss. IV. p. 508. antestati illustrarunt docte. Commodum minus de tributo, a *Dario* primum descripto et instituto, hic et a *Polyaeno* VII. 10, 3. traditum, censeri posset; siquidem Magi ἀτελήν στρατηγὸς καὶ φόρου in triennium Persis tribuerunt c. 67. huius Musae. At bene habet: nam tributum continuum hic loci, posteriore [altero loco, (c. 67.) illud,] quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus *Herm. Venema* Dissert. ad *Danielis* Vaticinia p. 161. animadvertit. De *Strabone* lib. XV. p. 1068. [pag. 735. ed. Cas.] tributorum (τοῦ φόρου) in Persis primordia *Artaxerxi Longimano* asserente, consulto taceo. *WESS.*

17. διαπόρτης· Κύρος δὲ πατήρ) Adtigit postrema *Wess.* ad *Diodori* T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transcripsit etiam *Eustathius*, Homerea tractans de Rege dicta, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: Κύρος δὲ πατήρ, --- ἔτι ἥπιος, καὶ ἀγαθὰ σφισιν ἐμνηστῆστο: quae lectionem adfirmant, a *Gronovio* non absurde mutatam. Praestantem bellica virtute virum, *Philopoemenem*, *Messenij* vere nuncupabant πλεον τι ἢ παντός τοῦ Ἑλληνικοῦ πατέρα, apud *Pausan.* VIII. pag. 704. *Herodoti* meminit agens de

Rege *Dion Chrys.* p. 5. c. etc. opponens πατέρα et δεσπότην, quae appellatio Graecis semper visa fuit invidiosa: alibi *Dio* respicit et τὸν κατήγον *Darium*: vid. *Io. Davisius* in *Max. Tyr.* p. 508. De *Dario*, istiusmodi quoque κατήγον osor acerrimus, longe iudicabat aliter *Plato* *Epist.* VII. p. 332. B. ἴδειν παράδειγμα, εἶον καὶ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίνεσθαι: hic titulus quam sit amplus et magnificus docebit *Platonis Politicus*. VALCK.

19. ὅτι ἥπιός τε) *Erat* elucubrantis in animo *Homeri*-cum, ex *Odyssea*, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, quo nihil in laudem praeclarius dici de rege potest, egregie *Sopatro* apud *Stobaeum* *Serm.* XLIV. p. 312. monstrante. Dabit conplura alia doctissimus *Gatakerus* ad *Antonini* lib. I. 9. p. 11. Ceterum ἀγαθὰ σφι τὰ ἐμνησθέντα *Medic.* et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius multo et ad sententiam gravius ἀγαθὰ σφι πάντα, quomodo *Ald.* et plures. WESS.

CAP. XC. 3. Μολύνων) *Arch.* optime et mox [l. 10.] *Μαριανδυνῶν*. Sic veteres nuncupant omnes, ac *Scriptor* ipse, illos l. 173., hos l. 28. VII. 72. Reduxi quoque [l. 6.] *Λασονίων* nomen, quoniam ita VII. 77. In *Cabaliis* sive *Cabalensibus*, qui eadem septimā *Musά Καβαλίας*, nulla haesitatio; incolis quippe regionis *Cabaliae* apud *Plinium*, seu *Καβαλίδος*, in *Stephano Byz.* ex *Strabone* cum *L. Holstenii* observatis. Qui vero [l. 7.] *Hygennenses*, *Autenenses*, *Augenenses*, talis enim in schedis discordia, frustratā quaesivi operā. Placuerat *Lycaoniae* regio *Obigene*, cui fidere non libet. Eccum tamen *Plinii* *Hist. Nat.* V. 32. verba: *Attingit Galatia et Pamphyliae Cabalia et Milyas.* --- Item *Lycaoniae* partem *Obigenen*. *Valckenarii* elegans hariolatio consideranda est. WESS.

6 seq. Καβαλίων καὶ Τρυνίων) Coniecturam ponam, quam ante aliquot annos cum *Wesselingio* communicavi, quaeque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Τρυνίης, sive Τρυνίης, quos hic in suo *Codice* *Stephanus* invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas ΚΑΙΤΤΕΝΕΩΝ, in ΚΑΑΕΤΜΕΝΩΝ esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: *Λασονίων τῶν* (hoc facile potuit elidi:) καὶ Καβαλίων καλεσμένων. Fundus coniecturae locus est *Herodoti*, *Xerxis* copias recensentis lib. VII.

cap. 77. Καθηλές δὲ οἱ Μήνες, Λατόνιοι δὲ καλεῖμενοι. Sed et haec et quae sequuntur Geographica praestiterit intacta viro summo reliquisse. VALCK.

15. ἐς τὴν Φρουρέουσαν ἵππον) Omnia videntur plana. Laurentii, in ea Ciliciae regione, quae equos producebat, respondent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum alitrix, ut vicina Cappadocia. Φορέουσα ἵππος notare potest τὰς Φοράδας, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilius M. appellant. Tum τῆς Κιλικίης χώρας praestaret; quod ego in re dubia adfirmare non sustineo. WESS. — Mihi haud dubie vitiosa scriptura Φορέουσαν videtur, commodissima autem et unice vera Φρουρέουσαν, quam a Viro praestantissimo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἐπ' οὐροισι) Docte hanc scripturam defendit Th. Pinedo ad Ποσειδεῖον Stephani, et participium impersonale ἀρξάμενον Georg. Raphelius verbis Lucae Euang. cap. xxiv, 47. WESS. — Istud participium ἀρξάμενον contulit Larcher cum δέον, ἐξόν, παρόν, ἐνδεχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. S.

10. ἐκεκοσμέατο) Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100. et IX. 30. ἐπὶ τε τάξιν πλεῦνας ἐκεκοσμέατο, pro quo κατὰ ἔθνη κεκοσμημένοι ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κεκοσμέατο est in Arriani Indicis pag. 321. Praeoptavi quoque προσήϊε ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam. De pecuniae proventu ex Moeridis lacu, II. 149. Cetera Gronovius optime expedit. WESS.

12. τὸ ἐγένετο ἐκ τῶν ἰχθύων) In alio scriptore viderentur ista lectoris emblema: in Herodoto caute versandum est: vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἰχθύων γινομένην πρόσδοον ἔδωκε (Rex Aegypti, atque Aegyptiorum ad exemplum Persa:) τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμόν: hinc ratio liquet. exceptionis hoc in loco. VALCK.

17. Σατταγῦνδαι) Gentem non novi: nomen ita exaratum ex mssis placuit; nam Med. et Arch. una in littera aberrarunt. Aparylas frustra quaerendo investigavi. Gaudarii et Dadicae recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti. WESS.

CAP. XCII. 4. Παρικανίων) Ad eum modum Steph. in Παρικάνη, et alii, cum Nostro VII. 86. Sunt autem hi

Paricani ab illis diversi, qui Aethiopibus iunguntur cap. 94. *Orthocorybantii* [L. 5.] an *Orthocorybantes* rectius pingantur decernere haud valeo. Παυσίται, [L. 6.] si Is. Vossii non fallit coniectura, Παυσίται erunt. Eum vide ad *Melam* III. 5. WESS. — De *Caspiis* conf. mox ad cap. 93. 9. notanda. De *Paricaniis* facile equidem *Rennello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. Παρικήται h. l. corrigenti, collato *Nostro* I. 101., *Stephano Byz.* in Παρικήται, aliisque auctoribus a *Cellario* *Geogr. Ant. T. II.* p. 808. citatis. Dissentit quidem *Larcher* in *Indice geogr. ad Herod.* p. 419. S.

9. μέχρι Αἰγῶν) *Steph. Byz.* Αἰγῶλοι, ἔθνος Μηδικόν: quam nationem eandem atque *Aeglorum* suspicabatur *Luc. Holstenius*, et ante eum *Ortelius*. Αἰγῶν, quomodo *Valla* et *Arch.*, et Αἰγῶν vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Αἰγῶν in hac vicinia gentem, quae Αἰγῶν et Αἰγες *Arch.* Eadem Αἰβύες, et *Bactris* contermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, πέχιν consultum est. WESS.

CAP. XCIII. 4. Σαργατίων καὶ Σαραγγίων etc.) *Sagartii* memorantur a *Steph. Byz.* *Ptolemaeo* et *Nostro* I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Saranga*e, Σαργαί, Σαραγγίων VII. 67., unde Σαραγγαίων absurde finxerunt, quo lapsu voces Ἀθηναίων, Θηβαίων, locum Ἀθηνῶν, Θηβῶν, invaserunt. De *Mycis* [L. 5.] nulla deinceps haesitatio: adstipulantur *Holstenio* et *Berkelio*, titulum nationis *Ethnicographi* praescripto instaurantibus, schedae veteres et VII. 68. WESS.

[9. Κάσπιοι. *Caspii*, ad *Caspium* puta mare habitantes, supra nominati sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 6. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At expectare debebamus, adiecta quadem notâ hos, quos *Indorum* vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse *Herodotum* ab alteris illis *Caspiis*. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur *Caspiorum* in illo terrae tractu mentio, ex coniectura corrigere scripturam et h. l. et

VII. 86, 6. tentarunt. Et Reizius quidem *Κασιτών* corrigens, *Stephani Byz.* auctoritatem (ut ipse in Praef. ad suum Herodotum p. xvii. docet) secutus est, qui ex *Herodoti libro tertio Κασσιτών* urbem *Parthorum* memorat, *Indiae finitimam*. Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius haec fuisse videri debebat. „Una dubitatio est: (inquit idem REIZIUS) quod Herodotus non urbis hinc meminit, sed gentis; et, quum *Stephanus* dicat etiam gentem *Κασιτών* nominari, alium is eius rei testem laudat, non eundem Herodotum.“ Itaque „audacius fortasse quam par erat se fecisse, *Κασιτών* corrigentem,“ ipse vir doctus profitetur: pro cuius quidem caussa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in *Epitome Stephani*, quae sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) non nihil turbatum esse; ab ipso *Stephano* nomen *Κασσιτών* non minus ex *Herodoto*, quam ex *Dionysio*, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque *Rennell*, in *Geographical System of Herodotus* pag. 302. (laudatus hoc nomine a *Larchero* in *Tabula Geogr. ad Herod.* pag. 99 seq.) quoniam cum *Sacis* iungitur hic populus, *Κάσις* corrigendum censet, eius regionis incolae intelligens quae *Καρία χώρα* apud *Ptolemaeum* *Geogr. lib. VI. cap. 15.* nominatur. Caeterum non opus est ut moneam, quum in hac parte *Historiarum Herodoti*, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, praetèr *Larcheri Indicem Geographicum*, cum fructu consuli posse idem laudatissimum *Rennelli* opus, e quo multa passim *Larcherus* (tam in *Notis ad Herodotum*, quam *Tomo VIII. quo Index Geographicus continetur*) excerpsit, nobis quidem, ne nimium augeatur huius operis moles, praetermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παρικανίους δὲ, καὶ Αἰθίοπας οἱ ἐν τῇς Ἀσίης) Alios *Paricanios*, cap. 92, 4. memoratos, videri *Parretacenos* esse, supra monuimus. *Paricanii*, qui hic cum *Aethiopibus Asiaticis* componuntur, iidem lib. VII. c. 68. componuntur cum *Utiis* et *Mycis*, quos *Erythraei maris* accolae fuisse ex superiori cap. 93, 5. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terrae tractu sedes habuisse probabile est. *Larcherus* in *Not. ad h. l. Aethiopas Asiaticos* adfirmat *Colchos* esse, prorsus contra *Herodoti* usum men-

temque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat, (ut II. 104, et III. 97, 15.) eosque ne coloniam quidem Aethiopum, sed Aegyptiorum facit, denique qui mox discrete docet, (III. 97, 15.) *Colchis* tributi nomine nihil fuisse imperatum, sed de *donis* quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanios*, qui hîc nominantur, *Colchis* finitimos statuit, inter *Caucasum* et *Pontum Euxinum* habitantes. Conf. *Steph. Byz.* in *Παριανάμν*, *Plin. Hist. Nat.* VI. xvi, 18. et *Pomp. Melam* I. 2. ibi ab *Holstenio* citatum. S.]

3 seqq. *Μαρινούρι* etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspîres*, tanquam ad scopulum offendere scribae. Vide lib. I. cap. 189. et 110. *Μοσσύνουρι* *Ask.* et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. *Μόσσουρι*, gentili dialecto, *turres*; quas quoniam incolebant, inde nomen in *Diodori* lib. XIV. 30. *Μάρδοι* ex *Is. Vossii* ad *Melam* lib. I. c. 2. correctione *Μαρί*. Certe *Μάρ* apud *Stephanum* *Mossynocorum* perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione mssti distant. WESS.

[10. πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους) *Ad omnes ceteros* vertit *Gronov.* incertâ sententiâ; cuius versionem tenuit *Wess.* Idem vero *Gronov.* in *Notis*, *par caeteris omnibus*. Nos, pro ratione aliorum omnium, posuimus: rectius fuerit, *prae reliquis omnibus*. conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 2. Nescio an eandem sententiam in animo *Valla* habuerit, *super caeteros omnes* scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam *Larcherus*: *Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble.* S.]

CAP. XCV. [3. γίνται τεσσαράκοντα καὶ πεντακόντεια καὶ εἰκασισχίλια ταλάντα) Id est, 9540 *talenta*, nempe *Euboica*: qui numerus quum minime congruat cum his quae proxime sequuntur; si modo iustus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis *Arch.* scriptura, ὀγδώκοντα καὶ ὀκτακόντεια καὶ εἰκασισχίλια exhibens, id est, 9880, qui numerus alioqui ex docti cuiusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (l. 8 seq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 *talenta* *ramentorum auri*, pro ratione tredecupla, quam ipse *Scriptor*

indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quae, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 11. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adieceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adieceris 240 fere talenta, quae ex Moeride lacu (cap. 91, 11. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem huius cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quae complendae summae 14560 desunt, ad reliquam summam adiectam esse tamquam pretium frumenti, ab Aegyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 13 seqq. De verbo *γίνεσθαι*, quod in locum vulgati olim *εἶναι* substitui, dictum in *Var. Lect.* ubi simul monui, videri istud ex *εἶν* corruptum. Similiter *Benedictus* in Act. Sem. Phil. Lips. haud incommode *εἶν ἂν* legendum corrigit, quo significetur (coll. l. 9.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

4. *τρισκαίδεκαπλάσιον*) Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut maiore eius abundantia. Quae hic *τρισκαίδεκαπλάσιος*, ea aetate Platonis in Hipparch. p. 231. n. duodecupla sive *δωδεκαπλάσιος*. Menandri Comici aevo decupla, *δεκαπλάσιος*, ap. Polluc. IX. 76. Adtigit hanc rem Car. Arbutnotius Tabul. Antiq. Numm. c. 6. Est quoque in *comparatione talenti Babylonici et Euboici*, et utriusque inter se iusta proportione, anceps disputatio et difficilis, iam olim ab egregio viro Guil. Budaeo de Asse lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a Cl. de la Barre Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 355. docte iterata. WESS.

[9. *τὸ δ' ἔστι τούτων ἑλασσον ἀπαιεῖς*) Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, *omittere se minorem numerum unitatum, qui huius summae deest ad veram summam complendam.* S.]

CAP. XCVII. 4. δῶρα δὲ ἀγίνεον) Futile ἀγίνεον superstitionisae Florentini Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium praestinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque ἀγίνεον et ἀπαγίνεον in hac tributi descriptione deponantur. Sequentia exscripsit Eustath. ad Odys. p. 1386, 8. [Od. p. 13, 14. ed. Bas.] WESS.

9. σπέρματι μὲν χρέωνται) Paucis, ut solet ὁ πᾶν, lectionis vulgatae monstravit absurditatem in Dissert. Herod. p. 174. et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam c. 38. qua solebant, τοὺς πατέρας ἀποδηήσαντας καταστρίβειν, pro σπέρματι docte corrigens ἔργματι. Cogitanti mihi H saepius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem σημάτι (id est τάφῳ) μὲν χρέωνται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατίας Ἴνδοι, οἰκήματα δὲ ἔκπντοι καταύγαια. Potuit utraque domus simul conmode memorari. Vid. Diodor. T. I. p. 60, vs. 69. [lib. I. c. 51.] Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimae variarum gentium recensentur consuetudines Nicolao Damasceno Stobaei, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni, ceterisque; quo scilicet hi Indi atque Aethiopes, secundum Herodotum, viva parentum suorum erant sepulcra, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et ἑμψυχοὶ τάφοι dici possent Γοργιάζοντι. vid. erudita collectanea Th. Gatakeri ad M. Antonin. IV. 21. et Iac. Tollius ad Longin. III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa Massagetarum ap. Herod. lib. I. c. ult. atque hinc Anonymo memorata, cuius dissertationibus inter Pythagoreorum reliquias locum non dederim, p. 713. Μασσαγῆται τοὺς γονίαις (non quosvis:) κατακόψαντες κατέσθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμῖν ἐν τοῖς τέκνοις τεύεσθαι, in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcrum. Conf. Herod. III. 99. VALCK.

Ibid. σπέρματι μὲν χρέωνται --- οἱ Καλαντίας) Superius c. 38. Καλατίας, veriore titulo. Quod autem hic de semine, σπέρματι, quo eodem Aethiopes et Indi Calatiae utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, Indos istos τοὺς γονίαις κατέσθαι, parentes suos vorare. Idem hi Aethiopes, uti verba requirunt, si factitarint, σπέρματι insinuata est penitissime labe, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda,

quam ἔργματι μὲν χρ. eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiae, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. Ἐργματα καλὰ sunt in Perictionae fragmento ap. Stobaeum p. 487. Euripides Orest. vs. 160. Ὡ μίλειος, ἔχθιστων διόθεν ἐργμάτων. WESS. — Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, haec doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γυγνόμενον στήρμα memoratur Athenaeo III. 110. c. Polluci VI. 73. Hesychio in Ὀρίδην: intelligiturque sive oryza, sive milii quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, *Voyage en Egypte*, p. 75. aliosque Itineratores. S.

13. διηκοσίας φάλαγγας ἰβένου) Plinius hoc ex loco in tributi vicem regibus Persidis e materie eius (ebeni) centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Aethiopas; quibus, nisi memoriae ludibrium debuerit, longe minorem phalangarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII. 3. quae Iuba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, dentes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

15. ἐτάξαντο ἐς τὴν δωρεάν) Sic ex Scriptis. Colchi ipsi [se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea tributi et donorum collatione. Ipse post pauca, οὗτοι ὧν δῶρα τὰ ἐτάξαντο: et c. 13. καὶ φόρον τι ἐτάξαντο. Rursus lib. IV. 35. ἀπὸ τοῦ ὠκυρόκου τὸν ἐτάξαντο φόρον: tum c. 165. eiusdem Melpomenes. WESS.

18. τοῦ Καυκάσιος) Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Καύκασος mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat ἐς ἐμεῦ, pro ἐς ἐμὲ, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H. Steph., hic praetervidit. ἐς ἐμὲ genius sermonis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 45. etc. WESS.

22. πᾶρεξ τοῦ φόρου) Arabes ἀτελείς sive a tributo erant immunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut πᾶρεξ τοῦ φόρου eas non spectet, sed descriptum aliis et imperatum tributum. Geminum dabit c. 117. WESS.

CAP. XCVIII. 2. κομίζουσι, cui in Med. et sequacibus locus negatur, exulare potest, Gronovio probe admonente: satis autem est τοιῶδε κτείνονται. WESS. — Quo pacto, salvā orationis structurā, abesse verbum κομίζουσι h. l. possit, non video equidem. S.

11. ἐκ πλοίων κατακλίμενων ὀρμεύόμενοι) Displicuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno inpetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniiciebam ὀρμευόμενοι. Apud Hesych. Ὀρμευτής est ἄλιεύς, hamo pisces captans, formatus utique ex ὀρμεύω. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμευόμενοι, ex ὀρμιά, sive linea hamoque, unde ὀρμιόμαι. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato *Abreschius* ad Thucyd. p. 297. *Naves ex arundinis in India internodiis* non neglexit Diodor. II. 17. WESS. — ἐκ πλ. κατ. ὀρμευόμενοι commode habere videtur, nil aliud significans, nisi *navibus arundineis* ad capiendos pisces *exeuntes*; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De *Indica arundine*, cuius *singula internodia navigiorum vicem*, si credimus, (ut *Plinius* ait) praestant, conferri *Theophrastus* potest, Hist. Plant. IV. 12. *Strabo* lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas. hisque prior *Ctesias*, Indic. c. 6. qui tantam eius crassitiam esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cuius verba ad *Plin.* XVI. xxxv. 65. adposuit *Harduin.* S.

13. ἐσθήτα φλοῖνον) Ex libro [latine reddidit] vir Cl. spreto *Salmasiano* ex *phleo*, quod verius multo. Atticis φλώς, Ionibus φλοῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore *Polluce* X. 178. Ἐσθῆς φλοῖνη, scirpea sive ex *phleo*, etiam *Pausan.* lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad *Solin.* p. 702. et *Bod. a Stapel* in *Theophr.* lib. IV. [c. xi.] Hist. Plant. p. 463. Articulum ἥ ultima praecedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quae crebra omissionum causa. WESS. — *Herodoti* hunc locum respexit *Niebuhr*, Itinerar. T. II. p. 70. ubi vid. Tab. aen. XII. fig. C. S.

CAP. XCIX. 3. Παδαῖοι) *Broukhusius* alique dudum viderunt, huc respexisse *Tibullum* IV. 1, 144. *Impia nec saevis celebrans convivia mensis*, Ultima vicinus *Phoebo* tenet arva *Padaeus*. Gentis nomen, auctoritate *Tibulli* satis munitum, restituendum videtur *Nicolao Damasc.* ap. *Stob.* p. 105, 31. hinc in *Excerptis N. Cragii* et *H. Valesii* p. 514. similiter scriptum: ἐν Παιδαλίοις Ἰνδικῷ ἔθνει οὐχ ὁ Φύων,

ἀλλ' ὁ συνεισιτάτος τῶν παρόντων κατέρχεται τῶν ἱερῶν αἰτίταις
 ὃ ἀεὶ παρὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. Corrigebam in Πα-
 δαίοις: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit,
 quo minus solam a Diis virtutem, sive iustitiam, expeten-
 dam esse censuerint. VALCK.

Ibid. καλόνται δὲ Παδαῖοι) Haesitat Cl. Salmasius an for-
 san Πανδαῖοι Pandaei sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi
 a *Pandaea*, Herculis filia, de qua *Arrian.* Indic. c. 9. genus
 duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. *Tibul-*
lus, quod vir summus fatetur, hinc lib. iv. l. 145.

Impia nec saevis celebrans convivia mensis

Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus.

ubi *Pandaeus* metri modulum depravabit. Quod et *Cella-*
rium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse con-
 perior. Νομαίοισι ex Steph. margine Herodoteum dictio-
 nis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit,
 ignoro. WESS. — In vetere libro scripturam νομαίοισι
 reperisse *Stephanum*, nostri libri declarant. S.

7. ἀπαυγὸς ἔστι μὴ μὲν νοσέειν) Hic forte legendum suspi-
 cabatur Vir Clar. μὴ μὲν, vereor ut uspiam illud invenia-
 tur in talibus: ἢ μὲν in iurandis frequentat et *Herod.* Quod
 hoc uno loco *Reisk.* dimisit intactum, saepe sollicitavit,
 velut in his II. 179. χρῆν ὁμόσαι, μὴ μὲν ἐκόντα ἐλθεῖν: III. 66.
 ἔξαρκος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν: V. 106. θεὸς ἐπόμνυμι μὴ
 μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι. Sana nunc videbuntur, quae suis
 singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam vo-
 culam μὲν traicere in alium locum *Herodotus*. VALCK.

CAP. C. 2. κτείνουσι οὐδὲν ἔμφυχον) Gentis Indicae
 nomen praebet *Nicol. Damasc.* apud *Stob.* p. 66, 38. Ἀπίται
 τῶν ἐμφύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι: τὰ δὲ κεράμια τῶν χρηστηρίων ἐν
 χρυσοῖς ἐλῦτροις φυλάττουσι. *Nic. Cragii*, *Contr. Gesnerum* se-
 quuti, corrigat errorem *Henr. Vales.* in *Exc. Peiresc.* p. 74.
 et τὰ κεράμια τῶν χρηστηρίων, (aliis dicta τῶν σκευῶν τὰ κερά-
 μια,) recte interpretatur: conf. I. G. *Graevius* in *Hesiodi*
 Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 402. Dudum ante *Vales.* *Nicolai* locum iam
 explicuerat *Casaub.* in *Athen.* p. 20. [p] vid. *Leopardus* *Em.*
 XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. χρηστήριον conf. *Athen.*
 V. 204. f. et quae ad *Athen.* III. 114. d. adnotavimus. S.

[4 seq. αὐτοῖσι ἔστι ὅσον κίχχρος τὸ μέγαθος etc.) Vide supra
 c. 97, 9. ibique notata. S.]

CAP. CI. 4 seqq. ἡ γονή -- μέλαινα, κατάπερ τὸ χρῶμα) Aristoteles hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit Hist. Anim. III. 22. p. 82. et Generat. Animal. II. 2. p. 207. Causa Indorum Aethiopumque nigredinis Onesicritum et Theodecten sollicitos habuit ap. Strabonem XV. p. 1019. [pag. 695 seq. ed. Cas.] non infulse decernentem, in utero κατὰ σπερματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed haec erudite Cl. Bern. Sigef. Albinus Dissert. de Colore Aethiop. p. 10. WESS. — Conf. Soemmering, vom Neger, p. 59. laudatum Heeren in Ideen etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν) Copula [quae olim ante τῶν inserta erat] nexum et seriem sermonis conturbabat. Scripsisse, Corn. de Pauw coniectura est, κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui Bactriorum moribus utebantur. Atque haec tolerari utcunque potuerant, ni καὶ, fide msti, bonam eiurasset copiam. πρὸς ἄρκτον -- κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. versus septemtrionem -- incolentes aliorum Indorum, qui etc. Tale IV. 7. πρὸς βορῇν -- ἀνεμον τῶν ὑπεριόκων τῆς χώρας, ad boream eorum qui superioris regionis incolae sunt. Caspatyro (Κασπάτιρος Steph. Byz.) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. WESS. — Vide ibi notata. S.

[6. ἐρημία. Desertum Cobi. Conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. I. p. 390. et 116. S.]

13. εἰς δὲ καὶ εἶδος ὁμοιότατοι αὐτοὶ) Sequi si libuerit Arch. et Vind., οὗτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖσι etc. maluit Cl. Reiskius, cui Dio Chrysost., Nostri vestigia premens, Or. XXXV. p. 436. v. favet, αὐτοὶ δὲ εἰς ἀλωπέκων μείζονες τᾶλλα δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ὑμῖν. Quae Strabo XV. p. 1032. [p. 705. extr. et seq. ed. Cas.] et Arrianus Indic. c. 15. de formicis ex Nearcho et Megasthene referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere Arrianus, ἀκοὴν ἀφ' ἑαυτῶν, nec ipsas vidisse. Habet ex Busbequii Epist. IV. magnus Thuanus lib. XXIII. p. 461. animal, cui formicae Indicae nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem Nobil. Palmerius Exercit. in

Graec. Auct. p. 16. aptissimum censuit. WESS. — De scriptura quam secuti sumus, videsis quae in *Var. Lect.* monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cuius ingeniosam interpretationem ex Comitibus *Vellthemii* coniectura *Heeren* loco cit. p. 392. refert) fuerint istae bestiae de vulpino genere; quae ob vitae quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen etiam potuerunt invenire: quod vero de corporis specie simillima formicis hic narratur, ea quidem fabula nescio cuius ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse *Herodotum*, debuisse certe, vulpibus similes esse illas bestias. *Animal* esse canis mediocris magnitudine, mordax et saevum, ex *Busbequo Thuanus* scribit. *Nearchus* apud *Arrianum*, vivum quidem animal se non vidisse profitetur, pelles vero multas (δορὰς αὐτῶν πολλάς) in Macedonum castra adlatas. S.

21. δυνατότεροι πολλόν) Gronovio et meliorum Codicum conspirationi, etsi multiplex πολλόν inter et πολλῶν conversio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. Αἴγυπτον πᾶσαν πολλῶν δουλοτέρην ποιήσας, invitis membranis, πολλόν ostentantibus. Sed talium messis uberrima. De camelis taceo. *Animal* ex *Herodoto* doctissimi viri *Conr. Gesnerus*, *Bochartus*, *Shaw* atque alii illustrarunt. WESS.

CAP. CIII. 4. seqq. κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοισι etc.) *Aelianus*, quando de *Nat. Anim.* X. 3. Ἡρόδοτος, inquit, λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθίοις σκέλεσιν ἔχειν τέτταρας μηρούς, καὶ μέντοι καὶ γόνατα τσαῦτα, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπιν ἐς τὴν οὐρὰν τετραφθαι αὐταῖς: dubites ἄρθρα legerit, an αἰδοῖα: quae sic non *Herodoto* tantum, sed etiam *Aeliano* frequentius, quam aliis ἄρθρα, vocantur, de animalibus loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat *Trillerus*. Secundum *Solonis* tabulam, ὡς ὁ ἄξων φησὶν, *Lucian.* T. II. p. 358. obtruncare licebat Athenis moechum, quem *Plautus* vocat (*Bacchid.* IV. 8, 77.) manifestarium, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα. *Petit.* in *Legg. Att.* p. 463. VALCK. — Ἄρθρα de genitalibus *Noster* usurpavit III. 87, 4. IV. 2, 4. De camelo consuluisse iuvabit quae ad *Aelian.* X. 3. huc spectantia *Schneiderus* adnotavit. S.

CAP. CIV. [7. ὑπερτίλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διακυσίας) Distinctionem vulgo post ὑπερτίλας nullam interponentes, *Herodot.* T. V. P. II. H

iuncta ista intellexerunt ὑπερίλας μέχρις οὗ etc. Quae quum sic Vallae convertisset, eo usque effervescoens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερίλας rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, eousque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a fore disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallae latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, ils l'ont à plomb sur la tête jusqu'à l'heure etc. Satis vero adparet, ὑπερίλας referri ad θερμότητος δὲ Ἰστί οὗ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. ὑπερίλλοντες ἀνατίλλοντες, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, ὑπερίλλων ὑπεραντίλλων, ὑπερφαίνομιος τῶν ἄλλων ἄστρον. S.]

[10. ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦς ἰστί βρέχεται) Intelligunt vulgo cum Vallā, dicuntur illi tum in aqua se abluerē; sive madefacere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quem admodum gallice dicimus nager dans l'eau. Sane latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum graecum ἰστί est. S.]

14. ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον) Quod scriptus offert liber, ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὼν ἐς τὸ θερμόν: etiam I. 94. Phercydes ap. Diogenem I. 122. τῇδε νόσῳ πεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarus causam infitiatum esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐντωτέρουν abeant in ἔτι μᾶλλον. WESS.

CAP. CV. 9. καὶ παραλύεσθαι ἐπιχομένους οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους) Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύεσθαι, ἐπιχομένους καὶ ὁμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Maius est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. [Eandem delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀπιπτεῖν καὶ παραλ. Possis tamen, ut saepe alias, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.] Tum dubium est, debeat-ne παραλύεσθαι de virium resolutione, an vinculorum,

sumi. Quorum in posterius saepe declivis fui. Mares cameli erant *σειρηφόροι*, *funales*: in pernīci cursu cum feminis pares haud essent, *attracti exsolvebantur*, sed οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέροι, *non ambo pariter*, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficultas. Certius est, διδόναι μαλακὸν [quod l. 11. ex Med. adsciverat Gron.] pugnare sermonis genio et ex schedarum macula venisse. *Hemsterhusium* fugere hoc ad Comici *Plutum* non potuit: cuius monito adiungenda *Elsneri* observata *Schediasm. Critic.* p. 10. Praestat praeterea οὕτω Ἴνδοι aut οἱ Ἴνδοι ex Aldo et aliis. Sic c. 109. οὕτω πᾶνται Ἀράβιοι. WESS. — In istis, παραλύεσθαι ἐπιελκομένους etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quae *Wesselingio* probabilior visa erat. Similiter ἐπέλκειν ἵππον ἐκ τοῦ βραχίονος, V. 12, 12 et 22. et ἐπέλκειν τὰς οὐράς, III. 113, 6. At rursus alibi ἐπιελκομένους dicit Noster eosdem atque τοὺς ὑπολειπομένους, qui in agmine pone manent, qui *segnius sequuntur*, *moratores*, IV. 203, 19. quae notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus *Coray*, in *Larcheri* Notis, verba ista in hunc sensum interpretatur: *Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à côté d'elles.* S.

11. ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδέν) Virum Clar. notavit T. *Hemsterh.* ad Schol. in *Arist. Plut.* vs. 488. ubi haec *Herodoti* commodum admovit Grammaticus *Aristophaneis*, μαλακὸν δ' ἐνδίδετε μηδέν. Similia quaedam collegere L. *Küster.* et in *Schediasm. Crit.* se longe doctiorum satis superbus censor *Iac. Elsnerus*. Quid haec sibi velint non est obscurum; *femellas* nempe camelorum desiderio pullorum, a quibus fuerant abstractae, gradu currere concitatissimo, maribus sua quoque natura velociore. Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus *funariis*: *σειρηφόρους* fuisse novimus ex cap. 102. ubi insidens *femellae* habebat *Indus* *σειρηφόρον* ἐκατέρωθεν ἔρσενα παρέλκειν. VALCK.

14. ὀρυσσόμενος) Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλος δὲ σπανιώτερος ἐν τῇ χώρῃ. Flumina etiam erant aurifera: cap. 106. χρυσὸς ἀπλετος αὐτόθι ἔστι, ὁ μὲν ὀρυσσόμενος* ὁ δὲ καταφορεύμενος ὑπὸ ποταμῶν ὁ δὲ -- ἀρπαζόμενος. Haec *Is. Casaubonus*, quaeque participium

ἐρυσσόμενος sequuntur, αἱ δ' ἰσχυαὶ πῶς τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον, adhibuit in *Athen.* VI. c. 4. [cap. 23. nostrae ed.] ad ista p. 233. n. ἐν ταῖς ἰσχυαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποτάμια τὰ τυχόντα ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει: quae, ni fallor, Posidonii verba, Eustathio etiam excitata ad *Od.* 8. p. 153, 42. Celtarum, quos vocabant, flumina potissimum spectant. Eidem Posidonio sua hac de re debet *Diodorus Siculus* V. 27. ut pleraque, quae de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem *Diodori*, praeter ceteros, aperuit eruditio *Wesselingii*. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γάρ) His respondent ista, Πρὸς δ' αὖ μεσαμβρίας, initio capitis seq. S.]

12 seqq. ἕρια -- προφέροντα - ἀρετὴ τῶν ἀπὸ τῶν οἶων) Nihil verius. Idem ingenii remigio *Pavus* adsecutus fuit. Larga de hoc arborum genere *Palmerii* disputatio (*Exerc.* in *Gr. Script.* p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem gossampinam praeferebat *Plinii*. Quae *Bellonius* *Observ.* II. 6. *Prosp. Alpinus* de *Plant. Aegypt.* c. 18. et popularis meus *Io. Veslingius* *Observ.* in *Alpin.* c. 18. ea disputantis adsentiunt cum *Bod. a Stapel* ad *Theophrast.* *Hist. Plant.* lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

CAP. CVII. 6. εὐπετίως) Solam itaque myrrham sibi comparabant χαλεπῶς et σὺν πόνῳ; haec enim apud nostrum opponuntur τῇ εὐπετίως. Cur ergo de illa tacet, multis enarrans quomodo colligerent λιθανωτὸν, κασσίνην, κιννάμωμον, λήδανον; sic ut dici potius debuisse videantur ταῦτα πάντα nacti οὐκ εὐπετίως, vel δυσπετίως: postremum praebet *Cod. Arch.* teste *Galeo*. VALCK.

5 seq. πάντα, πλὴν τῆς σμύρνης, εὐπετίως κτίωνται) Velle haec videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et eius colligendi modo, in aliis aromatibus studiose occupatus, nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine periculo Arabes sibi quaerebant, in ledano fortassis non tantum discriminis et laboris. Qui ergo εὐπετίως de omnibus? *Cl. de Pauw* πλὴν hic ait includere; non, ut plerumque semper, excludere: verti debuisse, praeter myrrham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myrrham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse. Mihi dubius vocolae talis usus, praestabiliusque *Arch. δυσπετίως*, difficulter, censetur. Myrrha sine magna collige-

bat^{ur} aerumna, reliqua δυσπερίως, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse praestat. *Styracem* autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo Plinius Hist. Nat. XII. 17. Serpentes habet Musa secunda c. 75. et Diodorus III. 47. WESS.

CAP. CVIII. 7. ἀνιπρά) Quae cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνιπρά, molesta. Muscae, crabrones, pulices, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνιπρά. ἀνιπρὸν εἶναι αἱ μυῖαι. Leae^{nae}, viper^{ae}, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt ἀνιπρά. Non de nihilo est, quod legitur in cod. Arch. ἀνιπρά, parum distans ab ἀνικτα. Corrigendum arbitror: ὅσα δὲ σχήλια, καὶ ἄμικτα, ὀλγόγονα. Non ferae tantum istiusmodi, sed ferin^{ae} etiam moribus populi, saepe dicuntur ἄμικτοι. Aristogiton, ὅφης ἢ σκορπίος dictus Demostheni, vocatur eidem ἄμικτος, p. 489, 74. Centauros, θήρας, Sophocles vocat ἄμικτον στρατὸν, Trach. vs. 1111. Obponuntur ap. Herod. ὅσα ψυχὴν τε δαίλα καὶ ἰδῶδιμα. VALCK.

8. ὁ λαγὼς) Quae de lepore tradit, ex Athen. IX. p. 400. f. et Eustath. in Hom. Iliad. μ'. p. 869, 16. et aliunde, hunc in modum videntur integranda: ὁ λαγὼς ὑπὸ παντός θηρεύεται καὶ θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δὲ τι πολυγόνον ἔστι ἐπικυλιέται τε μῦθον πάντων θηρίων καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλασσιέται, τὸ δὲ ἱπαναίρεται. Mitto reliqua, quae vulgatis procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγὼς dat Codex Arch. λαγοῦ legitur et alibi apud Nostrum. Λαγὼς, ὁ Ἴων, Phrynichus p. 78. Eustath. in Iliad. χ'. p. 1372, 47. H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 148, 149, 193. Postremum ἱπαναίρεται est ex Eustathio, qui illud explicat: ἱπαναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ ταῖς πρὸ αὐτοῦ τελευτήροις κνήμασι σπέρματικῶς συλλαμβάνεται. Herodotea comparans cum Pliniani Salmasius in Solin. p. 283. praeferre videtur ἱπαναίρεται, quod Athenaei praebet editum exemplar. Ἀναίρεσθαι Herodoteum est: lib. VI. c. 69. ad Demaratum mater: ἐν -- σὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναίρεσθαι: id est συλλαμβάνω. vid. Cl. Abresch ad lib. Cattierii p. 66. Lepus vero, quae super priores foetus alium adhuc concipit, ἱπαναίρεται. Idem est paulo ante Ἐπικυλιέται: adiecto τε formam praetuli mediam vul-

gatae in Athenaeo et Eust. ἐπικινύσκει τι. Memineram, his apud Herodotum legi κινύσκειν, lib. II. c. 93. pisces ἐπὶ τὴν ὁστρον κινύσκειν. IV. 30. ἐπὶ τὴν προσήν ἢ ἄρην κινύσκειν τὰς ἴππους: quin etiam ἐπικινύσκειται apud Clementem Alex. reperiri Paedag. II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ὀχεύει πᾶσαν τὴν ἄρην ὁ λαγώς - - - κινεῖ δὲ κατὰ μῆνα καὶ ἐπικινύσκειται ὀχεύεται καὶ τίκεται τεκοῦσα δὲ εὐθύς ὀχεύεται ὅφ' οὗ ἂν τύχη λαγωῦ, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἔτι θηλαζομένη. Paria de lepore tradiderunt Xenophon Cyneg. p. 572, 33. Aristoteles de Gen. Anim. IV. 5. Aelianus de Nat. An. II. 12. Ex Theone partim, ad Arati Phaenomenon. vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. Cataster. Eratosthenis: Λαγώς ἐστιν ἐν τῇ καλῇ κυνήγῳ εὖ τιθείς· διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγονίαν - - - μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κύειν πλείονα, ὧν τὰ μὲν τίκεται, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ. VALCK.

9. οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι) Praeclare mssti, nam insititium τὸ vitiabat sermonem. Πολύγονος Arch. relinquo. Oporianus fin. Cynaget. III. Ἐξοχα γὰρ τὸδε φῶλον ὅς' ἀπαιτός ἔτρεφεν αἶα Πολύγονον τιθείη, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. Ἐπικινύσκει τι Athenaei et Eustath. nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam inpense ἀναίρεται, reductum lib. VI. 69. Possem hic Olearii lapsum ad Philostr. Icon. p. 772. et Steph. Monachii in Barnab. Epistol. p. 813. perstringere. Sed cui bono? WESS.

13 seqq. ἡ δὲ δὴ λείαν etc.) Herodotea de Leana, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt Antigonus Caryst. c. 25. et A. Gellius Noct. Att. XIII. 7. hic quidem, quam Plinius vocat, deliram fabulam refutans Homeri et Aristotelis auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset praecepit Sam. Bochartus P. I. Hieroz. lib. III. c. 2. VALCK. — Parisiis ter eodem anno peperisse laenam legimus in Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle, Fasc. 2. et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. S.

19 seq. ἐπικινύσκειται καταγράφων) Blanditur ἐπικινύσκειται, tot codicibus protectum, ex quo Aeschyl. Suppl. 565. εἰσικινουμένη θέλει βουκόλου πτερόντος. Sed locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, Ionum more, ex ἐπικινύσκειται,

non concessi; certe καταγράφων optime tum adhaerescet, etsi et sua venus in Arch. καταγράφων. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De eiecto leaenae utero falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa Hist. Anim. VI. 31. Adoptavit tamen Basilus M. Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. v., et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidæ indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi Front. Ducaem. WESS.

Ibid. ἐπικνέεται καταγράφων) Mihi sincera videtur lectio Cod. Arch. ἐπικνέεται καταγράφων, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud καταγράφειν (de altero ἐπικνέεται non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in Troad. Euripidis vs. 1251. ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, καταμύσσειν, et καταξάινειν. Spinās, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, κνάφον vocat Herodotus I. 92. Tribulis lacerare, Plato dixit ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτειν, de Rep. X. p. 616. A. Contulit Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1359, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest T. Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 21. verba τάφειν et θάπτειν non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in Γνάφειν et Γνάπτειν, Κνάφειν et Κνάπτειν. Dedit in iisdem Miscell. multa d' Orvillius, IX. p. 118. et seqq. quae, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte Herodianus Eustathii: ἐκ τοῦ Κνάω λέγει καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι. VALCK. — Conf. Var. Lect. S.

CAP. CIX. 3. εἰ ἐγίνοντο) Cl. Reisk. εἰ διεγίνοντο, h. e. εἰ διετέλουν, si perseverarent. WESS.

Ibid. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα) Hunc, ut puto, locum Aristides alludebat T. III. p. 521. εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς πονηρείαισιν ἀσθένειαν καὶ ἀνανδρίαν ὁ θεὸς προσῆλθεν, ἅπαντ' ἂν αἰόκηθ' ὑπ' αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφεων εἶφν. Ichneumon nisi crocodilorum ova contereret, διὰ τὸ πλῆθος τῶν γεννημένων θηρίων ἄβατον ἂν γενέσθαι τὸν ποταμόν, scribit Diodorus Sic. T. I. p. 97, 34. [lib. I. c. 87.] huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quae sequuntur Herodoti [de serpentibus] citat Aelian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.

10. διεσβίει τὴν μήτρην) Nec haec superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. Cultus versus sunt, ex Herodoteis ficti et politi, Nicandri Ther. 130 seqq.

praesertim, ἐπεὶ διὰ μητρὸς ἀραὴν Γαστήρ' ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἐγγίνοντο. Memini Galenum Theriac. ad Pison. pag. 461. γαστήρ' ἀναβρώσαντες legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. ingulant. Ἀμήτορες viperae simili de caussa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim χρεῖμα τῶν τέκνων cum Galeo praecoptavi: posuit saepe antea nec refugiant in animalibus, ut superius c. 105. Ἀλίας στραβήλου τέκνον Sophocles ap. Athen. III. p. 86. WESS.

13. πολλόν τι χρεῖμα τῶν ὀφίων) τῶν τέκνων e Codicibus reciperem: avium pulli, νισσοὶ Poëtis, ad imitationem Homeri, saepe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis Rittershusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quae notat, primum literarum nostrarum decus, Io. Alberti ad Hesychiū Γύμνον. Contra liberi parentum dicuntur νισσοί. Suo more Plato venuste ἀκυρολογεῖ, de Rep. VIII. pag. 548. A. [ed. H. Steph.] Propria Graecis erat in his forma patronymica in δυν: λύκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur: Theocritus V. 38. Θρέψαι δὴ λυκιδεῖς. τέκνα λαγωῦ, Λαγιδεῖς. Reperiuntur et Λεοντιδεῖς Πιθηκιδεῖς Ἀλωπεκιδεῖς Χνιδεῖς Περιδικιδεῖς Ἰερικιδεῖς Περιστεριδεῖς: quae causae nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

CAP. CX. 6. τῇσι νυκτερίσι) Syllabā ex πτερωτᾷ repetitā legerim: τὰ, τῇσι νυκτερίσι προσέειπα μάλιστα, καὶ τέτρυγε δεινόν, καὶ ἐστὶν ἐς ἀλκὴν ἄλκιμα. Dabunt saltem Codd. τέτρυγε, sicuti IV. 183. in Cod. Arch. et apud Eustathium ad Dionysii Perieg. vs. 180. legitur, τετρίγαι, κατὰπερ αἱ νυκτερίδες. Alter sonus τρύζειν, turturis est: νυκτερίς τρίζει. Eustath. in Iliad. β'. p. 173, 44. ἔστι Τρίζειν τὸ λεπτόν ἡχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας τὸ μέντοι Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγών, τραχυφωνότερόν ἐστι. Quae collegerat, omnia dedit Io. Iac. Wetstenius in Ev. Marci IX, 18. VALCK.

7. καὶ τέτρυγε δεινόν) Similiter lib. IV. 183. scripti Codices. Homerus Odys. ω. 5. ταὶ δὲ τρίζουσαι ἔποντο, ὧς δ' ὅτε νυκτερίδες - - Τρίζουσαι ποτίονται: ubi plura Eustathius. Ex Nostro Plinius, tanquam fabulose narratum, item casiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, Hist. Nat. XII. 19. Scripsi perpetuo κασίην iussu schedarum, quomodo lib. II. 86.; alii sibilantem geminare maluerunt, ex dubia vocis Phoenicum

קצץ pronuntiatione. In *Heliodori* X. p. 494. φύλλον τε τοῦ θυώδους καὶ καδάς καὶ κινναμώμου mentio: rectius *Vat. Pal.* et *Vind.* καὶ κασσίας. Κινναμώμου *Vind.* WESS.

CAP. CXI. 7. τὰ ἡμεῖς ὑπὸ Φοινίκων μαθόντες) *Dum* alium vellicat, in turpem ipse errorem induitur *Plinius* Nat. Hist. XII. 19. *Cinnamomum et casias fabulose narravit antiquitas, princeps-ve Herodotus, avium nidis, et privatim phoenicis, in quo situ Liber Pater educatus esset, ex inuis rupibus arboribusque decuti.* Nihil *Herodotus* de ave phoenice, sed de *Phoenicibus*. Intactum id non dimisit *Salmas.* in *Solin.* p. 283. Habet narratio multum fabulosa, a *Phoenici-bus* ad *Graecos* propagati, inque ipsis *Sinensium* finibus diu probati, bene ex *Garzia ab Horto* lib. I. *Arom.* cap. 15. enotante *Barthio* ad *Statii* *Theb.* VI. 61. WESS. — Conf. *Heeren* *Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 864. et seqq. et, quos ille laudat, *Thunberg*, in *Anmerkungen über den Zimmt*, in *Actis Acad. Suec.* et *Beckmann* ad *Antigon.* de *Mirabil.* p. 84 seqq. S.

CAP. CXII. 1. τὸ Ἀράβιοι καλεῖσιν λάδανον) Vere scribit. لادن, *Ladân*, illis dicitur. Vid. *Ol. Celsii Hierobotan.* Parte I. pag. 284. Iustum, fatente *Cl. Gronovio*, ἐστὶ τοῦτον θαυμασιώτερον, quomodo supra de cinnamomo ἐστὶ τούτων θαυμαστότερον συλλέγουσι. Vellem praeterea [l. 3.] τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων schedae darent aut alterutrum abesset. Prius *Salmasius*, *Pavius*, *Reiskius* decreverunt, habentque consensum *Dioscoridis* lib. I. c. 128. τὰ φύλλα --- νομίζονται αἱ αἰγες καὶ τράγοι --- ἀναλαμβάνουσι τῷ πάγωνι. Alioqui minore molimine τῶν τῆς τράγων, ex coniectura egregii iuvenis *Mein. Tydemanni*. WESS. — Quidni vero *hircos* τράγους τῶν αἰγῶν dicere *Herodotus* potuerit? Nam ex ipsius usu series naturalis verborum in hunc modum concipienda est, ἐν τοῖσι πάγωνι τῶν τράγων τῶν αἰγῶν. Similiter quidem et germanice *geisbock* dicimus, et ὁ τράγος αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν est in graeca versione *Danielis* prophetae cap. 8. vs. 5, 8. et 21. S.

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυωμάτων πέρι) Non potui ab hoc instaurando temperare, siquidem membranae viam muniunt et lones volunt. Dictum supra II. 86. Ad sequens ἀπέξει δὲ etc. alludit *Lucian.* *Dea Syr.* c. 30. et nominatim II. *Ver. Hist.* c. 5., quod et *Diodoro* in animo fuit lib. III. 46. WESS.

1 seq. ἀράξι - - τῆς Ἀραβίης διατίθειν ὡς ἡδύ) Paria dabit de Arabia Felice, utriusque Nostri Schullensii deliciis, Diodorus Sic. III. 46. ubi vid. *Wess.* n. 59. Alexander Sophista apud Philostr. p. 575. οὐδὲ φύλλον Ἀράβιον ἰκβαλεῖς, οὐδὲ κάρφος ἀποβήλαις οὐδὲν ἐκεί φύν, τοσούτων ἢ περὶ τοὺς ἰδωτάς εὐτυχῆ. VALCK.

5. οὐράς - τριῶν πηχίων οὐκ ἰδέσθους) Multimodis hoc praefendum dictionis habitus suadet, et, cui suo haec adumbrare libuit sermone, Aelianus Hist. An. X. 4. Sic enim, ταῖς μὲν αὐτῶν οὐράς ἔχιν μακίστας, ὡς εἶναι μετρήσαντι καὶ τριῶν πηχίων οὐκ ἰδέσθους. Addit continuo, ἀσπερῶν εἰ ἐν τις ἐπισύρειν, ἰκνοῦσθαι ἂν αὐτάς πάντως, nitide omnia affirmans, quae ex codicibus Herodoto redierunt. Eadem viderat Abreschius felice coniectura. Pensemus nunc operam, et Aeliano vicem reddamus: τοὺς νομίας δὲ εἶναι ἀγαθοὺς χειουργοὺν, οὐκ ἂν - τῶν ἀμαξιδῶν scribit de plostellis et pastorum sollertia, quam librarii foedarunt. Voluit ὑπεράνω τῶν. Callidos esse pastores in caudis ovium super plostella, ne tractae per aspreta convulnerentur, componendis. WESS.

Ibid. τριπήχειας) τριπήχιων vulgabatur ante Gronovium: τριῶν πηχίων, genuinum praebent Valla, margo Steph. Cod. Arch. et Aelianus Nat. An. X. 4. de ovibus Arabicis enarrans Herodoto tradita. — In proximis forsitan etiam Codices variabunt in ἐρήμ: ego quidem literas transponendas arbitror, ut scribatur: ταῖς εἰς τὴν ἐρήμην ἀπείλκειν, vel ἐπείλκειν potius: quas caudas si quis illas siverit per terram trahere. Aelianus: ἀσπερ εἰ ἐν τις ἐπισύρειν, ἰκνοῦσθαι ἂν αὐτάς πάντως παρατριβομένης πρὸς τὸ δάπιδον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀποκλιναμένης) Ἀπὸ κλιναμένης Reisk. maluerat: et [l. 3.] οἰκισματίων Schurzfleischius. WESS. — Non incommode Reiskius. Haud dubie verum quidem est ἀποκλιναμένης cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4. καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια) Nempe ἀμφιλαφία φέρι. Conf. Hesych. et Suid. in voce, et Apollon. Rhod. II. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἰσχατιάς) Non moveo; neque infitior, [quod Gronov. adnotavit,] ἰσχατιάς convenire posse agris et minoribus regionum partibus, quod docte, ut solet, Hemsterhusius in Timon. Luciani cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in ultimis terrae habitabilis tra-

etibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχυαῖαί κως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ ὧν ἰσχυαῖαί οἴκασιν etc. Mitto quod statim in oculos incurret legenti, et alia. WESS.

4 seqq. Ἡριδανὸν τινα καλεῖσθαι etc.) *Electrum*, sive succinum, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui *Eridano* nomen, atque hinc in Graeciae et Asiae oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Graecum quid redoleat: haud quidem imprudenter, in illa ultimae Europae tum caligine. Nec male tamen mercatores, sive Phoenices illi, seu aliunde fuerint, de amne. In ore illis erat flumen *Rhodaume*, quod *Vistulae* haud longe *Gedano* miscetur: succini iathic esse uberem copiam, quae in Prussiae maritimis adhuc dum redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡριδανόν, terminatione Graeca, non natalibus. Id fugere solertissimum potuit. Egregie viri eruditissimi Ph. Cluverius Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: Io. M. Gesnerus de Electro T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88. et Th. S. Baierus de Eridano T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350.; cui in amne *Duna*, qui *Marciani Heracleotae* sit *Ψούδων*, non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De *stanno* [l. 7.] iidem mercatores multa, falsa minime, sed comodi sui causa obscurius. Hinc *Nostri* et plurium olim in *Cassiteridibus* sive *Stannariis* insulis hallucinatio. Inspice *Diodorum* lib. V. 38. p. 361. WESS. — Conf. De la Nauze, in Act. Acad. Inscr. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἡριδανός) Auctor an lector adiecerit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen *Eridani*; in quo veterum adtigat errores, Herodotea citans paulo aliter scripta quam vulgantur, I. P. Maussac. in Diss. Crit. [Harpocrati adiecta] p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ὁ Ἡριδανός: sed satis erat dixisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ οὐνεμα, ὡς ἔστι Ἑλληνικόν, καὶ οὐτι (sive, quod praetulerim, καὶ οὐκ) βαρβαρικόν: ubi deterior mihi videtur Codicum lectio βάρβαρον, quod alteri Gronovius antetulit lib. VIII. c. 19. monitorum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat *Herodotum*. Ἑλληνικά et βαρβαρικά apud Xenoph. Ἑλλ. V. p. 331, 1. apud Theopompum Longini π. γψ. XLII. 5. et apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. το ὅτι δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω) Nulla hic causae opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide. οὐ βάρβαρον repudiabunt fortasse, tametsi eius in usu varietur. Conf. doctos *Thomae M.* explanatores et *H. Stephan.* in *Criton. Platon.* p. 52. Inutile certe οὕτως erat, melius ex *Reiskii* correctione οὐ γι. *WESS.*

Ibid. οὕτως δὲ) Quando praecesserat τοῦτο μὲν, partim quidem, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, partim vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione restituendum, praebebat Codex *Arch.* Το ὅτι δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω γενομένου δύναμαι ἀποῦσαι τοῦτο μελιτῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πῦλίσθαι δὲ σπουδῇ πάνυ ἰδιώσας, quod ego reponendum arbitror in *Pausaniae* IV. p. 282. med. [princ. cap. 2.] pro vulgatis π. δὲ που δὴ πάνυ ἰθ. Neque tamen μελιτῶν sic adhibitum recorder; et με λίγιν codex *Arch.* μοι λέγοντος praebebat cod. *Eton.* pro μελιτῶν. Venit in mentem haec scribenti haerens in eadem voce vitium apud *Isocratem*: ista leguntur in *Archidamo* pag. 122. B. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρή ποιῆσθαι τι προϋργασίμων, (τὸ συμφέρον,) οὐδεὶς ἂν μελιτῶν πείσιν: non aliter nuper *Londini* vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδεὶς ἂν με λέγων πείσιν, nemo verbis mihi persuaserit. *Isocrat.* p. 354. c. ταῦτ' - - οὐδεὶς ἂν ὑμᾶς λέγων ἔπεισε. *Aristoph.* *Lys.* vs. 1231. ἂν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων. Apud *Aristidem* T. III. pag. 313. *Themistocles* τὸν *Εὐρυβιάδην* ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων: *Eurybiadem* quum minus quam vellet moveret, *Cornel. Nep. Themist.* c. 4. *VALCK.*

[12. οὕτως θαλάσσι ἐστὶ τὰ ἐπικείμενα τῆς *Εὐρώπης*) Quum *Vallae* versionem, quomodo se habeat mare ad illam *Europae* partem, tenuisset *Wess.* cum *Gronovio*; perspecte *Schaeferus* ad *Bosii Ellips.* Graec. pag. 289. monuit: „Verte, „mare esse ultra *Europam*. Aliter interpres; cuius ratio, „nem miror *Larcho* probatam esse.“ Confer *Nostrum* IV. 45, 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄρκτον τῆς *Εὐρώπης*) Tenendum est hoc loco id, quod ex IV. 42. et 45. discimus, *Europam* ex *Herodoti* ratione secundum totam *Asiam* superne porrigi, universamque *Asiae* (quam nos vocamus) partem septentrionalem comprehendere. S.]

4. λέγεται ὅτι ἐκ τῶν γρυπῶν ἀρπάζων etc.) Arimaspos assidue circa metalla cum gryphis bellantes, aurum, mira cupiditate, et feris custodientibus, et illis rapientibus, ex Herodoto tacitos noluit Plinius Nat. Hist. VII. 2. Si ὅτι τῶν γρυπῶν valeat, ut in honore fuit, nihil simile Herodotus. Fama ferebat ultra Arimaspos χρυσοφύλακας esse γρύπας lib. IV. 13. et 27. At aurum ὅτι τῶν γρυπῶν quis assequetur? Liquidum et clarum ὅτι ἐκ dant mssati, quod scriptor Ὀμηρικώτατος Poëtae exemplo Iliad. π'. 353. Odyss. λ'. 37. etc. deposuit. WESS.

CAP. CXVII. 3. Χορασμίων, ἐν οὐρεσι ἰόντων) Florentiae, Romae atque alibi festinantes scribarum oculi haec inconsulte transilierunt. In vocibus ἐν οὐρεσι ἰόντων citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. de Pauw ἐν οὐρεσι ἰόντων etc. facillima medela, sed quae planitiem montibus inponit, monte incinctam tantum. Reiskio in elegante Schediasm. de Sail Ol Aram Alcorani p. 7. visum verius ἐν κατέει ἰόντων Χορασμίων, cum sui iuris Chorasmii erant ipsi etc. tum de Sarangensibus nonnulla et Thamanacis, quae secundis euris inprobabit ipse. Abreschio superiora Dilucid. Thuc. p. 75. consideranti nimiae sunt correctionis, leniora multo, si mutata distinctione, pro αὐτῶν scribatur αὐτονόμων, hoc modo, τοῦτο τὸ πεδῖον ἦν μὲν κατὰ Χορ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορ. αὐτονόμων καὶ etc. Qua ratione Chorasmii planis ex locis in montana deducuntur, nolente, ni fallor, Herodoto; et novantur, quae salva linqui debuerant. Quantum ego quidem perspicio, haec mens et sententia Scriptoris: planitiem illam, monte inclusam, olim Chorasmiorum fuisse, sitam ipsorum in finibus et Hyrcaniorum ac Parthorum: postea vero Persarum ditiois. Finge ergo mecum τοῦτο τὸ ἦν μὲν κατὰ Χορασμίων, ἐν οὐρεσι ἰόντων Χορασμίων τε αὐτῶν καὶ etc. et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adiungo; hoc tamen, Vallam ἐν οὐρεσι invenisse, cuius in finibus Latina [in ed. Wess.] receperunt, glossis Stephani Gronoviique expulsis. Amnis autem [l. 8.] Ἄκης, an Ἀκίς, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus Acis ex Theocrito nihil iuvat. [Est quidem etiam apud Hesychium Ἄκίς, Asiae flumen: forsitan ex hoc Herodoti loco.] De consensu Cl. Valckenarii, quem his dudum scriptis animad-

verto, laetor. WESS. — Quod in *Var. Lect.* dixi, pro ἰόντων Χορασμίων, in cod. *Paris. C.* ἰὸν Χορασμ. legi, id *Georgiades* noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. *Paris. A.* h. l. nihil excerpsit. Eamdem vero scripturam ἰὸν Χορασμ. *Larcherus*, qui codicem nostrum *Par. C.* non excussit, ex *Paris. A.* laudavit; simul monens, in eodem codice (non in *Pe.*) οὐροισι inter lineas scribi, in codd. *Ph.* et *Pd.* vero eandem quatuor vel quinque voces omitti, quae codici *Med.* eiusque sociis desunt. S.

Ibid. ἐν οὐρεσι ἰόντων) Voce ἰόντων in duas ἰὸν τῶν distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse, vere emendando: ἐν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, καὶ Ὑρκανίων, καὶ Πάρθων, sensu planissimo: Planities ista Chorasmiorum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiorum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum:) et Thamanacorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est. In οὐροισι, finibus, et in ἰὸν adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme XII. Lipsiae Clar. *Reiskius* doctam Dissertationem de Arabum Epochā vetustissima, in qua hunc quoque tractans *Herodoti* locum pro ἐν οὐρεσι ἰόντων corrigere tentabat ἐν κατέτι ἰόντων, eo tempore quo adhuc sui iuris essent et hi ipsi Chorasmici et caeterae vicinae ipsis gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur Clar. *Abreschio*, *Diluc. Thuc.* p. 76. si mutata distinctione pro αὐτῶν scriberetur αὐτονόμων, hoc modo: ἥν μὲν καὶ Χορ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορασμίων τε αὐτονόμων, καὶ etc. Si verum, ut est, ἐν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, necesse non erit, ut istae refutentur virorum eruditorum coniecturae. Duo hic tradit *Herodotus*: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione, quorumque esset imperio suo tempore subiecta: ἥν μὲν καὶ Χορασμίων — — (νῦν δὲ) ἔστι τοῦ βασιλέως: olim quidem erat Chorasmiorum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditione, vel sub Rege, ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, vel ὑπὸ τὸν βασιλέα: permutantur enim ista inter se. Sicut autem *Herodotus*, sic

loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foederum formulis: ex. gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini --- Romanorum essent; Atintania - - Macedoni accederet. Thucyd. VIII. 18. ἐπέσθη χώραν καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχουσιν - - βασιλέως ἔστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat Lichae c. 43. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Ἑλλ. IV. pag. 313, 36. dicebat Dercyllidas, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἣ ἐξ ἀρχῆς βασιλείας ἐστὶ, καὶ Τῆμος καὶ Αἰγαί εἰσι (sic legerim:) - - οὐχ ὑπήκουσεν ὄντα βασιλείας. Graeca libertate pacis indigenae conditiones, ab Antalcida concitore denominatae, ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλείας εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, Xenoph. Ἑλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulae partem, ab Artaxerxe praescriptae, suo iure notabat Isocrates Paneg. p. 68. v. p. 78. v. Panathen. pag. 254. f. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 324. ult. si quis quaerat, τίνας ἐστὶν ἡ νῆσος; ἢ, τίνας ἡ Κασία; φησὺσι Ῥοδίων ἐάν δι' ἄλλως ἐρωτᾷς, τοῦτ' ἐστὶ χωρίον; ἢ τὸν ἀγρόν; δὴλον ὅτι πύσις τοῦ διασπόμενου τοῦ ὀνόματος. Ceterum Asiaticae gentes, hic Herodoto commemoratae, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Graecis nomina, Parthi, Hyrcani, et Chorasmi. Χοράσμοι etiam memorantur Herod. III. 93. VII. 66. Hecataeo in Asiae periegesi ap. Athen. II. p. 70. v. Παρθων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Χοράσμοι οἰκιστοί, γῆν ἔχοντες καὶ πεδία καὶ οὐρεα: horum partem Stephanus excitat Byz. in voc. Χορασμία: ubi quae censebantur eiusdem esse Hecataei, verba sunt Herodoti hic vicina, quae suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Chorasmi in Macrobiis Lucian. III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in Dionysii Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti Σαρδάργαι et Θωμαναῖοι: et in his variant etiam Codices. Σαρδάργαίων καὶ Θωμανίων legit in suis Valla; Σαρδάργων καὶ Θωμανίων, Gronovius ex Med. Supra legitur III. 93. Σαρδάργαίων καὶ Θωμαναίων: infra VII. 67. Σαρδάργαι: hinc Ionica fit flexione Σαρδάργων. Demamus primam nomini litteram, Ἀρδάργαι nulli sunt, sed noti satis Δρδάργαι. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, Σδρδάργας, Δρδάργας, Σαρδάργας: quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro καὶ Θωμανίων si qui Codd. darent καὶ μανίων,

cuivis facile Καρμανίων nomen hic subnasceretur: sed hariolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse iudicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans Mannert in Geogr. Graecor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ὁ οὔρεσι ἰόντων recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: caeterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiae regionem Caschmir intelligit, fluviumque Acen sive Acin [l. 8.] eum esse censet, quem Arcesinen vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente in Indum influentem, hodie Tschunab vel Tschinab nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit Herodotus, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuentes, Acen vel Acin amnem, quem ille vocat, eundem atque Oxum esse autumant. Sic quidem Sainte-Croix in Examen des Historiens d'Alexandre pag. 714. in eandem partem inclinante Barbier du Bocage ibid. p. 829 seq. sic item Heeren in Ideen etc. p. 907. praeunte (quem ibidem laudat) Gatterero. S.

[9. διαλαμμένος πειταχοῦ] Quum πανταχοῦ olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex Paris. C. nobis servavit. Vallae versionem, per multas ambages errantem, Wess. et Gronov. tenere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videatur idem interpres in suo codice vitiosum διαλαμμένος, quod cum Aldo libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro διαλαμμένος (a themate διαλύνω) accepisse. Recte vero Henr. Stephanus διαλαμμένος, a verbo διαλαμβάνω, dedit. Conf. Var. Lect. S.]

CAP. CXVIII. 6. ἔσθον εἶναι παρὰ βασιλέα) Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, qua εἶναι non aliud ac ἴναι, tendat. Non nescio in Codd. utrumque saepe permutari; at hic εἶναι naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. WESS.

CAP. CXIX. 6. ὡς οὐ συγχειμένοις) Non absurdam profecto dat lectionem Codex Arch. ὡς οὐ σὺν ἐκείνοις: si plures dant οὐ σὺν κείνοις dignum illud quod paulo spectetur consideratius: σὺν τινὶ et ἄνευ τινός interdum notant conscio et inscio. VALCK.

Ibid. ὡς οὐ σὺν ἐκείνοισι) Ex coniectura σὺν κείνοισι olim; cui auctoritatem *Arch.* liber et *Valla* conciliant. τὰ συγκείμενα, τὸ συγκείμενον, in pactis conventis teruntur; sed οὐ συγκειμένοις ποιῆσαι, non ex compacto-agere, haud recorder. Mox καὶ τοὺς παῖδας [non τὸν παῖδα,] dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim continuo τὸν ἄνδρα τε καὶ τὰ τέκνα ἐγκαταλιπούσα, ne plura advocem. WESS.

[10. ἔδωκε τὴν ἐπὶ θανάτῳ) τὴν -- δέσιν intellige. Vide Adnot. ad I. 109, 2. S.]

12. κλαίσκε ἄν καὶ ὠδύρετο) Incommoda mihi visa fuerat ἄν particula, et ἄνωδύρετο placuerat. Tuentur voculam codices, ut liquet ex Dissertatione Herodotea p. 144. et praebent κλαίσκε ἄν καὶ ὠδύρετο. VALCK.

Ibid. κλαίσκε καὶ ὠδύρετο) Inconmodum ἄν *Abreschius* ἄν corrigit, ego inductum ex *Arch. Vind.* malo. ὠδύρετο, sicuti ποιεῖκετο lib. VII. 119., ostendit speciem *Herodoto* olim frequentissimam, nunc rariorem. Vid. *Ety-molog.* pag. 624. fin. Quod *Galeus* autem ex schedis *Arch.* καὶ ὠδύρεσκε, id illae non norunt. WESS. — Particulam ἄν, a *Wess. Reiz.* et *Borh.* abiectam, restitui cum *Schaefero*. Utitur illa et alibi *Noster* eodem modo in actione idemtidem repetita; veluti III. 148, 5. et 9. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 196, 15, 18. et 21. S.

25 seqq. Ἡ δ' ἀμείβετο etc.) Cum memorabili mulieris responso comparavit et *Sophoclea* ex *Antigone* vs. 924. celeberr. *Wesseling.* Diss. *Herod.* pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum *Herodoteis* est similitudo, ut alter alterius velut interpres censi queat, et, ut equidem puto, *Sophoclea Herodotus* dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et *Iac. Tollium* in *Fortuitis* c. 4. sic statuere, ut *Herodotea* potius videri deberet *Sophocles* imitatus: ego vero, quod pace fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quae hic conmode non possunt explicari. Qui *Longino* dicitur Ὀμηρικώτατος, XIII. 7. *Herodotus*, *Homerum*, quem *Polemo* (*Laert.* IV. 20.) vocabat *Tragicum*, *Homereae* certe magnificentiae proximum *Sophoclem* habuit in deliciis. Verum, haec ut unde sint *Herodot.* T. V. P. II.

ducta liqueat, singula ponam seorsim: *Sophocles*: Πόσις μὲν ἂν μοι, κατθανόντες, ἄλλος ἦν. *Herodotus*: Ἀνὴρ μὲν μοι ἂν ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων ἐθέλει. *Soph*: Καὶ πᾶσις ἀπ' ἄλλου Φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον. *Herod*: Καὶ τέκνα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀποβάλλοιμι. *Soph*: Μητὸς δ' ἐν ἄδου καὶ πατὸς κεκυθότοι, Οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοῖ πινέ. *Herod*: Πατὸς δὲ καὶ μητὸς οὐκ ἔτι μιν ζώντων, ἀδελφεὸς ἂν ἄλλος οὐδενὶ τρόπῳ γένοιτο. *Posterior*es duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud *Clem. Alex.* p. 747. velut ex deperdito dramate petitos *Grotius* posuit in *Excerptis* pag. 153. Levem errorem correxit *Gatakerus* *Adversar.* cap. x. Novator *Sophoclis* pro κεκυθῆναι vel κρυθῆναι adhibuit τὸ κεκυθῆναι: haec est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κεκυθότοι, in alia fuerit mutatum. *Sophocles* *Oed. Tyr.* vs. 977. Θανὼν Κεῦθει κάτω δὴ γῆς. *Scholiasta*: Κεῦθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητὸς δ' ἐν ἄδου καὶ πατὸς κεκυθότοι. Ab *Antigones* autem *Sophocleae*, et *Intaphernis* uxoris *Herodoteae* iudicio non valde dissidet illud *Abauchae* *Scythae*, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, aegrotantem amicum ex incendio servavit, narrante *Toxari Luciano* *T. II.* p. 565. [*Toxar. s. Amicit. c. 61.*] rogatusque causam, ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὸς ποιήσασθαι μοι ἑαδίων, καὶ ἄθλων εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐροίμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τειοῦτον, οἷς Γυνδάνης ἐστί. *VALCK.*

28. οὐκ ἔτι μιν ζώντων) *Clementem Alex.* *Strom.* lib. VI. p. 747. et *Plut.* περὶ Φιλᾶδ. p. 481. E. οὐκ ἔτι μιν ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et saepe alii, invenisse, plura nō mutassent, putares. *Persicae matronae* dictum cum *Sophocleo* *Antig.* vs. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius *Iac. Tollius* *Fortuit.* cap. 4. Quae his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librorum iudicium. *Tollius*, feminae tribuens, ἐξέλεξα τοῦτον, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo. *WESS.*

CAP. CXX. 3. Ὁρεΐτης) *Satrapae* nomen unius literae discrimen apud alios, Ὁρόντην adpellantes, habet: ex *Nostri* exemplo instauratur a *P. Victorio* in *Cicerone* *Var. Lect.* II. 4. et *Io. Davisio* ubique ad *Maximum Tyr.* *Diss.* V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, sicuti *Aelian.* *Hist. An.* VIII. 11., hauserint; quae quidem

dubia res Cel. Hemsterhusio ad Luciani Contempl. cap. 14. WESS.

[9. νομοῦ ἄρχοντα τοῦ ἐν Δασκυλείῳ) Conf. c. 126, 6. Nempe Bithyniae erat praefectus. S.]

12. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρῶς λόγῳ;) Simili saepe in formula multitudinis numerus, qui tot in mssis, probatur: post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος εἶχε, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιόντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιῖται, et lib. II. 5. eiusdem belli. Tale ἐν συμμάχων λόγῳ, Musae VIII. 68. et alia ap. Portum. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν αἰχμαλώτων λόγῳ ἦκων, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρῶς λόγῳ;) Minus attendenti blandiri posset lēctio Codicum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρός. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (ὅστις εἶσιν ἐν λόγῳ restituērem in Euripidis Rheso vs. 149.) quique nullo sunt numero, οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν ἀριθμῷ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Graecis fuerit in usu. Nisi fallor, σὺ γὰρ ἐν ἀνδρῶς λόγῳ; tantundem est ac σὺ γὰρ ἀνὴρ; tu-ne vir fortis, vel egregius censeris? sive σὺ γὰρ ἐν ἀνδρῶς μοίρᾳ vel μέρῃ; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληρονομίῳ καὶ νότῳ μοίρᾳ καθιστημένη. ἐν πολέμῳ μοίρᾳ, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ἰδιωτῷ μέρῃ διδγνῇ, Isocrat. Euag. p. 193. c. Eusebius Stobaei pag. 567, 9. οὐδὲ μὲν καὶ οὐδὲ ἀρχοῦσι καὶ τετιμιάται τὸ δ' ἐμὸν ἐν ἰδιωτίῳ λόγῳ καὶ ἀτίμῳ. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

20. δι' ὃν τινὰ κακῶς ἤκουσε) Stat H. Stephani fides, ab omni in posterum suspitione immunis. [Nempe hoc ex ms. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. monere debueram.] Certe commodissimum, agnoscente Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ τινὰ idem prorsus ac δι' ὃν τινὰ propter quem, ob veterum exempla, Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 312. sedulo conducta, quibus uti nunc non licet. WESS.

CAP. CXXI. 5. καὶ Ἀνακρίοντα τὸν Τηϊόν) Aetas hominis hinc constituta manet. Amores et Polyceratis familiaritatem non persequor. Multa P. Baelius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scri-

ptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: haec discrepantiae origo. Ipsa autem commemoratio haec *Herodoti*, verborum seriem et structuram si consideres, implicatio atque ex interpositis parenthesibus paullo inpediitior est: hinc variae coniecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex *οἱ δὲ ἱσχυρότεροι λέγουσι*. WESS.

CAP. CXXII. [1. *Αἰτίας μὲν δὲ αὐτῆς διαφορίας etc.*] Aliam causam saevitiae, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex *Diodori Sic.* Excerptis de Virt. et Vit. (T. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit *Larcher*. S.]

5. *Μύρρον τὸν Λύριον*) Genus-ne *Myrsus* ex Gyge, Lydorum rege, degeneravit, non habeo, etiam veri specie defectam non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122., ubi mendosae et contra fidem Codicum huc usque *Μύρρον*. WESS.

8. *πᾶσις Μίνωος τε τοῦ Κνωσίου*) De Minoë fatentur *Thucyd.* I. 4., *Diodorus* IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoë inter et Polycratem tamen plures *Συλλαροκαταρτύντας* *Africanus* et *Eusebius* in *Chronicis* recensuerunt; a summis viris *Casaubono* in *Polyb.* p. 192. [ed. Gron.] et *Selden* de *Mari Clauso* lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formula imperii gubernabantur fere Graeci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. *Eusebium* et *Africanum* traditur, variabatur, bene *Seldenus*: vere quoque *Scaliger*, *ἀνθρώπων γένεσιν* [l. 10.] esse tempus historicum, et opponi *τῇ μυθικῇ*, lib. III. *Can. Isagog.* pag. 278. Aliis *ἀνθρώπινον γένος* et *ἀνθρώπιος* spatium vitae humanae xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti *Artemidoro*, *Porphyrioque*, quos *Berglerus*, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

11. *Πολυκρατὴς ἐστὶ πρῶτος*,) Hiabat sermo, nunc lenissime labens. *Πρῶτος* ob praecedentia placuit. Quod de *Ion*ia sequitur, [l. 12.] ridiculum *Cl. de Pauw* et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut Ioniam posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasce, id hic innuit, repetendum ex

superioribus et considerandum ac si θαλάσσης Ἰωνίης foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspersit, iam dominabatur in Musae huius cap. 39. Crevit habendi cupido, et hominem in perniciem detrusit, vana se spe lactantem. WESS.

Ibid. Πολυκράτης μονός) Quomodo tandem solus? quum tam multi memorentur in historia veteri θαλασσοκράτορες. Vallae vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat Valla: Primus, inquam, extitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex Arch. Cod. dedit Galeus: Πολυκράτης ἰστί πρώτος (vel πρώτος) ἐλπίδας πολλὰς ἔχων Ἰωνίης τε καὶ νήσων ἄρξαι: quod, mea quidem sententia, paene significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum Herodoto: πρώτος -- Ἑλλήνων δὲ θαλασσοκρατεῖν ἐπενοήθη. Thucydidi dicitur insulas sibi subiecisse Polycrates ναυτικῷ ἰσχύων, I. 13. Straboni, fuisse δυνάμει λαμπρὸς, ὥστε καὶ θαλαττοκρατῆσαι, XIV. pag. 945. B. [p. 637. D. ed. Cas.] Qui maris tenuere mediterranei partem Graeci, superbo θαλασσοκρατούντων insignes titulo, in aliquot insulas Aegaei maris exercebant imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Graeci. Insulas, quarum imperium et τὸ θαλασσοκρατεῖν, per contemptum ηἰσυδρία Thessalus vocabat Iason apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quae forsitan ignorassemus, absque Casauboni fuisset in Polybium commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus Eusebii ductum populos θαλασσοκράτορας recensuit, huius Herodotei tum forte loci non memor; nam, quod de Minoë tradit Noster, enotavit e libro IV. c. 60. Diodori Siculi, idem illud de Minoë ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 3. Μαίνδριον Μαίνδριον) Restituit e Med. Gron. accedunt Arch. et Valla: et saepius in c. 142. et seqq. Herodoto dicitur Μαίνδριος. Praeter Perizon. [ad Aeliani Var. XII. 53.] vid. Hemsterh. ad Luciani p. 478, 510. [ad Necyomant. c. 16. et Contempl. c. 14.] Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Graecos usitato:

Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀγραφέρνης ὁ Ἀγραφέρνης, et Ὑδάρνης ὁ Ὑδάρνης. In duobus Demosthenis locis pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes eiusdem aetatis Attici: hoc aëvo multo fuit illud usitatus quam olim. VALCK.

8. λάρνακας οὐτὼ πληρώσας λίθων) Amphoras complures complens plumbo, summas operiens auro et argento, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Graecis alia, hoc forte cepérat ex Herodoto consilium; nam Graece Poenum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritos deceperunt Eggestaei apud Thucyd. VI. 46. Diador. XII. 83. Polyæn. VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, Ciceroni venuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

[11. καταδήσας δὲ τὰς λάρνακας) Alligatas arcas vertunt: commodius obligatas dixissent. Obsignatas equidem, (hoc enim me voluisse, non obsignatus, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. Commode Laroherus ex Eustathio ad Odyss. θ'. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset; καὶ διπλοῦν (ait Eustath. pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παρομφὰν μὴ μόνον ὁ τοῦ Ὀδυσσεὺς δεσμός ἐπὶ τῶν σφραγισμένων λάρνακας. De eodem more Reiskius etiam ad hunc Nostrum locum monuerat, S.]

CAP. CXXIV. 6. παντοῖν ἐγένετο [placuit ἐγένετο ex ms.] μὴ ἀποδηῆσαι τὸν Πολυκρ.) Cl. Reiskius τὸ μὴ ἀποδηῆσαι. Explicatur phrasib. lib. VII. 10, 3. τότε παντοῖοι ἐγένοντο συμβαίεσθαι δέοντες Ἰωνῶν λῦσαι τὸν πόρον. Iam quod Polycratidis filiae per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis iussu in crucem tolleretur, Philo Iud. prodidit apud Euseb. Pr. Evang. lib. VIII. 13., alios fortasse secutus. Vid. Mangeium Oper. Philon. T. II. p. 639. WESS.

Ibid. παντοῖν ἐγένετο μὴ etc.) In Xenophonteis semel, ut puto,

reperietur: ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ etc. pag. 334, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: δεομένη namque subaudiendum, additum ab Aeliano Nat. An. XV. 21. παντοίοις ἐγένοντο οἱ Ἰνδοὶ δεόμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδὲνα ἐπιβέσθαι τῷ ζῳῷ: quod saepe facit, Herodotum imitabatur Aelianus, cuius ista sunt VII. p. 385, 2. [c. 10, 34.] παντοίοις ἐγένοντο Σκύθαι δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Neutrum horum Porcus adtiguit. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore praesertim, seu metu, dicuntur παντοίοις γενέσθαι. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 108. παντοίως ἐγένετο, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias παντοίως ἢ π' εὐφροσύνης γενομένους. VALCK.

8. ἐπεφημίζω) Gronovio, compositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret Eustath. in Iliad. α. p. 28, 27. [pag. 21, 48. ed. Bas.] Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῳ ἐπὶ φημί-ζεσθαι, οὐ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἐπευφημεῖν ἀλλὰ μαντικὴ λέξις ἐστὶ, δηλοῦσα προφορὰν τινὰ μαντείας δι' ἀναμνήσεως ἐνυπνίου. Quorum quidem recordatio si animum non subiisset, aderat Hesychni Ἐπιφημίμασιν, οἰωνίσμασιν, potuerantque in promptu esse Thucydidis et Iosephi verba, a Grammatico explicita. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide Albertium ad Lexicographum. Restitui πεντηκόντερον, scriptore praeceunte. WESS.

CAP. CXXV. 5. καὶ τὴν τέχνην ἀσκέοντα) Minimi refert, utrum eligatur: [ἀσκ. an ἐπασκ.] parendum tamen Codicum imperio. Ἀσκέων πεντάδεκον IX. 32. pro quo ἐπασκήσας VI. 92. ἀσκέϊν χρηστότητα Eurip. Suppl. 872., κακότητα ἀσκέϊν Aeschyl. Prometh. 1064. Superius [lin. 4.] Κροτωνιήτην ἄνδρα, ἱππὸν τ' etc. fortasse voluit, ut c. 122. Μύρρον - ἄνδρα Ἀυδὸν, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri Ἴππρος γὰρ ἄνθρωπος. [Iliad. λ'. 514.] WESS.

8. ὅτι γὰρ μὴ οἱ Συρακουσίων) Horum corruerat sensum Valla, qui eiectionem a Gronovio reperit et in suo Cod. vocem τύραννοι. Per Syracusanorum Tyrannos, quorum μεγαλοπρέπεια cum illa posset Polycratis Samii componi, nullos, ut puto, designare potuit Herodotus, nisi nobilissimum illud par fratrum, Gelonem, et Hieronem; nam pri-

mus etiam Hiero paulo ante iam illuc abierat, quam historiam suam conderet Herodotus; quo tempore Syracusis imperium fuit penes suum dominum, Populum. Utrumque cum excellenti viro Pisistrato comparans Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 551. v. Gelonem, inquit, novimus, et Hieronem, Sicilienses, et Pisistratum, ὅτι πονηρία κτησάμενοι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρὰ νόμους ἐπὶ τὸ ἀρχεῖν ἐλθόντες, ἐγένοντο μέτριοι καὶ δημοφιλεῖς ἀρχόντες. Gelo certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiae fuit et moderationis, et prope modum Regis qualem fingebant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεὺς, Diodor. XI. 26. Ad illum non aequiparandus frater Hiero, eruditorum istius aevi hominum studiosissimus cultor, Simonidis, Pindari, Bacchylidis, Aeschyli, ceterorumque, (Aelian. Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit Herodoto visus, qui huius laudis ornaretur titulo. Sed his longe recentioris secundi Hieronis, (cum primo saepe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est μεγαλοπρέπεια. VALCK. — μεγαλοπρεπέειν tenent libri omnes, sicut I. 139, 4. Unus Borh. μεγαλοπρεπήειν suo arbitrio edidit. Subintelligendum κατὰ vel ἐς μεγαλοπ. facile patet. S.

11. οὐκ ἀξίως ἀπηγήσιος etc.) Tentata haec varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab Oroeta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum Herodotus, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persae cruci suffigendis capita amputare, ut Histiaeο VI. 30. et Leonidae VII. 258., aut pellem detrudere; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De Bagapate Ctesias Eclog. Pers. cap. 58. τὸ δέσμα περιμεβεῖς ἀνεσταυρώθη. Haec magnus Casaubonus, atque, ut opinor, verissime, Exercit. XVI. ad Annal. Baronii p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιλείην) Hic iterum, si non fuisset interpolata, Vallae versio, post Cambyſis obitum, occupato a Magis regno, demonstrasset atten-

dentī, καὶ in κατὰ debere transmutari: μετὰ γὰρ τὸν Καμβύσῳ θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιλίην. *Necessariam correctionem esse sciens historiae Persicae nemo diffitebitur: vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνο τοῦ καιροῦ evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξανδρίδῳ τε καὶ Ἀρίστωνος βασιλίην ἐν Λακεδαίμονι. vid. P. Leopard. Em. XI. c. 5. [καὶ τῶν M. tenent scripti omnes: κατὰ recepere Borh. et Schaef.] Paulo post, ut legit Valla, scribendum: ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ ταραχῇ [pro olim vulgato ἀρχῇ] κατὰ μὲν ἔκτεινε etc. adfirmant illud Cod. Arch. et Herod. infra c. 150. ἐν ὅσῳ ὁ, τε Μάγος ἦρχε καὶ οἱ ἐπὶ ἐπανέστησαν, ἐν τούτῳ παντὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ ταραχῇ. VALCK.*

4. ὠφέλει μὲν οὐδὲν Πέρσας) Coniiciendo attigerunt *Pavus* et *Reiskius*. Post pauca c. 127. de Oroeta δὲ ὠφέλησε μὲν καὶ οὐδέν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, suum sibi incommodum habens; neque enim bene adhaerescit antea positis. Equidem proclivior sum in *Vallae* et *Arch.* ἐν ταύτῃ τῇ ταραχῇ, in illa post *Cambysis fata rerum conturbatione*. Vide annotationes *Galei*, quibus *Cl. Schurtzfleischius* calculum addidit. WESS.

[6. Μισροβάτεια etc. Conf. cap. 120. S.]

10. καὶ τινα ἀγγαρήϊον Δαρείου) *Exquisitius* hoc est quam pro scribarum ingenio. Ἀγγελικὸς in *Musis* ignorat nemo. Ἀγγαρήϊος *Persarum* voce idem. *Testes ἀγγαροι*, toties apud alios obvii, tum ἀγγαρεύειν, docte illustratum a *Vinc. Riccardo* ad *Homil. Procli* XVIII. p. 523. et *Balth. Stolbergio* *Exercit. Ling. Gr.* p. 152. *Herodotus* Ionica specie ἀγγαρήϊον extulit, quando de *Persarum vehiculari cursu* τοῦτο τὸ δρᾶμμα τῶν ἱππῶν καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον lib. VIII. c. 98. liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru eant, voci sedem esse. WESS.

11. κτείνει μιν) κτείνει [nescio utrum κτείνει, an κτεῖνε, voluerit] μὲν iustissime docti viri, *Pauw*, *Reiske*, *Abresch*. Proximum ἀποκτείνας δὲ μιν ita postulat. WESS. — Commodum utique foret μὲν, commodum etiam κτεῖνε aoristo tempore, sic dein ἠφάνισε: sed in vulgatum consentiunt libri omnes. S.

12. ὑπίσας) Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπίς, p. 63, 41. p. 180, 12. [lib. I. c. 156. et III. 52.] et hoc loco praebet idem Arch. Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum iudicarem ὑπίσας. Ut hic ἄνδρας οἱ ὑπίσας, sic legitur VI. 103. νυκτός ὑπίσαντες ἄνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφείσα, ἀφείσαν, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK. — Aequae ionicum ὑπίς est, et ὑπίσας: sed ὑπίς τῆς ὀργῆς locis citatis, a verbo ὑφίημι, remitto; at ὑπίσας vel ὑφείσας ab ἔω, colloco. S.

CAP. CXXVII. 5. οὐκ ἰδόμεε πέμπειν) In his requiritur vocula, quae in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδόμεε οἱ πέμπειν, ἅτε οἰδεόντων ἔτι τῶν πρηγμάτων: neque enim οἰδεόντων, si plures dant Codices, alteri οἰδαινόντων postponerem: legitur et III. 76. μηδὲ, οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων, ἐπιτίθεσθαι. Platonis imago non multum distat, πόλιν et ἀρχὴν Φλεγμαίνουσαν memorantis, de Rep. II. p. 372. E. de Leg. II. p. 691. E. VALCK. — At nec ullo incommodo subintelligi dativus οἱ ad ἰδόμεε potest, et peropportuna eidem voculae sedes deinde est, rebus ei (id est, rebus eius) nondum satis tranquillis. Caeterum, intercidisse in codicum aliquo οἱ ante οἰδεόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ἅτε οἱ οἰδεόντων etc.) Praeivit Scriptor, Thaliae c. 76. μηδὲ οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων. Aldus ibi, ut hic Pass. οἱ διόντων, quod ipsum in Suidae Ἰθὺ fuit; ubi Küsterus, quum οἰδεόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδαινόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδαίνειν in irae fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Mox μεγάλην τὴν ἰσχὺν non sollicito. WESS.

CAP. CXXVIII. 5. παλλομένων δὲ λαγχάνει) In his etiam fuit erratum. Idem saepe dicitur κληρουμένων δὲ λαγχάνει: nam, quod Ionice πάλλειν et πάλλεσθαι, vulgo κληροῦν dicebatur et κληροῦσθαι: quae duo sane differunt significandi dote. Sive praefectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam coniiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussionem πάλλειν κλήρους, et πάλλειν dicebatur simpliciter, vulgo κληροῦν. Πάλλεσθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebatur sors, sive, cuius sorte nomen excidebat, is λαχεῖν dicebatur, vel

κλήρω λαχεῖν [III. 83, 6.], Herodoto πάλῳ λαχεῖν, [IV. 94, 5. 153, 5.] et Aeschilo Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρουμένους δ' ἔλαιπον, ὡς πάλῳ λαχὼν ἑκάστος αὐτῶν. In Soph. Elect. vs. 711. agonistas Brabeutae Κλήροις ἔπλησαν. Hoc activo verbo Κληροῦν est et Aristophani Eccles. 678. Contra Callim. Hymn. in Iov. vs. 64. ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε Πήλασθαι. Homerus Iliad. δ. 191. Ἦροι ἐγὼν ἔλαχον πρὸ τὴν ἄλῃ ναιίμεν αἰεὶ Παλλομένων. Hoc et κληρουμένων λαγχάνει, Xenoph. p. 22, 28. Lysiae p. 105. Demosthenes p. 322, 22. κληρουμένων πρῶτος αἰρεῖσθαι τὸν αὐλητὴν ἔλαχεν. Turpe mendum, ut alia non pauca, reliquerunt in Harpocrat. Πινάκια, τὰ καθέμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρονόμων: corrige κληρουμένων. H. Valesius, vir summus, κληρούτων dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK. — Immo recte, si quid video, emendavit Valesius. S.

14. εἰ ἰνδεξαίετο ἀπόστασιν) Misellum εἰ οἱ placere [Gronovio et Porto] non potuit, quoniam ἰνδεξαίετο ex ἰνδεχέσθαι repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἰνδεχέσθαι descendere, et voculae tuta erit statio. Diodori sunt, καὶ μὴ βάρεον ὁμότητα πρὸς ὁμοεθνῆς ἀνθρώπους ἰνδεχέσθαι, lib. XIII. 27. et in Excerpt. T. II. p. 631. μεγάλην ὕβριν τῇ πρεσβείᾳ ἰνδεξαίετο. Nobile Paulli est Apost. Ἀλέξανδρος πολλὰ μοι κακὰ ἰνδεξαίετο II. Tim. iv, 14. Alia prudens negligo. Artibus autem Bagaei ad Oroetem pessumdandum conveniunt Maeronis techmae in Ael. Seiano ap. Dionem Cass. et Olympii sive Honorii Imp: in Stilicone opprimendo ap. Zosimum. WESS. — Facile equidem patiar εἰ οἱ ἰνδεξ. restitui. S.

[20. μετῴκων·οἱ·ταῖς·αἰχμαῖς) Vertunt vulgo eum Vallā, lanceas·deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μετέγειν τὴν αἰχμὴν, cuius vim mihi haud satis liquere profiteor, S.]

CAP. CXXIX. 5. ἀστράγαλος ἐξιχώρησε ἐκ τῶν ἄφρων) De Dario, καταπεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίᾳ, τοῦ ἀστράγαλου ἐκχώρησαντος Dio Chrysost. Or. XIV. p. 231. ex Herodoto, dissensu exiguo, iterato Or. LXXVII. p. 652. πεσόντι ἀπὸ τοῦ ἵππου μεταχωρήσας ὁ ἀστράγαλος: maior est in medici nomine, quem Δημοδόκον, incertum sua-ne an aliquam culpa, adpellat. Fieri potuit, ut Δημοδόκος, quo de Aristoteles Eth. ad Nicom. VII. 8. in Oratoris animo fuerit. In Himerii Eclog. p. 71. ed. H. Steph. Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης,

etiam ap. Photium Biblioth. p. 1142. ubi Sophistae verba *Hoeschelii* adiumento correctiora leguntur. WESS.

8. στρεβλοῦντες καὶ βιώμενοι) Haec et vicina obversabantur *Dioni Chrys.* Or. XIV. p. 231. B. et LXXVII. p. 652. D. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρυπνίας τε καὶ ἀλγηδόνας *Darium ἐνέβαλον*, ἔλκοντες καὶ βιαζόμενοι τὸ ἄρθρον: tum tangit laudabile *Democedis* facinus, invidos Medicos Aegyptios e praesentissimo liberantis periculo, narratum *Herodoto* c. 132. Bis in *Dione* medicus *Crotoniata* dicitur *Δημοδόκος*, qui fuit *Δημοκῆδης*, et *Democedes* etiam vocatur *Timaeo* ap. *Athen.* XII. p. 522. B. et *Aeliano* Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

11. ἀγρυπνίῃσι εἵχετο) *Suidas* male [qui ἀγρυπνίῃ συνείχετο.] *Herodotea* ἔχεται ἀπορίῃ et ἐν ἀπορίῃσι IV. 131. IX. 97. et ἀμβολίῃ ἔχόμενος V. 74. *Aeliani* Var. XIII. 35. Φαλαγγίων κησμοσιν ἔχόμενος, *Luciani* *Scyth.* c. 2. τῷ λαιμῷ ἔχόμενος, abunde Grammaticum redarguunt. Dignum magis consideratione [l. 12.] παρακούσας -- τὴν τέχνην, studiosissime in *Lexica*, ut ἀκούειν et παρακούειν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit *Herodotus*, si, quod schedae offerunt, οἷα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem *Sardibus* pridem audientem *Dario* nunc tandem *Democedis* artem indicasse. WESS. — Verba οἷα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonnemine fuisse adiecta: quae sive adsint, sive absint, perinde constabit verbo παρακούειν notio obiter audiendi, quam ei *Vir* doctus vindicavit. Denique ad ἀγγέλλει τῷ *Δαρείῳ* utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ *Δημοκῆδους*, et potest ad παρακούσας subintelligi περὶ αὐτῆς: sed et nihil impedire videtur, quo minus iuncta intelligamus παρακούσας τὴν *Δημοκῆδους* τέχνην, et dein cogitemus ἀγγέλλει αὐτήν. S.

CAP. CXXX. 4. κατεφάνη -- τεχνάζειν ἐπιστάμενος) *Vallae* Latina, visus *Dario* fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab *H. Stephano* Thes. T. III. p. 1437. *Suidae* interprete, et *Reiskio*. Dolos et strophas noverat *Democedes*, ut artis medicae peritiam dissimularet. Id τεχνάζειν. Ὁ δὲ Ἀρταφέρνης ὄρεων αὐτὸν τεχνάζοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. WESS. — *Vallae* versionem quum *Gronovius* tenuisset, cum hac *Wesselingius* permixta, sed tamen visus fuit *Dario* dissimulandi artes bene nosse: frigida (ut dicam quod sentio) sententiā. Nemp me-

mor Vir doctissimus usitatae verbi φαίνεσθαι et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo Valckenarius ad c. I, 24. huius libri monuit,) iuncta intellexit ista κατεφάνη ἐπιστάμενος, rursusque illa, ἐπιστάμενος τεχνάζειν. Sed ex praemissa Darii interrogatione, (l. 2.) τέχνην εἰ ἐπίσταίτο, perspicuum videtur intelligi h. l. debere, ἐπιστάμενος αὐτήν, scil. τὴν τέχνην, adeoque hoc dici: *adparuit Dario, dissimulare hominem, eum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare.* Poterat Herodotus scribere ἐφάνη -- τεχνάζων, ἐπιστάμενος: sed, ne duo participia absque coniunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eandem nobiscum sententiam Larcherus monuit, ἐπιστάμενος hic accipiendum quasi esset καίπερ ἐπιστάμενος. S.

8. Φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην) Praeferrem, si Codices subministrarent, Φλαύρως ἔχειν τῆς τέχνης: quo modo saepe loquuntur veteres. μακαρίως ἔχεις Φρενῶν* Θράκης παρόδου χηρσίμως ἔχειν* οὕτως εὐνοίας ἔχων* αὐχμηρῶς εἶχε τοῦ προσώπου* οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαισύνης. Horum primum est Dionysii Tyr. ap. Stobaeum p. 531, 14. Postremum Platonis ita transtulit Latine Cicero: *cum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus?* Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (κατὰ) τὴν τέχνην, atque τῆς τέχνης (ἕνεκα) dicere licuit Herodoto. S.

[9. ὥς οἱ ἐπέτρεψε: sc. ἑαυτὸν, aut τὸ πρᾶγμα. S.]

10. καὶ ἥπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων) Series rerum msstis adstipulatur. Aegyptii medici regem diu torserant, et continuatis aerumnis somno prohibuerant. Democedes lenibus post acria illorum usus medicamentis Darii insomniam discutit, reddita sanitate. Valla verum perspexit, nactus Morelli ad Dion. Chrys. p. 72. et aliorum calculum. ἥπια φάρμακα Poëtae Iliad. 8. 218. et ἥπια ἀκίσματα Aeschyli Prometh. vs. 481. loquendi genus adfirmant. Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. intacta non reliquit Herodotea. WESS. — Suum Herodoto restitutum iri, καὶ ἥπια μετὰ τὰ, monstrat Diss. Herod. p. 81. Sic Laurentium legisse monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expendere coepit monumenta veterum, Graeca praesertim, P. Leopardus Emend. VII. c. 14. VALCK.

19. ὑποτύπτουσα δὲ αὐτέων ἐκάστη) *Stephani ὑποτύπτουσα* probarunt *Ampl. Cuperus* Ep. ad *Graev.* *Sylog. Burman.* T. II. p. 690. *Pavus*, *Geinozius*; merito improbante *Gronovio*, sed vulgatum, in quod codices magna consensione conspirant, infeliceiter explicante. [Nempe vertendum censuit, unaquaeque pectus subverberans.] Indiget locus interpunctione, bene a Cl. *Reiskio* picta, et ex *Arch. τὴν Θῆκην, arcâ* sive repositoio aureorum numorum. Donarunt regiae mulieres *Democedem* stateribus, cumulatim adeo in phiala coacervatis, ut plures deciderent. Singulae τοῦ χρυσοῦ τὴν Θῆκην *arcam*, ut numos phiala eruerent, concussuerunt et subverberarunt: id ὑποτύπτειν II. 136. VI. 119. habetque iunctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in *Comici Avib.* vs. 1145. ubi *Hemsterhusius* praeclare. Lege mecum, Ὑποτύπτουσα δὲ αὐτέων ἐκάστη Φιάλῃ τοῦ χρυσοῦ τὴν Θῆκην ἔδωρέετο τὸν Δημοκῆδεα οὕτω δὴ τι θαυσιλὴν δωρεῇ, ὡς etc. Earum unaquaeque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens *Democedem* tam luculento munere donavit, ut servus --- et plana via erit. *Tzetzēs*, laxius explanatione usus, χρυσαῖς Φιάλαις τὸν ἐπέχειον ἐκείνῳ, *Democedi*, *Chil.* III. p. 314. *WESS.*

Ibid. ὑποτύπτουσα etc.) Tentamina prostant *H. Stephani*, *Palmerii*, *Gronovii*, *Reiskii*. Qui hic *Theologica* potissimum tractat iuvenis *Gallus Io. le Febvre* hunc in sensum accipiebat *Herodotea*: chacune d'elles vidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent à *Democède* avec la caisse. Reliquis mea quoque succedat coniectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσοῦ. *Herodoti* verba, ὑποτύπτουσα δὲ αὐτέων ἐκάστη Φιάλῃ, τὸν χρυσὸν σὺν Θῆκῃ ἔδωρέετο τὸν Δημοκῆδεα, sic interpretor: earum autem singulae phiala eruentes, (aureos stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant *Democeden*: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis saepe nos decipi simulacris. Primum egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat *Θῆκη*. Deinde, τὸν χρυσὸν -- ἔδωρέετο τὸν Δημοκῆδεα, qua ante structura, δωρέεταί μιν Δαρείος π. χ. δύο ζεύγη. [At ibi ζεύγος et usus Graeci sermonis et librorum consensus postulavit.] Quid tandem sit Ὑποτύπτειν ante hos 50 annos *Küsterum* docuit venerandus ille nobis *Hemsterhuisius*: vid. ad *Aristoph.* Av. vs. 1145. *Küsterus* dedit et *Berglerus* *Herodotea* ex

lib. II. c. 136. ubi *κοντῶ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην* notat conto in paludem immisso egerentes quod adhaerebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 370, 37. ed. Gron.) *ὑποτύψας τοῦτω ἀντλήν*. Aristophanis anseres, latis pedibus usi veluti palis, ὥσπερ ἄμαις, lutum eruentes, *ὑποτύπτοντες*, in pelves ἐνέβαλον. Similiter uxores Darii quaeque dicuntur *ὑποτύπτοντα Φιάλην*, tanquam palis usae phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura palatum instar: vocem idcirco Hebraeam פִּיָּה, qua palae designantur, Φιάλας interpretantur Numer. IV, 14. In Homero Φιάλην exponunt χαλκείον ἐκπέταλον λεβαῶδες: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. ψ'. p. 1412, 30. et Wetsten. ad Ioannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum ἐκπέταλον amplum est, atque expansum instar folii vel laminae: Athen. XI. p. 485. E. 494. E. 496. A. et Harpocrat. in voc. Τριπτῆρα. Istarum itaque Darii uxorum unaquaeque donabat Democeden (fortasse regio more προπεπωκυῖα) Λαβοῦσα πλήρη χρυσίων [μετόμφαλόν γε] Φιάλην: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Althaea sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum iam nil moror; ad quod consuli possunt quae a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum moneo; nescire me consulto-ne χρυσίων scripserit Valck. pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat χρυσέων. Caeterum rectissime hunc Herodoti locum expedivisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τοῦ χρυσοῦ ibi contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν χρυσόν mutare, quum percommode intelligi possit διαψιλεῖ δαρεῖν τοῦ χρυσοῦ. Quod vero θήκην idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur, qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donabatur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. est ὑελοῦς πίναξ, ἐν θήκῃ κατακειμένος ἀργυρεῖ, vitrea patina super reposito argenteo: et ibid. c. 5. p. 130. c. d. bellaria in canistris ex ebore tectis --- dono dabantur hospitibus αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πεμμάτων θήκαις, unā cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, Φιάλην (phialam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, super quo aliud (v. gr. poculum) possit reponi, ex eodem Athenaeo

et ex Polluc. VI. 95. observavit Wyttenbach in Annotatt. ad Selecta principum Historiocol. p. 374 seq. conf. Xenoph. Cyrop. I. 3, 8 seq. Wesselingii ratio, quoad sententiae summam parum a Valckenarii interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis Arch. auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ibi (pro vulgato σὺν θήκῃ) ex scribae ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis Herodoti locis, ubi verbum ὑποτύπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex Aristoph. prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: aurum vero simul cum theca (σὺν θήκῃ) dono datum esse Democedi, ex his quae continuo sequuntur intelligitur. Reiskius duas voces σὺν θήκῃ in unam συνθήκῃ contrahendas censuerat, χρυσοῦ συνθήκην auri acervum intelligens. Toupius Emend. in Suid. (ad voc. Χρυσίς) P. III. p. 575 seq. ista τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ, violenter utique, in ἐς τὴν χρυσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud Nostrum ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην, auri arcam χρυσοθήκην intelligens. τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ tenens Werfer, et haec ipsa verba iuncta intelligens, (in Act. Philol. Monac. T. I. p. 108 seqq.) θήκην χρυσοῦ nil aliud nisi auri arcam vel crumenam significare contendit, idque ex Herodot. IX. 83, 3. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκας illas, quemadmodum hoc loco, phialas s. pateras intelligamus, collato praesertim ibid. cap. 80, 6. Benedictus nuper (in Act. Sem. Philol. Lips. II. 2. p. 296 seq.) unice veram lectionem esse ὑποκύπτουσα iudicans, quam nonnullos bonae notae codices ait exhibere, nescivit Vir doctus nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex coniectura propositam ab H. Stephano sub finem Praefationis ad Lectorem quae editioni Graeco-latinae praemissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. πατὴρ συνέχετο ἐν Κρότωνι) Insulsum δὲ damnavit Gronovius, nec induxit, Reiskio merito demirante. Tolerari non debuit. Simile erit Homeri Iliad. ζ. 396. τοῦ περ δὴ θυνάτηρ ἔχεθ' ἔκτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ παρεούτῃ (δουλήν) συνέχεσθαι, conflictari. WESS. — At Homericus quidem ille locus cum hoc nihil prorsus commune habet. δουλήν συνέχεσθαι latine commodius forsitan reddetur, premi servitute, ut apud Polyb. πολέμοις, λιμῶ συνέχεσθαι. S.

8. Ἀθηναῖοι, ἱκατόν μνίων) Polycratem non miror de male quaesitis adeo munificum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Aeginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi numeros, hic summam quoque pecuniae nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis aevo, duae dabantur drachmae: vid. Arist. Acharn. vs. 66. Centum drachmae unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. Τίς δ' ἦτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὐτὶ γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἴσ'τ', οὐθ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium aerario pecuniae vis, ut peregrino Medico annum adsignare commode potuerint salarium talentum et minas quadraginta, sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum adicienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratae sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea mecum, credo, mirabuntur. VALCK.

13. Κροτωνιῆται ἱητροὶ ἐλέγοντο) Voluit-ne Arch. librarius ἱητροὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πάσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniatae Medici plura scholae Italicae videntur debuisse: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotonae docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagorae rebus memoriam Democedis apud Iamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἐφ' ὧμα) Generalius Athen. XII. 4. [c. 22.] p. 522. B. τὸν μακρόν ἀλγήσασα. Vomicae morbum ὧμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quae Plutarchus de Iasone Pheraeo T. II. p. 89. c. ἔπαισι τῷ ἔϊφει τὸ ὧμα καὶ διέδινε οὕτως, ὥστε σωθῆναι τὸν ἄν-
Herodot. T. V. P. II.

δραπον -- τοῦ φύματος ἰαγίντος. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossae inconmodum auxit. WESS.

8. ἔξορκοί μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet ibi pariter ἔξορκοί, non ἔξορκαί. Conf. vero et IV. 154, 14 et 15. S.

9. ὅσα αἰσχύνην ἐστὶ φέροντα) Alias monui, [ad I. 10, 12.] necesse non videri, ἐς αἰσχύνην scribi. Sustuli nunc codicum imperio praepositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρι. Πρῶγμα. Plato Menex. p. 247. Α. ἡ νίκη αἰσχύνην φέρι. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus. S.

Ibid. ὅσα ἐς αἰσχύνην ἐστὶ φέροντα) Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαρβάροις καὶ ἀνδρά ὀφθῆναι γυμνόν, ἐς αἰσχύνην μεγαλήν φέρι. Quam ex Med. Cod. praepositionem ἐς adiecit, illam merito non necessariam iudicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thucyd. I. 5. οὐκ ἔχοντες πῶ αἰσχύνην τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δὲ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Aelian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἴδρασιν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν αἰσχύνην φέροντων. Quae habent vel adferant ignominiam, dicuntur αἰσχύνην ἔχοντα, vel φέροντα: in his valde dubitari potest an locum suum ἐς possit tueri. Saepenumero quidem iisdem verbis ἔχειν ἐς φέρειν adiicitur ab Herodoto praepositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. τὰ ἐς Ἡσιόδον τι καὶ Ὀμηρον ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμόν, τὸν Μαρδ. εἶπε ἐς Πέρσας ἔχειν. IX. 32. οὐκ ἐς γυμνικούς ἀλλ' ἐς αἰρήτους ἀγῶνας φέρον τὸ -- μαντήιον. VIII. 137. ἐπ' ἡλδὲ οἱ αὐτίκα, ὡς εἶη τέρας, καὶ φέροι ἐς μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperientur, praeterquam apud eius imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: huius VIII. p. 701. legitur φέρειν ἐς ἐκείνον τὸ ἄσμα, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. τοῦτο τὸ ἔπος ἐς τοὺς τεθνεώτας ἔχειν νομίζοντες. II. p. 133. τὸ ἐπιγράμμα ἐς γυναῖκας ἄλλας εἶχε. V. p. 380. ἐς τοῦτον τὸν ἀνδρα ἔχει τὸ μάντευμα. V. p. 417. ista ἐν τοῖς ἔχουσιν ἐς Ἀργείους ἰδῆλωσα. p. 427. τῆς ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμηλον τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ ἔχνη τῆς ὑπονοίας εἰς τοῦτον φέροντα: et p. 120, 8. τὰ ἔχνη τοῦ φόβου οὐκ εἰς ἐμὲ φέροντα. Haec ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Coniect. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ εἰς διώλιν,

vel βλασφηησαν, vel εἰς ὄνειδος φέροντα, fatebor etiam dici potuisse τὰ εἰς αἰσχύνην φέροντα: sed, quae diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK. — Nihil referre videtur (quemadmodum ad I. 10, 12. *Wesselingius* monuit) addatur εἰς ad αἰσχύνην, an auferatur: ac possis latine etiam perinde reddere, quae ad contumeliam pertinent. Conf. quem in *Var. Lect.* laudavi Markl. ad Eurip. Suppl. vs. 295. S.

CAP. CXXXIV. 13 seqq. αὐξανομένη γὰρ τῷ σώματι etc.) Ex Democrito habet Stob. Serm. CXV. p. 592. Αὐξανομένη γὰρ τοῦ σώματος, συναύξονται φένης γηράσκοντος δὲ συγρηράσκονσι etc., quae his ita respondent, ut eodem fonte manarint. Saep̄ opinatus sum, perperam Democriti nomen fragmento apud Stobaeum adpingi, debuisse enim Herodoti. Nunc, cum ambo eiusdem fuerint temporis et aequales, philosopho et medico dictum, utriusque sententiis bene congruens, nolo auferre. Galeni similem apud Eustathium [ad Odyss. β. p. 98, 31.] professionem non miror, quippe τὴν καῖσιν, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec Aristotelicum, Polit. lib. II. c. 7. Ἔστι γὰρ, ὥσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. Notae Philosophi sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. tolerari utcunque ea posse, si de operationibus animae, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc Heraclidæ Pont. Allegor. p. 485. ὅσον ἢ τοῦ σώματος ἰσχύς ὑποφθίνει, τοσοῦτον ἢ τῆς διανοίας αὐξεται ἥσους. WESS.

Ibid. αὐξανομένη γὰρ etc.) Sub nomine Democriti Herodotea legi apud Stobaeum monitum fuit in Diss. Herod. *Wess.* p. 177. Suo tributa parenti prostant in Scholiis ad Hom. Od. β. 315. Dixisse fertur Antipater Tarsensis lib. II. de anima, secundum decreta Stoicorum: ὅτι συναύξεται τῷ σώματι ἢ ψυχῇ, καὶ πάλιν συμμεϊσθῆται. Traditur hoc in Scholiis Homeri Leidensis ad Iliad. λ. 115. [et in Venetis Scholiis a Villoisongo editis.] quod neque ex Eustathio constat, nec Diogene Lærtio, neque aliunde forsā didicissemus. Verborum sententia neque Democrito disconvenit: cum corpore, ait Lucret. III. 447. Crescere sentimus pariterque senescere mentem. --- Post ubi iam validis quassatu'st viribus aevi Corpus, et obtusis ceciderunt viribus artus; Claudicat inge-

nium, delirat linguaue mensque: γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσι (καὶ αἱ φρένες,) καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται. Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. Necesse est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugna retundatur. Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius VI. 23. L. Furium facit iuvenibus bella data, dictitantem, (Herod. οὐν γὰρ ἂν τι καὶ ἀποδέξαιτο ἔργον, ἴως νίος εἰς ἡλικίην. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactae iam aetatis erat; sed vegetum ingenium in vivo pectore vigeat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiae, quam tractabat, ubique memor Longinus π. ΤΨ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, αἶτ, διηγούμεαι; γῆρας δ' ὁμῶς Ὀμήρου, Odysseae conditoris, atque in illa similis ἡλὼς καταδυομένη. Moriens Cyrus Xenophontis Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testabatur: τοῦ μὲν γῆρας οὐδενώποτε ἠσθόμενῃ τῆς ἐμῆς νεότητος ἀσθενέστερον γινόμενον: quae libenter adhibet Ciceronis Cato maior de Sen. c. ix. Qui fertur esse Xenophon, quando secedit a Xenophonteis ex historia Graeca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 86. ed. Hutchins. Δοκεῖ δ' ἔμοιγε καὶ τὸδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδείξαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς βίωσις τῶν ἀγεῶν ἀνδρῶν ἀγήρατος ἐστίν. Qui libellum istum olim tamquam Xenophonteum adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numero. VALCK. — Xenophonti libellum istum contra Valck. vindicavit Weiske, Opp. Xenoph. Vol. IV. p. 404 seqq. S. 19. Ζεύξας γίθυραν ἐκ τῆς δεξιᾶς) Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et msti testantur, nec minus, iustum videri, quod insuper mutatum. Infra lib. IV. 117. Darius γίθυραν Ζεύξας -- διαβίβηκε ἐς τὴνδε τὴν ἡπειρον. De ancillis Atticis, [l. 25 seq.] ab Atossa sibi expetitis, et belli Persici origine, Aelian. Hist. An. XI. 27. Claudianum credo lib. II. in Eutrop. vs. 200. ad eas alluisse: Felices -- quibus Argivae, pulcræque ministrant Thessalides, famulas et quae meruere Lacaeas. WESS. CAP. CXXXV. 1. καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησεν) Solens Homerum imitatur Iliad. τ'. 242.

Αὐτὸς ἐπεὶ ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον.

Quod dudum animadvertentem Eustathium p. 1182, 30. [p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.] operae est audire. Τοῦτο δὲ ὁμοῖόν ἐστι τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον ἅπερ Ἡρόδοτος ζηλώσας φησὶ ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε. Nolo dicere, Thesalonicensem praesulem msstis ad amussim convenire, id solum, cessare post haec fluctuationes de veriore sententiae scriptura debere. Patronum Cl. Valckenarius suae opinionionis allegare Cod. Ask. potest. WESS.

Ibid. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα) Vulgabatur ante Gronov. καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπε. In aliis Codd. nec reperitur εἶπε, neque ἔφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἐφάμην, φάμενος: extra poëtas illa quidem rarissima, nisi quod Aelianus in Var. Historia ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. Herodotum itaque scripsisse suspicor: ταῦτα εἶπε ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίησε: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur Iustinus II. 3. Solet et Noster ita loqui p. 47, 2. [lib. I. c. 112.] ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε, -- καὶ ἀποδείκνυσι. p. 269, 41. [IV. 150.] ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ ἰδείκνυσι. cf. p. 461, 41. [VIII. 5.] Homereum illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto paene citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, Zenob. I. Prov. 77. Quando ad ἔργον adiecit Herod. ἐποίησε, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; praesertim ubi membrana Flor. ἔφα ostentat. In Euripidis Bacch. vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς: hoc tempus (non ἐστήριξε) poscit usus Euripidis et ratio locutionis: vid. Electr. vs. 788. Plutarch. T. II. p. 782. c. Chariton VII. p. 122. Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. in Iov. vs. 87. et 92. Homerus Iliad. τ'. 242. Ἀντίκ' ἐπεὶ ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ θεός, γένεσθω, καὶ ἐγένετο. VALCK.

[13. συμβαλέσθαι ex Po. me adscivisse dixi in Var. Leet. Sic vero etiam in Pa. Pb. et Pd. scribi diserte Larcherus monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri caussa illos excussit. S.]

16. δίσσας μὴ εὖ ἐκπιεῖν) Tametsi εὖ Euripideo Phoeniss. vs. 998. ὡς εὖ πατὴρ ἐξείλεν φόβον, κλέψας λόγους, comparatur, claudicabit sermo. Stephan. μὴ εὖ ἐκπιεῖν. coniecit, minime εὐτόχος. Pavius μὴ οὖ, Reiskius μὴ εὖ, lenissima me-

dicina. Quae autem his iugata adhaerent, [οὐ τι ἐπιδρα-
μῶν πάντα etc.] suum ex Codicibus recuperarunt colorem.
Indicant, Democedem non *cupide involantem* donata ac-
cepiisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam
Latina, *nihil omnium offendens oblata sibi accepit, iure dam-
nantur*. Verbum ἐπιτρέχειν significatum requerit. *Aristi-
des* T. II. p. 401. ed. Iebb. εἴ σοι περὶ παίδων εὐχομένων, τῶν διῶν
εἴποι τις, ὡς ἔσονται μὲν - - οὐκ ἂν δέξαιο; οἶμαι μὲν καὶ ἐπι-
δράμοις: imo vero *cupide accurreres et arriperes*. Cuius ego,
loci indicinam *Abreschio*, verissime addenti, *Io. Chryso-
stomo* in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide *Nostrum*
lib. VIII. 32. WESS. — Vitiosum εὐ ἐκπεψῆτο, ex *Aldina*
ed. propagatum, tenere *Wess.* non debuerat. εὐ pinga-
dum, idem ac οὐ valens, optime *Reiskius* monuerat: quum
vero sit enclitica vocula, recte μὴ εὐ *Reizius* edidit, et sic
Schaeff. et *Borh.* Miror nihil ad h. l. ex mssis prolatum re-
periri: in nostro quidem cod. F. sic scriptum μὴ tu nec
spiritu adiecto, nec accentu. εὐ vero ex Ms. *Paris.* A. ad-
notavit *Larcher.* Verbo ἐπιτρέχειν, arripiendi, sibi vindicandi
notione, cum dat. casu usus est *Appian.* Punic. c. 94. S.

22. τοῦτω ταῦτα) Non intercedam, si qui cum *Reiskio*
ταῦτα pinxerit. WESS. — In editis *Animadverss.* vulga-
tum ταῦτα non sollicitavit *Reisk.* Conf. supra, l. 3 seq. S.

CAP. CXXXVI. 1. Καταβάντες δὲ οὗτοι) οὕτω mal-
lem ex mssis, quippe venustius. [Quum dederint hoc
Pass. Ask. et F., videtur idem legi in *Med.* sed non adver-
tisse *Gronov.*] Γαυλὸν μέγαν [lin. 3.] neglectui habere, ut
Grammaticorum quorundam socordia ne occultetur, ne-
queo. *Etymologus* p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριήρης γαῦλος,
διὰ τὸ πλεῖστα δέχισθαι, ὥς φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ιστο-
ριῶν. In Msto *Traiectino*, διὰ τὸ κοῖλον καὶ πλεῖστα δέχισθαι.
Cyrilli Lexic. Ms. eadem, indicio Cl. *Alberti* ad *Hezychii*
Γαυλός. Splendidae sunt nugae, quod *Gronovium* non fugit.
Γαυλός et ὀκλύς eadem navis, nempe oneraria, minor trire-
me. Vox est *Phoenicum* lib. VIII. 92. ex ἡ gol, gaul, ob
curvam rotunditatem, auctore S. *Bocharto*. WESS.

8. ἐκ ἡστρώνης τῆς Δημοκίδεος) Vulgata ἐκ Κρηστῶνης nul-
lis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia
urbs *Crestone*. Habet τὴν ὑπὲρ Τυρσηνῶν Κρηστῶνα πόλιν lib. I.
57. quae utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At

demus dubia in re eam Italiae, huc sane referetur perperam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat Dionysius Halicarn. Quid porro ἐκ Κρηστώνης τῆς Δημοκῆδος? neque enim Crestonaeus domo et origine Democedes, verum Crotoniates. Atque, haec virum Celeb. [Gronovium] nihil esse morata, merito demiror. Retinuit Vallae Latina, ibi Aristophilides Tarentinorum rex, et ipse Crotoniensis, ad ipsius Graeca οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Laurentii liber ἐκ Κρότωνος, sicuti Vind. et Arch. Quae quidem si adiuves, et ὁ ἐκ Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides. Nec liquet aliunde, Aristophiliden, Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum ἐκ ἱστορώνης, ex indulgentia, ἰαθυμία, facilitateque Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vincendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum Ms. Ask. et eruditissimi viri Hemsterhusius, Geinozius, Valckenarius. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἐκ Κρηστώνης) Mihi quoque dudum venerat in mentem ἐκ ἱστορώνης: quod viros insignes adsequutos coniectura liquet ex Wess. Diss. Herod. p. 31. Memineram olim in Herodoto vulgatum εἰς Σάβας, pro εἰς Ἄβας, et contrario vitio scribi εἰς Ἰνδοῦς, et εἰς Κῶλον, ubi εἰς Σινδοῦς et εἰς Σαῶλον exhibebit Editio Wesselingi, cui hanc correctionem adfirmendam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis ἱστορώνη possent adfirmari; perpauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. VALCK. — Quidni vero, ἱστορώνην facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. Δημοκῆδος pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentiā in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. Corayus quidem, Vir doctissimus, apud Larcherum, ἐκ ἱστορώνης τοῦ Δημοκ. interpretatur ἐκ διουργίας, ἐκ τέχνης, ἐκ σοφίσματος τοῦ Δημ. S.

CAP. CXXXVII. 6. τοῖσι σκυτάλοις) Constat librariorum dissensus. Glossator mstus σκυτάλοις, editus ab Aldo stat, quod levis momenti. Athenaeus de Persis et

Democede paria ferme, sed alio ex fonte lib. XII. 4. [c. 22.] p. 522. Quod Persae autem ad Crotoniatas, πῶς ταῦτα βασιλῆϊ Δαρίῳ ἐκχρήσται; in Latinis bona non sunt. [Tenuerat illa tamen *Wess.* cum *Gronov.* sic concepta: *An ex usu erit vobis hanc iniuriam regi Dario intulisse?*] Verti debuerant, *an regi Dario sufficiet hanc a vobis iniuriam perpeti?* Cui eorum dicto pondus ex mstis accedet καὶ πῶς ταῦτα etc. [Et ego illam καὶ particulam lubens adiici patiar, quod a *Schaeff.* factum laudo.] Mentem quiritantium *Pavius*, *Reiskius*, *Abreschius* perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐξέχρησι σθι ἡ ἡμέρη, satis illis dies non erat. *WESS.* [11. ἢν ἀπέλθοι ἡμέρας) *Perperam Valla*: si nos dimiseritis. Melius *Gronov.* si nos spoliaveritis: quae intacta reliquit *Wess.* Equidem cum *H. Stephano* αὐτὸν vel τοῦτον subintelligendum putavi, quem etiam *Larch.* secutus est. *S.*]

CAP. CXXXVIII. 8. ἢν δι' αὐτὸν στόλος μέγας) Fuit, cui ἢν δι' αὐτὸν idem ac si propter haec. Equidem oblitus haud sum observationis *Th. Bezae* in *Epist. ad Rom.* vi, 4. et *Hugonis Grotii* ad *Hebr.* 1, 2. de simili praepositionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior *Codicum* auctoritas, quae et ex *Ionum* sermone μόνους et μάλα δὴ tuebitur. Negligi hic non debet, *Apuleio Florid.* p. 351. auctore, *Pythagoram*, *Cambysis* olim captivum, a quodam *Gillo Crotoniensium* principe recuperatum. *Gillus*, *Philosophi* liberator, non alius atque hic videtur. Respondet aetas; nec officit, quod *Crotoniensium princeps* audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul *Crotone* consederit aliquantisper? Consentunt, etsi discordes in *Pythagorae* vita et tempore, magni viri *R. Bentley* Diss. de *Epist. Phalarid.* p. 70. et *H. Dodwell* Exercit. de aetate *Pythag.* p. 250. *WESS.*

CAP. CXXXIX. 6. οἱ δὲ, στρατευόμενοι) *Auxi* ex *Arch.* hiulcam orationem: idem *Th. Galeus* tentavit, tacito schedarum nomine, unde *Cel.* viri ad sensum auferre non potuit; et viam tamen muniverat *Valla*. Cognitissimum ex hoc et superiore libro, multos mercaturae caussa, alios militatum, in *Aegyptum* ivisse, haud paucos, ut regionis et *Nili* amnis indolem explorarent. *WESS.*

Ibid. στρατιώμενοι) Quando vertit *Valla*, partim negotiandi, partim militandi gratia, legisse videtur, quod et in Codd. invenisse *Galeus*, οἱ δὲ στρατιώμενοι. Insolenter vulgata corrigens [*Gronovius*], praeterquam ex *inviolatae*, quem vocat, *bonitatis codice*, hic tamen ista variis modis pertractat. [Scil. αἱ δὲ ex *Galei* coniect. profectum existimans, proposuit ipse ἡ στρατ. aut στρατιώμενοι δὲ οἵτινες, καὶ αὐτῆς etc.] κατ' ἐμπορίην, στρατιωμένοις, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere κατ' ἐμπορίην στρατιωμένους. Mihi correctoris esse videtur illud οἱ δὲ, et στρατιώμενοι male iam olim a librario repetitum, cuius vox ista paulo ante descripta adhuc inhaereret memoriae: nam hoc aevo cui tandem sponte sua Graeci militatum venissent in Aegyptum? Persis? milite quidem Graeco Persae recentioris aevi libenter utebantur; de Cambysis tempore nihil tale constat. VALCK. — Etiam IV. 28, 7. pro στρατεύονται alius vir doctus στραγγιόνται (*morari*) legendum suspicatus erat. Quidnā vero credibile sit, *Ionas* nonnullos in exercitu fuisse Cambysis? De mercatoribus Graecis, in Aegypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. Συλοσῶν ὁ Αἰάκειος) Recte: nam filius Sylosontis *Aeaces* vocatur VI. c. 13. Αἰάκης -- παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκειος. [conf. II. 182, 9.] Sami tyrannus ille patri successerat *Sylosonti*, de quo multis hic agens *Herod.* illud non tradit, acerbum in subditos exercuisse imperium: πικρῶς ἤρξεν, inquit *Strabo* XIV. p. 945. D. [p. 638. c. ed. Cas.] ὥστε καὶ ἐλευπώδησεν ἡ πόλις: et *Zenob.* III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cuiusdam Poëtae suavissimum: Ἐκπῆς Συλοσῶντος εὐρυχωρή, cuius auctor respexisse potius videtur *Herodoto* narrata cap. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe Polycratis, *Anaximenis* quae fertur Epistola apud *Laërt.* II. 5. ad *Pythagoram* scripta, Εὐβουλότερος εἰς ἡμῶν, μεταναστὰς ἐκ Σάμου ἐς Κρότωνα ἐνθάδε εἰρηνεύεις· οἱ δὲ Αἰάκειος παῖδες [ἄλλοις τὰ] κακὰ ἔρδουσι: uncis a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἀλγιστα κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsā incidat, ἀλλήλους, vel ἄλλος ἄλλον, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide Polycrati fratres Sylosontem et Pantagnostum adiutores fuisse didicisset ex *Polyaeno* I. cap. 23, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰάκειος

παῖδες in *Anaximenis* epistola; in qua hoc tamen liquet, pro ἰπῆχοι, scribendum ἴτι ἴχοι κῶς ἀν οὖν Ἀναξίμενης ἐν θυμῷ ἴτι ἴχοι αἰτιολογεῖται. VALCK. — Corruptarum apud *Laërtium* vocum ἄλλοις τὰ, in quibus haeserat Vir longe doctissimus, tam certa fuerit, quam obvia, emendatio, ἀνοιστὰ, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et AA nil frequentius. conf. Var. Lect. ad II. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 12. S.

10. λαβὼν χλαμίδα -- πυρρὴν) Eruditiss. Reiskius Turin, Tyriā infectam purpurā, nullā necessitate. Tzetzes Chil. III. p. 312. Babylone Darium a Sylosonte amiculum inpetrasse errans scribit, ἐκ Συλοσῶντος δὲ λαβὼν δῶρον πυρρὴν χλαμύδα: neque id ex vero: laena fuit, non chlamys. At eius opinionis consortes habuit Suidam in Χλαμύς et Append. Prov. Vatic. p. 281. WESS.

13. ἐπιθύμῃσι τῆς χλαμίδος) Hic maiori iure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione Med. Cod. ἐπιθύμειν, poni potuerat ἐπιθύμει, commendatum a vicino ὠνέτο. Cambysis satelles chlamydem ἐπιθύμει ὠνέσθαι. Herodotus in istum sensum scribit simpliciter ὠνέτο, sicuti I. 69. χρυσὸν ὠνέτο Lacedaemonii, quod aurum Croesus ὠνιόμηνόισι ἔδωκε δωρίην. vid. Clar. Wesseling. ad p. 34. n. 12. [ad I. 68, 26.] Mirum hic toties cur dicatur χλαμὶς, quae fuerit χλαμύς: voces librariis frequenter inter se permutantur. Graecis, ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπὶ ἰσθῆτι, instar proverbii adhibebatur ἡ Συλοσῶντος χλαμύς, *Diogenian.* Centur. V. Prov. 14. *Aeliano* Var. Hist. IV. 5. dicitur Darius accepisse Sylosontis ἱμάτιον: sic, ut notum, eximie pallium vocabant: initio I. de Rep. Plato, καὶ μου, inquit, ἔπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. *Lucian.* T. III. p. 255. *Terent.* Phorm. V. 6, 23. puer ad me accurrit Mida: Pone adprehendit pallio. VALCK.

17. δεῖ γίνεσθαι πάντως τοι.) Aldinam et tot Codicum distinctionem aspernari temerarium. ἄλλως δίδόναι, gratis donare, ponitur contra χρήματος πωλείν. Dicit Syloson gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. WESS.

CAP. CXL. 2. εὐήθειν recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 8.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Iunxisse Demosthenem φιλανθρωπίαν καὶ εὐήθειαν indicavit Thom. M. verissime: sic Or. in Timocr. p. 451. πρᾶξις καὶ εὐήθειαν habet Fals. Leg. p. 213.,

alia ex *Erotico* missa facio. Vide *Galen.* in *Hippocr. Progn.* p. 154. et doctissimos Viros *Wasse* et *Duker.* ad *Thucyd.* III. 83. *WESS.*

5. ὡς τοῦτον τὸν ἄνδρα) Quinimo ἰς τοῦτον: alterum illud ab *Herodoto* scriptum, quod unus Codex virum *Clar.* docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: regnum in aliquem devolutum dicitur *πικυλθῆναι*, aliisve verbis eiusdem potestatis, ἰς τινὰ, nunquam πρὸς τινὰ, neque adeo etiam ὡς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 135. *VALCK.*

10. ἄλλω πρὸς ἰωῦτῶν) Dubitavi, sequeretur-ne mastos plures, an in vulgato acquiescerem. Si fastui Persico, quae *Pavii* suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspirans tot codicum concordia non sine laude censetur. [Valet idem πρὸς αὐτῶν, atque πρὸς ἰωντῶν, quod e schol. invectum videtur, ut saepe alibi. conf. ad II. 162, 25. et ad III. 52, 16.] Omni autem dubio caret [I. 11.] ὃ ἔγωγε προαιδῶμαι, iam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. *Reiskius* reponebat, οὗ ἔγωγε προδιδήμηναι, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. [et damnavit in editis *Animadverss.* laudans ibi *Wesselingium.*] Syloson autem cum *Darium*, καστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα, convenerit, colloquium congruet principio *Olymp.* LXV. *WESS.*

12. ἢ τις ἢ οὐδείς κα) Recte suam ex *Med.* formam recepit venustum illud, ἢ τις ἢ οὐδείς, nullum, vel ferme neminem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνὴρ, οὐδείς ἀνὴρ. *Cyrus Xenoph.* Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 12. τοῦτον τῶν πικυλθῶν ἢ τινὰ ἢ οὐδὲνα οἶδα: ista sollicitantis *H. Stephani* conatus, hominis Graece perdocti, monstrat formulae rarissimum usum. Advocato etiam *Aristide* (T. I. p. 285.) loca *Xenophontis* et *Herod.* comparavit *G. Canter.* Nov. *Met.* VII. c. 6. *Aeliano* sophistae hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de *Nat. An.* V. 50. VI. 58., ἴσασιν Ἀθηναίων ἢ τις ἢ οὐδείς. VII. 8., θαυμάζῃ τις (ἢ τις) ἢ οὐδείς: et XIV. 26. Ad tantilla quoque *Conr. Gesnerum* adtendisse, indicant doctissimi viri *Prolegomena.* *VALCK.*

28. ἀποσώσμενός μοι δὲς τὴν etc.) Paene adsentior δὲς negligentibus Codicibus: quisque sine eo Sylosontis intel-

ligit desiderium: facit insuper eius absentia petitionem quoddam modo significantiorem. Ἀνασώσασθαι τὴν ἀρχήν; τὴν πατρίδα, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. WESS. — Abest etiam δὲ; *Fragm. Paris*: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, ταύτην μοι δός. S.

CAP. CXXI. [5. ἔστειλε τὴν στρατιήν. Parum com-
mode, fere ut *Valla*, in Latinis scripsi *exercitumque con-*
trazit. Debueram, *traicere exercitum paravit*, vel *traiecit*
exercitum: quam in sententiam *Larcher*, il fit embarquer
ses troupes, provocans ad *Euripid. Iphig. Aul.* 661. et *Ae-*
schyl. Pers. 176. Conf. ad III. 53, 28. notata. S.]

CAP. CXLII. 2. ἐπιτροπαίην -- λαβὼν τὴν ἀρχήν)
Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi ἐπι-
τροπαίην εἶχε ὁ Θήρας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείαν. Mox [l. 6.]
θωμόν et τίμειος exemplo Homeri iunxit *Iliad.* 9, 48. *Vallae*
τίμειος fanum, si *Livii* lib. X. 37. modo, non absurde.
Aream arae aut templo undique circumdatam designat *Pausa-*
nias lib. VI. c. 6. p. 467. τίμειός τε ἀποτεινομένης οἰκοδομή-
σασθαι νεών. *Iosephus* quoque *Bell. Iud.* I. 21, 2. et *mar-*
mior Aphrodisiense in *Antiq. Asiat. Ed. Chishul* p. 154.,
Philo Iud. Leg. c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS.

11. τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσω) Voluerunt-ne *Arch.* et *Vind.*
ἔγω τὰ αὐτῷ πέλας etc. Si ita, non sequor. *Macandrius*
bene; pariterque *Xerxes*, αὐτός δὲ, τὰ ἐκείνοις ἐπιπλήσει,
ταῦτα οὐ ποιήσειν lib. VII. c. 136. WESS.

17. γέρεα ἱμεῶν τῷ γενέσθαι) Aldinum ἱμεῶν τῷ γενέσθαι
Vir Cel., etsi *Florentiae* nihil enotarit, praeoptat: caus-
sas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear,
validas. Equidem ex mssis excerptum non animadverto,
[vide tamen nostram *Var. Lect.*] *Stephano*que mutanti ad-
stipulor. Valde autem miror, in *ἱερωσύνην* coniurasse ple-
rosque. Saltem *ἱερωσύνην*, quod in *Arch.* et *Vind.*; nam *He-*
rodotus *ἱερωσύνην*, ut lib. IV. 161., maluit. Porro ἐπαγγέλλε-
το, [l. 23.] et τῶν δὲ τις videlicet *Σαμίω*, eiusdem sunt.
Vide II. 137. VI. 75. WESS.

19. ἱερωσύνην) Per tot Edd. non debuerat hoc propagari:
ἱερωσύνην scribunt vulgo Graeci; *ἱερωσύνην* suo more dedit
Herod. In centenis nominibus ο μικρόν praecedit istam ter-

minationem; in perpaucis $\omega \mu \acute{\iota} \gamma \alpha$: sed in his paucis est ιερωσύνη . Utraque scriptio certa nititur ratione: *sacerdos ιερώμενος* et *ιερωμένη* dicebatur, *Dei Deave sacerdos*, ιεράσθαι δεῖν . VALCK.

CAP. CXLIII. 12. $\text{ιβουλίαιτο εἶναι ἐλευθεροί}$) Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quae pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, $\text{ιβουλίαιτο εἶναι ἀνελεύθεροι}$, nolebant carere libertate: ἀνελεύθερον , libertatis esse expertem: Glossas Labbei, ἀνελεύθερος , illiberatus, inliber, offerre; inliberum, Tyranno parere; hoc iugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossae nihil ad hanc rem, quarum inliber idem atque illiberalis. WESS.

CAP. CXLIV. 2. Vere οὐ τί τις σφί cum D'Orville ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mox [l. 4.] minimi refert, utrum στασιώται an στρατιώται probentur: erant omnes eiusdem factionis, Maeandrii ἐπικούροι c. 146. WESS.

CAP. CXLV. 1. ὑπομαργότερος) Petulantior et promodum vecors. Cleomenem Spartanum, insania correptum, $\text{ἰόντα καὶ πρέτερον ὑπομαργότερον}$ proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo Cambysem huius Musae c. 29. Talis Cestius ὑπομαργότερος , bello Perusino domum incendens et in flammam se praecipitans Appiano Bell. Civil. lib. V. [c. 48.] p. 1112. Suidae ὑπερμαργότερος in Μάργος , et voce ipsa, [cum interpretatione] ὑπερμαϊνόμενος , indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inmerito. WESS.

11. $\text{δῆσας γοργύρης ἡξίωσας}$) Cum praecesserit in τῇ γοργύρῃ ἰδίῳ , non carebit sua venere δῆσαι γοργύρη ex scriptis. Sed Gronovium laudo [δῆσας e msto adsciscentem.] Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. $\text{Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσανέπλασαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ᾧδον}$. Quae tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, $\text{διομνημίον ὑπόγειον}$ Glossae Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice. WESS.

CAP. CXLVI. 8. $\text{παθόντες οἱ Πέρσαι, προσμικραίνεσθαι}$) Moratur Codicum discordia. Si Arch. et Vind. $\text{παθόντες οἱ Πέρσαι ὡς πάρος, ἱμικραίνεσθαι}$, attentionem mereatur, mens erit, malum ante perpassos Persas, exacerba-

tiore in Samios fore animo; uti *ἐμπικραίνόμενος* 'Αθηναῖος Hippias, lib. V. c. 62. γυναικίως *ἐμπικραίνόμενος* Eusebius Stobaei Serm. XLIV. pag. 310. Talis Fulvia, Ciceronis amputato capiti, καὶ *ἐμπικραμένη* οἱ καὶ *ἐμπύσσα* in Dionis Cass. lib. XLVII. p. 378. Quae quidem schedis illis, et κακῶς mordicus tenentibus, petrocina buntur; eoque amplius, quod *προεμπικραίνεσθαι* nimium explicet. At haec Galei et Codicum causa. Censebunt haud dubie alii πάρος ex πρός esse progenitum. WESS. — Conf. quae in Var. Lect. monita sunt. S.

18. τοὺς διφοφορουμένους) Qui sellas attulerant, Vallae Verius Scholiastes, Φορεῖς Φορουμένους, Hesychio et Suida sequentibus. Etymologus p. 279. Ἡρωδιανὸς τοὺς Πέρσας Φορεῖς Φορουμένους διφοφορουμένους. Scripserat, uti bene Cl. Alberti, Ἡρόδοτος τοὺς etc. Error compendiariae debetur scripturae, saepius recurrens. Persarum locupletiores sellis sive lecticis gestabantur, succollantibus διφοφόροις ap. Athen. lib. XI. 2. [c. 8.] p. 514. Considerant ipsi θρόνους θύμνοι, cap. 145. Kühnius plura ad Aelian. Var. IV. 12. WESS.

CAP. CXLVIII. 5. ἐξίσμων) Vallae non intellectum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξίσμων, ἴσμηχον, Hesychius interpretatur. Herodot. II. 37. ἐν χαλαρίων ποτηρίων πίνουσι διασμίοντες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν: hoc vulgo erat σμήχειν τὰ ἐκπώματα, Clem. Alex. Paed. III. p. 268, 23. smegmate abstergere. Athen. IX. p. 409. c. ἐχρῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποκλύοντες αὐτάς καὶ σμήματι ἀπορύψας [σμήματι, ἀπορύψας] χάσιν. Vallam suspicor IX. c. 109. [IX. 110, 11.] σμίεται invenisse, sinceram lectionem, sed illic adiuvandam interpretatione comoda. VALCK. — Quod h. l. in Graecis nostris ὁ μὲν posuit typhetha, οἱ μὲν illum debuisse, sicut etiam exemplar praeferebat, cuius in oculis incurrit. S.

7. ἐς τὰ οἶκτα) Sic decuit; nec minus ἀπὸ πῶμαζε, in Musis (quod Portus ostendit) creberrimum, masti iubent potiores. Mox δὲ δὲ ὦν, sicuti et paullo superius, Cl. Abreschius. WESS.

13. ἄλλοισι διδούς) Opinor διαδίδουσι voluisse Arch. scribam, quo hac eadem in re usus Plutarchus est. Mox εὐρήσται τιμωρίην Stephanus male punitum aut multatum iri: nihil hic de poena; Cleomenes animadvertens, Macandrium

largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμωρίην εὐρίσκασθαι ex Thucydide verissime Portus explanavit. WESS.

Ibid. εὐρίσκεται τιμωρίην) Cleomenes in Apophthegm. Lacon. Plutarchi p. 224. A. ἔλαβε μὲν οὐδὲν, εὐλαβοῦμενος δὲ, μὴ ἱστῆραι τισὶ τῶν ἀστῶν διαδῶ, πορευθεὶς ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους - - ἔφη, etc. quae sumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cuius sententiam et versionis antiquae correctores pervertunt; adsequutus est Aem. Portus in Τιμωρίην. Idem erat in usu loquendi τιμωρεῖν, ac βοηθεῖν: τιμωρία, ac βοήθεια. Ut iam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petitum (Herodot. III. 46.) sic et Maeandrius ope Lacedaemoniorum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen intelligebat, in donis Maeandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur Herodoto μαθεῖν, ὡς ἄλλοισι δίδουσι τῶν ἀστῶν εὐρίσκεται τιμωρίην, id est, τιμωροῦς vel βοηθοῦς ἱτοιμάσασθαι, aliis civium illa largiendo auxilia sibi comparaturum. Auxiliares, notā formā loquendi, Graecis et Latinis dicuntur auxilia; ut servitia, servi; legati, legationes; remiges, remigium Livio; exules, φυγὴ Thucydidi: sibi parare, ἱτοιμάσασθαι, frequentissime licet dicatur εὐρίσθαι, hoc saepe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum Thucyd. I. 58. ἐλθόντες Ποτιδαεαταὶ εἰς τὴν Λακεδαιμόνα μετὰ Κορινθίων ἔπρασσον, ὅπως ἱτοιμάσαντο τιμωρίαν, ἣν δὲ, id est ὅπως εὐροῖντο (εὐρόμενη multo est usitatius quam εὐράμενη) βοηθείαν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, ait, οὐδὲν εὐροῖτο ἐπιτηδεύειν: pro ἔ, παρὰ saepius huic verbo iungitur. VALCK.

14. τὸν ξείνον τὸν Σάμιον) Legitur apud Plutarchum l. c. τὸν ξείνον ἐαυτοῦ Σάμιον: monitus nemo Graece sciens dubitabit, quin vere correxerim, τὸν ξείνον ἐξ τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πίση τινὰ τῶν Σπάρτιατῶν κακὸν γινέσθαι. Illud ἐξ, etiam simpliciter positum, saepe significat missum facere: iam vero quis tandem negaret in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Maeandrium ξείνον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatae quippe Regis, Samii tyranni cuiusdam ministrum; quem, ut erat, servum

suum fratrisque vocabat Syloson, Herod. c. 140. VALCK.

17. ἐξεκέρυξαν Μαιάνδριον) Lenius est ἀπίπιμπον Arch., sed Scholion, Galeo observante, quale et Etonensis Codicis. Plutarchus, Nostrum describens, Lacon. Apophtheg. pag. 224. Α. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et Peloponneso eiecerunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. Lysiam c. Eratosth. cap. 23. et paullo ante ὅτι ἐκκηρύχθητι μὲν ἐκ τῆς πόλεως. WESS.

Ibid. ἐξεκέρυξαν) Plutarchus, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, Platoni frequentatum, αὐθιμερόν? Laërt. II. 43. ἐπιδημήσαντα αὐθιμερόν ἐξεκέρυξαν. Ista reperitur doctissimi Galei nota: „Ἐξεκέρυξαν) Cod. Arch. ἀπίπιμπον. Cod. „Eton. ἐξώθησαν. Haec autem glossemata sunt.“ ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἐξεκέρυξαν quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπίπιμπον? Postremum illud invenit in suo quoque Cod. Valla; vertit enim ablegarunt; atque ita verbum Ἀποπίμπιν conversum viderat in Lexico veteri Lat. Gr. quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; Glossarium vocant Philoxeni. Si vel in aliis non observatum fuisset Codicibus, mihi tamen ἀπίπιμπον videretur Herodoteum; huiusque interpretamentum ἐξεκέρυξαν, et ἐξώθησαν, vel ἐξώθησαν. Ionum more, dirissima quaevis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat Herodoto verbum ἀπίπιμπον adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (ἐξάγειν Athenis etiam notabat expellere:) ἐμβάλλειν: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποπίμπιν et ἐκπίμπιν, emittendi vel dimittendi. Demosth. vel alius c. Neaer. pag. 733, 81. iratus ἐμβάλλει τὴν ἄνθρωπον, non reddens dotem peccabat in hanc legem, εἰδὼν ἀποπίμπει τὴν γυναῖκα, ἀποδίδοναι τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνθρωπον ἀποπίμπει ἐκ τῆς οἰκίας, Lysias p. 286. Hipponicus, ἐξίπιμπει αὐτοῦ γυναῖκα. Isaeus de Pyrrhi haer. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπὴ dicta et ἀπόπιμψις. Antipho Stobaei p. 422, 1. χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί. Uxoris repudium, Ἐξίσις, emissio, dicitur Herodoto V. 40. Παρὰ τῷ Ἡρόδωτῃ Ἐξίσις ἀπόπιμψιν ὁλοῖ γυναῖκός, ἥτοι

διαζύγιον, Eustath. in Od. x'. p. 410, 5. et θ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos praesertim ἐκκεκρυχθαι, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua praeconis voce regione exterminabantur: Arthmium Zeliten Athenienses ἐξεκέρυξαν, Socratis accusatorem Heracleotae; alios alii; Spartanis satis est Maeandrium ἀποπέμπειν. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. σαγηνεύσαντες) σαγηνεύσαι Herodotei sermonis Strabo X. p. 687., [pag. 448. A. ed. Cas.] leviter, ut alias adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 31. In Samo, viris vacua, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945. [pag. 638. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. Σάμον σαγηνεύσαντες) Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicitum de Regn. Pers. III. p. 432. Herodotus enarrat lib. VI. c. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo, Tenedo, ἱσαγήμενον τοὺς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. B. [p. 448. A. ed. Cas.] de Eretria, τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὡς Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. pag. 698. D. nunciatum, ὡς οὐδὲς Ἑρετριῶν αὐτὸν ἀποπεφηνῶς εἶη, συνάψαντες γὰρ τὰς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἑρετρίκην οἱ στρατιῶται τοῦ Δαρίδου. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 33. in Eretrienses τοὺς σαγηνεύσαντας, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius clementer sedes adsignavit. Eretrienses illos Apollonius aiebat Philostrati I. 23. ἰχθύων πάθει περὶ τὴν ἀλωσιν χρῆσθαι, σαγηνευθῆναι γὰρ καὶ ἀλῶναι πάντας. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt Aristides T. I. p. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi Ἑρετρία σαγηνεύεται a Dan. Heinssio verti non debebat, Eretria obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut aetatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpretes Aeliani de Nat. An. XV. cap. 5 extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Graecis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

Herodot. T. V. P. II.

L

CAP. CL. 2. Βαβυλώνιοι ἀπέστησαν.) Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis iam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, οἱ καρυθαῖοι Herodoto III. 159. Despiciatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatam lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) προῖπε ἀντιλήπην εἶναι στρατιῆς καὶ φόβον ἐπ' ἕτια τρία. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita misceret adsuetas iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quae ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; clam dico Persas; nam ταῦτα ποιῦν-τις ἰδάνθων. Hoc tandem tempore ἐκ τοῦ ἰμφανίος ἀπέστησαν, palam defecere: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, πιστῇ τὴν ἀρχὴν ἔχων: vid. p. 214, 26, 47. [c. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque tempora, una tantum Herodoto Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi θυμομαχίῃ. Atque haec eo dixi, ut labefactarem optimo viro Georg. Raphelio disputata, in terra מִצְרַיִם duarum rebellionum, Jerem. 50, 21. hinc explicanda Herodoto potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, Ieremiae vati praedictas censet vir Clar. et honorifici nominis titulo dignus Herm. noster Venema. VALCK.

6. ἐκ τοῦ ἰμφανίος) Nemini tantopere haec placuit dictio quam Procopio, creberrime utenti, lib. I. Bel. Goth. 1. 11. 12. etc. Pausan. IX. 1. ἐκ μὲν γὰρ ἰμφανίους πόλεμος - οὐκ ἦν συνιερνητός. Sequentia [lin. 7.] τὰς μητέρας ἐξελόντες Laurentia matres expellunt, ἐξελόντες opinatus. Reiskius eadem verborum sententia ἐξελόντες ex prisco ἐξέλω, unde ἐξελάω fluxerit. Mihi Latina Gronovii optima sunt: ἐξελόντες propaginem τοῦ ἔκαιπτῶν, quae his cohaerent, monstrant. Selegerunt matres Babylonii; praeter quas quisque unam sibi mulierem προσεξαίμετο, et quidem ἐκ τῶν ἰωῦτοῦ οἰκίῶν, ex illis quas domi alebat. Nam sic ex schedis praestat. Elegit autem στροπεῖον,

quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenae, *προθεῖς* [*προσθεῖς*] ὃ ἀνάγκην σιτοποσίον ἐν δόμοις, ex *Tragici Hecuba*, vs. 363. WESS. — Sic *μητρίεις* intelligentur *matres familias*, sive ex uxoribus illae quibus liberi erant nati; *γυναικᾶ* vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem *Larcher*, et rectius: de toutes les femmes --- chaque homme, independamment de sa mere, ne se reserva que celle qu'il aimoit le plus de toutes celles de sa maison. Conf. c. 159, 8 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. Μεγαβύζου τοῦτον, εἰς) Singularis et sine socio *Med.* est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, saepeque aliàs. [*Medicei* scripturam τοῦ εἰς veram iudicaverat *Reiz.* in *Prosodiae Graecae Parte I.* p. 8. Idem tamen τοῦτον εἰς tenuit in *Herodoti* editione.] Statim *ἡμίονων ἢ μίῃ* [l. 4.] unicam *Zopyro* σιτοφόρον mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis et vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna msstorum conspiratione iugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat; in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quae pariebat, animal sui generis erat, ut *Plinius* ex *Theophrasto* *Hist. Nat. lib. VIII.* 44. Inspice *Sam. Bocharti Hieroz. lib. II.* 20. WESS.

6. εἶδεν τὸ βρέφος) Sequitur *Poëtam. Scholiastes Sangermanensis*: *Βρέφος ἐπὶ ἀλόγου ζώου, Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Παιστής* βρέφος ἡμίονον κύνουσαν *Id.* ψ'. 266. Sequitur eundem *Oppian.* *Halient. V.* 464. σκύμνος ἀεξήθεῖς ἀλόγον βρέφος, ubi felix memoria *Rittershusium* destituit. βρέφος ἐλάφου, seu ἐλέφαντος potius, *Aelian. Hist. An. XI.* 25. [Conf. *Valck.* ad III. 109, 13.] Ἀπίστας τοῖσι δούλοισι, [ead. lin.] illaudatum esse non debet: servis *Zopyrus* taciturnitatem iniungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. Ἰδοῦσι ex laxiore venit interpretamento, WESS.

Ibid. τοῖσι ἰδοῦσι) Corrector antiquae versionis e *Valla* δούλοισι, rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a *Cod. Arch.* quodque si plures praeferunt, *Herodoto* fortasse restituetur. Quod sequitur *Babylonii* dictum, [l. 8.] urbem expugnatum iri, quando parerent mulae, *Zopyro* videbatur omninosum, nec sine numine prolatum, σὺν γὰρ θεῷ ἐκείνον εἰπεῖν. [l. 11.] Idem illud *Herodoto* dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίην, θεῷ ποιεῦντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἔκ τινος δαι-

μονίου συντυχίας Iamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providae Dei curae suberat etiam quae *Fors* dicebatur, sive *Fortuna*, Τύχη. Herod. p. 225, 1. [lib. IV. c. 8. extr.] p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat puerulus θεῖη τύχη, forte quadam divinitus Livio l. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Graecis in eundem teruntur usum formulae κατὰ θεόν, κατὰ θεῖον, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucae Ev. x, 31. pro κατὰ συγκυρίαν, forte fortuna, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. l. 3. κατὰ τύχην τινα καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ θεῖον, Aristoph. Eq. vs. 147. non sine numine, Berglerus. κατὰ θεόν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος, est in Platonis Euthyd. pag. 272. E. σὺν θεῷ prae aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc alibi sensum adhibeat nunc non commemini. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθοεργίαι) Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθοεργίην Περσέων ὑπερεβάλετο. Licham τῶν ἀγαθοεργῶν Spartanorum laudavit lib. l. 67. Mox [l. 7.] Reisk. ἄλλω μὲν ὦν οὐκ. Mihi ἄλλω μὲν νυν οὐκ, ex schedis, longe est potius. WESS.

7. Ἄλλω μὲν οὐκ ἐφράζετο etc.) Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrent, voculam suam recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 105. Ἄλλω μὲν νυν οὐκ ἐφράζετο ἔργῳ δυνατὸν εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι. Prorsus ista perverterat Valla, non animadverso, quantum ab ἐφράζει significandi virtute distaret ἐφράζετο. Diversa Portus bene disparavit. φράζεσθαι notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς σκέπτεσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutae, nisi Ionica utentibus Dialecto. φράσασθαι et φρασθῆναι, ἐπιφράσασθαι, ἐπιφρασθῆναι, et καταφρασθῆναι, in eundem paene sensum adhibentur Herodoto; cuius illud etiam venustum est quod sequitur [lin. 10.] ἐν ἑλαφρῷ ποιησάμενος. Contra l. 118., θυγατρί τῇ ἐμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἑλαφρῷ ἐποιεῦμην, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλεπῶς ἔφειρον. (ἀπιστηνός Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occurrunt similes locutiones: ἐν εὐμαρεί, in facili, et non in facili, οὐκ ἐν εὐμαρεί: hoc in Theseo posuit Eurip. illud in Iph.

Aul. vs. 969. ἐν ἀσφαλεῖ, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ, Hippol. vs. 785. *Thucydidea ἐν ἀσφαλεῖ et ἐν ἐπικινδύνῳ in tuto et in periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. vs. 212. iam olim restitui: Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμισδόμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῇ. VALCK.*

8. δυνατός εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι) Recte de Prexaspē cap. 66. τὸν υἱὸν ἀπολωλεκέναι αὐτοχειρίῃ, et cap. 74. αὐτοχειρίῃ μιν ἀπολέσας, qui suis manibus Smerdin obtruncarat. Verum urbem αὐτοχειρίῃ aut αὐτοχειρίην ποιῆσαι quis in ea occupanda scripsit unquam? Noster l. 106. καὶ τοὺς Ἀσσυρίους ὑποχειρίους ἐποίησαντο: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βαρέως ἤνεικε) Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἔκ τε τοῦ Θρόνου πηδήσας Vind. et Eustathii: id sane commendare se potest et compositi auctoritatem deprimere, si quae necessitas. Plutarchi τῶν παιδίων τὸ πρεσβύτερον ἀποπηδῆσαν -- ἀπὸ τοῦ τέγους -- ἔβριψεν ἑαυτόν, T. II. pag. 823. A. recepto accedit. [Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.] Quam vero magnus Poëtae explanator in οὐκ ἔστι οὗτος [lin. 5.] adumbrationem *Odyss. ζ. 201.* animadvertit, accessita videtur. WESS.

7. δεινόν τι ποιούμενος) Vertamus ista in aliam phrasin idem significantem: αἰσχροὺς ἡγούμενος vel χαλεπὸν, εἰ Ἀσσυριοὶ Περσῶν καταγελάσουσι. Rogo, non illos vulgarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic dici possit αἰσχροὺς τι ἡγούμενος vel τιδέμενος? Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque π sequentem hic atque alibi peperisse minus commodum illud τι. Δεινὸν vel δεινὰ ποιήσασθαι, sequente vel infinitivo, vel εἰ, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in *Thucydide* recte scribi οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ἐποίουν, p. 343, 29. in *Luciano* δεινὰ ἐποίει ἀδικεῖσθαι, T. II. p. 542, 21. ἐποιοῦντο et ἐποιεῖτο requirit usus. VALCK. — Voculam τι, inmerito puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιεῖσθαι in ista dictione eiusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter cor-

rigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex *Thucyd.* lib. V. c. 42. et ex *Luciani Toxari* s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrum consentientibus libris legitur II. 121, 96. δεινὰ ποίειν. S.

[12. οἱ πολέμοι παραστήσονται) Vide Adnot. ad III. 13, 9. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis huius editionis exemplis κατιστήσαντο pro παραστήσαντο positum est. S.]

13. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρενῶν;) Videbatur olim Codicum ἐξάμβλωσας patronum habere *Aristophan.* Nub. vs. 137. καὶ Φρενιδ' ἐξήμβλωσας ἐξευρημένην: at parum iuvat. Ridetur a Comico Socrates eiusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero *motam* Zopyro rationem exprobrat, stultitiae caussam. Ἐξάμβλωσαι τῶν Φρενῶν in animi et sapientiae abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. *Suidas* in Καταχόρδῃσιν: Εἴτα τῶν Φρενῶν ἐξέπλευσε: quae Cleomenem fortasse tangunt, derivata ex *Theopompi* Epitoma *Herodoti*, ut dicam aliàs. Noster lib. VI. 12. οἵτινες παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Iterum ap. *Suid.* οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν Φρενῶν. Vide et Ἐκπλεύειν. Tales dictionum e re nautica figurae in maritimis civitatibus, qualis Ioniae potior pars et Attica, nunc Britannorum et Belgarum, creberrimae. Conf. lib. V. 92, 6. WESS. — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit Vir doctissimus, nisi forte verba ista, V. 92, 111. παραπλήγῃσι καὶ τῶν ἰωυτοῦ σινάμωρον. S.

Ibid. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρενῶν;) Sanum-ne te credis esse, (Terentiana sunt) qui facie foede deformata sic te ipse laceraveris? Prima forte specie minus attento placere poterat *Galeo* laudata Codicum lectio ἐξάμβλωσας. Suum etiam solus facile tueretur Noster VI. 12. ubi de se Iones ipsi παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου: hi quidem, a teneris adsueti mari, personae convenienter loquuti; de Dario, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab *Herodoto* mutuatus, de Spartiata *Cleomene* dixit *Pausan.* in Lacon. p. 211. ult. ἐξώρμαι τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νόου: ubi vid. *Kühn.* *Suidas* duo servavit incerti fragmenta, in Ἐκπλεύσαντες, ἔξω γινόμενοι. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν Φρενῶν εἴτα

ἐνὶ ἡνίκ᾽ etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔγω δ' αὖ-
τῆς οὐσα -- ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se
ipse discessit, ἔξοτη. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira
furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est--
de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum
enavigare. Theocritus II. 19. Θέστυλι διδαλία, πᾶ τὰς Φρίνας
ἐκπιπτόσασαι; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72.
ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς Φρίνας ἐκπιπτόσασαι; O Corydon,
Corydon, quae te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his
memini cum me paene decepisset Homericum, in Od. ε'.
326. εὐ γὰρ τις Φρίνας ἐκπιπαταγμένος ἴσαί. Herodoteum ἔξι-
πλωσας τῶν Φρονῶν forte cui moveat suspicionem in Theocrito
scribendum: πᾶ τὰς Φρονὸς ἐκπιπτόσασαι; ego vulgatum re-
tinuerim. Eurip. Electr. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, Φίλαι, Θυ-
μὸν -- ἐκπιπτόταμαι. VALCK.

[16. ἢν μὴ τῶν σὺν δίκη] Monuit vir doctus, (non
commemini quis,) perperam vulgo ista verti, nisi tu tui sis
desis; nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ σὰ idem
valere ac σὺ, quemadmodum τὸ ὑμῖν τερπὸν VIII. 140. 11.
monente ibi Valckenario, idem valet ac ὑμῖν. Quoniam
vero ad τὰ σὰ intelligitur μίση, possis latine ad verbum
reddere, nisi tuae defuerint partes. S.]

22. τῆς οὐδεμὴν ἔσται ὥρη) Ad huius scribendi normam
idem esset, τῆς μηδεμὴν ὥρην ἔξεις, aut οὐδεμὴν ὥρην ποιήσεται.
Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. Ὡρη, et
veteribus Atticis ὥρα, curam notabat: veteres dico, neque
enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum qui-
dem imitatores elegantiores Aristiden aut Lucianum; nam
non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de
Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud
Ionicum T. II. pag. 372. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard.
Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciph. p. 112. Theocritus IX.
20. ἔγω δέ τοι οὐ τόσον ὥραν χρίματος. Soph. Oed. Col. vs. 377.
[al. 399. Br. 386.] Putas-ne ἑμοῦ θιούς Ὡραν τιν' ἔξιν. Ib. vs.
292. [al. 304. Br. 300.] Ἡ Φροντίδ' ἔξιν. Correctionis eget
vers. 270. [al. 282. et 277. ed. Brunck. qui Valckenarii nu-
tum secutus, ὥραν pro μοῖραν correxit, et τῶν θιῶν pro τοῦς
θιούς.] Saepius a librariis depravatum latet hinc factum
Πολυωρῆν. Contrarium dicitur ὀλιγώρως ἔχιν Isaeo, Lysiae,
ceterisque; ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιῆσθαι, Thucydidi p. 240, 77. Athe-

nis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. [II. 52.] *ἐπιεβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι - ἐς ὀλγωμίαν ἐτρέποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων.* Lucretius expressit VI. 1274. *Nec iam religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim praesens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate Nocti τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θίλει.* VALCK.

27. *διαλείπων ἑκκοσι ἡμέρας*) Haud scio an *διαλείπειν* msstorum edito posterius sit: quae consequuntur illi favent. Hoc certius, *κατὰ τὰς Χαλδαίων* Scriptoris fuisse. Quid enim *Chalcidenses* ad Babylonem? Adfines *Babyloniis Chaldaei*, hinc portae nomen. Fons erroris ex libreriorum, *Χαλκιδίας* et *Χαλδαίους* permiscantium, turpi licentia; qua de querelae *Rutgers*. Var. V. 6., *Voss*. ad *Catull.* p. 210., *Alberti* in *Hesych.* *Βούδιος*, *Küster*. ad *Iamblich.* *Vit. Pythag.* p. 128., tum in *Diodor.* T. I. p. 664. Optime eorum lapsus *Casaubonus*, *Pavius*, *Reiskius* adnotarunt. WESS.

39. *τὰ δὲ ποιεῖν*) Quorsum *τὰδε* illud? an ad ipsius *αὐτονομλίαν*; verum eius in consortionem Persae non venerunt. Scripsisse *τὰ δεῖ* arbitror, aut cum *Abreschio* *τὰ δὲ ποιεῖν*, quae ut fiant, res requirit. Sic bene *Zopyri* oratio pergit, et unius est mutatio aut accessio litterae. Formulam illustrat *Hemsterhus*. ad *Luciani* *Timon.* cap. 43. WESS. — In nostra *Var. Lect.* ad h. l. pro „commenda-“, verat *Valck.* „scribi debuerat „commendaverat *Wess.* „cum *Valck.*“ S.

Ibid. *τὰ δὲ ποιεῖν*) Hic unicam saltem liceat adiciere lineolam, ut legatur *τὰ δεῖ ποιεῖν*. τὸ δ' ἐνθεῦτεν ἑμοί τε καὶ Πέρσῃσι μελήσει τὰ δεῖ ποιεῖν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. *ἐπιστρεφόμενος, ὡς δὴ etc.*) Postrema vocula notat *scilicet*; viris doctis saepe neglecta fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulae vim indant orationis membris. De *Zopyro* *Polyaenus* VII. 12. *ἦκει αὐτόματος, ὡς ταῦτα δὴ ὑπὸ Δαρείου παθών.* VALCK.

2. *ὄρεόντες* cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. *ὀλίγον τι παρακλίναντες*) Portae valvarum alteram aliquantulum aperientes; ut adulterae in *Comici* *Eip.* 981. καὶ γὰρ ἐκκίνας παρακλίνανσαι - παρακύνπτουσι. Solet hoc et *ἀνακλίνειν*, *Poëtae* *Iliad.* l. 752. exemplo, in *foribus* patefaciendis versari, ut in *Vit. Hom.* c. 33. Mox [l. 8.] *τὰ κοινὰ τῶν*

Βαβυλωνίων, magistratus, Valla; curiam Portus, exiguo discrimine. *Senatus populusque Babyloniorum innuitur.* WESS.

8. ἐπ' αὐτὰ) Scribi malim, καταστάς δὲ ἐς αὐτὰ, id est ἐς μέσον αὐτῶν, stans in concilio vel curia Babyloniorum. Dicuntur enim deduxisse Zopyrum ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων. Ciceroni sic usurpantur commune Milyadum, commune Siciliae etc. ut Graecis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, τῶν Θετταλῶν etc. commune concilium Asiae, Gellio Noct. Att. II. 6. Commune Graeciae concilium, τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων, ab Amphictyonom concilio probe distinguendum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentioris est aevi illud nobile συνέδριον Ἀχαϊκόν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet Demosthen. p. 151. et 152. Secundum Herod. I. 170. prudentis consilii Thales fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Iones constituerent ἐν βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic καταστάς ἐπ' αὐτὰ, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79, 5. αἰτ' ὅτις ἐπὶ τὸ συνέδριον. Nempe στάς et καταστάς non solum significant stans, sed et constitutus, productus, introductus; ἐπὶ vero est ex adverso, contra, coram. Conf. ad IV. 72, 25. notata. S.

CAP. CLVII. [14. ἐπιλεξάμενος τῶν Βαβυλωνίων) Intellege ὅσους ἔχρην, ὅσους ἐβούλετο, aut tale quidpiam. S.]

17. εἶχον ἐν στόμασι αἰνέοντες) Ultimum noli redundans arbitrari. Miltiadem, Paro reducem, ἔσχον ἐν στόμασι Athenienses, non utique laudantes, lib. VI. c. 136. Ἐγκαιμῆνας ἡμέρας [L. 18.] alii explicent. Sequor quod mssti liberaliter offerunt neque scriptori displicet. WESS.

20. πάντα δὲ ἢ ἐν τοῖσι etc.) Dictionem istam uberri-me docti viri Des. Heraldus in Martial. lib. I. Epigr. 69., Berglerus ad Alciphron. lib. II. p. 236. et illorum copiis adiutus Io. Iac. Wetsten. in S. Paulli I. ad Corinth. xv, 26. explanarunt. [Praepositionem ἐν, quam quidem nullo incommodo tenent libri omnes, abesse maluit Valck. ad VII. 156. conf. Herman. ad Viger. Adn. 95. num. x.] Στρατεύχης munitus Herodoti est praesidio lib. VIII. 44. Mediceo nihil illic novante, tum Aeschyli ap. Athen. I. pag. 11. καὶ ταξίαρχας, καὶ στρατάρχας, καὶ λόχους Ἑταῖα, (optime postrema Valcken. ad Phoeniss. vs. 549.) et Philonis Iud. contr. Flacc. pag. 981. Pindarus Isthm. Od. V.

30. στρατάρχον habet et στραταρχίας Philo in Fragm. T. II. pag. 644. Στρατιάρχην tamen maluit *Basilius Seleuc.* Mirac. S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc peperit variationem. WESS.

CAP. CLIX. 4. ἐποίησε τουτίων οὐδέτερον) *Berosus*, *Cyrum* τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκάψαι ap. *Ioseph.* c. Apion. I. c. 20. adfirmans, in errore haerebit, si τείχη moenia, quae urbem incingebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως, arces extra urbem munitiores, iussu Cyri disiectas, indicare. Ex *Xenophonte* et *Herodoto* adparet, *Babylonios* victoris Cyri clementiae debuisse multa; acerbiorem, ob rebellionis consilium, expertos esse *Darium*, paullatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab *Esaiā*, *Ieremia* et Prophetarum aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu *Cl. Camp. Vitrinae* observata in *Iesaiā* c. XIII, 19. p. 419. WESS.

12. γυναῖκας ἐς Βαβυλῶνα κατιστάνκει) Quod si usus τὴν γυναῖκα poneret, quemadmodum τὴν ἵππον pro equitatu, in *Florent.* et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum *Arch.* ὥστε πέντε μυριάδες τὸ κεφαλ. sit. Solent enim ita: *Lysias* Or. Parent. c. 7. *Xerxes* ἔστειλε πέντε μυριάδας στρατιάν. Simile *Iosephi* Bell. Iud. IV. XI, 3. πάντα δὲ στρατιὰ μυριάδες τρεῖς ἀνδρῶν: nec discrepat *Epist.* ad *Hebr.* c. XII, 22. ἀλλὰ προσελθούθατε -- καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρει: ubi μυριάδων qui legunt, ut *Spencerus* in *Origine*, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. *Cels.* p. 714. et lib. IV. περὶ Ἀρχ. p. 183. WESS. — Non solum non inconcinnam, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis *Arch.* scripturam, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLX. 6. γνώμην τήνδε) Dictum celebre et praeclarum, sed varie habitum. *Polyaenus* lib. VII. 12. consentit *Nostro*. *Plutarchus* *Apophthegm.* p. 173. ἐκατὸν Βαβυλῶνας, *Lucianus* *Iov. Trag.* c. 53. μυρίας: totidem *Codex* *Proverbior.* *Vaticanus* apud *Schottum* ad *Zenob.* Cent. IV. 9. Ita crevit eundo. WESS.

Ibid. γνώμην τήνδε) Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit *Herodoti* *Polyaenus* VII. 12. ubi capta *Babylone* *Darius* ἐκείνο δὴ τὸ λαμπρὸν ἐφθέγγετο· ἀλλ'

οὐδὲ εἴκοσι βαβυλῶνας ἔχειν ἐβουλόμην ἂν, ἐφ' ᾧτε ὄρεᾷ τοιαῦτα παθόντα Ζάπυρον. Comica licentiâ Iupiter in fine Iovis Trag. Luciani T. II. p. 701. egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque malleum unum habere defensorem, qualis est Damis, ἡ μυσίας μοι βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Quae de diversis dicta legerat Dariis Plutarchus, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc saepius erravit:) deposuit in Apophthegm. p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero Megabyzos, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud Herod. IV. 143. Tot Zopyros, sive viros consilio praestantes, non desiderasset Darius. VALCK.

13. ὃς ἐν Αἰγύπτῳ etc.) Sub Olymp. LXXX., regis Artaxerxis tempore; quod Thucyd. lib. I. 109. et Diodorus lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem Megabyzus Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius Zopyrus Xerxe rege virili erat aetate lib. IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Aegypto clade et inpetrata abeundi a Megabyzo venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitiae consociatio. Lige Ctesiam, Excerpt. c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1 seq. ἐγένετο ἐπὶ Σκύθας αὐτοῦ τοῦ Δαρίου ἱλασις) Vulgatum olim αὐτοῦ *Valla* non expressit: ipse *Darius* posuit Gronov. similiterque *Larcher*, *Darius* *marcha en personne*. At ipse etiam ad oppugnandam Babylonem erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse iudicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in Scythas; quam iam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆρχαν ἀδικίης) Docte et large hoc de genere *Valcken.* ad *Phoeniss.* Tragici p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiora, considerata aptandaque ὑπῆρχαν ἀδικίης, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103. et 105. exposuit. WESS.

16. ἐφοίτεον παρὰ τοὺς δούλους) *Longa exspectatione virorum fessae* -- *servis ad custodiam pecorum relictis nubunt*: *Iustinus* II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φοιτᾶν dicuntur *Herodoto* παρὰ γυναῖκας. Huius generis collegit *Herodotea* *Clar.* Gronov. ad p. 130, 5. [Vide *Adnot.* ad II. 115, 18.] Quae hinc tamen distent, similia quaedam leguntur apud alios: *Ischomachus* apud *Xenoph.* *Oecon.* p. 487, 17. *Uzor*, inquit, vix annos nata quindecim ἦλθε πρὸς ἐμὲ. *Ira* marito *Iuno* noluit φοιτᾶν εἰς τὸ αὐτὸ, ut scribit *Plutarch.* *Eusebii* *Praep.* III. p. 85. v. *Pausan.* X. p. 868. γυναικῶν ὁπόσας εἰς τὸ αὐτὸ Ἑρακλῖα ἀφιέσθαι λέγουσιν. VALCK.

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους -- πάντας τυφλοῦσι) Grammatici *Aristophanis* μολγούς interpretantur τυφλοῦς, finguntque Scythicam ex *Herodoto* nationem, his eius verbis ad *Equit.* vs. 957. abusi. *Plutarchus* alludit T. II. p. 440. A. ἐκείνοι μὲν γὰρ, (Scythae,) ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτυ-

φλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. Guil. Canterus Nov. Lect. lib. IV. 25. ὅπως παραμένωσιν aut ὅπως γάλα δονῶσιν reponit: posterius a Turnebo probatum non mihi iniustum videtur, si quidem ita [apud Nostrum] post pauca. WESS.

7. Φυσσεωμένας) Scribi malim, Φυσσεωμένης τῆς ἵππου, ex Athen. IX. p. 399. c. ob vocem οὐθαῖς haec citante. Leopardus addigit Em. VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit Plutarch. T. II. p. 440. A. Ὁ μὲν τῶν ἄλλων ἀπολείπων τεχνῶν μάθησιν, ἀρετῆς δὲ ἀναιρῶν, τοῦναντίον ἔσται τοῖς Σκύθαις ποιεῖν ἐκείνοι μὲν γὰρ, ὡς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίας ἐκτυφλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quae prostant in Plut. diversae lectiones, Turnebi sunt et Vulcobii pleraeque conjecturae; hic melior illa videtur G. Canteri Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὅπως παραμένωσιν αὐτοῖς. VALCK. — Eandem apud Plutarchum emendationem probavit Wyttenbach, eumque laudans Hutten, T. IX. p. 389. De scriptura, quam ex Athenaeo laudavit Valck. vide quae in Var. Lect. monuimus; et adi, si vacat, Animadverss. nostras ad Athen. T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quo facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africae promontorio vaccis fieri, quae, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat Kolb in Capite Bonae Spei hodierno, (Norimberg. 1719.) p. 460. S.

9. περιστίζαντες κατὰ τὰ ἀγγήια τοὺς τυφλοὺς) In diversissima describentium opinione, περιστίζαντες, inventum ab H. Stephano ex msstis, omnium planissimum: ad muletralia coecos collocantes. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγήια, ἐν τοῖσι τὰ χεῖματὰ ἐνῆν, στήσαι. Aldinum περιστίζαντες et aliorum περιστίζαντες idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos verterunt, in errore haeserunt; aliud requiritur, et περιστήκω dubiae est sanitatis. Περιστιζαντες Gronovius varie explicat: compungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac περικυλώσαντες, circumdantes et collocantes, et quidem ex περιστήκειν ob Hesychium. [Nisi pro περιστίζαι apud Hesych. et Suid. περιστίζαι legendum: ut cum Küstero doctus Hesychii editor suspicatus est.] Iuvat ad speciem περιέστιξε καὶ τοῦτοις τὸ τεῖχος lib. IV. 202. Reiskius ex π-

πιστίζαν arcessit, in orbem ponendi notione, originatione usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 150. WESS. — Iterum idem REISKIUS in Animadvv. editis ad hunc locum: „περιστίζαντες, ait, idem est atque περιστήσαντες, ut in Notis ad „Constantini Cephalae Anthologiam p. 274. demonstravi.“ S.

14. οὐ γὰρ ἀρόται εἰσὶ, ἀλλὰ νομάδες) Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythae Ἀροτήρις dicti, et saepe distinguuntur Scythae Νομάδες, et Γεωργοί. VALCK. — Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) Scythae excaecant servos: agro colendo caeci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 8. ἀντικατιζόμενοι) Quoniam infestiores experitur Aldinum ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἰζῶ propagari potuerit, et similis haud pauca formae exant in Musis, illud ex Vind. praetuli, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex Medic. futuri potestate non quadrat. Alibi ἀντίαι ἰζόντο τοῖς κατιούσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi intersepserunt, nonnulla Ampl. Bouherius Diss. Herodot c. 6. minus accurata. [item Vossius ad Melam p. 803.] Vide huius libri c. 20. et 28. et Imp. Constantinum Porphyrog. qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. WESS. — In nostra Var. Lect. perperam „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ positum video, quum oportuisset „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ S.

15. λαβόντα δὲ ἕκαστον τοῦ ἵππου etc.) Polyaenum et Iustinum non sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. lib. I. vs. 506. — non est iaculis hastisque petendus Conscia succumbent audito verberare terga, Ut Scythia etc. ubi bene Claverius. Similes Turxanthi in rebelles minae ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. Ed. Hoesch. εἶγε τὴν κατ' ἐμὲ ἰππεῖαν ἐσαφθῆσουσι μάστιγα ὡς αὐτοὺς ἐκπαμφθεῖσαν, εἰς τὰ κατώτατα φεύξενται τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni Valesii. WESS.

18. μάστιγας ἀντὶ ὅλων) Eustath. haec respicit ad Dionys. vs. 364. Nostri vestigia sequutus est Trogus, Iustin. II. 5. Admonentur Scythae — verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilis metus paranda instrumenta. Probato (Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σκύθαι ἰπποὺν

ἰασιελία: Herod.) omnes consilio, instructi sicut praeceptum erat, -- inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythae [c. 5, 1. et 7, 4.] fatebantur, νεώτατον ἀπάντων ἰσθίων εἶναι τὸ σφίτερον: secundum Iustin. II. c. 1. inter Scythas atque Aegyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι) Emendabat Cpr. de Pauw Oὐ δὲ Σκύθαι, oblitus Herodoteae consuetudinis, copiose a Porto in Ὡς Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 138. advocem, declarata. [conf. Adn. ad I. 58, 7. et ad III. 56, 5.] Numerant Scythae a Targitao, primo nationis suae rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Iul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israëlitarum ex Aegypto abitum primordia incurrant circiter. WESS.

8. Διπρόξαϊν) Sit-ne hoc an Νιτόξαϊν [aut Διπρόξαϊν] verius, dicere non habeo: barbara mihi, forsā et aliis sunt. Prorsus autem credibile fit, Colaxem Scytham Valer. Flaccum lib. VI. 48. hinc adscivisse, uti et Vossio visum. Mox ἐς γῆν τὴν Σκυθ. [lin. 12.] non male schedae veteres. [Nempe sic Arch., et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Memini antea ostendere, Scriptorem in similibus hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. WESS.

16. τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) Nimium hoc videtur. Schedarum ἀπαλλάττεσθαι non displiceret, modo καιόμενου τοῦ χρυσοῦ scripsissent. Certius manet, κατασβῆναι Herodoti fuisse. Aurea illa ποιήματα, coelo lapsa, adeuntibus regiis iuvenibus ardoris speciem prae buerunt et flammae: prodigio percussi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, exstinguiturque. Haec clara. Κατασθῆναι si velis, oportet liquefacta diffuxerint prius: ubi tum aratri, iugi, securis, phialae figura? WESS.

Ibid. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) ἀπαλλάττεσθαι codd. mss. teste Galeo; Valla: ambobus ab ardenti auro summotis: legisse videtur Valla, scripsisse autem Herod. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τοῦ χρυσοῦ ἀπαλλάττεσθαι: et mox, τρίτῳ δὲ, τῷ νεώτατῳ, ἐπιθόντι κατασβῆναι. VALCK. — Mihi ἀπαλλάττεσθαι ex scholio, quod parum aptum erat huic loco, natum, minimeque sollicitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Valla ἀπώσασθαι legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut τὸν χρυ-

σὸν καιόμενον intelligeret esse subiectum (quod vocamus) orationis: nempe, *aurum ardens illos submovit, repulit, absterruit; accedente vero tertio extinctum erat*. Reiskius τοὺς μὴ δὲ καιόμενον τὸν χρυσὸν ἀπόσπασθαι legendum coniecerat. S.

CAP. VI. 5. τοὺς βασιλῆας) Ingeniose Io. le Febvre corrigebat τοῦ βασιλῆος. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὲ Λευκοξάϊος γενέσθαι τούτους τῶν Σκυθῶν, οἱ Αὐχάται γένος καλῶνται: a medio fratrum ortos, οἱ Καρίαὶ τε καὶ Τράσπης καλῶνται: tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, τοῦ βασιλῆος, (Regis videlicet, cui maiores natu fratres ut digniori regiam concesserant dignitatem:) οἱ καλῶνται Παραλάται, nempe γινώσκειν τούτους τῶν Σκυθῶν, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui solet Noster. VALCK. — Vero est similis, fuisse primitus τοὺς βασιλῆους, *regios Scythas*, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colaxaë, sed ab Herculis filio *Scytha* genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc Cl. de Pauw sollertiam. WESS.

6. Σκολότους) Is. Vossius Σκολοπίτους, ob Iustini II. 4. regium iuvenem Scolopitum; Reiskius Σκότους. Iustini codices in regii iuvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui Scotos ante Christi natales memorarit, nemo est. Senecae et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἑλληνες οὐνόμασαν, non utique ob tituli Graecam originem, quae nulla: sed quod Graeci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, sagittariosque audirent dici *Scythas*, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicae originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. WESS.

CAP. VII. 6. θυσίῃσι μεγάλῃσι ἱλασκόμενοι μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος) Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicite asservabatur: curam reges impendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum eius ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quae si, uti opinor, intendit, μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, *reges a roesunt quotannis*, videlicet in suum quisque regnum. Cete-

roqui *δυοῖσιν μεγάλασι μετέρχονται* fuisset satis, uti *ἐπεὶ τί με λυγῆσι μετέρχαι* lib. VI. 69. *Hesychium* iunge in *Μετέρχομαι*. WESS. — Hanc viri docti interpretationem secutus est *Larher*. At, quo pacto propter adiectas voces *ἀνὰ πᾶν ἔτος* verbum *μετέρχονται* debeat arcessendi notione accipi, profiteor me minime percepisse. Nec apud *Hesychium* quidquam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam *Μετέρχομαι* ille non aliter interpretatur nisi, *ἱκανῶς ἱκετεύω* (ni forsan *ἱκάνω* *ἱκετεύω* scripsit:) *ἰλάσσομαι* *ἐπιμετέρχομαι*. Tenui equidem eam sententiam, quam idem *Wesselingius* in latina versione ex *Gronoviana* tenuerat, his verbis expressam, *placantesque magnis sacrificiis adeunt quotannis*: quam in sententiam *Valla* etiam: *placaturque* (id aurum maioribus hostiis, et aditur quotannis solenniter. Quid sit vero quod his subiicit *Herodotus*, de eo qui aurum illud habens obdormiverit sub *διο*, mihi haud satis liquet. Istud, *διδόσθαι* *δε* *οἱ* *διὰ τοῦτο*, non eam ob causam intelligebat *Larher*, quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter hoc ipsum periculum dari praemium illud ei, qui aurum hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub *διο* obdormisceret. S.

14 seq. τὰ δὲ κατ' ὑπερθε πρὸς βορρῇν etc.) Frustra in his corrigendis sudatur: alius *νεμόντων ὑπεροίκων*, nimis officiose: alius *τῶν ὑπερβορέων τῆς χώρας*, etsi de *Hyperboreis*, ut infra testificabitur, nihil dicerent *Scythae*. Defit nihil omnino. Nectenda sunt πρὸς βορρῇν ἄνεμον τῶν ὑπεροίκων, quemadmodum τὰ πρὸς βορρῇν τῆς ἡπείρου, aliaque lib. III. 102. Περὰ κεχυμένα explicantur infra c. 31. WESS.

CAP. VIII. [5 seq. *Γερυόνηα δὲ οἰκεῖν, ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένον, τὴν αἰ Ἕλληες λέγουσι Ἐρυθρίαν νῆσον*] Si vera ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω τ. Π. κατοικ. commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Editoribus factum. Et in κατοικημένον consentiunt quidem libri, nisi quod nonnulli *Paris*, mendose κατοικημένου. (non κατοικημένου, ut perperam in nostra *Var. Lect.* expressum) praeferunt. At parum commode haec ita posita debent videri, οἰκεῖν - - κατοικημένον, habitare - - habitantem: videndumque ne sic scripserit *Herodotus*, *Γερυόνηα δὲ οἰκεῖν ἔξω τ. Π. κατοικημένην τὴν αἰ Ἕλληες* etc. Dicunt, *Geryonem habitasse insulam illam extra Pontum sitam* etc. Quem-

Herodot. T. V. P. II.

M

admodum, ubi de urbe agitur, κατοικήται vel οἰκῆται saepe idem valet atque κείται, sita est; (veluti I. 142, 11. coll. cum vs. 10. I. 193, 11. et alibi;) sic insula extra Pontum sita perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.]

7. τοῖς ἔξω Ἑρακλ. στηλῶν) Inutile ἐν codicum voluntate induxi; feci quoque satis Bonherio et Clerico, viris praeclaris, τοῖς ἔσω corrigentibus, ad lib. II. 33. [ubi vide quae a Wess. notata sunt.] Erythiae situm longe a Gadibus et Oceano removit Hecataeus, (in Arrian. 'Αναβ. II. 16.) Soylax et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus coniecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bonherio, cuius super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. WESS. — Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 sqq. S.]

Ibid. τοῖς ἔξω ἐν Ἑρακλ. στηλ.) Equidem illud ἐν libris rio contribuerim, cuius oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quae mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Valla dederat: Gades, quae sunt extra columnas Herculis in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector vocē hanc ad his interiecit. [Nempe extra ad columnas posuit Gronov. in versione lat.] Non insulae duntaxat extra fretum Herculeum sitae, sed terra quoque continens Europae et Africae, quae hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Herculis; etiam Herodoto ἔξω Ἑρακληίων στηλῶν: quales Cynesii Celtaeque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Λιβύης χώρον τε καὶ ἀνθρώπους ἔξω Ἑρακληίων στηλῶν κατοικημένους. Insulam Κίρην ἔξω οὖσαν τῶν Ἑρακλείων στηλῶν dixerat Palaeph. π. 'Απιστ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem saepe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 35. Conf. Herod. IV. 152. Praebent id ipsum formae loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 285. et Aristid. in Aegypt. T. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γαδείρων φησι τις ἐπισκώπτων εἶναι σοὶ τὸν νοῦν; Extra orbem terrarum circumfusam Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus Ἐρυθίαν, quam Geryones scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Γηδείροις τοῖς ἔξω Ἑρακληίων στηλῶν ἐπὶ τῷ Ὀκεανῷ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cuius eximias boves Hercu es

abegerit Graecus, a Phoenicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua *Sam.* egit *Bochartus* Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34. VALCK.

12. καταλαβεῖν γὰρ αὐτὸν) Prout in versione *Valla* collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem redacta voluit. Dissidet ab huius iudicio *Herodotus*, qui centies minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui *Herodotum* triverint ista talia velle mutata. Ubi *Longino* Sect. 22. §. 1. Ὅτι βέλτερον ἐστὶν εἰπεῖν ἢ γράφειν, λέξεων ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεινημένη τάξις, καὶ οἷον εἰ χαρακτηρὴ ἐναγωνίου πάθους ἀληθέστατος, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum *Herodotea* *Phocaeensis* *Dionysii* verba e lib. VI. c. 11. Quae consuetudo scribendi more sequi debebat, ratio *Herodoto* sic saepissime reliquis praemittitur. VALCK.

CAP. IX. 5. Ἐχιδνὰν διφύεια) *Eustathius* ad *Periegesin* [vs. 310.] non nominat διφύεια, adquiescens in μίξοκαρθίνῳ Ἐχιδνᾷ: [μυγὲς ἐχιδνῆ μίξοκ. scribit *Eustath.* non ἐχιδνῆ. De accentu cf. Var. Lect.] scripti Codices mordicus istud tenent omnes, *Herodoteae* abundantiae congruens. Tale *Libanii* de *Chirone*, *Achillis* nutritore, καὶ κενταύρου σῶμα διφύεις καὶ τροφία μίξάνθρωπον καὶ τροφὴν ἐξηγριωμένην, in *Basilico* T. II. p. 108. Pertinet huc ex marmore *Farnesiano* apud *Donium* Class. I. p. 34. ΟΥΤΩ ΔΕ, Hercules, ΕΠΙ ΣΚΥΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΟΥΤΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΤΤΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΤΣ ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ. Sic scribenda, quae a *Sponio*, *Donio*, *Muratorio* mendose publicata. In plerisque utor consensu magni viri *Th. Reinesii*, *Inscript.* Cl. IV. 12. p. 349. et quod nunc conperio, *Ed. Corsini*, cuius eruditio in *Lapidem* commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ . . . aut, ut in *Blanchini* schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . . ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ pingit, non laudo. Quis docuit *Echidnae* patrem fuisse *Agathyrsum*? Latet verum regis nomen; cetera de *Echidna*, *Agathyrso* et *Scytha*, eius et *Herculis* filiis, ab *Herodoto* abesse non debuerunt. WESS.

Ibid. Ἐχιδνὰν διφύεια) Coniecturam nonnemini, [is fuerat ipse *Valckenarius*, ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1030.]

vocem διφύα proscribentis, Eustathio praetermissam ad Dionys. vs. 310. suo iure reiecit Wesseling. in Diss. Herod. pag. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus μιξοπαρίων aequè addere potuerat ad Herodotea, εἰμὴν ἐν ἄντρῳ τινὶ Ἐχιδνᾷ (cur non ἐχιδνῇ scriberetur aut Ἐχιδνῆν?) διφύα; τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλουτίων εἶναι γυναικὸς, τὰ δὲ ἔνερθεν, ὄφιος. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum διφύῃ: atque equis commissos permixtosque Centauros, Διφύῃ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν, Soph. Trach. 1110. Herodoteae memor fabulae Diodorus filio patrem supponit lib. II. 48. μυθολογοῦσι Σκυθαί γηγενῇ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρθένον, ταύτην δ' ἔχειν τὰ μὲν ἄνω μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικεῖα· τὰ δὲ κατωτέρα ἐχιδνῆς· ταύτῃ δὲ Δία μνέοντα γενῆσαι παῖδα Σκυθῇ ὀνομα. Mela II. 1. Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt. Herodotus c. 10. a Scytha Herculis filio γενέσθαι αὐτὸς τοὺς αἰεὶ βασιλῆας γινόμενους Σκυθίαν. Plus semel οἱ καλεόμενοι Βασιλῆαί Σκυθαί memorantur. VALCK. — Quod ἐχιδνῇ potius, quam ἐχιδνᾷ, scribendum Vir doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam θαλάσσαν et γίφουραν, et similia, dicere Nostrum, non θαλάσσην aut γιφύρην. S.

17. ἐπιὰν γένωνται τρέφεις) Homeri κύμα τρέφει tractans Eustath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. Τρέφεις in istis redduntur τέλειοι ἄνδρες: ipse mox Herod. interpretatur, ἐπιὰν ἀνδρωθέντας ἰδοὺ τοὺς παῖδας. Platonis est in Menex. T. II. p. 249. A. ἐπειδὴν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴσων. Bionis Eid. II. 14. ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθης. Herodoteum propius accedit Μωσῆς μέγας γινόμενος, Ep. ad Hebr. xi, 24. μέγας ὢν in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. Τρέφεις est μέγας et παχύς. Hesych.: Τροφιοῦται, παχύνεται. Τρέφειν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τροφαλῆς. γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον; scribit Aelian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV. 106. τρέφε πίονα τυρὸν. In Galeni gloss. Τρέφεις redditur εὐτροφος, παχύς: apud Hesych. εὐ τιθραμμένος. Nostro loco Τρέφεις sunt ἀνατιθραμμένοι. VALCK.

24. κατὰ τὰδε ζωννύμενον) Viri docti, quibus ζωστήρι τῷδε ὡς καταζών. blandiebatur, hoc in posterum praeferent. Non dissimile se dabit c. 76. huius Musae. Omnia hic Hercules δεικτικῶς, tum in arcu, tum balteo. Porro dedecus editorum priorum ἐντελέλμας detergi. WESS.

CAP. X. 9. τῆς ἐπιστολῆς μὲν.) Suum recipit. ἔλαγε δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρῆτου lib. VI. 50. Sophocles Aiac. 793. Πέμπι με σοὶ φέροντα τὰς γ' ἐπιστολάς Τυῆκος Φυλάσσειν. Iterum Trachin. vs. 500. ὡς λόγων τ' ἐπιστολάς φέρης. Alia consulto ob copias Stanleii ad Aeschyli Prometh. principium missa facio. WESS.

18. τὸ δὲ μῶνον μηχανήσασθαι etc.) Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, iniuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione τὸ repraesentant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his iudicium respice et mirare. Mihi Vallae Latina comoda erunt, modo μῶνον femineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. [VII. 224, 14.] putetur. Τὸ δὲ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythae F. parasse atque excogitasse. WESS. — Adverbium fuerit μόνον, non foeminei generis nomen adiectivum. Nec VII. 224, 14. μόνου, quod ibi msti dedere, foeminei generis est, sed ad τέκνου legitime refertur. S.

CAP. XI. 3. πιασθίντας) Hanc ego formam [quæ olim hic obtinuerat] si hic et alibi Codices adfirmarent, altera non mutarem: Attice quidem πιάζειν, Dorice per α scribatur et Ionice. τράπειν, στραφειν, τάμνειν, Dorica non tantum sunt, sed et Ionica. VALCK. — Damnat h. l. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. διαβάντες ποταμὸν Ἀράξεια) Araxen fluvium h. l. vix alium intelligi posse, quam eum qui aliàs nomine Rha et Wolga celebratur, in Adnot. ad I. 202. p. 202. significavi. S.]

11. ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πῆγμα εἶη, μηδὲ πρὸς πολλοὺς δέδμενον κινδυνεύειν) πῆγμα εἶη, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὐρίσκει πῆγμα οἱ εἶναι ἐλαύνειν: et VII. 12. πάγχυ εὐρισκέ οἱ οὐ πῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd. p. 488. cui πῆγμα εἶναι et δέδμενον idem. Herodoto δέδμενος est rogicans lib. IX. 110. et saepe aliàs. Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discordia, quod plurium nititur consensu, in verborum sententia haesitans. Quod si δέδμενον aut δέδμενα exsularet, nihil moraretur. Videlicet abeundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant membranae. Ergo-ne δευμένον

formandum, ut ex superiore δῆμον pendeat, aut δομένον cum Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum haec doctiores viderint. WESS. — Non videtur sollicitandum δέμενον: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a Wess. citatis et I. 207, 9. utitur Herodotus. Quando enim πρῆγμα ἴσθι sequente infinitivo significat opus et utile est hoc facere, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo πρῆγμα ἴσθι δέμενον, res indiget, res postulat, ut hoc fiat. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosa alioqui Valckenarii emendatione. S.

Ibid. μηδὲ πρὸ πολλοῦ δέμενα κινδ.) Procul dubio mendosa variis sunt coniecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάσσειν πρῆγμα εἶναι, μηδὲ πρὸς πολλοὺς οὐδὲν [invito viro docto excidisse vox οὐδὲν videtur, cui ob praecedens μηδὲ vix erat hic locus:] δέον μένοντας κινδυνεύειν, ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obicere periculo. VALCK. — Vide superiorem Adnotationem. S.

19. κακὰ ἐπίδοξα) Laurentii mala evidentia peccant. Futura sunt, quaeque expectantur. Antiphon, Ἐξαπόλογ. p. 120. ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἡ δυσπραγία. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12. WESS. — Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει) Non sane sunt mala evidentia; sed ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenirent. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quae nos subito corripunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. τὰ προσδόκιμα dicuntur et Ἐπίδοξα. Quae tanquam futura probabiliter possunt expectari, ἐπίδοξα ὄντα γενέσθαι vel γινήσθαι. Postremum pro γιγνέσθαι restituendum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γεγενῆσθαι τοιοῦτον μηδὲν, μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γενέσθαι. Antiphon, ἐπίδοξον ὄντα παθεῖν ἔτι μείζω, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Aeschines Orator

p. 77, 19. frequentat in primis *Isocrates*. Apud *Athen.* I. p. 17. b. ex *Eustathio* sic supplenda sunt *Apionis* verba: εὐέλπιν εἶναι τῷ γάμφῳ, ἐπιδόξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. [Quin potius interpretationis caussa ab *Eustathio* adiecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum.] *Herod.* I. 89. τὰδε τοι ἐξ αὐτῶν ἐπιδόξα γινέσθαι. VI. 12. πολλοὶ ἐπιδόξοι τῷτὸ τοῦτα πείσασθαι εἰσί. In Gloss. *Herod.* Ἐπιδόξος redditur προσδοκιμος: hunc etiam usum attigerunt *Ammon.* *Phryn.* *Thomas.* *VALCK.* — In καταλαμβάνει nihil hic, quod sciam, variant. libri: sed et mihi cum *Viro* docto videtur καταλαμβάνειν scripsisse *Herodotus*, ac fortasse ἐπιδόξά ἐστι καταλαμβάνειν scripserat. *S.*

24. καὶ σφειών) Praemissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφειών ἔτι δῆλός ἐστι ὁ τάφος, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit *Herodoteam*, quae facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἵνα καὶ σφειών, ubi. *VALCK.*

CAP. XII. 3. ἔστι δὲ Πορθμῆϊα Κιμμέρια) Vici nomen fuit ad *Maeotidis* ostium. *Stephan. Byz.* Πορθμία, κόμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Auctor *Peripli Ponti Euxini*, ab *Is. Vossio* vulgatus, modo Πορθμίον, modo Πορθμίτιδα κόμην, τὴν ἐν τῷ στόμῳ τῆς Μαιώτιδος λίμνης p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. *Bouherius* *Diss.* *Herodot.* c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex *Stephano* Nostrum corrigit. Πορθμῆϊα Ionibus placuerunt. Forte et χώρα *Arch.* et *Vind.* opportuna erit statio. [ubi nunc χώρα.] Idem certe *Peripli* scriptor Κιμμερίδα πόλιν, ἀπὸ Κιμμερίων βαρβαρίων κεκλημένην memoravit. *WESS.* — In *Arch.* et *Vind.* est καὶ τῷ χώρῳ: sed in nostro *Pd.* nude καὶ χώρα. *S.*

7. πόλις Ἑλλὰς οἰκίσται) Non longe absum ab οἰκῆται aut οἰκίταις, quod in *Vind.* et *Eustath.* Sollemne *Herodoto*, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀμαρτόντες τῆς ὁδοῦ [I. 9.] suspectum citra causam fuit. Spectantur, quae cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Statim [lin. 11.] ἐς τὸ si scriba *Arch.* voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in ἐς δ et ἐς οὗ conmutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. *WESS.* — Latinis nostris interserenda h. l. verba, donec *Mediam* sunt ingressi. *S.*

13. τραφέντες) Vulgata deterior est lectio *Arch.* στραφέντες: melior videretur, si qui darent *Codd.* ἐτραφέντες. *De*

recta via deflectere passim dicitur ἐκτρέπασθαι, etiam Herodoto II. 80. εἰκονεῖ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται: VI. 34. ἐκτρέπονται ἐν Ἀθηνίων: et huius imitatori Pausaniae, p. 106. ἐκτρέπιντα ἐκ τῆς ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὁδὸν τῆς εὐθείας ἐκτρέπουσιν ἐς δεξιὰ. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ἐκτρέπντες quam ἐκτραφόντες: et leniora saepius Ionum more consecatur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodoto frequentantur συλλεχθῆναι καταλεχθῆναι ἀπαλλαχθῆναι (vid. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατστραφέντων ἐπιτραφέντων θαφθῆναι ἀπαχθείς κλεφθέντων συμμιχθέντων. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 8. notata. S.

14. λεγόμενος λόγος εἴρηται) Eum in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πελοποννησίων λεγόμενον: et lib. II. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ - - λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum εἴρηται, quod adicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστὴς ὁ Κανιστροβίου) Patrem Aristae Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

2. ποίων ἔπεια) Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάσπεια καλεῖται, c. 14. Insulsi, quod condidisse credebatur ille praestigiator, poëmatis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit eiusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos huius carminis aliquot versus Longino π. Τψ. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristeia, magnus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

10. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσσῃ) Hyperboreos Aristeas pertinere aiebat ἐπὶ θαλάσσαν, [l. 5 seq.] mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septentrionale; quo nomine Herodotus aut mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. [nempe respectu Asiae minoris et Aegypti.] Quae porro νοτὴν θαλάσσαν? Nostro non aliud, quam quod aliis rubrum mare, dictis locis, ac lib. II. 158. Cimmerios vero,

etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus inpediet. Fabulator Aristeeas in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quae olim Cimmeriorum fuerint australe mare nominare? S.

CAP. XIV. 1 et seqq. Καὶ ὅθεν μὲν ἦν Ἀριστείας etc.) Hinc orsus quae sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; qualia sunt vs. 14. et 21. τῷ Νικῷ: [l. 7. et 13. At vide Nostrum IX. 22 extr. et 23, 4, 6. et 8.] (mendosum ἀγγελλέοντα Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) vs. 16. τῆνός: [l. 8.] et ἀμφισβασίας, et vs. 20. ἀμφισβασίην: [l. 9. et 12.] tum vs. 28. [c. xv. 1.] τὰς δὲ οἶδα, pro τὰς. Porro vs. 34. [xv. 6.] ἐς τὴν χώραν, quod praebet etiam mstus: et vs. 40. [xv. 11.] καὶ τὸν μὲν, εἰπόντα ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristeeas Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. vs. 724 - 735. et ex Origene repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Aeneas Gazaes in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristeeas, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quaedam ex historia Graeca recentiori producit exempla, quaeque alibi non temere reperias, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex msto Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Ioann. xi, 39., prodidit, occasione venustae Platonis de Ere Pamphylio fabulae narratae p. 614. cuius similem de Thespasio Solensi dabit Plutarch. T. II. pag. 563. De Mare quodam fabulabantur, ὅτι τρεῖς ἀποθανόντων ἀνεβίω τρεῖς, Aelian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.

2. ὁ ταῦτα εἶπας, εἴρηται) Manuscriptorum ὁ ταῦτα ποιήσας, εἴρηκα, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. ἐν τοῖς ἔπεισι ποίων Aristeeas. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WESS. — Paulo ante, ποίων ἔπεια dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἴρηται dixerit; facile credas, variandi causa h. l. εἴρηκα ei placuisse. S.

9. ἐς ἀμφισβασίας) Error calami [in ms. Med.] ἀφισβασίας dedit. Suidae si fides, ἀγχισβασίην et ἀγχισβασίην Iones

dixerunt, inque illis *Heracitus*. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λόγων ἀμφισβασίῃ lib. VIII. 81., et ἀμφισβασίων lib. IX. 73., unde auctoritas *Origenis*, quod enotatum, ἀμφισβασίῃ. Placuit [L. 10.] ἐξ Ἀρτακίης πόλιος. *Apollon. Rhod.* I. 957. κρήν ὑπ' Ἀρτακίῃ, ubi Schol. [At ibi Ἀρτακίῃ est gentile adiectivum.] Ceterum *Tzetzes* Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiavit, *Aristeam* ex *Herodoto* εἰς χαλκυῖον deducens; tum Κλίσας δ' εὐθέως ὁ χαλκὺς ἐκείνῳ τὸ χαλκυῖον. Stabit, ubi κναφεὺς et κναφεῖον scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

CAP. XV. 3. καὶ τριηκοσίῃσι) Non dicit, ad suum aevum tot abiisse annos: nam stolide *Tzetzes* 'Εφ' Ἡρόδοτου γίγνῃ καὶ πάλιν ἀνθάνῃ, acsi eius tempore *Aristeas*, evolutis illis annis, adparuisset. Multa *G. Io. Vossius* de *Aristeae* coniecta in *Olymp.* L. aetate, quae his adversantur. Sive enim maiorem, seu minorem ex mssorum dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam Olympiadem. *Strabo*, *Tatianus*, *Eustathius*, quos *Meursius*, *Fabricius*, viri Cl., excitarunt, Homero priorem et praeceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente. Iunge *H. Dodwelli* Diss. III. de Cycl. p. 130. disputationem. WESS.

18. παρ' αὐτῷ τῷ ἀγάλματι) Iuxta aram, τῷ βωμῷ, (cuius solius antea mentio, statuæ nulla,) *Valla*. Verum *Laurentio* schedæ reluctanter cunctae, suo Marte aram ex praemissis formanti. Videntur *Metapontini* *Aristeae* statuam et aliam *Apollini* cum ara dedicasse: huc *Arch. περίξ αὐτῶν*, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. *Lauros* autem, aram et imagines circumstantes, ex aere fuisse, *Athenaci* indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS. — Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

18 et seq. περίξ δὲ αὐτῶν) In Codicibus inventum praestat, περίξ δὲ αὐτῶν δάφνας ἱστᾶσι: quia nempe *Herodoteum* est. IV. 79. τὴν περίξ λευκοῦ λίθου Σφίγγος -- ἱστᾶσαν: rursus τὴν περίξ c. 52. porro c. 180. περίξ τὴν Τριτανίδα λίμνην οἰκίουνσι: c. 152. περίξ αὐτὸ pro αὐτοῦ recte dedit *Gron.* III. 158. περίξ τὸ τεῖχος, quod alibi dicit κύκλῳ τοῦ τεῖχος. VALCK. — Recte laudatur περίξ: et plerumque quidem cum quarto casu praepositionem hanc construit *Noster*, ut in exemplis

a Valck. prolatis, quibus item unum aut alterum adici poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152, 17. et II. 91, 6. praeferunt plerique codices, verum etiam I. 179, 13. ad unum omnes in περί τοῦ τείχεος consentiunt. Nec tamen opus fuerit, ut cum Wess. περί αὐτῶν h. l. vulgato αὐτὸν praeferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστίαν ἀνδριάντα referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. οὐδεὶς οἶδε ἀτρεκέως ὅ τι τὸ etc.) Item schedae τῷ ἀτρεκέως intentant, satis ceteroqui frequentato: quod offerunt, redibit lib. V. 9. lure quoque ὧς, cui suus olim locus post ἀτρεκέως, in exilium agunt. Aldinum porro et scriptorum quorundam οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης, [l. 4.] Celeb. Gronovius non male explicuit ratumque voluit, [nempe intelligens, οὐδενὸς αὐτόπτιω εἰδέναι πυθέσθαι.] oblitus οὐδὲ γὰρ οὐδὲ virtutem addere orationi: Lucianus Q. Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνοι χρωσόν: tum Nigrin. c. 6. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι δέμης: ubi Hemsterh. plura. WESS.

4. οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ) Ista lectio Medicea nullo se pacto poterit tueri: quae ante obtinebat, nihil habet illa quod Herodoti lectorem offendere debuisset, quem scripsisse putato: οὐδενὸς γὰρ δὴ, αὐτόπτιω εἰδέναι φασμένου, δύναμαι πυθέσθαι οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης, (τοῦ πέρι (sic Arch.) ὀλίγω πρότερον τούτων μνήμην ἰπομύμην,) οὐδὲ οὗτος προσωτέρω Ἰσηδόμων - ἔφησι ἀπικέσθαι. Quorum primum his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδενὸς αὐτόπτιω γενομένου δύναμαι ἀκούσαι. Herodoti miror Editorem offensum eadem negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης: ad quae cum parenthesi quaedam interiecisset, suo more posuit iterum οὐδὲ οὗτος etc. Homero frequentatum illud οὐδὲ γὰρ οὐδὲ auferri non debuerat τῷ Ὀμηρικωτάτῳ. In Platonis legitur Soph. p. 251. E. μηδὲν μηδὲν (μηδὲ) μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδὲν: in Theact. pag. 180. A. περαινὶς οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν. VALCK.

9. ἀκοῇ ἐκίεσθαι) Perperam vox prior proscribitur; quam si noluisset, ὅσον ἡμεῖς ἱστορεῦντες ἐπὶ μακρότατον αἰὼς τ' ἐγενόμεθα ἐκίεσθαι scripisset sine dubio, ut cap. 192. et II. 33. Quid multa? Ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι ἐπὶ μακρότατον ἐκίεσθαι ἀκοῇ posuit ipse lib. I. c. 171. WESS.

CAP. XVII. 5. Ἀλαζώνες καλῶνται) Praecipue

Stephani Byz. monitum et Codices cap. 52. amplector. Sic in Ἀλαζῶν Ethnographus, ὀξύνεται διὰ τὸ ἐπιθιτικὸν καὶ φυλάττει τὸ ω πρὸς ἀντιδιαστολήν. Ex Homero Iliad. β'. 856. sumserunt Ἀλαζῶνας librarii, quibus comoda in Poëta sedes, non hic. Multa Strabo XII. pag. 827., [p. 550. v. ed. Cas.] primo adspectu Vallae et Arch. favens, sed re curatius introspecta minime. Verba ibi haerent in mendo, lenissima Holstenii ad Stephanum medicina sanitati reddita. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus, ubi in fine pro ἀλαζῶν, ἀλαζῶνες, scriptum oportebat ἀλαζῶν, ἀλαζῖνος: nempe sic scribitur declinaturque appellativum nomen; a quo ut distinguatur proprium populi nomen, non modo ω in obliquis casibus hoc retinet, sed et accentum retrahit, ut fere fit in propriis nominibus quae eandem cum appellativis formam habent. Cuius moris memor quisquis vulgatam apud Stephanum Byz. scripturam curatius expenderit, mecum puto fatebitur, non Ἀλαζῶν, sed Ἀλαζών, nec ὀξύνεται, sed παροξύνεται scripsisse Ethnographum. S.

7. κρόμμυα καὶ σκόροδα) Iungunt Alexandrini Interp. τὰ κρόμμυα καὶ τὰ σκόροδα Numer. xi, 5. In Geoponicis lib. XII. 30. crebra τὰ σκόροδα, etiam apud alios Graeciae lagentis scriptores in *Du Cangii* Glossario. Quod nunc cernitur, Herodoti et veterum est: cf. lib. II. 125. WESS.

11. τὸ πρὸς βορῆν ἀνεμον, ἔρημος etc.) Nullus dubitavi ita ex scriptoris adsuetudine refingere et hic et deinceps. Ecce tibi ex cap. 20. Μεταρχαίων δὲ τὸ κατύπερθε -- ἔρημος ἐστὶ ἀνθρώπων: et cap. 185. τὸ πρὸς νότον -- ἔρημος -- καὶ ἀξυλός ἐστι χώρα: tum c. 191. τὸ πρὸς ἰσπέρης ὀρεινὴ τε κάρτα καὶ δασέα καὶ θηριώδης. Pauca haec de multis. [cf. c. 18, 6. et 8.] Consentit de Neurorum situ Scymnus Chius, optime adiutus ab *Is. Vossio* ad Peripl. Pont. Euxin. p. 135. edit. Gronov. WESS. — De accentu vocis ἔρημος dictum in *Var. Lect.* h. l. et ad I. 117, 18. alibique. Ante Reizium recte Portus monuerat, ex veterum Atticorum Ionumque more ἔρημος, ὁμοῖος, ἰσοῖμος, hoc tono scribi: conf. Koen et quos ille laudat ad Gregor. de Dialect. pag. 21. nuperae editionis: et sic optimi quique msssti, atque in posterioribus Herodoti Musis etiam ed. Wess. cum aliis, v. gr. VIII. 51, 6. IX. 58, 2. et 5. Est autem ἔρημος ex Nostri usu non mi-

nus foeminini quam masculini generis; qua ratione etiā τὴν ἱρῆμιν dicit c. 18, 10. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρῶτον μὲν ἡ Ἰταλίη] De hac *Hylaea* (quasi dicas *Sylvestri Scythia*) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνθρώποι οἰκίουσιν Σκύθαι) Causae nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἄνθρωποι Σκύθαι γεωργοί. Ut correctionem meam minus etiam peritis adprobem, ponam primum in *Philostrato* vulgata de Vit. Apollon. VII. c. 2. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κότυν ἀποκτείναντες τὸν Θρᾷκα, ἀνθρώπιον μὲν ἦσθην ἄμφω. Corrigendum absque ulla dubitatione Αἰνίω μὲν ἦσθην ἄμφω: erant quidem ambo *Aenii*, sive ex urbe *Aeno* orti: librarii crediderunt esse vocem ἀνθρώπιον in ἄνω usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco *Herodoti* peperit errorem ratio: ἄνω in ἄνω transmutandum arbitror atque adeo legendum ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκίουσιν Σκύθαι Γεωργοί: abhinc longius a mari remoti *Scythae* habitant *Georgi*. Proxime praecedunt, διαβάλλοντες τὸν Βορρσθίνα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ἰταλίη: commode succedunt emendata, ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκίουσιν Σκύθαι Γεωργοί. Sic loqui solet: II. 7. ὁδὸς ἐς τὴν Ἡλιούπολιν ἀπὸ θαλάσσης ἄνω ἰόντι: cap. 155. ἀναπλέοντι ἀπὸ θαλάσσης ἄνω. Ad istam rationem ἡ ἄνω Ἀσία et ἡ κάτω memorantur; *Herodoto* τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ ἄνω αὐτῆς. Mari vicini. οἱ κάτω, et οἰκεῖν κάτω dicuntur; ἄνω οἰκεῖν et οἱ ἄνω, qui a mari sunt remotiores: eiusdem gentis atque urbis distinguuntur οἱ ἄνω et οἱ κάτω. Similia quaevis ad istam rationem sunt intelligenda: *Thucyd.* II. 83. οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Ἀκαρναῖες: cap. 98. τὴν ἄνω Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινος πορευθεὶς ἄνω: VIII. 5. *Dario* στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω: II. 100. ἀπὸ τῶν ἄνω ξυμμάχων. Distinguit *Diodorus* Sic. τὰς παραθαλαττίους πόλεις, τὴν μεσόγειον, et τοὺς ἄνω τόπους, XX. 59. πόλεις τὰς ἄνω et πλησίον θαλάσσης opponit *Xenophon.* *Kyr. Παιδ.* VII. p. 106, 28. et alibi: *Philostrato* memoratur Vit. Apoll. V. 24. ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἴγυπτος ἡ ἄνω. *Smyrnaei* οἱ ἄνω et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de Vit. *Sophist.* pag. 531. Praeter alios pagus fuit Attices eiusdem nominis duplex, teste *Harpocr.* Λαμπυραὶ, αἱ μὲν παράλαι, αἱ δὲ καθύπερθε: illinc ortus quis in *Aristophanis* *Amphiarao* Λαμπυρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω. *Herodotea* propius accedit finis libri

quinti *Pausaniae*: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σάτην πέλοι: contrarium κάτω οἰκῶν praebet *Thucyd.* I. 7. ὅσοι ὄντες οὐ θαλάσσεια κάτω φέρον: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνγκισμέναι εἰσὶ, non debebat tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀνοικίσθαι εἰς τὸν Δαφνεύττα, VIII. 31. et *Aristoph.* Pace vs. 206. In *Pausan.* X. pag. 838. scripserim: ἀνοικίσαντο εἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ οὗτοι τῆς νήσου. VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe *Scythas agricolas*: idque decepit librarios qui ἄνθρωποι ex ἄνω fecerunt. Quae in *Periplo Ponti Euxini*, ad quem in *Var. Lect.* provocavi, leguntur, ea ex *Scymni Chii* senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in *Scymni Fragmento*, quod ad calcem *Notarum L. Holstenii* in *Stephanum Byz.* editum est, et in *Hudsoni Geogr. Minor.* Vol. II. repetitum; sunt autem huiusmodi, pag. 49. ed. Huda. pag. 378. apud *Holstenium*:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βορυσθῆνη
τοὺς τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας
εἶναι δὲ Γεωργούς ἐχόμενους τούτων ἄνω.

Et haec quidem ex *Ephoro* refert *Scymnus*: esse autem ex *Herodoteo* fonte hausta adparet. Ὑβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum *Is. Vossio*, ad *Peripl.* pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας. S.

3. οἰκόντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι) Male masti ὑπὸ τῷ Ὑπάνι. Posita urbs πρὸς τῷ Ὑπάνι fuit in *Dionis Chrys.* Borysth. p. 437. et apud *Scymnum*; [p. 376. apud *Holst.* p. 46. ed. Huds.] prave quoque cap. 53. huius Musae. WESS. — Recte ἐπὶ *Ald.* et edd. omnes cum plerisque mastis. S.

[8 seq. πλόον -- ἡμερῶν ἑνδεκα) ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλόον ait cap. 53, 20. S.]

9. ἥδη κατόπιρθε τούτων ἔρημός ἐστι) Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἥδη δὴ scriberetur. Talem suo tempore *Scymnus* consideravit, talem schedae. WESS. — In contextu sic edidit *Wess.* ἥδη δὲ κατόπιρθε τούτων ἔρημός ἐστι, et sic etiam posteriores editores.

Antea edebatur ἥδε δι' κατ' ἑκαστὸν τούτων ἡ ἱερὴ ἰστί, et sic ms. F. nisi quod ἱερὴ hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulae ἥδη commodior locus est l. 12. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99, 7. Quando ἥδε δὴ se malle Wess. significavit, puto ἡ δὴ δὴ voluerat. Scythius continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἔπειτα πάλιν ἱερὸν ἐπὶ πολὺν τόπον. S.

10. Ἀνδροφάγῳ) De *Androphagis* cap. 106. uberiora. Adde observata his de locis Th. S. Bayero Comment. Acad. Petrop. T. XI. p. 337. WESS.

CAP. XX. 2. τὰ καλούμενα Βασιλῆϊά ἰστί) Sic regionem Scythiarum regiorum, βασιλῆϊων, adpellat; nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. WESS. — Conf. c. 6, 5. ibique notata. S.

7. Μαίητιδος) Nomen paludis Maeotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravum urgent institutum, iam c. 3. inceptum. Recte Μαίητις, l. 104., et hac Musa creberrime. Dabunt mssti τῆς Ἰσθμιαίδος, quae aliis Ἰσθμιαίδος, lib. VIII. 23. Statim [l. 8. pro τὰ δι' αὐτῶν.] Cl. Reiskius τὰ δι' αὐτῶν, h. e. τινίς. WESS.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαξίων) Hesychio haec erant ob oculos, λαξίων, λῆξιων, κληρώσιων. Suidae λαξίν, [λαξίν hoc accentu scribunt Suidae editt. vett.] μίξιν, μερισμόν, virtuosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λῆξιν scripserat Criticus. [non μίξιν.] Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., Laxios Vallae lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et Laxios tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesaurο suo addit Abr. Ortelius. Nolle Bayerus, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo Lazios, gentem Scythicam, in adpellativum converterit nomen. Nimmium indulsit suspicaci ingenio. Lazos seu Lazios senior novit aetas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta eius Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem [l. 6.] schedarum iussu ὑπερκεῖται δὲ τοῦ τέων. Postulabat sermonis indoles, qua c. 13. Ἰσθηδόνων ὑπερκεῖται Ἀριμάσπους: et cap. 37. τοῦ

τέων δ' ὑπερσείους -- Μῆδοι. WESS. — De scriptura penacuta λαξίη (l. 6.) vide *Var. Lect.* et conf. IV. 114, 217 S.

[6. Βουδῖνοι) De *Budinis* conf. e. 108. et 123. S.]

CAP. XXII. 4. Θυσσαγέται) Ut hic, sic infra c. 123. atque hinc *Stephanus Byz.* VALCK.

7. Ἰύρκαι) In his equidem similibusque obscurioribus iudicium sequeretur *Pintiani*, ex *Herodoto Melam* corrigentis l. c. 19, 140. *Thyssagetae* Iurca eque vastas sylvas occupant alunturque venando; ζῶνσι ἀπὸ θήρης, *Herod.* Pro sua pietate bonus *A. Schottus* hinc quoque *Tarcas* expulsos esse laetabatur. Non alibi fortasse *Ἰύρκαι* nisi cum *Thyssagetais* etiam *Plinio* memorantur *Hist. Nat.* VI. c. 7. VALCK.

[8. λοχῆ, scil. ὁ θηρῶν: adsumendus nominativus participii ex precedente nomine θήρης. conf. ad l. 132, 5. et II. 47, 16. S.]

14. τὸ πρὸς τὴν ἡῶ τετραμμένον) Scholion veram possum dedit vocem. Fuit olim πρὸς τὴν ἡῶ ἀποκλίναντι, uti paullo antea ἀποκλίναντι μᾶλλον πρὸς ἀπηλιώτην ἀνέμων, et statim διαβιβόντι δὲ καὶ --- εἰκίονσι. Atque hoc manuscripti profitentur, qui, si τὸ erasisset etiam, me ad restitutionem adegissent. [Si impediret τὸ, posset ex ms. F. τῷ adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De ἀποκλίνοντι, quod nos praetulimus, dictum in *Var. Lect.*] In praecedentibus [l. 12.] ἀσύνδετον non laudo: melius καὶ ἐπιβάς schedarum. WESS. — Nec tamen coniunctivam adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 5. τῆς τρηχέως χῶρον πολλόν) Offendunt ad πολλόν τῆς χῶρης, substituto πολλήν. [Scilicet quum olim legeretur τῆς τρηχέως χῶρης πολλόν, adnotaverat *Reiskius*: „πολλήν amant Attici dicere: nescio tamen an sic scripserit *Herodotus*,“] Codices iustius: [quos secutus est *Wess.*] tum quoque ἐκ γενεῆς. [quod et ipsum ex *Arch.* et *Vind.* recepit *Wess.* consentientibus puto nostris *Pa. Pc. Pd.*] S. *Ioannis* *Euang.* cap. ix, 1. τυφλὸν ἐκ γενεῆς non nescio, neque ἐκ γενεῆς κωφὸν *Sexti Empirici* lib. XI. p. 733., nedum *Hesiodi* *Theog.* vs. 271. Nostri diversior ratio, qua huius *Musae* [immo *Musae* III.] cap. 33. καὶ γὰρ τίνα ἐκ γενεῆς νοῦσον μεν. λέγεται ἔχειν. De calvis istis [Φαλακροῖς, *lin.* 6.] et caussa calvitii *Zenobius* *Cent.* V. 25. εἰσὶ δὲ Φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος, οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ

αι γυναῖκες αὐτῶν ex scripto ; [vide ibi Andr. Schotti Adnot.] quod, absurdum minime, unde acceperit, non vacat quaerere. WESS.

6. Φαλακροὶ ἐκ γυνεῶς) Et feminis et maribus nuda sunt capita, Mela l. 19 extr. de iisdem Argippaeis : verum adeoque quod scribit Plinius Hist. Nat. VI. c. 13. capillus iuxta femininis virisque in probro existimatur : a duce suo secedentem Solinum reprehendit Salmas. p. 209. De Myconiis quid tradiderint veteres, e Stephano notum in voc. Μύκωνος. Quae de hac gente praeterea dedit Mela, derivavit omnia ex Herodoto : His iustissimi mores ; nemora pro domibus ; alimenta baccae : -- sacri itaque habentur ; adeoque ipsos nemo de tam feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo sit : postrema de his paene conversa : [l. 21 seqq.] τοὺς οὐδεὶς ἀδικεῖ ἀνθρώπων ἱσοὶ γὰρ λέγονται εἶναι. -- ὃς δὲ ἀν κη- ταφύγῃ ἐς τοὺς, ὅπ' οὐδενὸς ἀδικεῖται. Eadem Plinius expressit. Sacris autem his inviolatisque sive Scythis, seu Scytharum vicinis, iustitiae cultoribus atque humanitatis, eximie congruunt quae in laudem Scytharum occasione loci Homerei prodidit Strabo VII. pag. 455. B. p. 460. D. [p. 296. D. et 300. D. ed. Cas.] quaeque habet Iustinus II. 2. Continentia illis morum quoque iustitiam edidit, nihil alienum concupiscentibus. --- Plus in illis proficit vitiorum ignorantio, quam in his (Graecis) cognitio virtutis. VALCK.

[10. ποντικὸν μὲν οὖνομα τῷ δένδρῳ) Si corylum intelligit, cuius fructus avellana sylvestris veteribus vulgo nux Pontica dicebatur ; mireris quid sit quod succum e fructu expressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit vero quod Manneri, Vir doctus, Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. pag. 110. quaerat, arbor-ne Pontica intelligi cedrus Siberica debeat, ipse viderit. Idem, paullo ante, γένεια μεγάλα, ingentia membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inventum. γένειον Noster VI. 117, 12. barbam dixit : at h. l. recte mentum vulgo interpretantur. S.]

12. τοῦτο ἔπειν γένηται πέπον) Planissima lectio Casauboni, τοῦτον, ἔπειν γένηται πέπον, σακκεύουσι foret, si membranae addicerent. At, saepe sequius genus Herodotum amplecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16. WESS. — Casauboni Animadversionem habes T. II. nostrae ed. Athenaci, p. 386. In vulgato autem τοῦτο, et in Herodot. T. V. P. II.

πίλον, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

13. σακκίουςι) σακκίουςι Suidae offertur etiam ab Aelio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. [p. 914, 11. ed. Bas.] estque ex priscorum more, quo σάκος et σακύνιον praeferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακκύνιον tamen, uti Codices, Glossator San-Germanensis. De suspitione defectus, quam vir doctus in *Miscell. Lipsiens.* movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάδας [lin. 16.] reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico Herodoteo, cuius L. Küsterus inmemor sincera Grammatici incrustavit. WESS.

Ibid. σακκίουςι ιματίοιςι) Tentare non ausim. ἡθάνιους venerat alicui in mentem. Sicut ἡθμόν, ἡθάνιον inter pocula quoque recenset Athen. Secundum *Etymologum* erat Ἡθμός καὶ Ἡθάνιον, ἰργαλῖον διατετρημένον πολλαῖς ὀπαῖς, δι' οὗ τὸ ὕψος εἰσάγει διακρίναι τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνῶ ponendum, ἐν Ἐργων ἁ, operum libro primo. Haec respiciens Suidas habet: Σακκύνουςι, τὸ ὀλίγουςι, παρ' Ἡρόδοτον: περὶ οὐρανῶ. Ex Aelio Dionysio praebet eandem scriptionem Eustath. in Ἰλ. v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκος, derivante Σακύνιον Herodoti. Σακύνιον et σακίζιον veteres, recentiores dixisse videntur σακκύνιον et σακκίζιον, saccare: vid. Salmas. in *Solin.* pag. 209. A. quique explicat vicina *Cassaub.* in *Athen.* II. cap. 16. VALCK. — Miratus sum *Heerenium* Virum doctissimum, σακκίουςι ιματίοιςι interpretantem in saccos infundunt, in *Ideen* etc. T. I. pag. 900. S.

16. παλάδας) Ad hunc modum eximenda voci litera est superflua. Παλάδας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐκ τρυγῶς πλάσματα. Quae sic massae vulgo dicerentur docuit *Wesseling.* ad *Diodori* T. II. pag. 212. [ad lib. XVII. c. 67.] VALCK.

20. πῖλον στεγνῶ λευκῶ) Pro pileo, tegmen mallem coactile ex lana, quemadmodum c. 73. *Erotianus*, Πίλοι καλοῦνται παρὰ Λάκωνι τὰ συνεπλάσματα σκιάς χάριν πεποιημένα. Explicuit, monente *Foesio*, Hippocratea de tegumento curruum Scythicorum, αὗται δὲ πῖλοις περιπεφραγμέναι, συνίτι sunt coactilibus ex lana, *Lib. de Aëre*, Aq. p. 291. [sect. 93. ed. *Coray*, quem ad locum vide docti Editoris notata.]

Additur continuo [apud Hippocr.] *currus fabrefactos ὥσπερ εἰκήματα* esse, et ταῦτα δὲ καὶ στενὰ πρὸς ὕδαρ, καὶ πρὸς χιόνα καὶ τὰ πνεύματα: in Latinis, ipsique in angustum coarctati adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum iniurias; quae rei non conveniunt. Στενὰ doctissimos homines in errorem induerunt: στεγνά, firma contra eas iniurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici Plutum. [p. 369.] WESS. — Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Coray. S.

24. τὰς διαφορὰς διαίροντες) Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Ionicum διαίροντες in usitatius illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαίρων, Poluci VIII. 8. διαίρειν τὰ ἀμφίλογα dicitur Xenophonti p. 538, 26. et Aristoph. Ran. vs. 1132. VALCK.

25. κατὰ Φεύγων καταφύγη) Optime hoc suam in sedem, modo iniquior afuisset criminatio, restitutum. Th. Galeus vere Φεύγων ex Arch. enotavit, neque id futile prorsus. Homer. Ἰλ. ξ'. 81. δὲ Φεύγων προφύγη κακόν. Herodotus V. 95. αὐτὸς μὲν Φεύγων ἐκφεύγει. WESS. — Vera videtur lectio Arch. δὲ ἀνὰ Φεύγων καταφύγη etc. Plinius Hist. Nat. VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque, --- nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

26. Ἀργιππαῖοι) Gentis nomen examinavit Salmasius ad Solin. pag. 147., attigerunt alii ap. Gronovium. Schedae Arch. et Vind. vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργίμπεσι in Zenobii Cent. V. 25., quem non extrico. WESS. — Ἀργιμπαῖοι scribendum existimasse Salmasium in Plinianis pag. 209. memoravit h. l. Gronovius: et „Ante eum (inquit) „Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fato pag. 64. ex „Mela, Arimphaei; prout etiam agnovit Grotius ad Mar„cian. Capellam p. 214. --- Sed unus omnia Mediceus.“ — qui nempe cum edd. et aliis mssis in Ἀργιππαῖοι consentit. Calmucas, quos hodie vocamus, cum Heerenio (Ideen T. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὴ περιφάνεια τῆς χώρας non prospectus est regionis, [ut habet Gron. cum Valla;] sed certa eius notitia. Quo usu Isaeus Or. de Apollodori Haered. pag. 66. [ed. Reisk. pag. 167.] WESS. — Eodem fere pertinet ille usus huius vocabuli, cuius plura exempla in Lexico

Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodē referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpres est: *Μέχρι μὲν δὴ τούτων*, ait initio cap. seq., *γινώσκεται*, nempe *ἡ χώρα*. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 4. καὶ οὐδὲς σφεα ὑπερβαίνει) Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, [*σφας* scribentium, quod arripuit Gron.] dignus contemptu. Stolidior earundem audacia [l. 6.] contra *αἰγίποδας ἄνδρας*. Nihil prosunt Cyrenaei *τετραπποβάται* lib. V. 77., multoque minus equi *ἱπποβάται* Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et cur sibi οὐ πιστὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; [capricornos intelligunt viri docti:] ea enim novandi videtur causa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturae, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. [p. 43. ed. Cas.] WESS. — Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque caprae conscendunt. S.

CAP. XXVI. 7. τὴν δὲ κεφαλὴν etc.) Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. E. ista scribens: *δαμασιώτην γε ἔτι ὅτι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἑαυτῶν κρανίων περυσσάμενων, καὶ ταῦτα καθορᾷσι, τὴν ἑαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες*. Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythae tanquam peculis; sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltē; Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant, et velut *ἀγάλματα* venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re Davisius egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκπέμασι χρυσέων, VII. p. 458. A. et pag. 460. B. [pag. 238 extr. et 300. B. ed. Cas.] Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) praecisum ovantes templo --- intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, oalvam auro caelavere: idque sacrum vās iis erat, quo solennibus libarent; poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

8. ἐκκαθήσαντες καταχρυσόυσιν) Per incommodum ἀποχρυσόειν inaurandi significatione. Iunxit Artemidorus Onir.

lib. I. 52. ἢ ἀπαργυρωθῇ καὶ ἀποχρυσωθῇ de servo, qui aere venditur. Verum mæsti præstant. Tale lib. II. 130. καὶ ἔπειτα καταχρυσώσαντά μιν ταύτην. Gemina in re in Fragm. Pythagor. p. 713. τὸ δ' ὅστιον χρυσώσας καὶ ἀργυρώσας, πίνει ἐξ αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἔσθην δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χρᾶται ποτηρίῳ: ubi in scriptis καταχρυσώσας. Mela Herodotea de Issedonibus [quos Essedonas ille nominat, II. 1.] ad hunc modum: capita ubi fabre expolivere, auro vincta pro poculis gerunt; ἀγάλμα, ut apud Homerum et alios, supellectilem intelligens, haud profecto inficete: ἄτι ἀγάλματι χρίωνται tale postulat. Is. Vossius aliter ad Pomponium. Τὰ γενέσια [lin. 11.] Glossæ San-German. non neglexerunt, optime declarata ab Ammonio. Non sunt natalitia, quæ in Vallæ Latinis erant. WESS. — Ammonius de Vocum Differentia, p. 34 seq. Τὰ μὲν γενέσια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώων. --- Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθηκότεων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρα τιτελεύτημα. S. CAP. XXVII. [3. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III. 116. S.]

5 seq. Σκυθιστὶ Ἀριμασπὺς etc.) Proxime sequentiā, Ἀριμα γὰρ ἐν, primus, opinor, sic corrigenda censuit Io. Hartungus Thes. Crit. T. II. p. 636. Ἀρι μὲν γὰρ ἐν (1. τὸ ἐν) καλέουσι Σκύθαι, Μασπὸς δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse videtur in suis Codd., quos habuit plures, Eustathius: vid. ad Dionys. Perieg. vs. 31. Idem ferme probavit G. Sopingius ad Hesych. in Ἀριμάπυς: ubi docta prostat adnotatio Cl. nostri Albertii. De Arimaspiis quæ huc spectent e Tzetze dedit et Gellio Stanleius ad Aeschylī Prom. vs. 803., memorantis τὸν μουνῶπα στρεχτὸν Ἀριμασπὸν ἰπποβάμονα. Cyclopes unooculi μονῶπες dicuntur, μονόμματοι, et μονόγληνοι. In Reges Macedoniae, Philippum Amyntae, et Antigonom, qui fuerunt ἐπερόφθαλμοι, frigida leguntur hic illic atque insulsa Graeculorum dicteria; hoc in Philippum Aristidis apud Philostratum de Vit. Soph. pag. 584., quo τοὺς Ἀριμασπὺς (τοὺς μονομμάτους) ἔφη ξυγγενεῖς εἶναι τοῦ Φιλίππου. VAL. CK.

6. Ἀριμα γὰρ ἐν καλέουσι Σκύθαι etc.) Eustath. in Dionys. Arimaspos ex Herodoto et causam nominis explicans, ἀρι μὲν γὰρ τὸ ἐν Σκυθιστὶ, μασπὸς δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec multum diversa Schol. in Aeschylī Prometh. vs. 804. Quæ quidem hoc fonte si fluxerant, turbidus admodum erit, E. mens Io. Hartungi Decur. I. c. 2. pag. 636., Herodotea

ex Eustathio reformantis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante Io. Georg. Wachtero, in reliquiis Scythici sermonis, *Spu* oculus, *arim* unus. Abit ergo in spongiam Eustathii, unde unde arcessita, origination. Vide docti Viri Praefat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. Alberti ad Hesych. Ἀριμάπου. [quorum tamen doctissimorum virorum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.] WESS.

CAP. XXVIII. 5. ἡ δὲ Θάλασσα πῆγνυται etc.) Genunium his infregit Taurus Philosophus apud A. Gellium XVII. 8. Tametsi, inquit, Herodotus historiarum scriptor, contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem, scribit, mare Bosporicum, quod et Cimmericum appellatur, etc. Nihil enim, quantumvis Gellii simia Macrobius, paria, criminosis atque alicnius. Philosopho, si non habuit perspecta quae sub extimo Septemtrione homines experiuntur, Virgiliana recordari consultum fuerat, Georgic. III. 360., Senecae Herc. Fur. vs. 556. quaeque Strabo lib. VII. p. 472. [pag. 307. ed. Cas.] Statim [lin. 8.] πέρην ἐς τοὺς Σινδοὺς non fallace coniectura L. Holstenius ad Σινδοὺς Stephani. Indi longe hinc disparati, vicini vero et trans Bosporum Sindi. Scriptionis peccatum est: posterior articuli littera deglutiit sequentem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice Σινδικῆς c. 86., et ἐς Κῶλον loco ἐς Σκῶλον lib. IX. 15. Contra huius Musae c. 33. τοὺς Σούρους Arch., ubi τοὺς οὐρούς oportuerat. Habet, quae huc pertinent, iusto circumspectior, Vir Cl. Freretius, Comment. Acad. Inscript. T. VI. p. 363. Ego, re extra dubium posita, restitui. WESS.

5. ἡ δὲ Θάλασσα πῆγνυται) Graecis hoc videbatur incredibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium, τὴν ἔσω Θάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare esse incongelabile. Philosophus itaque Taurus, Gellii Noct. Att. XVII. 8. Herodotus, inquit, historiarum scriptor contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem scripsit, mare Bosporicum, quod et Cimmericum appellat, earumque partium mare omne, quod Scythicum dicitur, id getu constringi et consistere. Sic exhibet Gelliana Macrobius Saturn. VII. c. 12. pag. 621. quae his ille subdit, e Plutarcho suspicor transumpta. Praeter flumina, Maeotin, et Bosporum, et Ponti

partem, *brumali rigore durare recte statuit et Mela I. c. 19.* Ubi Herodotea dat *Eustath. in Dionys. vs. 669.* hinc scribendum *πῆλὸν οὐ ποιήσεις.* Lectorum his *ἀπιστία* *Diodorus Sic.* occurrit lib. III. cap. 34. conf. V. 25. ubi Gallorum gelu durata flumina *καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκευοφόρων καὶ ἀμάξων γεμουσῶν ἀσφαλῶς περαιούνται*: quae sicut et priora forsitan apta videbuntur adfirmando verbo *στρατεύονται* in *Herodoti* proximis, [*lin. 7.*] *in glacie στρατεύονται καὶ τὰς ἀμάξας ἐπιλαύνουσι πέρην ἐς τοὺς Σινδοὺς*: nam *Indi*, quos hinc inauditos effinxit *Hutchinsonus*, in *Sindos* recte transmutati sunt; ut et infra pro τῆς Ἰνδικῆς vere corrigunt viri Docti *Σινδικῆς*. Mihi videbatur in istis *στρατεύονται* minus sincerum: *ἀμαξεύονται*, vel *ἱσπεύονται*, vel simile quid, nobis isto videretur accommodatius. VALCK. — Suo periculo *στραγγεῖσθαι* scribi iusserat *TOUP* Emend. in *Suid.* P. III. ad voc. *Στραγγεῖν*, quod vertit *super glaciem otiantur.* Conf. *Valckenar.* ad III. 139, 6. qui de verborum illorum etiam alibi permutatione iam egerat in *Animadv.* ad *Ammonium* lib. II. c. 13. Sed nulla hic novatione opus est. Verbo *στρατεύεσθαι* et per se commodus hic locus est, et firmant illud adiecta verba *ἀμάξας ἐπιλαύνουσι*, quae hostilem incursionem haud obscure significare videntur. S.

[12. ἐν τῷ τὴν μὲν ὥρᾳ ἱν) *Vallae* versionem, *quum tempus pluendi est*, tenuit *Wess.* cum *Gronovio*: in eandemque sententiam *Larcher* accepit, ut ἐν τῷ intelligatur ἐν ᾧ χειμῶνι, qua in hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil ibi pluit quod sit alicuius momenti. τὴν ὥρᾳ ἱν vernum tempus interpretatus est *Portus*, cui *Schneider* in *Lexic. crit.* accedit. Sic ἐν τῷ fuerit ἐν ᾧ χαρῖν intelligendum. S.]

13. ὅων οὐκ ἀνεί) *Portus*, vulgati Ἴον patronus, adscivit *θεῖον*. Iustum est, quod cernitur. Nota sunt, et superius adhibita, *Διὸς ὕσαντος*, *θεοῦ ὕσαντος*. *Appianus Alex.* [diligens *Herodotei* styli aemulator] *Bell. Civil. lib. II. p. 740. [c. 36.] αἰμάτε γὰρ ἔδοξεν ὁ θεὸς ὕσαι.* [conf. eundem ib. c. 149.] *Herodot. III. 117. τὸν μὲν χειμῶνα ὕει σφι ὁ θεός.* *WESS.*

16. ὡς τέρας θαυμάζεται) Quod vulgo legebatur, ὡς τέρας νερόμισται θαυμάζεσθαι, nimium est. Suadet *Scriptoris* mos et verborum ordo, pro vero putandum esse ὡς τέρας θαυμάζεται, uti *Paris. B.*, et νερόμισται venisse ex

glossa: et eo quidem magis, quod iuncta verba sententiam simplicissimam inquinant. Libuit Codici obedire in re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et illius praesertim quem notā *Paris. B.* vir doctissimus insignivit, vide quae in *Var. Lect.* docuimus. Idem verbum *νένομισται*, paucis interiectis l. 18. repetitum, paullo diversa notione usurpavit Scriptor, quem morem etiam passim alibi apud eundem observavimus. Priore loco, *νένομισται θουμάζεσθαι* significat *solent tamquam portentum mirari*; posteriore loco, *τίρας νένομισται*, pro *portento habetur*. Uterque verbi usus, ut apud alios, sic apud Nostrum, frequens. S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γίνεσθαι τῶν βοῶν τὸ κόλον) Egregii hic *Med.* et sequaces, laudoque *Gronovium* inpenae; ex *Eustathio* addens, κόλον Ionum esse et κυρτολακτίσθαι in arietibus et hubus, cornibus defectis, ad *Iliad.* π. pag. 1049, 17. [pag. 1062, 30. ed. Bas.] Opportune *Hippocrates* de *Scytharum* curribus: ταῖς δὲ ἀμάξαις ἔλκουσι ζεύγεα -- βοῶν κίρωις ἄτερ. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ ψύχους. de *Aët.* *Aq.* et *Loc.* pag. 291. — Ad hunc *Herodoti* locum *Wesselingii*que Notam provocare debueram in *Adnot.* ad II. 46, 11 seq. ubi p. 263. emendationem sane quam probabilem *Schaeferi*, οἱ κόλοι pro vulgato οἱ αἰπόλοι, laudavi. S.

Ibid. τὸ κόλον) Hanc etiam Codici debemus *Med.* lectionem. *Homeri* versui *Od.* δ. 85. subiecta sic fortasse legit in suo Cod. *Eustath.* ὁρθῶς εἰρημίνον· ἐν τοῖσι θερμαῖσι γὰρ ταχὺ παραγίνεται τὰ κέρα· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχους ἢ οὐ φύει κέρα τὰ κτήνηα τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγις: nisi quod in excerpto φύοντα omiserit: φύει legit et *Valla.* Sua *Strabonem* VII. pag. 471. c. [pag. 307. A. ed. Cas.] *Herodoto* debere monstrant *Herodotea* quaedam e vicinis quae adhibet verba, ἅπαντα δ' ἡ χώρα δυσχείμερός ἐστι. *VALCK.*

2. μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γνώμῃ) *Iidem* codd. qui κόλον paulo ante recte dederunt, hic μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γν. non pari, ut opinor, gratiā. Exempli lib. I. 86. adposita, [Adn. ad I. 86, 26 seq.] ad quae amandamur, non faciunt satis; neque *Tragicorum*, ὧ τέκνον μοι *Eurip.* *Iphig.* *Aul.* 613. et ὧ τροφεῖς ἱμοὶ *Sophocli.* *Iac.* 874., quippe alius naturae. WESS.

CAP. XXX. 3. ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ) Quod hinc didicerat, suo quoque tempore verum deprehendit *Pausan.* *Eliac.* priori p. 384. θαυμάσαι δ' ἂν τις -- καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπερ-

ἔργα, καὶ οὐκ ἐντὸς τῆς χώρας, αἱ ἴπποι σφίσιν ἐκλύσκον ἐκ τῶν ὄνων· καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγγο γινώσθαι αἴτιον: idem narrat p. 396. Vel ex his liquet, voculam τευ [l. 6.] male eiectam Herodoteis, φασὶ δὲ αὐτοὶ Ἑλλήσιοι, ἐκ κατάρης τευ οὐ γινώσθαι σφί ἡμίονους, quam legere Pausan. et Eustath. ad Dionys. vs. 409. ἐκ τινὸς κατάρης, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος. VALCK.

6. ἐκ κατάρης τευ) Optime Stephan. ex schedis, quibuscum plures consentiunt. Pausanias hoc ipso de negotio, καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγγο γινώσθαι αἴτιον, Eliac. Prior. c. 5. Auctor imprecationis Oenomaus apud Plutarchum T. II. p. 303. B. cuius ἐνόδους ἴππους non intelligo, nisi ἐνόδους, ut in Nicandri Ther. vs. 99. reliquerit. Adde Antigon. Carystium Hist. Mir. c. 13. Mutari praeterea προση non debuerat, cuius in talibus certa statio: ἐπὶ τὸν --- προση ὁ τεταγμένος χρόνος, lib. II. 41. WESS.

CAP. XXXI. [2. Σκύθαι λέγουσι. Requirebam οἱ Σκύθαι: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes. Caeterum de plumis, quas dixere Scythae, conf. c. 7. extr. S.] 10. εἰκάζοντας τὴν χιόνα) Comparantes nivem, avium plumis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius propterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc terrae in tractu memorat. Iucundum est Arnobii lib. II. p. 105. ex parili figura: Potestis -- scientissime monstrare, quid nivem in plumeas subaperiat crustulas. Eiusdemque elegantiae הנחן שלג כצמר, qui nivem instar carminatae lanae dat, in Psalm. cXLVII, 16. Conf. La Cerdam in Virgilio Georg. I. 397. WESS. — Inde ab H. Stephano orationem in hunc modum distinguebant, τὰ ὧν πτερὰ, εἰκάζοντας τὴν χιόνα, τοὺς Σκύθας --- δοκέω λέγειν: et sic ed. Wess. et seqq. Nos distinctionem ita mutavimus, ut intelligeretur naturalis structura sermonis haecce, τὰ οὖν πτερὰ δοκέω τοὺς Σκύθας λέγειν τὴν χιόνα, εἰκάζοντας, nempe εἰκάζοντας τὴν χιόνα τοῖς πτεροῖς, vel εἰκάζοντας τὰ πτερὰ καὶ τὴν χιόνα: coll. IX. 34, 1 seq. Puto, plumas Scythas nivem dixisse, nivem cum plumis conferentes. S.

CAP. XXXII. 1. οὔτε τι Σκύθαι λέγουσι) Damnatum οὐδὲν [post λέγουσι], cui praesidia non desunt, in exilio relinquo. De Hyperboreis circumspecte Herodotus. Larga super illis doctissimorum virorum Gedoyne, Banerii, Frereti, in Commentar. Academiae Inscript. disquisitiones.

Posterioris coniectura, [quam *De Brosse* etiam secutus est in *Mem. sur l'Oracle de Dedone*, Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 113 seq.] dictos ita videri, quoniam ultra montem *Boram* incolebant, blanditur primo obtutu. *Livius* lib. XLV, 19. in Macedoniae et Paconiae finibus *Boram* locat; sed solus. *Diodoro* Siculo T. II. p. 664. mons iste ex *Polybio* *Βήρος* est, Nostro lib. VIII. 138. *Βήριος*, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inaedicatur. Quod autem ad *Diodori*, lib. II. c. 47. opinabar, *Hyperboreos* Graecae fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Graeci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducunt. Mecum sentit *Th. Sig. Bayerus* Diss. de Hyperboreis T. XI. Comment. Acad. Petropol. p. 334. etc. *WESS*.

[5-7. 'Αλλ' Ἡσίοδω μὲν ἔστι περὶ Ὑπερβορίων - - Ὅμηρος ταῦτα τοῖς ἱστοίοις) „Mihi interdum visus sum in istis „verbis annotationem legere veteris Grammatici, non *Herodoti*.“ Sic *Frid. Aug. Wolfius*, Prolegom. ad *Homer.* p. clvii. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum scripta spectantia, narrationi suae interserere amet Scriptor noster, vereor ne non satis caussae sit cur totam illam *ῥῆσιν* cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. ἰσὶ ἐνδεδεμένα ἐν καλᾷ πυρῶν) In Codicum dissensu utrum praestat, *ἐνδεδεμένα*, an *ἐνδεμένα*? Animose pro priore vir *Celeb.* refragatori iratior, consistit. *Ἐνδεδεμένα* tamen probantem plures adiuvant manu exarati, optimeque conspirantes libri: nec nocent *sacra occultata in fascibus mergitum*, quae *Servii* de his verba in *Aeneid.* XI. 532. nedum αἶθρια στίφει *Cratini* apud *Hesychium* et *Suidam*. Super haec sermonis succurrit usus, et librariorum, voces istas temere miscentium, mos. Offerunt *Pausaniae* Codd. lib. X. 30. λίθου σφραγίδα ἐνδεδεμένην χρυσῷ, ubi *Sylburgius* *ἐνδεδεμένην*, bene: firmat *Diodorus*, *δακτυλίου ἐνδεδεμένου* λίθοις describens lib. XIX. 94. Mihi, non diffitebor enim, placet posterius. *Sacra* ipsa optime *Salmasius* in *Solin.* p. 147. illustravit. *WESS*.

Ibid. ἰσὶ ἐνδεδεμένα etc.) Restituetur, opinor, hsc et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, *ἐνδεδεμένα*. Suam quisque sequutus Editionem, *Salmasius* in *Solin.* p. 208.

habet ἰνδιδυμένα: ἰνδιδυμένα Spanhem. in Callim. p. 493, 495. qui recte mea quoque sententia *frugum primitias* intelligit *spicarum fascibus illigatas*. VALCK.

[5 seq. ἐπὶ τὸν Ἀδρίην) Monuit Danville, in *Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europae partes nondum satis cognitae Graecis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse attribui. S.]

7. πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δικάσθαι) Callimachus Hymn. in Del. vs. 284. gemina: diversa Pausanias lib. I. c. 31. ex ambitiosis Atheniensium narrationibus. Verum his inmorari intempestivum: Ezech. enim Spanhemius, Vir ill. et egregius, ad Poëtae Cyrenaei versum molientibus plura otium dedit. WESS.

7 et seqq. πρώτους Δωδωναίους) Quae de Hyperboreis apud veteres legerat Eruditiss. Ez. Spanhemius, digesta protulit in Callim. p. 489. 493. et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis Callimachus Hymn. in Del. vs. 283 et seqq. solius paene videtur Herodoti persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot Callimachi. Sacra scribit Herod. πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δικάσθαι. Callimachus, ἃ Δωδώνῃσι Πηλαγοὶ Τηλόθεν ἐμβαίνοντα (καταβαίνειν Herod.) πολὺ πρώτιστα δέχονται. Herod. ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιέα κόλπον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς Εὐβοίαν. Callim. Δεύτερον ἱρὸν ἄστου καὶ οὐρεα Μηλίδος αἰὲς ἔρχονται· κείθην δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων εἰς ἀγαθὸν πιδίον Ληλάντιον. Sequentia Herodoti sic contraxit in pauca Callim. οὐδ' ἔτι μακρὸς Ὁ πλόος Εὐβοίῃσιν ἐπὶ σὺ γένοις ἕμοι. Tum duas memorat Noster puellas, quae primae sacra detulerint ex Hyperboreis in Delum, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν ἀστῶν ἄνδρες πέντε πρυμνοὺς. Callim. Πρῶται τοι τὰδ' ἔνεικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμασπῶν, - - - Θυματρες Βορέας, καὶ ἄρσενες οἱ τὰτ' ἀριστοὶ Ἠϊθίων. Quod addit, οὐδ' οἱ γε παλιμπετὶς οἰκαδ' ἕκοντο, dixerat Herod. τοῖσι Ὑπερβόρεισι τοὺς ἀποπεμφθέντας ὁπίσω οὐκ ἀπονοστήειν. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum huius ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commentī, quam nobis Pausan. narrat in Atticis p. 77. sacra ex Hyperboreis [per Scythas in urbem Sino-pen, indeque] per Graecos ad Prasias fuisse perlata, φέρεσθαι διὰ Ἑλλήνων εἰς Πρασιάς· Ἀθηναίους δὲ εἶναι τοὺς εἰς Δῆλον

ἄγορας. Situm autem pagum in Attices orientali latere paene ex adversa Euboeae liquet e *Thucyd.* VIII. c. 95. VALCK. — Videndum vero, ne, quae *Pausanias* narrat, non pugnent ea cum *Herodoteis*; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse Scriptor noster paulo post tradit, l. 18 seqq. ἐπὶ δὲ τοῖσι Τριβε-
λοις etc. S.]

[10. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλήπην Ἄνδρον) *Vallae* latina, ab hac vero reliquisse *Andrum*, tenuit *Wess.* cum superioribus Editoribus. Recte vero *Reiskius* monuit: „*Praeteritam* esse „*Andrum* significat, neque sacra illuc delata: sed recto „itinere a *Carysto* ad *Tenum* perlata, quamvis *Andrus* his „urbibus esset media interiecta.“ S.]

[14 seq. τὰς ὀνομάζουσι Δήλιοι εἶναι Τριόχην τι etc.) De pleonasmō verbi εἶναι supra dictum, ad l. 153, 19. p. 159. Similiter apud *Platonem* verbo ὀνομάζω saepiuscule iungi alterum εἶναι, monuit *Schneider* ad *Apolog. Socrat.* quae sub *Xenophontis* nomine fertur §. 13. S.]

23. τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν, κελύοντας) Sunt, quibus τοῖς πλησιοχώροις, siquidem ἐπισκήπτειν in *Musis* tertium sibi nectit casum, allubescit. *Abreschius* verborum ordinem struit, κελύοντας ἐπισκήπτειν τοὺς πλησιοχώρους προτίμπειν. *Επισκήπτειν* *Hesychio* auctore esse προνοεῖσθαι: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προτίμπειν οἶα, videlicet ἱερά, de quibus proxime. *WESS.* — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi ἐπισκήπτειν a *Reiskio* in *Animadv.* adnotatum reperiri. Consultius fortasse facturus eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.]

27. τὰς Θρήσας) Dederat Θρήσας, uti *Sophocles Antig.* vs. 595. Θρήσσαις πρῶαίς, et *Valer. Flacc.* II. 132. *Carasque toris inducere Thressas.* Aliorum Θρηκίως vel Θρηκίως firmare Θρηκίην τι Σάμος *Homeri* et Θρήμιος ξένος *Euripidis* posset, si quae necessitas. *WESS.*

29. ἔχούσας τὰ ἱερά) Mallet ex luculento Codicum iudicio θυούσας τὰ ἱερά: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, ἔχούσας τὰ ἱερά scriptoris sententia respuit. *WESS.* — At, quo pacto scripturam hanc respuat Scriptoris sententia, id quidem nullo pacto me perspicere

profiteor. De ipsius verbi ἔχουσας h. l. significatu dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi ἔχειν latissime patens, possit illud hīc idem significare ac ἄγειν vel ἑπιτελεῖν, aut ἔρδειν: quam in partem *sacra faciunt* in versione posui. Sed rectius, puto, ἔχουσας τὰ ἱερά in eandem fere sententiam intelligemus atque φερούσας τὰ ἱερά l. 14. nempe *sacra manu tenentes* et in pompa gestantes. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: „Nempe non secus ac „Athenis in sacris nonnullis *Καθηφόραι*, [*Καθηφόροι virgines*,] „sic apud Hyperboreos et Paeonas et Thraces *Καλαμηφόραι*.“ — immo *Καλαμηφόροι γυναῖκες*. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῇσι δὲ παρθένοις ταύτησι) Atque adeo quas Delii vocabant Ὑπερόχην et Αἰοδίχην. Hic ab Herodoto secedunt Callimachus et Pausanias: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comae dedicasse primitias nobilioribus illis Hecaërgae atque Opidi: collato Herod. c. 35. Pausaniae locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. iam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen Ἐκαίρην: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 503 et 504. Duabus tertiam adiungens, [vs. 292.] forsā ut versum impleret, Callimachus, his istum honorem a Deliis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lanuginem iuvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: [vs. 296 seqq.] Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, δὲ εὐνηκῆς ὑμέναιος ἦντα κούρων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην Παρθενικαῖς παῖδες δὲ Θῆρος τὸ πρῶτον ἰούλων Ἀρσενες ἡθίοισιν ἀπαρχόμενοι φερίουσιν: venustus versus ita legendos e Cod. msto docuit Clar. noster Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. [p. 163. ed. sec.] VALCK.

3. πρὸ γάμου) Male Valla haec verba inter vertendum (nam schedis eius afuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis Pausanias solere ad Iphinoēs tumulum inferias προσφέρειν πρὸ γάμου καὶ ἀπαρχισθαι τῶν τριχῶν, καθά καὶ τῇ Ἐκαίρῃ καὶ Ὠπιδί (sic optime Camerarius) αἱ θυγατέρες ποτὲ ἀπικείμεντο αἱ Δηλίων, lib. I. c. 43. p. 104. Callimachus H. in Del. vs. 296. illud ipsum requirit. Porro οἱ δὲ παῖδες [lin. 4.] redierunt, ne αἱ μὲν solitariae starent. WESS.

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἀργὴν) Bene inpetam; Ἐκείργην corrigentium repressit vir Celeb.; cui, si Λαοδίκῃς [lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et iudicii argumenta animadverto. Supra c. 33. Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην integram et illibatam *Florentiae* reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quiddam cognomini Λαοδίκῃς adasperget? [Operarum errore Λαοδίκῃς est in nostra *Var. Lect.* ubi Λαοδίκῃς debuerant.] Cur tandem? Omnia profecto, quae de Hyperboreis prodita litteris, Graecam eorum sapiunt originem. Addo, *Clementem Alexandr.* Protrept. p. 39. Ὑπερόχην καὶ Λαοδίκην iunxisse, et Ἀργὴν praecoptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀργῃς concorditer et ubique pingentium. WESS. — Ut in nomen Ἀργὴν vel Ἀργιν consentiunt *Herodotei* libri omnes, sic apud *Callimachum*, *Pausaniam* aliosque, constanter Ἐκείργην nominatur: unde *H. Stephanus* hanc scripturam ad *Herodoti* oram adnotavit, et sic apud *Herodotum* utique corrigendum cum *P. Leopardo Spanhemius* contendit. S.

3. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς αὐτῶν ποταμούς) Referri hoc ad τοὺς ποταμούς, qui *Deliis Perpherees*, et *Hyperochen* et *Laodicen* debet. Citius quidem *Arge* et *Opis* in *Delum*, sed in comitatu *Apollinis* et *Dianae*, pervenerunt. WESS. — Miror satis-ne perceperim *Viri* doctissimi mentem. Videtur ποταμούς illas intelligere *Hyperochen* et *Laodicen*: at *Herodoti* verba inspicienti haud obscurum videri debebat, ποταμούς ad *Argen* et *Opin* referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς αὐτῶν de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam μετὰ τῶν αὐτῶν etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς αὐτῶν. vulgo cum *Valla* intelligunt eorundem hominum aetate: quam etiam in sententiam *Larcher*, dans le même siecle. At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc *Herodotum* dicere, *Argen* et *Opin* ex *Hyperboreis Delum* pervenisse, itinere per eosdem populos facto, per quos *Hyperochen* et *Laodicen* iter fecisse supra c. 33. scripserat. Caeterum tam in *Graecis* nostris, quam in *Latinis*, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἀργὴν καὶ τὴν Ὀπιν, ἰούσας παρθένους, ἐξ Ὑπερ-

βορῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς etc. *Argen quoque atque Opin, virgines, ex Hyperboreis itinere etc. Nempē in Ὑπερβορίαν ad ποταμίναν et ad ἰφικίεσθαι refertur: ἰουσεας vero παρθένους ait illas, contra quam Hyperochen et Laodicem, quae prolem iam ediderant. S.*

5. τῇ Εἰλειθυίᾳ) Non obliviscor *Hesychii Εἰληθυίας*, neque *Pausaniae Εἰληθυίας* lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in *Callimacho* H. in Del. vs 132. καλεῖ μόνον Εἰληθυίαν, forte similem in modum formandum, quo H. in Iov. vs. 12. περρημένον Εἰληθυίης. Potuit in peregrinae vocis origine sonus variare; passim tamen *Homerus, Diodorus, Pausanias* illi adstipulantur, cui primae datae. Quod autem *Cl. Reiskius* ἀντὶ ὠκυτόκιον [lin. 6.] ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ὠκυτόκιον eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ὠκυτόκιον in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. WESS.

10. Ὡλήν ἀνὴρ Λυκίος) Ne hoc quidem praetermisit *Callim. Del.* vs. 304. Οἱ μὲν ὑπαιδευοὶ νόμον Λυκίοιο γέροντος, ὅν τοι ἀπὸ Σείνθου διοπρόπος ἤγαγεν Ὡλήν. De eodem mulier *Delpha*, quae civibus hymnum condidit, *Boeo* apud *Pausan.* lib. X. [c. 5.] p. 810. Ὡλήν θ' ὅς γένετο πρῶτος Φοῖβοιο προδάτας, Πρῶτος τ' ἀρχαίων ἐπίων τεκτὴναί' αἰδάν. De hymnis *Olenis* egerunt ill. *Spanhem.* ad *Call.* p. 509. et *I. A. Fabricius* *Bibl. Gr.* lib. I. c. 17. *Olene* recentior *Pamphus* *Atheniensibus* τοὺς ἀρχαιωτάτους ὕμνους ἐποίησεν, *Pausan.* VII. p. 577. eidem saepe laudatos, quos et suo seculo superstites a *Daducho* quodam *Attico Pausanias* accepisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub *Orphei* nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

13. καὶ ἀγείροντας) Inprudenter ἐγείροντας *Th. Galeus*. Ἀγείρειν eorum est, qui stipem in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. *Herodotus*, modo vitae *Homeri* auctor fuerit, c. 33. ἤδετο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ -- ὅτε ἀγείροισεν ἐν τῇ ἰορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. *Abarim* *Hyperboreum* ἀγείροντα, et τὸν ἀγερθέντα ab illo χερσὶν τῷ θεῷ repraesentat *Iamblichus* *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 141. Sed vide *Cl. Ruhnkenium* ad *Timaei* *Δίξεις* p. 6. [p. 9 seqq. ed. sec.] WESS.

CAP. XXXVI. 2 seq. οὐ λέγων, λέγων ὡς τὸν etc.)

Ita solet. Mox c. 43. ἔλεγε, φάς τὰ etc. et V. 36. ἔδω λέγων: tum ἔφησε ἐν τοῖσι λόγοις λέγων lib. VI. 137. Coniectura *Dissertationis Herodoteae* ὡς τὸν ὁιστὸς περιέφερε - - οὐδὲν σιτιόμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagittā circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, ὁιστῶ ἐποχοῦμενον, ποταμούς τε καὶ πελάγη καὶ τὰ ἄβυσθα διαβαίνειν, in *Iamblichi Vit. Pythag.* c. 19. et 28. *Himerius Biblioth. Photii* p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θαλάσσαν ἦλθεν ὁ Σκύθης ὑπὲρ τοῦ βίλους ὀχοῦμενος. Obstat suspicioni *Eustathius*; favet, quod olim scire non poteram, *Corn. de Pauw* ὡς τοῦτον ὁιστὸς etc. legens. *WESS.* — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel τοῦτον positum, ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrumpere, et ὁιστὸς in ὁιστὸν mutarent. S.

3. λέγων, ὡς τὸν ὁιστὸν) Videri posset λέγων e praecedenti voce repetitum; neque tamen HomERICA me latent, quibus uti poterunt vulgatae lectionis defensores. Vera mihi videtur *Wesselingii* correctio in *Diss. Herod.* posita p. 34. ὡς τὸν ὁιστὸς περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν οὐδὲν σιτιόμενον. Praeter *Iamblichum*, insignem sane fabulatorem, de *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 136. fabulam de *Abari* enarrat *Celsus* apud *Origenem* III. p. 129. vid. *H. Vales.* in notas *Mauss.* ad *Harpocr.* p. 206. *VALCK.*

4 seq. εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ἵπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰσὶ καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.) Nonnihil immutata, tanquam εἰσφύμα repellit ridetque *Eratosthenes* in *Strabonis* lib. I. p. 106 seq. [p. 61 seq. ed. Cas.] *VALCK.* — *Eratosthenes* cavillo haec sugillans apud *Strab.* lib. I. p. 106. notatur propterea a *Casaubono*. Si Ἵπερβόρειοι sint, quod *Lycius Olen* apud *Pausaniam* prodidit, οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκοῦντες βορέαν, consecutio bene habebit. *Strabo* Hyperboreos τοὺς βοριοτάτους explicat, sive maxime boreales, non illi, quos *Herodotus* sibi proposuit. *WESS.* — Videtur „non illos“ scribere voluisse *Vir doctissimus*. Nec tamen *Strabonis* illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de Hyperboreis informatam *Herodotus* habuerat. Caeterum apud eundem *Strab.* l. c. pro vulgato λέγοι ἂν verissime γιγνώσκων corrigendum monuit *Tyrwhittus*, vir longe praestantissimus, cuius praematurum obitum etiam nunc, multos post annos, Graecae lugent Musae. S.

[6. περιόδους γράψαντες) Mox subiicit, ὡκεανὸν τε μέγαρα γράφουσι, et dein οἷα τίς ἐστι ἐς γραφὴν: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: iam antiquitus enim et pingebant aut in aere exsculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos describendi verbo utramque simul notionem comprehendi posse putavimus. S.]

9. ποιούντων ἴσθμ) Lege Gronovii, docte haec illustrantis, observationes. De terrae figura Eratosthenes, haec Nostri innuens, ὅτι σφαιροειδὴς ἡ σύμπασα, οὐκ ὡς ἐκ τὸ γινώσκον δὲ, in Strab. I. p. 83. [p. 48. d. ed. Cas.] ante quem non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curae nostro aevo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Io. Lulofs c. 1. Introductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terrae conspectum persectus est. WESS.

[9. ποιούντων ἴσθμ) ποιούντων Gronovius idem ac ποιείτωσαν valere existimavit, ut λεγόντων. i. q. λεγέτωσαν et similia: cuius rationem probans Wesselingius, eiusdem interpretationem in Notis propositam, *Asiam quoque faciant Europae parem*, in latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γελῶ referendus: rideo quum illi *Asiam aequalem Europae faciunt*. S.]

CAP. XXXVII. [1. ἈΣΙΗΝ Πέρσαι οἰκίονσι) Quisquis et argumentum huius et sequentis capitis attentius consideraverit, et loca contulerit ad quae in Var. Lect. provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercidisse in Musarum exemplis, quae ad nos pervenerunt, primum verbum Ἀσίην, a quo initium suae descriptionis trium terrae universae partium fecisse Herodotum consentaneum est. Quin fortasse Ἀσίης τὸ μέρος Πέρσαι οἰκίονσι scripserat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiae descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septemtrionem; quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspises, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas, Herodot. T. V. P. II.

quae ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi *Indiam*, extremam versus orientem nominans, praetermissis interiectorum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἀπ' αὐτῆς) Praestaret ἀπ' αὐτῶν, quod et Cl. Pavo in opinionem venit. Ἀπ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive mare boreale, in quod Phasia evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duae ἀκταί, orae sive peninsulae, uti docte Is. Vossius ad *Scylacem*. [p. 6 seq. ed. Gron.] Persis, quae orarum altera, a mari australi, quod et Erythraeum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, Asiam. Quae clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτῶν h. e. θαλάσσιον, aut, si mavis, ἰσθμῶν, quae proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. — Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir praestantissimus. Ἐθεύτειν δὲ, *Inde vero*, ait *Herodotus*, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam Asiam a meridie ad septentrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 37, 1. notata) quae est continens Asiae terra ac veluti meditullium: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente Asia, ἀκταί διφάσαι, duae orae in mare porrectae, duae regiones ita in mare porrectae ut earum maior pars mari adluatur, adeoque duae veluti peninsulae. Harum una est Asia minor, in boreali parte a Phasi, in australi a Phoenicia in mare mediterraneum excurrrens. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, maiorque eius pars in australe sive Erythraeum mare excurrit, eoque circumluitur, minor quaedam pars mediterraneum mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὐτῇ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδικῷ κόλπου) Priorem Asiae minoris ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit boreali: alterius initium ab austro sinuque Myriandrico, porrectae ad Triopium: haec attendenti apertissima. [At non duas Asiae minoris ἀκτὰς memorat *Herodotus*: sed universam minorem Asiam satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.] Vossius tamen ad *Scylac.* p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδυνῶν κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κινήτου: nec discrepat mul-

tum Pavii disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. *Sinus Mariandynus*, cui Sangarius amnis miscetur, apud *Plinium* Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiae, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene *Stephanus* Μυριάνδρος, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Φοινίᾳ. Additur τὸ κτητικόν, Μυριανδρικός κόλπος, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam *Μαριανδύων* Med.; *Μυριανδρηνῶν* *Holstenii* et *Berkelii* rem patet, non veram vocis scripturam. WESS. — *Mariandynorum* nomen, alibi passim ab *Herodoto* memoratum, decipit librarios; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. *Myriandri* urbis, ad Issicum sinum sitae, (quem eundem etiam *Myriandricum sinum* adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, *Cellario* laudati *Geogr. Antiq.* lib. III. c. 12. p. m. 409. In latina versione nostra ferri poterit *Myriandrio* quod ibi legitur; sed ad graeci nominis normam *Myriandrico* scriptum volueram. S.

[8. τίς τὰ ἐς θάλασσαν μέχρι etc.) Versus mare tendit usque ad etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νότον et τὰ πρὸς βορρην. Quod mox ait, triginta illam terram populos habitare, horum plures sigillatim nominavit lib. I. c. 28. S.]

CAP. XXXIX. [1 et seqq. Ἡ δὲ δὴ ἐστὶν: sc. ὤκρη. Vide paullo ante, ad c. 38, 2. Altera hac ora et ingenti veluti peninsula Asiae, a Perside usque ad Phoenicem excurrente, quae maiori ex parte mari Erythraeo [id est, australi, c. 37, 2. et II. 158, 18.] cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phoenicem tres regiones continentur, Assyria, quo nomine simul Babyloniam ab *Herodoto* comprehendi supra ad I. 102, 10. vidimus, Arabia, et Syria. Haec ora, ait l. 4 seq. desinit in sinum Arabicum; nempe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari seiungit. Addit autem (lin. 5.) οὐ λήγουσα εἰ μὴ νόμῳ. Valla, quasi νόμῳ pro νόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus iungens, sic vertit: etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilorivos in illum sinum induxit; ἀπροδιονύσως omnino. Portus, νόμον quidem divisionem intelligens, tamen in eandem

fere cum *Valla* sententiam: cum (alioqui, seu naturali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam *Darius* fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter *Gronovius*: desinitque non desinens, nisi iure, in sinum Arabicum etc. cuius versionem intactam *Wesselingius* reliquit, nec vel ipse vel *Valek.* vel *Reisk.* quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud ius sit, quo ista ora in Arabicum sinum desinat: magisque etiam *Larcherum* mireris, *ῥόμω* hic legem interpretari non dubitantem: et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabe: neque, quam qualemve legem hic intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit *Herodotus*, satis ipse interpretatus esse videtur. De *Asiae* ora agitur: hanc revera non terminari in sinu Arabico ait: nempe, quo loco sinus Arabicus interiecto isthmo a mari mediterraneo seiungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quaeris, pars censi debeat huius eiusdem alterius orae de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque naturā quidem, et re ipsa, non desinit illa ora in sinu Arabico, sed *ῥόμω* desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo *Asiam* in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde *Africae* esse initium statuimus, quae tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare *ῥόμω* eadem fere notione hic accipi debet atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil *φύσει* esse, sed *ῥόμω*; valebitque *ῥόμω* idem ac *τῷ νομῳ* apud Nostrum II. 17, 7. IV. 45, 28. (Conf. *Heindorf* ad *Plat. Phaedr.* c. 13. p. 231. c.) De fossa, quam *Darius* ex Nilo in Arabicum sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cuius fossae h. l. nonnisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam sinum Arabicum hic dicat; quandoquidem alter sinus, qui *Persicus* vulgo nominatur, perinde etiam *Arabicus* sinus dici potuerit. S.]

CAP. XL. 2. καὶ Σαπειρών) Passim in libris Σάπυες. *Apollonii Rhod.* II. 397. et *Stephani Byz.* Σάπυες nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. [Mireris

vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37, 4.) Σάσπιρες et Σασπίρων, praefertentem *Wess.* et nunc Σαπίρων tenentem. Conf. I. 104, 5. et Var. Lect. ad I. 110, 11.] In omni autem hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὴ Θάλασσα varia est notione: modo Oceano australi, nunc sinui Persico aut etiam Arabico pro vario regionum habitu convenit; neque inconmode, cum sinus ambo mari isti iungantur et eius sint divergia et partes. Qui maritimam superioris Asiae Arabiaeque oram bene callent, non adhaerescunt. *WESS.* — Ἐρυθρὴν Θάλασσαν universum mare vocat Noster quod Asiae a meridie est cum duobus sinibus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 39, 1. S.

[5 seq. Ἀράξης ποταμός, ὥν πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα) Incredible est quo pacto Vallae versionem, qui contra solem orientem fluit, absque notatione intactam relinquere doctissimi Viri potuerint: quos etiam Larcherus secutus, qui prend son cours vers le soleil levant, scribit. Herodoti hunc Araxen ab oriente in Caspium mare influere, adeoque non contra solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi potuerat. Caeterum vide quae de Herodoti hoc Araxe, qui aliis Jaxartes est, ad I. 202, 16. monuimus. S.]

CAP. XLI. [1. Ἡ δὲ Λιβύη ἐν τῇ ἀκτῇ ἰτέρη ἰστί.) Vide ad cap. 39, 1 et seqq. notata. S.]

3. ἡ ἀκτὴ αὐτῇ στενὴ ἰστί) Vitio humani ingenii contingit, ut omnibus eadem raro placeant. Spectantur res diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod rediit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ στενοῦ τούτου: ubi vero illud, verum ni fuerit vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de eoipse isthmo, τῇ ἔλαχυστόν ἰστί καὶ συντομώτατον ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης ὑπερβῆναι ἐς τὴν νοτίαν, quod brevissimum et maxime compendiarium spatium, plane uti hic, stadiorum mille. Non excito Plinium lib. II. 68. quo hanc ipsam in rem usus est *Is. Casaubonus* ad *Strabon.* I. p. 114. [p. 65. ed. Cas.] neque dissimulo *Mediceum* αὐτῇ ἰστί ἢ ἰστί, iam est, qua est, nihil coloris ducere posse e c. 50. huius libri. Verum propere hinc discedo. *WESS.*

CAP. XLII. [4. μήναι μὲν γὰρ παρ' ἀμφοτέρων παρήκει ἡ Εὐρώπη) Parum adcurate Larcher: en sa longueur elle surpasse les deux autres parties: et sic iterum c. 45. Debye-

rat; en sa longueur elle s'étend le long des deux autres. Nempe quidquid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoti ratione Europae accensebatur. conf. c. 40, 4 seq. Quod adiicit, ὅπως δὲ περὶ οὐδὲ συμβαλλεῖν ἀξίη φαίνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento huius capitis, ne coniecere quidem licet. At coniecere, est συμβαλλεῖσθαι verbo medio: sententia Scriptoris videtur esse, ne dignam quidem iudico quae cum Asia atque Africa conferatur. Caeterum συμβαλλεῖν fortasse, praesenti tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος l. 68, 16 et 21. et alibi, a ionico themate συμβαλλέω. S.]

6. δημοῖ ἰωντὴν) Mirum ni scripserit, more veterum suoque, Λιβύη μὲν γὰρ δημοῖ ἰούσα περιβύτος: id est ἰωντὴν οὔσαν. In eundem sensum infra capienda ista: [in fine huius cap.] αὕτη ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιβύτος ἰούσα. Δημοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Ai. vs. 471. δηλώσω --- γηγώς. Antig. vs. 20. Τί δ' ἔστι; δημοῖς γὰρ τι καλχαῖνον' ἔπος. Ἐδήλωσε τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi p. 30, 44. ἐδήλωσαν οὐ θελήσαντες, Pausan. III. p. 216. δῆλον ἐποίησαν ὑπεραχθισθέντες, Herodot. VI. 21. VALCK. — Pronomen ἰωντὴν communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis causae subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

11. Φοίνικας ἀνδρας) Phoenices, ubi maritimam Syriae oram occupant, ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐπιτίθεσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Iudaeorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam praestiterant I. Reg. ix, 27. eandem aliis et regi Aegypto addixerunt, usu maritimae peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu feliciter cognoverunt mari ferme circumfluam. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιοι εἰσι οἱ λέγοντες) Ex hariolatione Cl. Παῦς οἱ πλείοντες: Carthaginienses enim similibus defunctos navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico mari adpersas: de Sataspe nihil eos novisse.

Quae docti viri coniectura habet, quo se commendet. Aliud Nie. Abramus, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. *μετὰ δὲ Καρχηδόνιοι εἰσι* etc. sine commate legens vertensque, postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: praestitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quae verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiae circumvectum Plinius tradit lib. II. 67. an ante Herodoti aetatem, necdum certum. Et quid impedit, cur Poeni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus iuncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Saepe praeterea narrationes Carthaginiensium advocantur in Libyae rebus c. 195. 196. WESS. — Post *Μηγάρεις* Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, *Secundo loco (Carthaginienses sunt qui dicunt) postquam Sataspes --- Africam non circumnavigavit* etc. verbotenus repraesentavit. Nec vero melior Vallae erat interpretatio. Reizius, interposita post *Μηγάρεις* paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam Pavius, referente Wesselingio, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, *οὕτω μὲν αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον*, nempe *περίημτος ἰούσα*, (conf. Valck. ad c. 42, 6.) in hunc modum pergit: *Μετὰ δὲ*, Postea (post illam Phoenicum navigationem) Carthaginienses dicunt; scilicet, cognovisse se circumfluam esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, adiicit Herodotus) *Sataspes quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. S.*

17. τῷ ὀνόματι Σολέεις) Sic scripserat lib. II. 32. *Σολέεντα ἄκραν* aut *Διβυκὸν ἀκρωτήριον* Hanno et Scylax in Periplus, *πύματον Σολέεντα* Crinagoras in Epigrammate, de quo D'Orvillius ad Chariton. p. 424. et Reiskius in Anthol. p. 188. [Analect. Brunck. T. II. p. 145. num. xxi.] Ceterum memoria Posidonium decepit, ex Herodoto, a Dario missos *τελεῖσαι τὸν περίπλον* Africae, asseverantem in Strabon. lib. II. p. 155. [p. 98. ed. Cas.] Tale hic nihil. WESS.

20. ἀπικόμενος πὰρ βασιλέα) *ἔς βασιλέα* quod nobis e msto Galeus obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rarius probandum videretur; *ἔς* aliquoties adhibuit in

talibus Herod. Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recorder, in quo legatur ἀφικέσθαι εἰς τινά, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἐλθεῖν et εἰσελθεῖν εἰς τινά. [conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. Wolf.] Paulo post [lin. 23.] duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; ὃ, ὅπως ὡς σφίσις καταγέλατο τῇ νηϊ, Φεύγοντες πρὸς τὰ οὐρεα. [At novationem nec res postulat, et mssti recusant.] Deinceps [lin. 25.] quia εἰσέρχαι etiam frequentatur Herodoto, εἰσὶν non adhibetur ab antiquis, veram pæne lectionem coniectando fueram adsequutus, corrigens, αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπιόντες, memor Herod. V. c. 74. εἰσὶν ἰππῶντες χώρους τῆς Ἀρτικῆς. Itaque laetus excepi quam Diss. Herod. p. 167. subministravit Codicum lectionem, εἰσόντες, πρόβατα δὲ μοῦνα: hoc aptius respondet ad πόλις: χώρας ἐπιλθεῖν et ἐκτείναι χώρους adhibentur. VALCK.

24 seq. ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα etc.) Multum meo iudicio ex membranis potius, ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μοῦνα: ipsos urbes ingressos nihil iniuriosum patrasse, pecora duntaxat inde accepiisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto εἰσόντες in posterum caritura. Utcunque ea super codicum lectione statuatur, non recusabitur iisdem e schedis [lin. 27.] αἴτιον τὸδε ἔλεγε, caussam hanc dicebat Sataspes: huius enim ad regem sermo. Caussam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili Marshami et Palmerii sententia. WESS.

27. αἴτιον τὸδε ἔλεγετο) Hanc caussam afferebat, Valla: legit itaque αἴτιον τὸδε ἔλεγε, nempe Sataspes. Sequens τὸ πεπερίσσε potuit ἐλέγετο. In proximis [lin. 28.] pro Ἐλέξης δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων, collatis Vallae Latinis, hunc Xerxes negans locutum vera, Io. le Febvre suspicabatur scribendum, Ἐλέξης δὲ ὃν (pro αὐτὸν vel ἐκείνον) οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀληθῆς: in iuvene praesertim huius seculi Gallo conatum laudo: οἱ μῖν in his commodum esse satendum etiam illi, cui Herodoteus est exploratus usus verbi: συγγινόντες ἀδικῆσαι, συγγινόντες ποιεῖν σε δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκοντες αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὁρθῶς: in quibus etiam scribi potuisset οὐ ποιήσαντες ὁρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνειδέναι. Diphili versus est: Συνιδόθ'

αὐτῷ φαῦλα διαπεπραγμένῳ. *Quintilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἡ δεινὸν αἶψ' ἢν, ἢνικ' ἂν τις ἐσθλὸς ὦν Αὐτῷ συνεῖδῃ.* Herodoteo verbo *Lysias p. 164. συνέγνωσαν αὐτοὶ σφισιν ὡς ἡδικηκότις.* VALCK. — At nec male dicitur quoque *συγγινώσκαι τινί, adsentiri alteri.* Sic quidem VII. 12, 10. *συγγνωσόμενός τοι, qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi.* S.

34. ἐκὼν ἐπιλήθομαι) Arch. codex ἐπιλήσομαι, quod non deterius: in re simili, cuius auctoris mentio posteris minus fuisset honorifica, considerate *Herod. I. 51. τῶν τις Διελθῶν, -- τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὐνομα οὐκ ἐπιμνήσομαι.* Lib. II. c. 123. τῶν (Graecorum) ἐγὼ εἰδώς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis *Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω.* lib. I. p. 71. λεγόμενοι καὶ ἄλλον λόγον εἰδώς υπερβήσομαι. VALCK. — Ut hic, similiter III. 75, 5. ἐκὼν ἐπιλήθετο: et τῶν ἐντολέων μεμνημένος ἐπελανθάνετο III. 147, 6. Absurdum τατίσχει, quod pro κατίσχει in nostrum se insinuavit exemplum, aequus facile corriget Lector. S.

CAP. XLIV. [6. Σκύλακα ἄνδρα Καρυανδία) Superest hodieque *Scylacis Caryandensis Περιπλους τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem iuniori cuidam Scylaci Vossius et Dodwellus tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem Herodotus hic nominat, post Fabricium Biblioth. Graec. lib. IV. c. 2. sect. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus De Sainte-Croix singulari commentatione in Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.]*

6 seq. ἐκ Κασπατύρου τι πόλις καὶ τῆς Πακτυνίκης γῆς) Vitiosum Arch. Κασπατύρου accedit quodammodo ad *Hecataei ap. Steph. Κασπάπυρος.* [In scripturam Κασπατ. apud Nostrum III. 102, 1. consentiebant libri omnes.] Situs urbis et regionis *Pactyicae* certo non potest finiri. *Hecataei πόλις* erat *Γανδαρικῇ.* Gandarii in extimis Persarum locantur finibus, contermini Sogdis Bactriisque lib. III. 91. VII. 66. Quorum si *Caspatyrus* fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe *H. Dodwellus* nequit, urbem Gangi adponens, ipsumque *Herodoti Indum Dissert. de Scylace c. 1. et Gangem* confundens. *Ammianum enim solus Indus praeter Nilum, ex priscorum sententia, crocodilos alebat: sic Noster, et, quem in examine*

Dissert. Dodavelli optime Iac. Gronovius excitavit, *Arrianus* 'Αναβ. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit *Pausanias* IV. 30. Iure propterea Gronovius pro Indo consistit. Nam *Th. Hyde* divinatio in Argumento c. 23. Relig. Veter. Persar. κατὰ περσικόν, quo secundo *Scylax* et comites in mare devenerunt, Hydaspem signare, in Zaradrum influentem, qui se Indo, cuius ostia erant exploranda, miscet, dubiae admodum et fallacis est fidei. WESS. — De *Caspattyro* urbe et *Pactyica* regione consuli digna sunt quae commodè collegit disputavitque *Larcher* in Indice Geographico ad *Herodot.* p. 102. et 401 seqq. ubi *Rennelli* etiam Viri clariss. examinavit sententiam. *Heeren* in opere saepius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, Persiae finitimam; quem vero *Indum* fluvium huc nominat *Herodotus*, *Gureum* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in *Indum* proprie nominatum influentem. S.

14-16. οὕτω καὶ τῆς 'Ασίας etc.) Receptum antea οὕτως tueri se nequit: schedae melius. Sequentia habent quid scabri, et varie tentantur. Praetuli ex Codicibus ὁμοία παρεχομένη, videlicet 'Ασίη. Non quidem συντάξως procedit ordo, cuius in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: utut est, puto de scabritie non nihil deminutum. Maioris momenti coniectura Ampl. est *Bouherii*, fini huius periodi complura ex secuturis [cap. 45. lin. 6 seqq.] nectentis, hunc in modum, ὁμοία παρεχομένη τῇ Λιβύῃ καὶ οὐρίσματά αὐτῇ Νεῖλος τε ὁ Αἰγύπτιος --- τὰ Κιμμέρια λέγουσι. De Asia haec, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhaesio. Mihi, tametsi *Procopii* aevo eadem, quae in mastis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide *Bouher.* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 119. WESS. — Copiosius de hoc loco, et de ista praesertim scriptura παρεχομένη, in *Var. Lect.* disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a *Wess.* vulgatum est, acquievi. Et παρεχομένη quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχομένη, ad τὰ τῆς 'Ασίας relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex

aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim hīc non tam de rebus quas quaeque terra exhibet aut praefert, quam de terrarum circuitu, et quousque quaeque porrigatur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter crocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: οὕτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν --- ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνεύρηται ὁμοῖά περ ἔχουμένη τῇ Λιβύῃ: ita Asiae --- reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod iam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguam esse Asiae Libyam, id statim c. 45, 5. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil caussae fuisse, cur tres, veluti distinctae et a se invicem seiunctae, terrae statuerentur. Qua notione παρεχόμενη τῇ Λιβύῃ Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adtinet, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ etc. quae cum extremis huius capitis iuncta Buherius voluit; istud αὐτῇ non ad Asiam refertur, sed ad universam terram, quae quum una atque continua sit, (γῆ μία ἰούσα) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terrae, Nilo et Phasi aut Tanai fluviis determinatae; videturque hoc significare: quum tres, quae vulgo nominantur terrae partes, non sint interiecto mari usquequaque a se invicem seiunctae, debebat una continens universa terra censi; sin maiorum quorundam fluminum cursus satis caussae est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [3 seq. Quod ait, μήκεϊ --- παρ' ἀμφοτέρως παρήκουσα, conf. c. 42, 4. ibique not. Tum de his, quae proxime insequuntur, μὴ ἰούσῃ γῇ etc. vide modo ad c. 44, 14-16. notata. S.]

8. Τὰναιν ποταμὸν τὸν Μαίητην) Tanain Maeotam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Maeotarum tractu labatur. At discrepat caussa; Tanais influit in Maeotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quae eiusdem Bouherii suspicio, τὴν Μαίητιν, seu verius καὶ τὴν Μαίητιν. Vallae Latina huc vergunt, et liquidissime (quod vir

Ampl. non vidit) Procopius Bell. Goth. lib. IV. 6. *Herodotea* exscribens, οἱ δὲ Τάναϊν ποταμὸν, καὶ Μαίωτιν καὶ Πορθμ. Qui cum Μαίωτιν adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. WESS. — Potuit suo arbitratu Procopius, sicut et *Valla*, *Maeotidem paludem* huc intelligere. At, quum in τὸν Μαίωτιν consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus *Maeoticum fluvium* huc dici *Tanaim*, (i. e. qui per Maeotarum fines decurrit) quemadmodum Νεῖλος ὁ Αἰγύπτιος nominatur, et Φάσις ὁ Κόλχος. S.

9. Πορθμῖα τὰ Κιμμέρια) De *Porthmii Cimnerii* vide supra c. 12. WESS.

11 seqq. ἐπὶ Λιβύης - - - γυναῖκός αὐτόχθονος) Iovis ex Epapho neptis *Isocrati* Laud. Busir. p. 223. Mox [lin. 13.] *Eustath.* ἀπὸ τῆς Προμηθ. μητρός: cui in Asia, *Promethei* matre, *Apollodorus* Bibl. I. 2, 3. et Schol. *Apollonii* Rh. I. 444. adstipulantur. *Herodoti* alia sententia, quae et in *Stephani* Byz. Ἀσία. Est *Eustathius* in his paullo audacior, etiam [lin. 15.] ἐπὶ Ἀσίᾳ, τοῦ Ἄρως. [pro Κόρυς, quod habet *Herodot.*] Fuit *Manis* filius *Atys* I. 94. quem praeter et *Cotyn* genuit, indice *Etymol.* in Ἀσίᾳ, et, cuius auctoritas excellentior, *Dionysio Halic.* lib. I. Ant. R. p. 21. Vide *H. Vales.* ad *Nicol. Damasc.* p. 68. Utique imprudenter in *Eustathii* partes *Ampl. Bouherius* Diss. *Herod.* c. 5. transiit. WESS.

15 seqq. ἐπὶ Ἀσίᾳ, τοῦ Κόρυς, τοῦ Μάνω) Non alibi Κόρυς fit apud *Herod.* mentio; quod nomen, in antiqua Ed. *Vallae* versionis omissum, primo quidem adpectu potius videtur *Thracicum*: Ἄρως certo nomen est *Lydium*; praeter Regem, sic *Croesi* filium nominat *Herod.* et patrem ditissimi illius *Pythii*, tempore *Xerxis* nobilitati. Accedit ad haec, *Lydiaca* narrantem *Herodotum* lib. I. c. 94. (non sanequam ex *Xantho Lydo*, quod *Galeus* putabat; quippe qui οὐτε Τυρρηνὸν ὠνόμακεν οὐδαμῶς τῆς γραφῆς, δυνάστην Λυδῶν, οὐτε αἰποικίαν Μηόνων εἰς Ἰταλίαν κατασχοῦσιν ἐπίσταται, teste *Dionys. Halic.* Ant. Rom. I. p. 22, 15.) *Herodotum*, inquam, non ut hic *Mani* filium dare Κόρυν, sed Ἄρυν: ἐπὶ Ἄρως, τοῦ Μάνω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίᾳ, τοῦ Ἄρως, hic legisse videtur *Eustathius*; cuius ista extant ad *Dionysii* *Perieg.* vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἐπινυμίας ἔχειν γυναικῶν. - - - Λυκόφρων δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ

Ἀσίως τοῦ Ἄττος καλεῖσθαι φησιν αὐτὴν· ἃ δ' οὐ καὶ ἐν Σάρδεσι
 φυλὴ τις καλεῖται Ἀσία; imo καλεῖται Ἀσιὰς: sunt enim et
 postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τευ καὶ τὴν ἐν Σάρδεσι φυλὴν
 καλεῖσθαι Ἀσιάδα. Hoc minime cunctanter statuo, in his
 Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transpo-
 nenda: Herodotea sunt, quae tribuuntur Lycophroni; quae
 Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene ob-
 servavit accuratissimus Editor Ed. Twaites, ab ipso Eusta-
 thio huic, velut auctori, contributa ad vs. 620. ubi legitur
 etiam ἀπὸ Ἀσίην, τοῦ Ἄττος. Tandem pro Ἀσίως scriben-
 dum ut apud Herod. Ἀσίω. Forma vulgari dare quoque
 potuerat Ἀσίω: *Asias* enim, Ἀσίας, Ἀσίην, Ionice flectitur
 Ἀσίης, Ἀσίω. Atque ob has forte rationes videri posset
 hoc in loco Herodoti nomen Κόττος in illud Ἄττος conver-
 tendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus
 de caussis forte suspicax perhibebor et novator, hic nihil
 novandum iudico servandumque Κόττος nomen. Primum
Asian Cotyis filium dictum veteribus legerat Eustath. in
 Iliad. β'. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κόττος ἱστοροῦσιν υἱόν. Dein-
 de multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic.
 Ant. Rom. I. p. 21. scribentis, Τυρρηνὸν dici quintum a Iove;
 Iovis enim filium *Manen* primum istius fuisse regionis
 Regem: τοῦτου δὲ γεννηθῆναι Κότυν· τῷ δὲ Κότυϊ δύο γενέσθαι
 παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄττον· ἐκ δὲ Ἄττος Λυδὸν Φῶναι καὶ Τυρρηνόν,
 quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit
 regni paterni haeres: de Atyë, huiusque duobus filiis
Lydo Tyrrhenoque paria scribit Strabo V. p. 335. c. [p. 219.
 ed. Cas.] Utrumque dedit et Atyi filium Herodotus; solum
 quidem memorans duntaxat Τυρρηνόν, I. 94. sed et memi-
 nit Λυδοῦ τοῦ Ἄττος, I. 7. VII. 74. a quo Macones potuerint
Lydorum nomen. Xanthus *Lydus*, cui credendum taxiter in
 rebus patriis, quam Graecis recentioribus, Tyrrhenum
 prorsus ignorans, Ἄττος παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τόρρη-
 βον. Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, no-
 mina Graeci plurima sunt commenti. VALCK. — Con-
 fer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153 seq. S.

17. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθέος Ἀσίης) Ista quidem verba,
 si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tan-
 quam παρενθήκη sunt a vicinis separanda. Haec sola si de-
 disset, per *Asiam Promethei*, filiam, uxorem, an matrem

intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit *Lycophron*, Cass. vs. 1412. Οὐ μὲν ὑπάρχει γ' ἡ πικρὴ τοῦ Ἰαπετοῦ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς. Schol. ἡ Ἀσία Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς. vid. Doctiss. *Twaite*s ad *Eustath.* l. c. et ad vs. 620. VALCK.

21. ἀπὸ τῆς Τυρίης) Hoc verius ob lib. I. 2. et msstorum decretum. Non nego *Syriam* potuisse *Europam* dici. Quaeritur de *Herodoti* manu, cuius prudens de matronae nomine observatio. Notae sunt coniecturae S. *Bocharti*, super *Libyae*, *Asiae* et *Europae* titulis ex Phoenicum lingua elegantes, lib. IV. *Chanaan.* c. 33. WESS.

CAP. XLVI. 4. ἔχομεν προβαλίσθαι) Nulla hic comparatio: [nempe comparare in vers. lat. posuit *Gronovius*: rectius *Valla*, proferre.] negat se habere huius orae nationem, quam producat et in medio collocet: id προβαλίσθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον, non obluclabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λεγόμενοι ac γεόμενοι convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 13. [sed bene habet vulgatum.] De *Scytharum* sapientia multi nimis praeclare: σοφία prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti *Cyrum*, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod *Dario* usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene Noster, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. WESS.

5. παρὲς τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους) Olim vucula mihi παρὲς sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν γεόμενον ἐκ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους παρὲς Ἀναχάρσιος. Quum vero consideratius ad vulgata haec exigere *Eustathii* ad *Dionys.* vs. 669., ex *Herodoto* narrantis ὅτι ὁ Εὐξείνιος παρήχεται ἔθνη ἀμαθέστατα, καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου ἀνὴρ ἑλλόγιμος λέγεται, παρὲς τοῦ Σκυθικοῦ, ὅθεν ὁ Ἀναχάρσις, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripsisset, παρὲς Ἀναχάρσιος, καὶ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους, figura hic obtineret, quam *Χριστόδωρος* vocant Grammatici, multis explicitam *Eustathio* ad *Hom. Iliad.* γ'. 108. Οἷστε δ' ἄρ', ἔτερον λευκὸν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν, Γῆ τε καὶ ἡλίω. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἷστε ἄρ' ἐν δύο, λευκὸν καὶ μέλαιναν, Ἡλίω καὶ Γῇ, ut sua sibi singula subiiciant.

tur velut ἐν τετραγώνῳ καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, οὔτε γὰρ ἔθνος τῶν ἰντὸς τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχουμεν προβαλίσθαι (sic mssti) σοφίης πύρι: alterum, οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri haec est exceptio, πᾶριξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος: haec, alterius, πᾶριξ Ἀναχάρσιος. Sunt mihi similes ad manum aliorum structurae. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri Docti ex Ep. Pauli ad Coloss. 3, 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximi, Alex. Morus in notis ad Nov. Foed. p. 251. et seqq. VALCK.

13. ζῶντες μὴ ἀπ' ἀρέτου) Hic etiam haerebat olim alterius vice saepius a librariis scripta vox ἀρέτου. [Nempe sic edd. ante Gron. cum nostro Pb.] Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythiis scribit Strabo VII. pag. 460. c. [p. 300. c. ed. Cas.] Iustinus II. 2. Hominibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores liberosque secum in plaustis vehunt: Φερέοικοι ἰόντες Herodoto; saepe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμαξοικοι, Melae II. 1. ἀμαξόβιοι. Si Poëtae nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c. [p. 302. d. ed. Cas.] Hesiodus iam meminerat ἀπηναις οἰκί' ἐχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique, οἰκίας ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πέπνυνται, possident, habent, pro πέπνυνται. Saepius in verbo πεπᾶσθαι erravit Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corrumpit interpretatione. VALCK.

14. οἰκήματα τέ σφι ἢ ἐπὶ ζευγέων) Nulla caussa viro docto κτήματα τε refingendi. Φερέοικοι ἰόντες istis verbis explicatur liquidius. Mitto multivagas Scytharum domos ex Seneca, et eorumdem sutilem domum apud Valer. Flaccum. Accommodatum Aeschyli Prometh. vs. 708. οἱ πλεικτὰς στέγας Πεδάρσιοι ναῖονσ' ἐπ' εὐκύνλοις ὄχοις, et praeter cetera Hippocratis Aer. Aq. et Loc. p. 291. [§. 93. p. 86. ed. Coray.] ἐνταῦθα καὶ οἱ Σκύθαι διατεῖνται, Νομάδες δὲ καλεῖνται, ὅτι οὐκ ἔστι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἀμαξαῖς οἰκεῖσι: quos currus graephe expingit deinde. WESS.

15. καὶς οὐκ ἂν εἴησαν οὗτοι ἄμαχοι;) Nullam nec in Eu-

ropa, neque in Asia gentem, ἔθνος, esse scribit Thucyd. II. 97. ὅ, τι δυνατόν Σκύθαις ἐμνημονεύει πᾶσιν ἀντιστήναι. Herodoto non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores atque instituta: hac mente Ephorus ap. Strabon. VII. p. 463. et 464. [pag. 302 seq. ed. Cas.] ταῖς δικαίαις εὐτείλεις ὄντες καὶ οὐ χρηματισταὶ - - - πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἄμαχοί εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν. Iustin. II. 3. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. - - - Gens et laboribus et bellis aspera; vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant. De Cyro Darioque narratis Iustino, quod ad rei summam attinet, satis concinit Herod.; quaeque de Sesostris in Europam usque narrantur expeditione, qui Scythas subegerit et Thraces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythae non poterant inveniri: hoc unum metuebat Mytilenaeus Coēs apud Herodot. IV. 97. VALCK.

CAP. XLVII. 3. πιδιάς αὐτῇ, ποιῶδης τε) Optime Gronovius ex Medic., in quo si ἔνυδρος, quod alii praeferunt, fuisset, nihil fortasse requireretur. Hippocrates [l. c. §. 92.] de Scytharum regione, πιδιάς ἔστι καὶ λιμακῶδης καὶ ψιλῇ καὶ ἔνυδρος μετρίως ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἐξοχτινύουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πιδίων. Cuius λιμακῶδης idem ac ποιῶδης, Galeno explanante. Hesychius, Λεῖμακας, νοτιεὶ καὶ ποιῶδης (male antea ποιῶδης) τόποι, spectans Euripid. Iph. Aul. vs. 1544. Λεμακίστεροι in Suida nullo iure Kiisterus mutat, quippe ex Coō sene apud Erotianum. Confer Sophoclem Philoct. 1449. Ego his non inmoror, ἔνυδρος reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. Ἴστρος μὲν πεντάστομος) Paria Arrian. Ἀναβ. V. 3. et Scymnus. Nilus itidem πεντάστομος II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in censum ostia venirent, idem Istro: tantum Nilo minor, verba Melae II. 1, 56., totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem [lin. 9. pro Ἰπτάκις] Vossius ad Melam II. 1, 26. [al. II. 1, 38.] καὶ Ἰπτάκις reponit, non probo. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatum stabiliunt. In Pomponio dissensus est; Plinii corruptus Pacyris lib. II. 12. ad verum inclinat amnis nomen. WESS.

CAP. XLVIII. [4 seq. ποταμῶν καὶ ἄλλων) πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in

Var. Lect. Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum vocab. ποταμῶν: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: κατὰ τοιόνδε μέγιστος γίνεται ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων, (sive ἐσδιδόντων malueris) εἰσὶ δὲ οἱ μὲν αὐτὸν ποιοῦντες. Διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augent, hi sunt: sive, et hi, qui eum (prae caeteris) augent: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλλων - ἐκδιδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκδιδοῦσι: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quae consequitur, εἰσὶ δὲ οἱ. S.]

6 seq. πέντε μὲν οἱ βέοντες) Coniecturas elegantes doctissimorum virorum, Valckenarii μόνος βέοντες, Reiskii οἷδε βέοντες, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, πέντε μόνος βέοντες. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς πέντε μόνος βέοντες, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: haec est ratio, cur illi priores, αὐτεγενεῖς ποταμοὶ Σκυθικοὶ, esse dicantur πέντε μόνος, quod vicinum etiam commendat μὲν γὰρ. VALCK. — Perpersis omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interiectis verbis, perincommode repetita videbitur μὲν particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo αἱ ante βέοντες satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox μόνος, et multo aptior quam quae aliis placuit μεγάλοι. S.

7. Πόρατα) Annis Πόρατα in Arch. prave Τώρατα, nec Mela inde lib. I. 19, 87. Τορεάτα, quae Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro aevo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. WESS. — Locum hunc de fluviis in Istrum influentibus percommode tra-

Herodot. T. V. P. II.

etavit *Mannert* in Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis *Scythiæcis fluviiis* c. 51. et seqq. idem *Vir doctus* ibid. p. 74 seqq. et *D'Anville* in *Commentatione* Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie*. S.

[10. πρὸς ἡμῶν) Vide ad I. 202, 16. notata pag. 203 seq. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. ἐκ δὲ Ἀγαθούρων -- τῷ Ἰεττῷ. ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc. Prius membrum, Ἐκ δὲ Ἀγαθούρων -- τῷ Ἰεττῷ, commodius superiori cap. 48. iungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septemtrione et a lacva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6 seq. recte bis positum μὲν particulam statuas, intelligendum forsitan erit, priori μὲν, ubi ait διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς, respondere illam δὲ, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου: posteriori vero, ubi ait πρὶν μὲν οἱ βίοντες, respondere ἐκ δὲ Ἀγαθούρων. De *Agathyrsis*, *Scytharum* finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

6. Νόνος) Solus, quod quidem reminiscor, amnem *Valerius Flaccus* memoravit; *Alazonas* tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adiungens, lib. VI. 100. *Hiberni qui terga Noae, gelidumque securi Erunt, et tota non audit Alazona ripa*: ubi *Heinsius* et *Barmannus*. Mox μέτρον σχίζων τὸν Αἴμον praestat. Nilus μέσση Αἴγυπτον σχίζων lib. II. 17. et cap. 33. idem μέσση τάμνων Λιβύην, et Ister μέσση σχίζων τὴν Εὐρώπην. Verius quoque Τριβαλλινὸν, [lin. 10.] quomodo *Isocrates*, *Demosthenes*, *Steph. Byz.*, alii. *WESS.* — De fluvio, qui *Scius* hic nominatur, (lin. 7.) vide *Var. Lect.* et *Mannert* Geogr. Graecor. et Rom. T. VII. pag. 10. quemque ille laudat *Gatterer* in *Comment. Soc. Goett.* Vol. IV. et VI. Verum nomen Οἰσῶς fuisse facile adsentiaris *Larchero*, cuius ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox *Alpis* nomine (lin. 13.) sunt qui *Rhenum* a *Nostro* indigitari non sine veri specie existiment. S.

16. πρὸς ἡλίου δυσμῶν μετὰ Κύντας) Scripsit lib. II. 33. de *Cynesiis*, (qui non alii ac *Cynebes*, *Stephano* auctore,) οἱ ἰσχυροὶ πρὸς δυσμῶν οἰκοῦνται. Consimilia *Herodorus*, *Nostri* aemulus, οἱ ἐν τοῖς ἰσχυραῖς οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμῶν Κύντας

ἐναιδίζοντι ap. Steph. in Ἰβησίη. Feste *Avieno* quoque *Populi Cynetum*, *Cyneticum iugum*, in *alte tumescenti ditis Europae extimo*. Celtæ quidem, sicuti ad lib. II. 33. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europae vergebant, sed non post *Cynetas*, quod *Vallæ* Latina dant: sic sibi et rei *Herodotus* pugnaret. Μετὰ Κύντας vertendum præter *Cynetas*, sive exceptis illis, quemadmodum *Poëtae Odys.* λ. 468. μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. [Possis vero eadem notione latinum post intelligere. Sic *Noster* infra c. 53, 2. μετὰ Ἰστρου post *Istrum*, i. e. excepto *Istro*.] Vide nunc et mirare stolidam *Georgii Carletoni* confidentiam, *Κυνεσίους* sive *Κύντας* in *Britanniae Cantios* convertentis, doctissimoque *Cambdeno* longa epistola obtrudentis, quæ octogesima inter *Camdenianas*. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. ἐν Κελτῶν, οἱ Ἰσχυροὶ etc.) De his hoc uno loco si tantum egisset *Herodotus*, cadere forsitan posset in dubitationem, utrum hos, an *Cynetas*, ultimos Europae statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir *Erudit.* in libello Gallice scripto, quo, præter cetera, specimen exhibet errorum *Lex. Geograph. Martinierii* pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione ill. *Spanhem.* in *Callim.* pag. 436. Omissus *Spanhemio* alter *Herodoti* locus e lib. II. cap. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum *Herodotum* ultimos *Cynetas*, pæne ultimos fuisse quos vocat Κελτοὺς. Illic agens de Istri fonte veluti fluentis ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρηνὸς πόλιος, οἱ δὲ Κελτοὶ, inquit, ἐμυρρίοντες Κυνεσίους (hoc legit *Steph. Byz.* *Noster* et hic dare potuit Κύνσι, εἰ) οἱ Ἰσχυροὶ πρὸς δυσμίων οὐκείους τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: Celtæ -- finitimi sunt *Cynesiis*, qui (qui Celtæ, non qui *Cynesi*) ultimi etc. mihi quidem ista vis videtur. *Cynetes* sunt ultimi; Celtæ ultimi μετὰ Κύντας, id est exceptis *Cynesiis*, vel post *Cynetas*, omnium primos in ultima *Hesperia*. *Avienus* in *Ora Marit.* vs. 200., adjacent *Populi Cynetum*; tum *Cyneticum iugum*, (Quæ sideralis lucis inclinatio est,) *Alte tumescens ditis Europae extimum*, *In belluasi vergit Oceani salum*. Docta dedit *Is. Voss.* ad *Melæ* III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit *Wess.* in *Diss.*

Herod. p. 21., Herodori locus ap. Steph. Byz. in Ἰβηρίας: quo Περών μιν, ait, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχυαῖς (τῆς Ἰβηρίας) οἰκούν-
τες τὰ πρὸς δυσμίων Κύντας ὀνομάζονται (ut hic apud Herod.
ἑλτὼ ἰσχυαὶ πρὸς ἡλίου δυσμίων μετὰ Κύντας) ἀπ' ἐκείνων
δὲ ἤδη πρὸς βορρῶν ἰόντι Γαῖτες· μετὰ δὲ Ταρτήσιοι. Ex eiusdem
Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano Γαῖτες memo-
rantur, ἔθνος Ἰβηρικόν μετὰ τοὺς Κύντας. Tartessorum vicini
in Philippicis Theopompi eadem fuerant Γαῖτῶν adpellatio-
ne insigniti. Hinc liquet, Cynetas postremos Europae ha-
bitatores ad Occidentem fuisse secundum Herodorum ac
Herodotum. VALCK.

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν) Ut saepius in
talibus omittuntur verba, potuisset omitti συμβάλλειν. Ad-
ditur, ut hic, a Phoenicide Comico apud Athen. XIV. pag.
652. E. Omittitur Thucydidi pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ Ἀρι-
ῆνος, ἐν πρὸς ἐν: quo loco proxima respicit Herodoti. In
aeqq. mihi quoque placet ἀπουαρτί: huic verbo subiecta
citatur Eustath. in Dionys. vs. 226. VALCK.

9. ὀλῶν τι μείζων τῆς etc.) Est, cui haec displicent:
μείων sive ἑσσων fuisse, et scriptum quidem, ὅσοσπερ ἐστὶ,
ἢ ὀλῶν γε, aut ὀλῶν τι μείων τῆς etc. aut paullo minor. Ni-
hil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbribus
solent intumescere: in Istro diversum quid observat,
quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paullum
tamen increscere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec
Scriptor. [Ad verba ὅσος πέρ ἐστι ex proxime sequentibus
intelligitur τῇ ἰαυτοῦ φύσει.] Elegans νιφετῷ δὲ πάντα χεῖ-
ται [lin. 10 seq.] explicuit Hesychius, Χεῖται, μολύνεται,
verissime: idem enim ac χεῖνεται, nive omnia inficiuntur et
sordent. Convenit, nec Cl. Pavium fugit, Callimachi vena-
tor Epigr. XXXIII. Στίβη καὶ νιφετῷ κεχαρμένος, pruina et nive
madidus coleratusque. Nam κεχαρμένος R. Bentleii, viri sa-
gacissimi, praeter inventum non habet cur recepto ex-
cellentius putetur. Porro ἰοῦσα ἀμφιλαφὴς rediit in sta-
tionem, unde ob similitudinem praecedens participium
everterat. WESS. — Χεῖται, quod ex Arch. Vind. et Pa.
pro olim vulgato χεῖται recepi, videri potest ostium de-
bere pruritui prisci alicuius librarii, ionicas ubique for-
mas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem
quidem formam χεῖται libri omnes III. 78, 22. IV. 66, 5.

et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam *Hesychium* olim χρηται legisse, et huc spectasse interpretationem a *Wesselingio* laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notione usus est *Noster*. Quare videndum, ne, quemadmodum ait ὕραι γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος παίμπει ὀλίγη, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, νιφίτῳ δὲ πάντα (i. e. κατὰ πάντα) χρίεται αὕτη ἡ γῆ, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab *Hemsterh.* et ab *Ernest.* ad *Callimachi σποδιῇ κρημνίμος αἰθῆ*. *Hymn.* in *Dian.* vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. ἀρχεται δὲ μέν) *Herodotea* sunt, ὁ γὰρ δὲ Νεῖδος ἀρχάμενος -- μέν, lib. II. 17. Et cap. 33. Ἰστρος τε γὰρ ποταμός ἀρχάμενος -- μέν. Tum huius libri c. 49. ὁ Ἰστρος ἀρχάμενος ἐκ Κελτῶν -- μέν δὲ --. Recte hinc masti. *Amnis Tyres* sive *Tyras*, [qui hodie *Dniester* sive *Danaster*,] aliis, uti *Hesychio*, Τύρις: hinc accolae (qui Τυρήται, ut in *Arch.*, esse debebant) Τυρήται. Non neglexit hoc *Stephanus*. *WESS.*

CAP. LII. 4. Μήτηρ Ἰπείριος) *Minc Mela* II. cap. 1, 62. *Hypanis* ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. Similiter *Herodotus* IV. 86. Μαῦητις, αἶτ, καλίσται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου. *Dionys.* *Perieg.* vs. 165. καλίσται δὲ Μητέρα Πόντου. *Avienus* in *Descript. Orb.* vs. 245. *Scythia* -- matrem ponti cognominat undam: de Oceano idem in *Ora Marit.* vs. 393., hic parens nostri maris. *Plinius* *Hist. Nat.* VI. c. 7. Μαῖοτιν *Temerinda* (*Scythae* vocant,) quod significat matrem maris: sua *Dionysium* et *Melam*, *Herodoto* debere non recordabatur vir *Doctiss.* *Iac. Nic. Loënsis* *Miscell.* *Epiphyl.* VI. c. 21. *VALCK.* — *Hypanis* in Graecis olim dictum constat amnem, qui hodie *Bog.* S.

7. σικκός αἰνῶς) *Hesych.* αἰνῶς, δυνῶς καὶ χαλεπός. *Apolon.* Rh. II. 15. ὑπερφιάλος πίδα αἰνῶς: et vs. 480. ἀλλὰ μὰν αἰνῶς αἰνῶς. *Scriptor* suum agnoscit, cum de *Scythica* regione αἰνῶς αἰνῶς post pauca c. 61. Bene ergo *Galeus*. Est tamen et amaro fonte *Iordanes* quaedam, sed in periege confusa, *Rer. Getic.* c. 5. *Danubius* autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur. Melius paullo *Codices*

scripti, *Danaper* [sic Scriptor ille Hypania permutaverit cum Borysthene, cui quidem Hypanis haud procul a mari miscetur.] et quasi ex matre, tum, sed ubi sit Ponto vicinior, parvum fontem suscipit, cui ex Amphoe cognomen est. Verius iidem *Exampheo*. Cetera lutulenta fluunt. Praeclare *Vitruvius* lib. VIII. 3. Nostri verba οὕτω δὴ τι ἰούσα πικρὴ, ἢ μεγ. [lin. 8.] varium tentantur in modum: *Pavius*, ὡς μεγάβει σμικρὴ ἰούσα κινῶ etc. non praeter *Herodoti* morem: *Reiskius*, οὐτ' ὀλίγον τι ἰούσα πικρὴ, ἢ etc. Neutri Codices addicunt, comparationis adverbium reticentes. WESS.

8. ἐκδιδόει γὰρ εἰς αὐτὸν κρήνη πικρὴ) Si firmant illam codices postremam vocem non reiecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι ἰούσα πικρὴ, ἢ, μεγάβει σμικρὴ ἰούσα, κινῶ τὸν Ἵπανιν, ἰόντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέγαν. Est qui uni litterae ἢ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μεγάβει: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud *Herodoteis* tueri ex I. 163. προσφιλές οὕτω δὴ τι -- ὡς --- ἐκέλευε. IV. 184. ὑψηλὸν οὕτω δὴ τι, -- ὡς οὐκ οἶά τι εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. νῆσον --- ὧδε δὴ τι ἰούσαν εὐπεία χειρωθῆναι, τὴν --- ἔσχε. IV. 28. δυσχείμερος χώρα οὕτω δὴ τι ἰστί' ἔνθα -- οὐ ποιήσεις. [Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε, quam praecedenti οὕτω aut τοιοῦδε respondentem expectasses, omittere solet *Noster*, asyndeton amans; veluti III. 12, 9. I. 31, 6.] Nihil itaque novandum. Secundum *Herod.* Fons (*Exampeus*) adeo erat amarus, ut, quum eriguus esset, *Hypanin* flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κινῶ vel κινῶ, quod ipse explicat infra c. 81. ἀποτον ποιεῖ. Ex *Herodoto* plures meminerunt: unius ponam *Melae* verba ex lib. II. c. 1. *Hypanis* non longe a mari ex parvo fonte, cui *Exampeo* cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque iam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. *Herodotea* contraxit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. κρήνη ἰνδιδωσιν εἰς αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω πικρά, ὥστε κινῶ τὸν Ἵπανιν: horum partem quaeque praecedunt sub *Herodoti* nomine profert *Athen.* II. pag. 43. c. d. *Rationem* dat *Pausan.* IV. p. 371. [cap. 35 extr.] cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81., excitat *Steph. Byz.* voc. Ἵπανις: ubi *Μητροδώρος* recte fuit in *Herodotum* conversus a *L. Holstenio*: contra *Herodotum* su-

spicor in Metrodorum convertendum apud Diogen. Laërt. X. 34. ubi Democrito puero Xerxes praeceptores Persas dicitur reliquisse, ut eius patri gratificaretur, *ἡνίκα ἐξῆλθεν παρ' αὐτοῦ, κατὰ Φησὶ καὶ Ἡρόδοτος*: hic nihil de Democrito, eiusve patre; sed Μητρόδορος, Metrodorus, egerat etiam de Democrito, Epicuri sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6 seq. Βορυσθίνης ἑστὶ πολυαμειστότατος etc.) Quae de Borysthene [hodierno Danapri, Dnieper] sequuntur, Melam paene convertisse II. c. 1, 53. ab aliis monitum, et a Christ. Cellario Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Primum Borysthenes *νομῶς τε καλλίστας καὶ εὐ... εστάτας κτήνεις παρέχεται*. Mela, alit laetissima pabula: *εὐνομιδοστάτας*, quod dabant Editi, recte reiecit Gronov. deditque e Med. cod. spectabilem sane lectionem *εὐνομιδοστάτας*: cui praetulit a se excogitatum G. Arnaldus *εὐδοκιμιστάτας* in Anim. pag. 164. Veram nobis forte vocem dabunt Codices. Perplacent interim Latina Vallae: pascua praebens amoenissima, et accommodatissima pecoribus. Reperit in Glossario veteri, quod mstum habuisse suspicor Laurentium: *Accommodatissimum, ἐπιτηδεύοτατον*: an et in Herodoteo suo codice legit *ἐπιτηδεύοτατας*? hoc equidem omnium iudicarem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus antiquus nominum: apud Herodotum occurrunt *σπανδαίστερα* [I. 8.] et *ὕγχιότατοι* p. 117, 6. [II. 77.] *ἀμφοτέρων* recte dedit Gronov. p. 80, 5. [I. 196.] Ex *Alomane* nobis *ἡδυμώτατον* servavit Etymol. p. 420, 50. Inter alia huius generis Democriteam habet formam *ἐπιτηδεύοτατον* Eustath. ad Hom. Od. β'. 89. VALCK.

8. *εὐνομιδοστάτας*) Bene Gronovius ex msto. Aldinum finxerat Pavius *εὐνομιδοστάτας*, e Med. *εὐδοκιμιστάτας* Georg. Arnaldus Animadv. c. 30., opera inutili. [Habet Hesychius *Εὐνομιδής*, interpretaturque *εὐκόμωτος*, id est bene curatus.] Revocavi καὶ πλείστους [I. 9.]: maxime [eximie] optimos et plurimos, ait, pisces flumen praebere. Hesychius, *Διακριδόν*, ἐν διακρίσει ἀριστός, ex Homero, vere corrigentibus Küstero et Albertio. Diversius, τοῦτο δὲ διακριδὸν Ζεὺς ἀνδράσι μέγιστον ἔπαυεν κακὸν Simonidis apud Stob. LXXI. p. 436. WESS.

9. *ἢν τε κατὰς παρὰ δουροῖν*) Mela: *Tarbidus* *ἢν τε κατὰς παρὰ δουροῖν* *ἢν τε κατὰς παρὰ δουροῖν* *ἢν τε κατὰς παρὰ δουροῖν*: placidior quam ceteri, potarique potius: *πῦρ αὐτὸν ἢν τε κατὰς παρὰ δουροῖν*: hoc saepius aliis, *πῖνεν*. ἢν τε κατὰς παρὰ δουροῖν

ἴδω· εἷος ἦϊον πῆν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud *Eustath.* in *Dionys.* vs. 311. πίσιθαι ἡδιστος, ἦϊον καλὸς παρὰ θολεροῦ: pro καλὸς scribendum καθαρός: hoc enim invenit ap. *Herodot.* et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. Araxis unum ostium ἦϊε διὰ καθαροῦ I. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. *Pausan.* IV. [c. 34.] pag. 363. διαφθορὰ τοῦ εἶδος μάλιστα ἰχθύς ἀναθίσκειν εἰς τὸν Πάμισον, ὅτε εἰς ὕδωρ καθαρὸν: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολερωτέρων. Quando componuntur καθαροῦ ὕδωρ, et ἦθος καθαροῦ, opponi solent ἦθη τεταραγμένα καὶ θολερά, velut apud *Dion. Chrys.* p. 402. D. et in *Lysidis Epistola.* *Ioann. Chrysostomus* T. II. p. 448. A. θολερά μύματα dixit, et καθαράς πηγάς. VALCK.

12. ἄλλος τε ἐπὶ τῷ στομ.) Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio *Dion. Chrys.* init. *Orat. Borystheniticae* p. 437. Κητιά τε, inquit *Herod.* [lin. 13.] μεγάλα αἰσικαίνθαι, τὰ Ἀντακίους καλέουσι, παρίχεται εἰς ταρίχισιν. Alit, secundum *Melam*, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat *Salmas.* in *Solin.* p. 187. D. Τέρμης Ἀντακίον his memorat *Antiphanes Athenaei*; [lib. III. c. 88. p. 118. d.] apud quem in *Lyncei senario* scribendum Ὁ Ἀντακίον μικρόν. [apud *Athen.* IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum iudicavi.] Vid. ad *Hesych.* notata in Ἀντακίον. VALCK.

14. ἀντακίους) Sint-ne antacaei husones, egregie a Comite *Marsilio* in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quaerunt naturae scrutatores. Culta super eo sunt viri clar. Io. *Matth. Gesneri* observata in *Act. Soc. Latin. Ienens.* Vol. II. p. 20. WESS. — *Acipenseris* speciem alii intellegendi. S.

15. Μέγας -- Γέριου χώρου) Γέριον verum unice. Sic cap. 56. οὐτωμα δὲ ἔχει τόπιρ ὁ χώρος αὐτός, Γέριος. Etiam *Steph. Byz.* WESS.

[16. εἰς τὸν (Γέριον χώρον) τεσσαράκοντα ἡμερῶν πλὺς ἐστὶ) Iam olim *Scymnum Chium* et *Pomponium Melam* eundem dierum numerum in suis *Herodoti* codicibus reperisse, in *Var. Lect.* monui. Reizius vero in Praefat. ad suam *Herodoti* editionem p. XXI. et seq. ex professo hunc locum examinavit, collato cap. 18. et 71. cum his quae hoc ipso capite mox subiiciuntur, colligit, non potuisse *Herodotum* h. l. τεσσαράκοντα scribere, sed consentaneum esse,

ut eum intelligamus τεσσαρεσκαίδεκα scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium iam Bayerus, de situ Seythiae agens in Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411. et Gatterer in Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188. corrigendum censuerant. Consentit Larcher in Adnot. ad hunc locum, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. Mannerto, ut nimius numerus XL., sic iusto minor numerus XIV. videtur, Geogr. Graec. et Rom. T. IV. pag. 76. D'Anville, in Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577. quod ad numerum dierum adtinet ab Herodoto editum nihil definire praesumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem Borysthenem esse. S.]

19. τῶν γεωργῶν Σκυθίων) Supra, ἀγοτήρων Σκυθίων, νομάδων Σκυθίων, tum οἱ γεωργοὶ Σκύθαι: quae quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμερίων aut hic, [lin. 20.] aut c. 18. ubi ἔνδεκα ἡμερίων, menda haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. Fontes Borysthenis in Sendomirensi agro scaturire, Matth. Miechovius, Stanislaus Sarnicius et alii docuerunt. Conf. Stukium ad Arrian. Peripl. Ponti pag. 156., praetereaque Paul. Piasecium Chron. p. 45. WESS.

19. τῶν γεωργῶν τῶν Σκυθίων) Ex syllaba male repetita natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ceperunt quae proxima praecedunt: [lin. 18.] ἀνθρώπων οὐδεὶς iungi non debuerant: interpungendum, δι' ὧν ῥέει ἀνθρώπων, οὐδεὶς ἔχει φράσαι: nam hinc distat, fluvii φράσαι τοῖς πηγαῖς, quod ex ipsius sententia [L. 23.] οὐδεὶς poterat Ἑλλήνων. Φαίνεται, inquit, ῥέων δι' ἐρήμου ἐς τῶν γεωργῶν Σκυθίων τὴν χώραν, qui iuxta hunc fluvium ἐπὶ δέκα ἡμερίων πλέον νέμονται: supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ γεωργοὶ Σκύθαι, quos Graeci, Olbiopolitae, adpellent Borysthenidas; ubi pro δέκα ἡμερίων legitur ἡμερίων ἔνδεκα. Nunquam Herodoto dicuntur nisi οἱ γεωργοὶ Σκύθαι. [non οἱ γεωργοὶ οἱ Σκύθαι.] C. 55. Hypacaris dicitur διὰ μέσων τῶν Νομάδων Σκυθίων ῥέων. Aliis similiter saepius opponuntur οἱ Νομάδες Σκύθαι, et οἱ γεωργοί, Nomades et Georgi: sic enim vocandi sunt etiam Graecorum interpretes. Mela p. 125. Panticapes Nomadas Georgoque determinat. P. 131. vagi Nomades pecorum pagula sequuntur;

atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi exercebantque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. v. [p. 311. ed. Cas.] ubi Georgi ἡμερώτεροι τε ἅμα καὶ πολιτικώτεροι νομίζονται εἶναι. VALCK. — At iidem, ἀροτῆρες, c. 17, 9. et 52, 11. S.

24. ἐξ τούτου ἔλος) Pulcre recorder τοῦ Αἰσίου τίλος Strabon. lib. XIII. p. 898. [pag. 602. ed. Cas.] distinctum ab eiusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐξ τούτου μέθρον τὸ ὕδωρ συμμίσγοντες: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borysthenae, καίται δὲ πρὸς τῷ Ἰπώνιδι -- οὐ καλὸν ἀνοθεῖν τῆς Ἰππολίδου καλουμένης ἄκρας, nitidissime veterem et suae aetatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰππόλειω ἄκρην Arch. Vallaeque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοτελείας rei ipsam notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonus. WESS.

26. Ἰππολείων ἄκρη) Hippolai promontorium. Genuinam neminis formam Hippoleo Latina iam dederant Vallae, quae postea transiit in Ἰππολείων. Dionis Chrysa. locus, Galeo citati, legitur p. 437. v. ubi ἡ Ἰππολείου καλουμένη ἄκρη dicitur esse τῆς χώρας ὅξυ καὶ σπιρόν ὥσπερ ἔμβολον, περὶ δὲ συμπλῆτουσιν οἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μέγξυ, inquit, τῶν ποταμῶν τούτων, τὸν ἔμβολον τῆς χώρας, Ἰππόλειω ἄκρῃ καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἔλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ὑπὲρ Ἰππόλειως, τω, occurrunt et ap. Herod. Μενέλαος· Χαρίλειος· Ἀρκεσίλειος· Ἀναξίλειος: sed, qui saepius est ἀρχιμείδης, cur semel [II. 37, 25.] ἀρχιμείδης diceretur? VALCK.

27. ἰπὸν Μητρος) Multa pro delubro Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitas Graecae fuisse originis, patriaeque religionis tenaces: ἰπὸν Διμήτρος relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo ἐπὶ τῷ Ἰπώνιδι iustius erit. Sunt urbis incolae Βορυσθενεῖται c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., param adiutus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. saepe Βορυσθενεῖται, cuius dispar sermo. WESS.

27 seq. ὑπὸ τῷ Ἰπάνι) Versionis Vallae corrector [Gronov.] ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit ἐπὶ τῷ Ἰπάνι: ut IV. 18. οἱ οἰκούντες ἐπὶ τῷ Ἰπάνι. Sub montem habitantes οἰκεῖν dicuntur ὑπ' ὅρου: qui flumen accolunt, ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt ἐπὶ τῷ Ἰστροῦ ἐπὶ ποταμῷ Ὀάστῳ ἐπὶ τῷ Μαρτύῳ. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. ὑπὸ τῷ Εὐρίπω, ἐπὶ τῷ Εὐρ. corrigit Graece perdoctus Fr. Sylburg. VALCK. — In Var. Lect. monere debueram pro h. l. legi in ed. Wess. et superioribus, neque aliud e manu adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; ἐπὶ vero primum in contextu (uti par erat) posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vocularum frequentius. S.

[29. τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν) ἀπὸ idem fere hīc sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV, 195, 21. τὰ ἀπὸ τῆς νήσου -- οἰκίτα ἐστὶ ἀληθινή. Sic fere etiam VII. 195, 7. τὰ ἐβούλοντο πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς Ἑρέτω στρατιῆς. S.]

CAP. LIV. [2. Παντικᾶπης) Quem Panticapen hīc memorat Herodotus, cum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samaram fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat, longe ultra Hylaeam ultraque cataractas in Borysthenem influere. Danvillium Mannertus sequitur. Commode vero Larcher in Indice geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Caeterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc Hypacryin, aut Gerrhum, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, CAP. LV. LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri alique Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 4. ἐπιχολωτάτη) Unde ἐπιχολωτάτη [in ed. Gron.] venerit, indictam; forte ex Mediceo, si quidem in Ask. idem. Ex Fabri ἐπιχολωτάτη refingitur ἐπιχολωτάτη. Poterat pari iure ἐπιχολωτάτη, ὅθ' ὁμοίως ἐπιχολωτάτη, seu succi plenissima in Clement. Alex. Paedag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam ut ἀνθρώποις, aliorum animalium, corrigatum catissae nihil, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis

[ἀνοργόμοις] potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succis plenissimae si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palearibus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχυλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχυλος habuit hanc notionem, translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὀργαῖς ἐπιχόλους Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus θερμοτάτος καὶ ἐπιχυλωτάτος. Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρῶτος τὴν ἵνα καὶ τὸ ἐπίχυλον αὐτῆς λεαίνων, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas huius Ponticae orae mire amaras fuisse, ex Ovidio, cuius ap. Portum versus: [Tristia per vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque defructu, quam sit amara, docet.] praeterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo πάντα τὰ τετραπόδα tanta fellis copia instruit, ὥστε ἐκπλήττεσθαι τοὺς θρόνους τῶν ξένων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque haec efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχυλωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχυλωτάτη unice illi proba. WESS. — In editis postea Animadverss. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adqueverit. S.

Ibid. ἐπιχυλωτάτη πασῶν ποτίων) In aliis est Editis ἐπιχυλωτάτη. T. Fabro tribuitur εὐχυλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχυλωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χυλός prima producat, vox Fabro recte scribitur εὐχυλωτάτη, in Epist. I. pag. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. Ἡ ποίην χυλῶ εὐαλδεῖ χλωρὰ θύουσαν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχυλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, εὐχυλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quae succum optimum praeberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur εὐχυλωτέρος et καχυλωτέρος apud Athen. II. p. 68. f. et corpori salubris malva dicitur εὐχυλος, p. 58. e. Proxima Herodoti, [lin. 5.] ἀνοργόμοις δὲ τοῖσι κτήνεσι ἐστὶ σταθμώσασθαι, ὅτε

τοῦθ' οὕτως ἔχει, partim excitat Suidas in 'Ανοίγει, et 'Ανογο-
μένοις interpretatur σχιζομένοις. De Socrate Alcibiades in
Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σειληνώδες ἔξω-
θεν περιβέβληται* - - ἔνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσης, αἰσθε, γέμει σω-
φροσύνης: quae ex aliis eiusdem Symp. locis sunt explican-
da. VALCK. — At sic non explicavit Vir doctus, cum,
ad iudicandum quam sint εὐχυλοὶ herbae in illo terrae tra-
ctu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior Wes-
selingii interpretatio; eoque magis, quod in primas voca-
buli literas ἐπιχ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo
antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐπίχυ-
λος, idem atque εὐχυλος sonans, in usu graeci sermonis
fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζεὺς ὀρθότατα --- καλεῖται Παπαῖος)
Non aliam, opinor, ob rationem Iupiter videri potuit He-
rodoto Scythis rectissime dictus Παπαῖος, nisi quod credi-
derit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum.
Homereum illud de Deorum Rege, πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos
expressit Plato, Pythagoreis: Stobaei Diotogeni p. 332, 16.
summus Deus dicitur χριστὸς διὰ τὸ εὐεργετικὸς τε ἦμιν καὶ
ἀγαθοδότης, ὅπως δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ, (sic
Timaeo quoque Locro dicitur in fine libelli:) ὥς κ' εἴη
πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. vide ap. eundem Sopater pag. 312,
46. Dio Chrys. p. 556. c. Certe nondum articulate fanti-
bus pueris Scythis sonus idem ac in Graecia primum ex-
cidit, utpote facillimus enunciatu, απ, πα, παπα, qui-
bus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt
ab ultima hominum memoria Graeci. Recte grammaticus
Aristophanes tanquam eiusdem generis προσφωνήσεις παρηνιω-
δοτέρως consideravit voculas ἄππα, πάππα, μάμμα, τέττα,
ἄττα, similesque apud Eustath. ad Iliad ε'. p. 1159. [1118.
ed. Rom.] secundum quem ad Iliad. ε. p. 428. [565. ed. Rom.]
pater non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Πᾶς (imo
Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ. [cf. Valck. ad Adonias. p. 382.]
Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia,
notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In
Aeschyli Suppl. legitur vs. 897. μᾶ, γᾶ: vs. 901. ὦ βᾶ γᾶς παᾶ
Ζεῷ. Scripserat in ora libri sui Scaliger: βᾶ, βασιλεὺς, ut μᾶ,
μᾶτις. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pear-

sonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat *Io. Rod. Wetsten.* in Epist. *Origenis* ad *Afric.* Tandem ex *Arriani* docet Bithyniacis *Eustath.* in *Iliad.* t. p. 429, 1. [pag. 565. ed. Rom.] Iovem Bithynis dictum Πάπαν: et ex his *Herodoti*, Scythis Πάπαιον. Attigere etiam *Spanhem.* ad *Calim.* p. 129. et *Wess.* in *Diodor.* III. 58. VALCK.

10. Παπαῖος) Bithyni Iovem Πάπαν parili ratione invocant, *Arriano* ap. *Eustath.* auctore. ΘΕΟΥ ΠΑΠΑΙΟΥ in *Lapide Persico*, modo valeat *Ampl. Cuperi* (Epist. ad *Lacronium* IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, *Homeri* Πάπας. Nullum profecto patris πρώτον ἀνδρώπαιος ὄνομα, vere *Sopater* ap. *Stobaeum*: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annuero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit arae inscriptio, in Indis iuxta amnem *Hyphasidem*, *Philostr.* Vit. *Apoll.* lib. II. 43. Ex *Livii Andronici* *Odyssea*, *Pater noster Saturni filie*, servavit *Priscianus* lib. VII. p. 741. WESS.

12. Ἀγρίμματα) Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑΓΡΙΜΜΑΣΑ ex scripturae errore in *Origene* et *Valla.* Non repeto, quae viri doctissimi *Sopinius*, *Küsterus*, *Alberti* ad *Hesychium.* Indicandae *Io. Schefleri* hariolationes *Upsaliae Antiq.* c. 8. p. 98., quibus Ἀγρίμματα sive Ἀγρίμματα secatur, ut tota terra sit et Germanorum *Hertha*; et Ἀπὴν fit Πάπιν, quia *Iupiter Papaeus*, cuius uxor terra. Satis est indicium. In Scythico *Neptuni* titulo discordia amanuensium electionem moratur. Θαιμμάδας arripi, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissensu. WESS. — Qui etymologicas amat coniecturas, is largam seriem *Scythicorum nominum*, si minus usquequaque certa ratione, ingeniose utique et erudite expositorum, reperiet in *Commentatione inserta* *Additamentis* ad *Historiam Univers.* ex *Anglico sermone* in *Germanicum* translata, Vol. III. p. 43 seqq. auctore *F. W. Beer.* S.

CAP. LX. 2. περὶ πάντα τὰ ἱερά) In *Vallae* Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa *Scythae*, uti praescriptum, dedicabant, nisi uni *Marti.* Ἱερά non hic *fana*, sed *res sacrae sacrorumque ritus* sunt, qui iidem quotiescunque inmolabant; non reticuit *Laurentii* peccatum *Cl. Pauw.* WESS. — Licet

templa et aedes diis consecratas non habuerint Scythae, possis tamen haud incommode cum *Larchero* τὰ ἱερὰ hic loca intelligere *sacris faciundis destinata*. S.

5. σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου). *Attracto capite lora-menti*, recte nostras *L. Bos* interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλκὸν, et ἀνελκύσαι τὰς ἡλίας. *Funis extremitas*, τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, Herodoto est ἀρχὴ τοῦ στρόφου. Euripides Hippol. vs. 772. Μουνυχίου δ' ἐπ' αἰκταῖς ἐκδήσαντο Πλεκταῖς πεισμάτων ἀρχαῖς: *tortas funium extremitates* nuper explicuit vir eximius Ier. Marklandus, cuius Notas in Hippol. praeter cetera debemus elegantissimo Musgravio. ἀρχὴν σχοινίου dixit Diodor. Sic. I. pag. 109, 71. τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχαῖς, Lucian. T. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando non poterat omitti *Lucaneum Act. Apost. x, 11.*, coelo demissum instar lintei σκευὸς τίσσασθαι ἀρχαῖς δαδμένον. Plato de Rep. X. p. 616. c. κατὰ μέτρον τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δεσμῶν αὐτοῦ τειταμέναι. Ista *Lucae* dimiserunt intacta Philologi: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis [lin. 7.] vera *Petavii* et *Reiskii* est coniectura, περὶ ὧν ἔβαλε, Codicum etiam auctoritate munita. VALCK.

7. βρόχῳ περὶ ὧν ἔβαλε) Nitet oratio Ionum consuetudine, qua περὶ ὧν ἔβαλε idem atque περιέβαλε, sicuti ἀπ' ὧν ἔβαλε ἰωύτόν lib. II. 47. κατ' ὧν ἐπλάσαστο τὴν κεφαλὴν c. 85. et ἔξ ὧν ἔλκον τὴν κοιλίην c. 86. Plura Herodoti cultorem effugere nequeunt. Recte priscum περιὼν ἔβαλε eum in modum disiunxerunt *Dion. Petavius*; correcto quoque *Vallae* lapsu, ad *Epiphanium* p. 10. item *Pavius* et *Reiskius*. [conf. *Gregor. Dial. Ion. §. 47.* et ibi *Koen.*] Iam [lin. 9.] οὔτε κατεξάμενος nollem a *Galeo* vulgato praelatam: precum facta ante mentio est; οὔτε κατεξάμενος subdit, quoniam Graecorum in victimis constantissimum τὸ κατεξάσθαι. *Lege L. Küster. ad Comici Av. 960.* et *Valck. in Eurip. Phoen. vs. 576.* Redibit similis verborum confusio. c. 103. WESS.

CAP. LXXI. 1. αἰνῶς ἀξέλου ἰούσης) Hinc *Aelianus* de Nat. An. XII. 34. Σκύθαι, ξύλων ἀπαρτα, ὅτινα ἐν καταθύσει, τοῖς αὐτῶν ὀστέσις ἔψουσιν. *Mela* II. c. 1. sub fin. *Lignorum egentis, ignes ossibus alunt*: ignes sacros intelligit *Is. Voss.* ex Herodoto et *Aeliano*: conf. *Salmas. in Solin. pag. 186.* Ubi mox [lin. 4.] λίβητας memorat ἐπιχωρίους, μάστιγα Ασβίαιας

κηπηῆσι προσεικέλους: expectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Λέσβιοι κηπηῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In *Athenaico* quidem Poculorum catalogo Λέσβιον etiam invenitur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas *Hedyli*, illa hac in re nulla est: vid. *Casaub.* Anim. XI. cap. 11. VALCK. — *Athenaeum* vide lib. XI. cap. 71. nuperae editionis, et *Animadv.* in *Athen.* Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante [lin. 1.] ait ὧδέ σφι --- ἐξεύρεται, alibi τοιόνδε pro ὧδε dicere adsuevit. S.

4. Λέβητας ἐπιχωρίους) In *Erratis* vir *Celeb.* [Gronov.] ἐς Λέβητας scribi iubet, quod festinanti excidisse opinor: ego praepositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operae pretium, si *Mediceo* Λέβιοις quid indicetur, non celasset. Λέβια *Hesychii* nulli hic usui. *Lesbium*, genus vasis coelati, a *Lesbiis* inventum habet *Festus*; Λέσβιον ποτηρίου εἶδος *Athen.* lib. XI. p. 488. A. WESS. — Licet paullo post dicat Scriptor ἐς τοὺτους ἐσβάλλοντες, tamen et hic eidem praepositioni esse poterat locus. Itaque quum *Reizius*, *Gronovii* monito obtemperans, sic edidisset, ἔπειτα ἐσβάλλουσι, ἣν μὲν τύχῳσι ἔχοντες, ἐς Λέβητας ἐπιχωρίους, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in *Var. Lect.* adnotavi quidem, ἐς h. l. a nostro ms. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque *Wesselingium* cum superioribus omnibus ἣν μὲν τύχῳσι ἔχοντες Λέβητας ἐπιχωρίους edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior *Schaeferus* etiam edidit, quum *Reizium* *Borheck* esset secutus. S.

8. ἐς τὰς γαστέρας) Sunt in *Aeliani* Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In pelliis coquendi morem *Arabes* *Bedui* nos probasse *Cl. Reiskius* significavit; *Scotos* olim etiam *Barnesius* ad *Euripid.* *Cyclop.* vs. 359., et hunc usque in diem *Tartarorum* plures *Ampl. Nic. Witsen* in *Tartariae* *Descript.* p. 659. WESS.

[14. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχνων ἀπαρξάμενος etc.) *Carnium* et viscerum prosicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) proicit. conf. III. 24, 13. Aliud est κατὰρχεισθαι cap. 60, 9. quod fit priusquam mactatur victima; aliud nunc ἀπαρχεισθαι, mactatà et coctà victimà. S.]

15. τὰλλα πρόβατα) Generale quadrupedum priscis no-

men. Πρόβατα, πάντα τὰ τετράποδα Ἡρόδοτος Δ'. Scholiastes San-Germ., et Iliad. ξ'. 124., Galenus in Hippocr. περί Ἀρθρ. p. 589. et sic in Musis saepissime, ubi passim oves vertebantur. WESS.

Ibid. καὶ τὰλλα πρόβατα) Et alias oves, tum praecipue equos: ista dedit corrector antiquae versionis. Optime dederat Valla: immolant autem tum alia pecora, tum praecipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus immemor [Gronovius, medicam manum versioni Vallae adhibere parum felici subinde successu conatus,] haec quoque voluit mutata. Τὰ ἄλλα πρόβατα sunt, quae dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἱρῆα, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνίων, uti legit Valla, cui concinit Cod. Arch. Veteribus utique quaevis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem haec etiam Herodoti advocat Eustathius in Odyss. κ'. pag. 384, 14. [pag. 1649. ed. Rom.] et multa tradit, aliunde ignota, ex Aristophane Gramm. ad Iliad. κ'. p. 828. [pag. 877. ed. Rom.] Herodotus VII. 171. λιμὸν τε καὶ λοιμὸν γενέσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι προβάτοισι. Xenoph. Essl. VI. p. 356, 29. χρήματα καὶ πρόβατα διηρπάκασιν. vid. Foessii Oecon. Hippocr. voc. Πρόβατα, Spanhem. in Call. Hymn. Apoll. vs. 51. VALCK.

CAP. LXII. 2. τῷ δὲ Ἀρῆϊ ᾧδε) Ex scriptis codicibus, quod vir doctus [Reiskius] voluit, interpunxi scripsique, τῷ δὲ Ἀρῆϊ ᾧδε· κατὰ νόμους etc. [Olim κατὰ νόμους prisco ritu intellexerat Valla.] Fuit Scythia in praefecturas descripta, quibus singulis suus νομάρχης c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχῆα erant [curiae, comitia, loca ad quae populus conveniebat] et sarmentorum strues, mirae longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen inconmodum et otiosum, [lin. 5.] tribus stadiis congeriem istam [altitudinem istius congeriei] fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum exspectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus pedum cubitorumve modus, quo minorem illam exaggerationem scripserat, deficere. Sic D. Petavius ad Epiphan. p. 10. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105. WESS. — Suspiciari possis, ὕψος δὲ σταδίου ἑλάσσον scripsisse Herodotum: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem

Herodot. T. V. P. II.

Q

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quae ligno carebat. Caeterum de cultu isto, quem ad Martem deum Herodotus refert, consuluisse iuvabit quae auctor Commentationis illius, quam supra ad cap. 59, 12. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

2. κατὰ νόμους) Dum vertunt, prisco ritu [ut Valla,] vel legitimo ritu, [ut Gron.] ad eundem offendunt lapidem, ad quem saepius interpretes in rebus Aegyptiacis: multos indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. Κατὰ νόμους scribi debet, et converti, in singulis nominis, sive praefecturae. Sunt nobis multo quidem notiores νομοί, praefecturae, in quas divisa fuit Aegyptus; neque tamen dubito quin hic Scythiae nomini designentur. Ut in Aegypto nomini suos habebant Praetores, quos Νομάρχας adpellant Graeci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant Herodoti c. 66. Ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκάστου ὁ Νομάρχης ἑκάστος ἐν τῷ ἑωυτοῦ (sic lego:) νομῷ κερὰ κρητῆρα οἶνου, ἀπ' οὗ πίνουσι τῶν Σκυθίων ὅσοις etc. Quae hic sequuntur ap. Herod. [lin. 4.] Φρυγῶν Φάκελοι συννέεσται, sine Scriptoris nomine leguntur in Etymologico M. pag. 599, 23. parenti suo tributa ap. Eustath. ad Iliad. η'. p. 566, 17. [pag. 689. ed. Rom.] ubi vocem Φάκελοι [Φάκελλοι scribens] litera onerat superflua. μέγαν Φάκελον ξύλων dixit Eurip. Cycl. vs. 241. Fasces virgarum, Φακέλους ῥάβδων, Herod. IV. 67. Φακέλους ὕλης ἀγρίας, Thucyd. ap. Ammon. in voc. Φάκελος. VALCK. 9. ὑπὸ τῶν χειμῶνων) Cl. Pavius ὑπὸ χιόνων. Receptum, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus [lin. 10.] ἐπὶ τούτου δὴ τοῦ σηκοῦ blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum ἐπὶ τὸν ὄγκον τῶν Φρυγῶν. [At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. σηκός vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium cap. 19.] Qui autem gladii olim Scythis cultus, idem Hunnis. Ammianus lib. XXXI. 2. p. 673. Nec templum apud eos visitur aut delubrum --- sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem --- colunt: ubi docte et copiose Lindenbrog. et Vales. Id observo, καὶ δὴ καὶ τοῖς δ' [lin. 13.] acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

10. ἀκινάκης) Martis bellive symbolum, Scythis cultum Ensem nihil habebant causae cur riderent Graeculi Romanique, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide Luciani Iup. Trag. T. II. p. 690. Brodae Miscell. V. c. 6. Melae verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam [et Etymologum p. 48, 51.] ex Herod. proferitur Ὠκινάκης, et τὸν ἀκινάκην. ὁ ἀκινάκης contrahi potuit in ἀκινάκης: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo post [lin. 13.] Vallam legisse suspicabatur Io. le Febvre, καὶ δὴ καὶ τὸ ὅδ' ἔτι πλέω θύουσι ἢ τοῖσι ἄλλοισι θεοῖσι: quae mihi quoque vulgatā multo melior videtur lectio. VALCK. — Vulgatam percommode Wesselingius defendit. S.

24. τὰ ἄλλα ἀπέξεαντες ἱερῆα) Per sane tritum in Muisis ἀπείργειν, usu longe diverso. [pro communi ἀπείργειν.] H. Stephan. Thes. App. p. 484. „Ἀπείργω, ab ἔργω significante facio. Affertur ex Herodoto ἀπέξεαντες ἱερῆα ἄλλα, pro ubi cetera sollemnia confecerint.“ Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quae melior adsumi notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine ἀπάξεαντες, quo ad ἐξάργματα veterum, cum particulae intersectorum corporibus desecabantur, relato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερῶν lib. III. 24. IV. 62. [voluerat puto Vir doctus „qua oportebat ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερῶν, coll. III. 24, 13. IV. 61, 14.“] Homer. Od. I'. 446. Sunt et aliena ἐξάργματα, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, ἀπαρξάντες h. e. ἀποκόψαντες, amputantes et mutilantes, praeferrem. Vid. Iliad. II'. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. B. Ἐφίσταται δὲ τις Σκύθης τὴν κοπίδα σπασάμενος, ὡς ἀπαρξάμενος τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν. At ea hario-latio. Iustum est κέεται, [lin. 25.] siquidem κέεται, et eius moduli alia pleraque, in his libris numerum dant pluralem. Lucianus, modo is auctor Astrologiae et D. Syriae, ab Ionum eo more descivit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Syriam c. 32. WESS. — Non sollicitandum videtur ἀπέξεαντες, licet nunc longe diversa atque aliā notione accipiendum hoc verbum. ἔρξα (sive a praes. ῥέζω, sive ἔρδω, sive potius ab inusitato ἔργω derives, unde praet. med. ἔεργα) vim habet praeteriti temporis verbi ἔρδω, et feci

significat. Quare, ut θυσίας ἔρδειν est sacra facere, victimas caedere, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud Hesychium Ἐρξον, θύσον, legimus; sic ἀπέρξαντες τὰ ἱερῆα (praepositione ἀπὸ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 15. dictum) commodè significabit postquam caedendarum reliquarum victimarum finem fecerunt. S.

CAP. LXIII. [1. ὅτι δὲ οὗτοι οὐδὲν νομίζουσι) *Valla*: sues pro nihilo putant. *Gronov*: sues nihil morantur. *Reiskio*. Retius *H. Steph.* in ora: suum nullus est illis usus. Sic enim νομίζιν Nostro idem est atque χρῆσθαι, uti: et aliàs quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo construitur, sed et cum dativo casu, ut Φωγῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, sermone utuntur *Scythico*, IV. 117, 1. S.]

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς) Bona sunt, non infitiant, qui ante mutaverat, *Reiskio*. Legitimum praeterea ἐκστίσι Codicum auctoritate, tum maxime σαρκίστας, [lin. 8.] a quo vim, modis illatam variis, *Pollux* arcet: Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίσται, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελῆν. Quae, cum Grammaticus omnium versetur manibus et *Iungermanni* exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. *Aem.* Portus a veritate proxime afuit, ὀργάσας itidem [lin. 9.] ex futili ὀργίστας fingens. *Suidas*, Ὀργάσας, μαλάξας, ex Glossis, ut opinor, *Herodoteis*, unde gemina in *Lexic. Timaeus*. Melius tamen schedarum ὀργήσας, unde originem ὀργίστας accepit, ex ὀργάω. *Ruhnkenius* ad *Timaeum* p. 130. praeclare. *Scythicum* institutum sic auctor inter *Fragm.* *Pythagorea* explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζοντι, ὃς ἀνδρῶν κανὼν, ἐκδείρας τὰν κεφαλὰν, τὸ μὲν κόμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractae, crinibus vestita, quae Nostro χειρόμακτρον, mantile. Atque haec paucis: nam ut doctorum in coniecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata *Vallae* et aliorum Latina sententiam habent sinceriolem. *WESS.*

8. σαρκίστας θεὸς πλευρῇ) Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, σαρκήστας: quod esset a σαρκῶν, sicut vicinum ὀργήστας ab ὀργᾶν. Vide *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 130. et *Wesseling.* *Diss. Herod.* p. 155. Horum loco frequentiora sunt ὀργάζειν et σαρκάζειν: hoc notat carnem detrahēre, et *Herodoteum* verbum (scriptum

ibidem quoque *σαρκίσαι*) Pollux exponit τοῦ δέματος τὴν σάρκα ἀφελῆν, II. 233. Scythæ bovis costâ carne detracta corium manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: *σαρκήσας βοὸς πλευρῇ δέψαι τῇσι χερσὶ, ὀργήσας δὲ αὐτὸ ἅτε χειρόμακτρον ἔκτεται*. Ἀποσκαθίζειν, *pellem detrahere*, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.

CAP. LXV. 3. πᾶν τὸ ὑπερβιν τῶν ὀφρύων) Haud inconcinnum τὸ ὑπερβιν Cl. de Pauw. [qua quidem novatione nil opus.] Calvam Scythæ purgabant, ut poculum esset, non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mutet, sententia. Serra postquam absciderant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: *ἐκκαθαίρει* non spectat proxima, sed κεφαλὰς aut κεφαλὴν. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Langobardos, Avares, Bulgaros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 460. [p. 300. ed. Cas.] atque alii, de quibus c. 26. WESS.

11. πόλεμον προσέθηκαντο) Vindob. προσέθηκαντο venit in Abreschii coniecturam. Conveniret πίνθος μέγα προσέθηκαντο lib. VI, 21. nisi προσέθηκαντο plures illic schedae: par discordia in Thucydidis ἔχθραν οἱ προσέτιο lib. VIII. 85. Laudo tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, οἱ δὲ οἱ συγχάιρουσι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λεύσσαντες opinatur Reiskius. Quo semel admissio consilio, veterum commentariis inculcari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Gronovio facio. WESS. — Nempe, pro olim vulgato λέγεται, recte Gronov. λέγοντες ex msto recepit: nec turbare nos debet pluralis hic numerus, quamvis praecesserit singularis ἐπιδέγει, et ὥς οἱ. Sic enim frequenter Herodotus a sing. ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo ante, ποιεῦσι δὲ τοῦτο — καὶ ἦν ἐπικρατήσῃ. Multo autem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio deleta τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 6. ὄνειδος δὲ σφι etc.) Mela fere convertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse caedis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere, [lin. 8.] οὗτοι σύνδυο κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. Sequentia Melæ verba tentat Salmas. in Solin. p. 192 seq. ad Herodotea accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis iunctis, quæ combinata tenerent. Ita loquebantur Graeci, dicentes σύνδυο,

σύμψεις, σύμπερι: neque enim cum Criticorum infelicissimo Sam. Petito ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in Συμμορία' σὺν πέντε καὶ ἑξ τριηραρχοῦντες. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 362. ἐπιηράρχουν, ὅτε σὺνδύο ἡμεν οἱ τριηραρχοί, quum bini communi sumtu triremem instruebamus. σὺνδύο ἔδοξε χορηγεῖν, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. vs. 406. Machon Athenaei VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν εἰκῆν σὺνδύο. Idem adhibent Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. σὺνδύο καὶ σύμψεις est apud Lucian. T. III. p. 506. et Iamblich. de Vit. Pyth. p. 82. Κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK. — σὺνδύο κύλικας ἔχοντες, iuncta bina pocula habentes interpretatus sum praeceuntibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valck. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi bina pocula singuli habentes. S.

CAP. LXVII. 1 seq. μαρτυροῦνται βάβδοις ἱερίῃσι)

Non nescio, quid pro vetere ἱερίῃσι adferri queat. Placet msstos duces sequi. Ligna ἱερίῃσι habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. vs. 612. aliarum nationum βάβδομαντεῖα non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldaeis Propheta Ezech. c. xxi, 21. ubi ill. Grotius erudite, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde, quae Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. [p. 733. ed. Cas.] Lindenbrogius ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

7. Οἱ δὲ Ἐνάριες, οἱ ἀνδρόγυνοι) Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto [Gronov.] οἱ καὶ ἀνδρ. patuerat. Ἐνάριες etiam lib. I. 105.; ubi θηλέη eorum νοῦτος, cur hic ἀνδρόγυνοι effeminati et molles, clarissime exponit. Statim τριῖα [lin. 9.] bene habet, offertque virgulae divinatoriae, a Vallemontio et vulgi credula superstitione mire laudatae, quoddam genus. Credulitatis enim supersticiosae propagines laete semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. WESS.

7. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι) Enaries, qui sunt androgyni; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: Ἐνάριες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Iac. Tollius ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum ἀμύμητον τὸ

τοῦ Ἡροδότου, δῆλειον νοῦτον, I. 105. appellantis, ut opinor, quod *Faber* et *Boileavius* putabant designari, nempe τὰ γυναικεῖα: sive αἰμορροΐδας, forsan velut in mulieribus μηνιαίας. Hoc stasis temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant εὐνοῦχοι, et ἀνδρογῦνοι, sive ἡμιάβηρες, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 15. et 18. notata. S.

CAP. LXVIII. 9. διαλελαμμένος) Schol. in *Aristoph.* *Ecclesiaz.* vs. 1082. μέσος εἰλημμένος, bene, sicuti c. 94. *Iusurandum per solium regis* hinc abiit multorum in conmentationes, etsi apud *Scythas* nullum. Ἰστίν, *Vestam*, regiosque *Lares*, [τὰς βασιλείας Ἰστίας, lin. 5.] in intimis regiae penetralibus coli solitos, deierantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollemnis ea religio erat ap. *Diodor.* lib. V. 68. *Scythae Vestam inter numiha locarant*, Ἰστίν τὴν Σκυθίων βασιλειαν dicittantes infr. c. 127. *Vallae* Latinis error debetur. WESS.

16. καταδήσῃσι ἐπιρκῆσαι) *Athenis* atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δεσμός. Variis enumeratis, ἅπασιν, inquit, *Demosth.* contr. *Timocr.* p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλέγουσιν· ὁ δὲ σὸς λελῦσθαι δίδωσιν. *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἔξιναί παρ' αὐτοῖς ἐλόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi Καταδῆσαι ponatur pro καταδικάζει, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάζει, et ἀπολύσαι, absolvere. *Antiphon* frequenter opponit ἀπολύσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύσιμον et καταλήψιμον, 129, 4. Similiter apud *Herodot.* hic opponuntur, ἣν μὲν καταδήσῃσιν ἐπιρκῆσαι· - - ἣν δὲ ἀπολύσῃσι: atque ita lib. II. c. 174. ὅσοι μὲν αὐτὸν - - ἀπέλυσαν μὴ Φῶρα εἶναι, et ὅσοι δὲ μιν κατέδησαν Φῶρα εἶναι. *Reiskius* utroque loco κατέφησαν scribendum opinabatur: si fori non habebat Graeci perspectam rationem, illud tamen noverat. καταδῆσαι et ἀπολύσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere καταδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολύσαι: de captivis legerat adhibita ἐλευθερῶσαι et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταφῆσαι et κατέφησαν, cur non in vicinia scribebat etiam ἀποφῆσαι et ἀπέφησαν? Quae tandem isthaec est sincera quaevis incrustandi voluptas? Nonnunquam tamen con-

iecturas proposuit, quibus multa redimit incogitanter atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἄμαξαν καμάρης) An hinc, Καμάρης, δέσμης, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλήσωσι καμάρης Φρυγάνων fasce cremiorum. Haec Cl. Abreschius Dil. Thucyd. p. 243.; cui nullus refragarer, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρας in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Pollux. Καμαρωτὸν ἄρμα Athenaeus lib. IV. 7. [p. 139. F. ubi, quae fornicata carpenta in lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.] Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterhusius ad Comici Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρην longe vulgato praeferens: Hesychii καμάρα, quae vera magni viri emendatio; ἢ ἐπὶ τῆς ἀμάξης σκηνή per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreptitia videtur. Mox ἐμπέδησαντες [lin. 3.] probum, et στομώσαντες idem ac φιμώσαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

2. ἄμαξαν καμάρης) Dabit forsā olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρην, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δέσμης, ut dici censeatur ἄμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη Φρυγάνων; unius Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit ἀμαξοπλήθης? Sarmentorum fascies Herodoto quoque sunt Φρυγάνων Φάκελοι c. 62, 4. Φρυγάνων δίσμαι Hesychio, in Ἀγκυλίδις, ut alibi δίσμαι δραγμάτων. δίσμας δικανικῶν λόγων dixit Aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In proximis, [lin. 3.] ἐμπέδησαντες τοὺς μάντιας καὶ χεῖρας ἐπίσω δέσαντες, variabunt forte Codd. utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπεποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Συμποδίσας redditur συνδήσας τοὺς πόδας in Schol. ad Aristoph. Ran. vs. 1560. συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν, Plato de Rep. X. p. 615. E. Sed Herodoteum est ἐμπέδησαι,

pro πῖδαις ἐνδῆσαι, compedibus constringere. VI. c. 23. Scythen Hippocrates πιδῆσαι - - ἐς Ἴνυκον πόλιν ἀπέπιμψι. *Homericum Aeschylus* aliique adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. Ὁρμία δὲ ποιεῦνται Σκύθαι (ὦδε) Ubi de Scythis Mela II. c. 1, 112. Sauciant se qui paciscuntur, exentumque sanguinem ubi permiscuere degustant; illustrat *Is. Voss.* barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans *Herodoti* loca, hunc quidem altero felicius; nam docte corrigit in his, τύφαντις ὀπίεατι ἢ ἐπιταμόντις μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος: sed minus bene interpretatur ista q lib. I. c. 74. ἐπὶ αὐτὸν τοὺς βραχίονας ἐπιτάμονται ἐς τὴν ὁμοχροίην, τὸ αἷμα ἀναδείχουσι ἀλλήλων. Verae interpretationis vocis ὁμοχροίην, quam dedit ad *Aesch. Socrat.* [III. 15.] vir doctus [*Horreus*], auctor est *Mer. Casaubonus* in Notis ad istum *M. Antonini* [IX. 3.] locum, quem ultimum excitat: Postquam brachiorum summam cutem secuerunt, mutuam sanguinem delingunt: ad haec nostrum ille locum commode comparat; sed ad *Antonini* sui ἀφικάρδιον aptius composuisset *Theocritea* ex *Eid. I. 35.* τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτὰς. *Eurip. Hec. vs. 241.* οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἐφ' αὐτοῖς μου. *Lucian. Nigrino §. 36.* ἄκρον μὲν ἐπιδύδην ἄπτεται, βαθύαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ δὲ ἄπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας. Quod illic τὴν ὁμοχροίην, summam cutis superficiem, hic vocat *Herodotus* σμικρὸν τοῦ σώματος: ad quem praeter *Vossiana* conferri possunt verba *Posidonii* ap. *Athen. II. p. 45. F.* VALCK.

4. τύφαντις ὀπίεατι) Placet ὀπίεατι *Vossii* ad *Melam* lib. II. 1. et *Hemsterhusii* in *Polluc. X. 141.*; nam rescripta, valida minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt. Ὀπίεας et ὀπίετιον servavit *Pollux*, ὀπίεας quis tandem? *Lucianum* *Toxar. c. 37.* in ipsa re Nostro ferme consentire, praeter alios *Hutchinson* ad *Cyri Ἀναβ. p. 127.* non oblitus fuit. WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήσου) Si darent *Codd.* formam restituerem ἀνήθου, quibusvis usitatam, etiam *Poëtis, Alexidi, Eubulo, Theocrito, Moscho.* Suos etiam mores dialecto saepe sequentes *Laeones* lenius tamen σ litterae θ supponebant; molles *Iones* non item, quantum memini, in talibus; nam ἰσχυρός et similia diversi sunt generis. VALCK. — Ἀνήσου h. l. cum *Valckenario Schneiderus* in *Lexic. crit. anethum* interpretatur, quod alias ἀνήθου vel ἀνητον. *Larcher*

cum *Valla*, cuius versionem *Wess.* tenuit, *anisum* intelligit, quod rectius *άνισον*: pro quo quidem apud *Athen.* IX. 3, 1. d. *άνισον* scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud *Nostrum* h. l. *άνήσου* dant mss. *Pass. F. Pa. Pa.* Quare optioni locus est: utriusque quidem plantae aromaticum semen. *S.*

11. *τρίχας περιέκτομαι etc.*) Transilierunt haec librarium oculi *Florentiae* atque alibi: occasionem dedit *ἀποτάμνονται*. Nollem *βραχίονας περιέκτομαι* explicitum de amputatis brachiis, ut omissorum caussa defenderetur. In *Scythico* luctu convulnerant et inciderunt brachia ad sanguinem eliciendum, quod *περιτάμνισθαι*. Nihil aliud. Vide lib. VI. 59. *WESS.*

15. *ἐς τοὺς πρότερον ἤλθον*) Additamento *Arnaldi* ὡς οἱ ἐς τοὺς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro [*lin.* 18.] καὶ ἐν τοῖσι ταφαῖσι διορθώσιν corrigit, laudare non debeo. Posuerat *Herodotus* in *Gerrhis* regum sepulcra, repetitionis ratio nulla: praesertim cum *Codd.* conmodi quid et opportuni repraesentent ἐν τε τοῖς ἔσχατα κατοικημένοις --- καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, inque ultima incolentibus adsunt --- et illis in sepulcris. *Valla* id habuit, superioribus bene congruens. Non abludit ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμειβομένοις, εἶναι ἐν τῇ Μήδικῃ. Vide et *Elsneri* Schediasma p. 55. *WESS.*

15. οἱ δὲ σφι ἔπονται, ἐς τοὺς προτ. ἤλθ.) Plures novi, qui ad haec adhaeserint; mihi non videntur obscura, neque adeo corrigenda. *Scythae* οἱ βασιλῆες, Regum funera curantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἐς ἄλλο ἔθνος. Ad quos primum venissent, hi soli τοὺς βασιλεῖς sequuti, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeoque, *Gerrhos* usque prosequiebantur: ταφαῖ τῶν βασιλῶν ἐν Γέρροισι εἰσι: leguntur ista paulo superius. Quae vero sequuntur verba, ἐν Γέρροισι ἔσχατα κατοικημένοις εἰσι τῶν ἐθνῶν τῶν ἄρχουσι, καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, illa mihi quoque videntur ut visa fuerunt mendosa *G. Arnaldo* Animadv. p. 164. Libenter auctori suo relinquimus vulgatorum explicationem, quam dedit *Iac. Elsner* in Schediasmate Crit. c. vi. Primum suspicor e proximis syllabis οἰσι male fuisse repetitum εἰσι, nisi natum sit ex τῇσι: hoc, vel Ionico τῇσαι, suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta

legerentur alicubi, ἐν Γέβοις, ἑσχατα κατοικημένοις τῶν ἰθύνων τῶν ἄρχονσι, τίθασι (τὸν νέκυν nempe) ἐν τῇσι ταφῇσι. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK. — Equidem *Wesselingium* probo. S.

21. μὴ κατὰ στεγὰ ζῶνσι) Laurentii pallis contegunt explosit *Portus* et uberius *Georg. Arnaldus* Animadv. c. 30. Vide et lib. II. 96. et *Dion. Chrys.* Or. XIV. p. 219. ad haec Herodotea alludentem. Barbarus contumulandi mos, etsi Scythae, in sacra Christianorum transgressi, eum abdicarint, *Theodoro* Or. ad Graec. IX. p. 129. teste, nondum plane in Tartariae Lithuaniaeque oris cessat. Vide *Memor. Scyth. Bayeri.* Comment. Acad. Petrop. T. III. p. 359. WESS.

CAP. LXXII. [7. ἐξελόντες αὐτῶν τὴν κοιλίην, καὶ καθήραντες, ἐμπιπλάσι ἀχύρων etc. Haec planissime firmant ea quae a nobis ad II. 86, 16-21. disputata sunt; ubi ad hunc Nostri locum debueram provocare. S.]

9. αἰψὶδος δὲ ἡμισυ ἐπὶ ζύλα δύο στήσαντες ὕπτιον) Delevi vocem ἡμισυ, imprudenter ex praegressis iteratam. Interpuncti praeterea, καὶ τὸ ἕτερον - - ἐπ' ἕτερα δύο, καταπῆξαντες τρόπῳ τοιούτῳ πολλὰ ταῦτα: quippe artius nexa prius, quam res desiderabat. Atque hic utor consensu *Pavii* et *Reiskii*. Mox *Abbas Melotus* et *Reiskius* κατὰ μήκεια [lin. 12.] per equorum longitudinem, vere: requirit oratio hanc notationem, probantque *Ask. schedae*. [quae commodè etiam intersertum dedere τὰ articulum.] Gemellum ferme νεκροῦ ἐκαστοῦ παρατὴν ἄκανθαν, quod sequetur. Dabit equi tale spectaculum, ex ultima Tartaria transmissum, *Ampl. Nic. Witsen* Descript. Tartar. p. 81. ostentaturque *Leidae* non dissimile in tabula. WESS.

[23 seq. κάτωθεν δὲ ὑπὲρ χει) Turbata aut pendens videri poterat orationis structura: ἐπὶ αὐτῶν - - διελάσσωσι - -, κάτωθεν δὲ ὑπὲρ χει τοῦ ζύλου τούτου, τὸ ἐς τὸν ὅρον πηγνύουσι. Quem locum tractans *Werfer* Act. Philol. Monac. T. I. p. 112 seqq. commodè monuit, particulam δὲ hīc similiter poni atque aliās γὰρ ponitur in propositione incidente et quodammodo caussali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: postquam lignum - - transfixerunt, quum infra emineat pars huius ligni, hanc partem defigunt in foramen etc. Sic

istud τὸ valebit τοῦτο, sicut τὸν c. 36, 3. valet τοῦτον, et similia multa. S.]

24. ἐς τόρμον) Τόρμον Grammaticus [cui glossae Herodoteae debentur] reddit τῆμα. Vide clar. Wess. ad Diodor. lib. II. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque quidem Glossarum exemplis Τόρνιον, et Τόρνος apud Suidam legi, monuit idem Wess. in Notis ad Gloss. Sed τόρμον tenent Herodotei libri omnes, firmatque Hesychius alique auctores a Schneidero in Lexico crit. laudati. S.

25. ἐπιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἱπτίας τοιοῦτους) περὶ τὸ σῆμα Reiskius; et sic Valla fortasse legit, sive potius περιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα etc. Codex scriptus si daret περίξ, una cum interpretamento κύκλῳ, commode servari posset ἐπιστήσαντες. VALCK. — Malunt docti viri περιστήσαντες, aut τῷ σήματι, aut περὶ τὸ σῆμα, ut niteat oratio. Sed nitori nihil decedet, si verba consideres, στήσαντες δὲ κύκλῳ ἐπὶ τὸ σῆμα, quod Scriptor voluisse censendus est. WESS. — Utique sollicitari ἐπιστήσαντες non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum Wess. intelligere ac si dixisset Herodotus, στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα, quemadmodum VIII. 79, 5. αἱ στάς ἐπὶ τὸ σινδρίον, et καταστάς ἐπ' αὐτὰ (τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156, 8. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum praesertim continuo adiiciat auctor κύκλῳ τὸ σῆμα, quod idem valet ac περίξ τὸ σῆμα: nam, ut περίξ, sic et κύκλῳ cum accusativo casu construitur. cf. IV. 180, 14. scil. per ellipsin praepositionis περὶ, quemadmodum ἄμα cum dativo per ellipsin praepositionis σύν. S.

CAP. LXXIII. 3. ἐν ἀμάξῃ) Male ἐν ἀμάξῃ Mediceus. WESS.

CAP. LXXIV. 1. Ἔστι δὲ σφι κάνναβις etc.) Antiquitus in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: Ἔστι δὲ σφι κάνναβις αὐτομάτη φουμένη ἐν τῇ χώρῃ, — — ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλῶν ὑπερφέρει ἡ κάνναβις αὐτῇ, ἥ καὶ σπειρομένη φύεται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φύεται, et τὰ σπειρόμενα φύεται, lib. II. c. 94. Sequentia, [lin. 4.] καὶ ἐξ αὐτῆς Θρήικες μὲν καὶ εἴματα ποιοῦνται τοῖσι λυγίοις ὁμοιώματα, attigit Hesych. in Κάνναβις: ubi,

ἔστι δὲ φυτόν τι λίνω ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θρηῆσαι ἱμάτια ποιοῦσιν. [addit: Ἡρόδοτος. τοῦτο σπέρμα θυμιασιν. cf. cap. 75. init.] In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox forsan intercidit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ ἐξ αὐτῆς Θρηῆ (σαι γυναικῆϊον) κόσμον καὶ εἴματα ποιοῦνται: facile vox κόσμον in κες· μὲν potuit deflecti. Ex proximis, οὐδ' ἂν, ὅστις μὴ κάρτα τριβων εἴη αὐτῆς, διαγνοίη, λίνου ἢ καννάβιός ἐστι: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon. ad Laërt. III. 63. VALCK.

2. ταύτῃ δὲ πολλῷ) Non placet ταῦτα δὲ Arch. Docetur, cannabim eatenus lino praestare, quod et crassior et maior sit, praetereaque sponte proveniat et sata; quae utique in lino discrepant. Hesychii verba, leviter prava, huc spectare, docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observationem ad lib. II. 94. WESS. — ταύτῃ, hac parte, hactenus, nil profecto opus est ut cum Valk. in ταύτης mutetur: immo, quo pacto in istius locum repositum hoc Vir doctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 6. πυρίη) Male thuribulum Laurentius. Πυρίη caldarium sive tepidarium Latini vocant, docente magno viro ad Strabon. Lib. III. p. 232. [p. 154. c. ed. Cas.] Fomentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplior lis et difficultas [lin. 7.] in ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ ὠρύονται, quorum ultimum mirifice vexatur. Th. Galei ἐξικμάσθαι ἢ πυριασθῆναι alienissimum: ὠρύεσθαι aliud esse, norunt omnes: eiusdem ἰδρόνται haud praestabilius. Corn. de Pauw ὀρρόνται, ex ὀρρος. Norunt medici ὀρροῦσθαι, et Clemens Alex. ἐξορροῦσθαι, in lacte serescente: a quo ad sudorem incommodus transitus. Reiskius πυριῶνται; Heringa ἀρύονται, hauriunt; ὀριγνῶνται Abreschius, aut ῥωννύονται, corroborantur. Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio, arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγάμενοι haesito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 378. c. apud barbarorum nonnullos μέθην γίνεσθαι πρᾶξιαν δι' αἵματος θυμιασμένων τινῶν, lenem nasci ebrietatem ex suffitu rerum quarundam: tum gaudere, ridentes exsurgere, et omnia facere quae bene poti solent. Oratorem Scythas, qui laeti illo cannabis fomento et suffitu inconditum clamorem edebant, sive βοῶσι ὠρύόμενοι, uti lib. III.

117. respexisse puto. Forte tamen ἀγάμνοι, mirantes et stupentes, sanitatis est indubiae, siquidem cannabidis semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc eius virtutem usu cognosci Engelb. Kaempferus Amoenit Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quae his cohaerent, τοῦτό σφι ἀντὶ λουτροῦ ἔστι, superiora spectant et τὴν ἀτμίδα, Hesychiano κανναβισθῆναι explanata. WESS.

7. ἀγάμνοι τῇ πυρὶ ὠρύονται) Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγάμνοι. Ἀγασθαι tamén vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγασμαι. VI. 76. ἄγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἑρασίου, οὐ προδιδόντος τοὺς πολίτας. Verbum ὠρύονται diversimode corrigunt: ἰδρόνται, excogitatum Galeo, destituitur, opinor, auctoritate: [conf. tamen Hesych. in Κανναβισθῆναι.] nostro A. H. dubitanter venit in mentem ἀρύονται: [vide Adr. Heringae Obs. crit. c. 18. p. 151.] πυριώνται, Reiskio; ὀρυγνώνται, Abreschio. Quando vera vel adinventā, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit coniectura corrigentis ῥύπονται, se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τρόπῳ τοιῷδε: istum, quo funere polluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subieciisse videtur Herod. huius ferme sententiae participium, . . . μὲνοι τῇ πυρὶ ῥύπονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; atque ita tanquam in cella sudatoria καθαίρονται, sicca veluti sudatione. τοῦτό σφι, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἔστι· οὐ γὰρ δὴ λούνται ὕδατι τὸ παράπαν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit Κανναβισθῆναι. Hesychius in Κάνναβις, Herodoti facta mentione, ista scribit: Κανναβισθῆναι, πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι. Postremum illud de Graecorum etiam adhibebatur πυριάσει. Secundum Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 44. quae πυρίας usum prima introduxit, Medea senes ἐπυρία, suisque saepe fomentis vegetabat; sed Pelias πυριώμενος ἀπίθανε: prout illa codex exhibet scriptus. Dædalus qualis σπηλαίου Selinusiis fuerit architectus docet Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore commo-

dum introducto, fecerit utentes illo ἐκδροῦν λεληθότως. *Timaeus Athenaei* XII. p. 519. E. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἐν αἷς κατακαίμενοι ἐπιρριῶντο. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum ὠρύονται, nulla prorsus caussa fuisse videtur. Et de ἀγόμενοι quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud *Xenoph.* *Cyrop.* II. 4, 9. et apud *Platonem* in *Sympos.* p. 318. Conf. *Zeune* ad *Xenoph.* l. c. et quem is laudat *Ruhnken.* ad *Timaei Lexic.* p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic *Ruhnkenius* ibid. *Philonis* locum, ubi idem verbum ἄγασθαι ἐπὶ τινι cognati verbi ἀγάλλεσθαι notione, laetandi exultandique, usurpatur. S.

10. κατασώχουσι) Glossator Σώχουσι, τριβουσι, et *Suidas* ex eo, nimis licenter, ut solet saepe. *Nicander Ther.* vs. 696. Σῶχε διακνήστι: ubi Critici διάσωχε καὶ τριβε τῇ κνήστιδι εἰς μικρά, et paullo ante ἀνάσωχε τῇ κνήστιδι: adde vers. 590. *H. Stephano*, merito mirante *Abreschio*, κατασώχω suspectum fuit. Mox [lin. 12.] παχὺ ἐὼν, καταπλ. abunde. Copula necessaria non erat. WESS.

CAP. LXXVI. [1 seq. Ξεινικῶσι δὲ νομαίοισι καὶ οὗτοι αἰνῶς χρεῖσθαι Φεύγουσι, μή τι γε ὦν ἀλλήλων, Ἑλληνικοῖσι δὲ καὶ ἥμισυ] Locum hunc, quem haud immerito *Reizius* (in *Hermanni* Adnot. 266. ad *Viger.*) difficilem dixerat, obiter attingens *Werferus* in *Act. Philolog. Monac. T. I.* p. 263 seq. „nihil erit, ait, cur difficiliorem dicas, si ad negativam particulam μή τι γε, χρεῖσθαι cogitaveris. Quippe Φεύγειν in eorum verborum numerum, quae infinitivus, negativa particula μὴ adiuncta, comitatur, referri debet. De quo loquendi usu conf. *Herm. Observ. crit. in Aesch.* et *Eur.* loc. p. 5 seq. et *Heindorf.* ad *Plat. Parmen.* p. 246. „atque ad *Soph.* p. 339.“ — Scilicet quoniam, sicut verba prohibendi, negandi et similia, (conf. Adnot. nostram ad II. 27, 3.) sic et fugiendi, abstinendi etc. notionem habentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad consequentem infinitivum alterius verbi pertinens; ubi ex aliarum linguarum genio negativae particulae nullus erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post χρεῖσθαι Φεύγουσι dicat *Herodotus* Ἑλληνικοῖσι ἥμισυ, ubi in eam-

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu *μάλιστα* expectasses. Nempe hoc vehementer cavent *Scythae*, ut minime instituta sequantur *Graecorum*: id est, vehementer et maxime abhorrent ab usu *Graecanicorum institutorum*. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, *μή τι γε ὦν ἀλλήλων*. Illud quidem adparet, non posse *μή τι γε* h. l. usitata notione *nedum*, *multo magis*, aut *multo minus*, accipi. Ne quidem vertunt vulgo: *ne quidem mutuo inter se*, *Valla*; et sic fere *Wess.* cum *Gron.* At formulam *μή τι γε* nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen *Hermannus*, et ipse hunc *Herodoti* locum in *Vigeri* editione secunda p. 804. leviter attingens, germanice vertit *wirklich nicht einmal*: at is veterem probat scripturam *μή τοι γε ὦν*, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi huius formulae statueris, suspectum h. l. vocab. *ἀλλήλων* esse debet: pro quo sicut *ἄλλων* me maluisse in *Var. Lect.* significavi, sic et eundem *Hermannum* (cuius novissimam illam *Vigeri* editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video *ἄλλων* legendum censere. Quo posito, hoc dicere *Herodotus* videtur: *A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythae, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Graecorum.* Quod in *Var. Lect.* ubi monui codicem *F.* cum *Arch.* in *μή τι γε* consentire, adieci „nec aliud ex *Paris.* adnotatum:“ id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim *Parisenses* codices, in usum nostrae editionis, cum *ed. Wess.* collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum *ed. Wess. S.*

3. ὡς διδῆξαν Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλλης) Credo voluisse, ut *mssti* monstrant, διδῆξαν Ἀναχάρσις --- Σκύλλης. Neque enim *Anacharsis* et *Scyles* ostenderunt, *Scythas* ab aliarum nationum ritibus abhorrrere; sed utrique, data necis causa, *Scythae* patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. *WESS.* — Scripturam a Viro docto commendatam recepi cum *Reiz.* et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλλης, ut exemplo fuere *Anacharsis* et *Scylas*. Quod autem in nostra *Var. Lect.* scribitur, Σκύλλης legi in *ed. Wess.* id typothe-

tae errore commissum: Σκύλης habet ed. *Wess.* cum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi „puto et Paris. cum *Arch.* et *Vind.* consentire.“ Ex *Parisiensibus* enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. *Wess.* dissensus notatus est. S.

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀνάχαρσις etc.) Τοῦτο μὲν, ob copiosiore narrationem, non habet suum τοῦτο δὲ, quo et caruit lib. II. 99 et in *Plutarchi* Consolat. p. 115. c. *WESS.* — Isti Τοῦτο δὲ respondent illa, Πολλοῖσι δὲ κάρτα ἔτισι ὕστερον etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedio; nisi illa δὲ particula, quae post πλείων inde ab ed. *Med.* inserta legitur, aut deleatur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum *Aldo* codices *Arch.* *Vind.* et *Pc.* ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo *Schaefero* abiectam esse. S.

5. ἀποδείξιμνος) Quod ἀποδείξιμνος mutatur, inprobo vehementer. Non iam dico, ἀποδείξασθαι ἔργα μεγάλα *Herodoti* sermone frequentari; id tantum, Anacharsin in Graecia plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum, de quibus docti viri in *Diogen.* lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine caussa a *Stephano* sollicitatum, *Platonis* *Hipparch.* p. 228. B. δὲ ἄλλα τι πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο. *WESS.* — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea nonnemo desideraverit, incompertum est mihi. S.

7. εἰς Κύζικον, καὶ, εὖτε γὰρ etc.) Interpunxi post καὶ, serie rerum expostulante. Confer *Abresch.* *Diluc. Thucyd.* p. 373. [et quae ad *Herodot.* I. 24, 17. notata sunt.] *Matris Idaeae cultum*, ni fallunt *Cyziceni* et poëtae, *Cyzici Argonautae* instituerunt, apud *Strabon.* lib. I. p. 76. [p. 45. ed. *Cas.*] Legi dignus est ill. Comes *Caylus*, *Recueil d'Antiquit.* T. II. p. 199. *WESS.*

16 seq. τύμπανόν τι ἔχων) Inspice *Apollon.* *Rhod.* I. 1138. Sequens ἐκδησάμενος praeclare *H. Valesius* ad *Fragm. Polybii* p. 36. et *Gronovius* exposuerunt. [Vide *Polyb.* nostrum lib. XXII. 20. cum *Adnott.* T. VII. p. 469 seq.] Nihil tamen accommodatius *Clementis Alex.* *Protrept.* p. 20. complusculis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γίνονται τῷ *Herodot.* T. V. P. II.

τῶν Σαυθαίων βασιλεῖ, ὅστις ποτὶ ἦν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vere Steph. Berglerus, τὸν πόλιν τὸν ἱαντοῦ, τὴν παρὰ Κυζικητοῖς ματρός τῶν Διῶν τιλκτὴν ἀπομιμούμενον --- τύμπακόν τε ἐπικτυοῦντα καὶ κύμβαλον ἐπηχοῦντα, καὶ τοῦ τραχήλου τινα, εἶα Μηναγύρην, ἱζητημίον, κατετόξισεν. Sic, ex Herodoteis depromta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consultum erit. WESS.

[19. Σαυθαίῳ] Ut Σαυθαίῳ Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. S.]

25. Ἰδανθύρου) Scythicum nomen, etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. Ἰδανθύρος certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam Ἰδαθύρος, Clementi Ἰδανθύρας, quo de Salmas. in Solin. p. 594. non bene. WESS.

27. εἰ ὦν ταύτης ---, ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ ἀποθανόν.) Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. I. 6. p. 17. εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ---, ἴστω τὸ ἐπιμανὲς κερτημίνες. Optime Gronovius ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ. [conf. Lært. I. 102.] Perit enim Anacharsis manu fratris, patruus Idanthyrsi. Idem monuerat Stanleyus Histor. Philosoph. Atque ad haec vellem animum advertissent Editores Histor. Catholicae T. V. p. 124. [T. IV. edit. Germ. p. 541.] ubi Stephanicam secuti editionem mira comminiscuntur. WESS. — ἴστω sciat interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut ἴσθι non modo scias significat, sed et sis, a verbo εἰμι, sic et ἴστω subinde dixerint Graeci pro eo quod alias, ἴστω, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausaniae interpres l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 8. πίπαισται) Cum praeter Eustathium tres manu descripti codices πίπαισται edant, professus in Diss. Herodotea fui, verum videri. Πάλλιν, qui per iocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quae stabiliendo verbo pro sunt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μάτην docuit Cl. Perizonius ad Aeliani Var. lib. II. 13. WESS.

Ibid. ἄλλως πίπαισται ὑπ' αὐτῶν) Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat e Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis illud πίπαισται communitum; inventum etiam Vallae monstrant eius Latina: aliter haec narratio ab ipsis

Graecis delusa est: quibus recte substituerunt: *temere ab ipsis Graecis ficta est*: hic *πλάσσειν* inservire potuit interpretando Herodoteo *πίπαισται*. *Galeum* miror, cur *ἄλλως* voluerit in *ἴλως* mutatum. *Ἄλλως*, pro *μάτην*, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster *Ruhnken.* exposuit in *Tim.* p. 144. [p. 199 ed. sec.] sed et Iudaeis Hellenistis. Ubi *Symmachus* dedit *διαπηνῆς*, interpres *Alex.* Iobi xi, 12. habet *ἄλλως*. κατὰ ἀλήθειαν et *ἄλλως* opponuntur in IV. *Maccab.* v, 18. Vulgatum a Schotto in App. *Vatic. Prov.* I. 3. *ἄδεις ἔχων* significare non potuit *μάτην λέγεις καὶ ληεῖς*. Praefigatur vox *Ἄλλως*. *Ἄλλως ἄδεις ἔχων* purus putus est Atticismus, qualis in *ληεῖς ἔχων* similibusque obtinet: eius loco *Ἄλλως ἄδεις* est apud *Zenobium*. In Scholiis ad *Aristoph. Eq.* vs. 436. scripserim: ἴνα ὁ λόγος αὐτῷ πιστεῖται ἔχεισθαι δοκῇ, καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λελείχεαι χάριν. Vulgantur ibi ista: καὶ μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς τ. K. Ex alio Cod. ad *ἄλλως, μάτην*: ad *χάριν, περὶ*, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK.

9-11. ὁ δ' ὦν ἀνὴρ etc.) Duplex epilogus, qui succedit, orationem dedecorat. Adsentior doctis viris *Pavio*, *Abreschio*, *Reiskio*, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ - - διαφθάρη. Melior sane cultiorque qui insequitur *WESS.* — Immo vero meminimus, verbosiorum subinde, quam opus erat, esse *Herodotum*, et veniam optimo candidoque viro concedamus. Sed, verum si quaerimus, ne recte quidem dicitur, esse hic duplicem epilogum. Nam priora verba, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ, ὥσπερ πρότερον εἰρήνη, διαφθάρη, ad proxime praecedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Graeciam missum *Anacharsidem* dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de caussa caedis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit *Herodotus*, ipsorum narrationem temere fictam esse, vere obiisse praedicto modo *Anacharsidem*. Deinde illis verbis, Οὔτε μὲν οὐτῶ etc. (collato principio capitis lxxvi.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de *Scylae* calamitate. S.

CAP. LXXXVIII. 4. Ἰστρινῆς) *Passionei* Ἰστρινῆς littera augeri debet. Urbs Ἰστρία *Arriano*, cives Ἰστριανοὶ *Diodoro*, lib. XIX. 73. Ἰστρίν *Ionibus*, inde Ἰστρινεὶ ap.

Steph. Byz. [voc. Ἰστρεός.] et supra lib. II. 33. [ex scriptura olim ibi vulgata,] tum ἸΕΤΡΗΝΩΝ numi apud Vailantium. WESS. — In Var. Lect. monere debueram, Ἰετρινῆς scribi in ed. Wess. et superioribus, scriptisque omnibus, excepto Pass. pariterque ex uxore istrina dare Vallam; veriorē scripturam Ἰετρινῆς primum a Reizio fuisse receptam. S.

Ibid. ἢ Ἰετρινῆς) Ἰετρίνης scribi poterat; sed scripserat, ni fallor, Herod. ἢ Ἰετρινῆς δι' ὀνόματος. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἰστρον et Ἰετρίαν dixerunt: hinc fit secundum Steph. Byz. Ἰετριάδος, καὶ κατὰ τροπὴν Ἰετρινός: hoc Ionicum et Herodoti, II. 33. τῇ Ἰετρινῇ τοὶ Μιλησίων οἰκίουνσι ἄποικοι: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. praebent scriptionem, τῇ Ἰετρίνῃ οἱ Μιλησίων οἰκίουνσι ἄποικοι. Horum cum Scythis commercia vel solae Hesychii demonstrarent Ἰετριάδες, Holstenio commodum memoratae. VALCK.

[20. λαβέσκε αὐτὸν) Vide ad III. 119, 12. not. Similiter, ubi adiicit ἔχων δ' αὐτὸν ταύτην ἡγόραζε, particula αὐτὸν non ad ἔχων, ted ad ἡγόραζε fuerit referenda. S.]

28. ἐν Βορυσθένῃ) Quia Βορυσθενείτων ἄστυ et Βορυσθενείτων πόλις, et c. 53. ἐπὶ τῷ Ὑπάνι Βορυσθενεῖται κατοικίηται, malebat vir doctus ἐν Βορυσθενείταις, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος ap. Strabon. lib. VII. p. 470. [pag. 306. ed. Cas.] et Stephan. Hinc cap. 24. τῶν ἐκ Βορυσθένης τε ἑμπορίου καὶ τῶν ἄλλων. WESS. — Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. S.

29. γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ) Plenius, ἔγημε καὶ ἡγάγετο ἐς αὐτὰ: ut lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἑαυτοῦ. Lysias de Caed. Eratosthen. c. 2. ἔδοξε μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἡγαγόμενι εἰς τὴν οἰκίαν. Quales in omni sermone ellipses obviae. WESS.

Ibid. καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ) Intacta hic Latina Vallae reliquerunt, quae sane minus tritae locutionis vim non explanant, significantis, et quam illic sumpsit uxorem, in istas aedes deduxit. Inscriptionum Herodis Attici, quas Salmas. illuminavit, secundae vs. 5. de Regilla dicitur Romana puella: Γήματο δ' ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir summus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum Marathonium, seu Marathoniam venit, ut ibi nuberet Herodi. Mulier γήμασθαι, vir

dicitur γῆμαι. De Scyle Herodotus: οἰκία τι ἰδεῖναι ἐν Βορυσθηνί, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγημι ἐς αὐτὰ πειρωμένη: aedes sibi curavit in urbe construi Borysthenide, atque in istas aedes uxorem duxit indigenam. Ἀγισθαὶ γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac Γαμίῳ, novator Herodotus γαμεῖν ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Graeci, domum uxorem ducere, ἀγισθαὶ εἰς οἶκον. Lysias p. 4. γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν. Pausanias IV. pag. 362. Φιλαμμωνα γὰρ οὐκ ἔβλεν ἐς τὸν οἶκον αὐτὴν ἀγισθαί. Theodectes Trag. Stobaei pag. 422, 37., Ὅταν γὰρ ἄλλογον εἰς δόμους ἀγῆ ποῖσις: illud ἀγῆ magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum ἀγεῖν γυναῖκα, quam ἀγισθαί, quod et vulgaris usus fuisse docet Eustath. ad Iliad. ξ. pag. 954, 35. [p. 969. ed. Rom.] frequentatum Pausaniae, cui pro ἀνάγισθα restituit ἀγισθαί Clar. Abresch. lib. VII. pag. 571. sicuti lib. X. p. 870., pro ἡγούμενος οὐκ ἐπὶ ἀμείνῳ τῷ δαίμονι, vir amicissimus primum ἀγόμενος corripiebat, deinde dedit ἡγούμενος. Scribi quoque potuit ἀγαγόμενος, illie ἀγαγίσθα, ut in Epigramm. IX. p. 731. [Anal. Brunck. T. II. p. 179.] Ἀμφιτρύων ἐτ' ἑμὲλλ' ἀγαγίσθα δέδρο γυναῖκα. VALCK.

CAP. LXXIX. 3. Διονύσω βακχεῖω τιλοσθῆναι) Titulus Dionysi hic et deinceps βάκχειος, estque adeo Dionysio Bacchio initiari. Θεὸς βάκχειος Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1124., διαπότης βάκχειος, tum βάκχειος et βάκχιος in Euripid. Cycl. vs. 9. 38. etc. Plura L. Küsterus ad Comici Thesmoph. 997, Mox [lin. 6.] ὀλίγον τι, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quae multis aliis in locis. Vide lib. VII. 113. et 239. WESS.

12. θεὸν ἐξευρίσκων τοῦτον, ὅστις etc.) Valla vertit τοῦτο, ὅ, τι μαλίσθα etc. refragantibus msstis. Scythae, non esse rationi consentaneum deum excoGITARE, qui homines in furorem agat, innuebant: τοῦτον ἐξευρίσκων θεὸν, ὅστις μαλίσθα etc. Bene poeta de Cupidine, Τίς θεὸν εἶπεν ἔρωτα; θεοῦ κακὸν οὐδὲν ὀρώμεν Ἔργον. Florileg. lib. I. 27. [Anal. Brunck. T. III. p. 249.] WESS.

14. διεπρήστευσι) De famoso ἐπρήστευσι sive διαπρήστεινε neque scio quid dicam aut coniectem. Exstant doctorum emendationes διεδρήστευσι, ἐδρήστευσι, διεπρήστεινε, ἐπρήκτεινε, διεπρήστεινε, partim alienae, partim auctoritate defectae, sola sermonis ex analogia arcessitae. Blandieha-

tur nonnihil Arch. διαρίττει - - - πρὸς τοὺς Σκύθας λήγων, fidem fecit, seu ut Valla, indicium detulit Scythis dicens. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem διαρήστει. WESS.

Ibid. ἰπρήστει - - - πρὸς τοὺς Σκύθας) Nihil nos iuvat illud ἰπρήστει ex Med. Cod. positum, pro διαρήστει. Varia viri docti excogitarunt: διεπρίβει· διδρήστει· διαρήστει: quorum primum, Galei, sententiam praebet minus accommodam; reliqua carent auctoritate: διέπρησι vel διέδρη potuerant exemplis firmari. Pro διαρήστει praebet Arch. Cod. διαρίττει. Si quis daret διέπρησι, vel διέπρησι τῶν τις Βορυσθηνίων πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis occlusis sacris Rex Graecanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc Xenophonti saepius est διαπρίν. Eadem, qua hic poneretur, structurā, Έλλ. IV. p. 304, 14., διαπρίν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἰαντῶν: μοχ, παρὲν τοὺς διαπρίπτοντας: quae, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in Age-sil. Encom. p. 35, 36. ed. Hutchins: rursus Έλλ. III. p. 285, 14. ἀπειρήσαν, ἐν τῇ μάχῃ διαπρίόντες, ἀμειλιγμένων τῶν Βιθυνῶν. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt διαπρίν et διαπρίν. VALCK. — διέδρηστει probans Schneider in Lexic. crit., quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad Hesychii Δρῆσται, δραπίται, provocavit. ἀδρηστα ἀνδράποδα dixit Noster IV. 142, 6. S.

18. καὶ βακχεύει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαιν.) Vel servari debuerat βακχεύει καὶ, vel, primo καὶ (ex κε nato) praetermisso scribi: βακχεύει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μαινεται, Bacchi sacris operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, ἐμπνευθεὶς ὑπὸ θεοῦ, saepius ἐκ θεοῦ vel ἐκ θεῶν τοῦ κατίχεσθαι dicebatur: iunguntur et a Platone κατίχεσθαι καὶ μαινέσθαι. Dantur loquendi formae eiusdem ferme significatus. Διονύτῳ μαινέσθαι et ἐκ Διονύσου: ἐξ Ἄρεος μαινέσθαι ἐξ Ἐρωτος ἐκ Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adiungitur; rarius verbo μαινέσθαι. Lucian. Dial. Deor. XII. 1. ἐκείνη μίμνην ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πότου. VALCK.

21. ἐπὶ πύργῳ κατίσει) Dedit hoc Med. pro ἐκείνῳ: alii forte Codices dabunt κατίσει, collocavit. Homericum κατίσει, pro ἐκείνῳ, Codices etiam praebent scripti Thucyd. p. 501, 95. [lib. VII. c. 82.] probatum Dukero, διαβῆς πρὸς μετρί-

ρόν τι καθίσει τὴν στρατιάν. Euripides Phoen. vs. 1195. "Ἐξω τάρφρου καθίσαν Ἀργείων στρατόν. VALCK.

CAP. LXXX. 4. ἐκ τῆς Τήρων θυγατρὸς etc.) Vere scripti Codices: vere etiam ἐπανοστήσαντο Arch., Ionum more, pro ἐπανίσταντο. Agnovit hoc librariorum peccatum et correxit Portus; quem ducem, uti solet, sibi Editor Genevensis legit. Confer huius Musae c. 167. WESS.

Ibid. ἐκ τῆς Τήρων) Docte Valla: ex filia Teris genitum; Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri queat ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe, ~~pro-~~ sunt adhiberi verba Thucydidis II. c. 29. Τηρεῖ, -- τῷ Περσὶ κνην -- σχόντι γυναῖκα, προσῆκιν ὁ Τήρης οὗτος οὐδέν' οὐδὲ τῆς αὐτῆς Θράκης ἐγένοντο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ, -- ὁ Τήρης, ἦκει· -- Τήρης δὲ, οὗτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, rex fuit Odrysarum. Fuerunt itaque, secundum Graecos, diversa nomina Teres et Tereus: alterius sunt generis Ἀχιλλεύς, Achilles; Περσῆς, Perses etc. Rex hic Thraciae Teres pater fuit Sitalcis. Ista duo Thraciae regum nomina nota sunt ex historia Graeca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Peloponnesiaco eum Atheniensibus iniit societatem: huius filium Σάδοκον, sive patri cognominem, Athenienses civitate donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. vs. 145., vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τοῦτον πόλιν ἐποίησαν Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπέμποντα· ἐλέγετο δὲ οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει. Σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθεται καὶ τὸ ὄνομα λέγων οὕτως, καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Postrema leguntur ap. Thucyd. p. 115. ult. Iam primum auferatur hinc in indicem relatus Symmachus, alibi saepius in his scholiis eitatus: deinde sic ista me iudice sunt redintegrandae: Τοῦτον πόλιν ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παραπέμποντις (patre insuper habito, filium civem fecere:) ἐλέγετο δὲ οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει, σύμμαχος Ἀθηναίοις μέμνηται Θουκυδίδης· προστίθεται δὲ καὶ τὸ ὄνομα. VALCK.

14 seq. ταῦτα -- ἐπισημαίνοντο.) Neglexit haec Valla. Qui Latina adposuit, [Gronov. cuius sunt illa, pacem firmabat,] notionem verbi ἐπισημαίνοντο, in missis caduceatoribus obviam, et ab Ammonio indicatam, contempsit. Ad Valckenar. ad Grammaticum lib. I. c. 20. Statim [l. 16.]

ἀδελφεὸς Σιτάλκειω, uti lib. VII. 137. ὑπὸ Σιτάλκειω τοῦ Τήριω. Neque temere damno πεφηνγῶς τοῦτον, tot schedis munitum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. Ἑξαμπαῖος. Vide c. 52. S.]

9. ἀποτον ποιεῖν) Lenius hoc ob cap. 52. WESS. — Nempe, quia ibi non diserte dixerat ἀποτον ποιεῖ. At, quod ibi dicebat κινῶ τὸν Ἑπανιν, id, si sententiam spectas, idem atque ἀποτον ποιεῖ valet. Amat autem Herodotus orationem infinitam ita continuare, ut nos, praeunitis probatis codicibus, edidimus. S.

11 seq. κρητῆρος, τὸν Πανσανίης etc.) *Atheneum Pausaniae*, Cleombroti F., craterem ad os Ponti, inscriptumque illi carmen, *Nymphis* habet in *Athenaei* lib. XII. pag. 536. et *Pet. Gyllius* Bosp. Thrac. lib. III. 5. Tota autem haec multitudinis Scythicae indicatio speciem praefert scriptoris coniectantis ac nihil definientis. WESS.

[17. τοῦτον βουλόμενον εἰδέναι τὸ πλῆθος — κελύειν μὲν πάντας Σκύθας) Vide quae in *Var. Lect.* super hoc loco disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quo pacto teneri commodè potuerit κελύειν μιν, ubi ex coniectura μιν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a *Reiskio* praeceptum. Quod vero repetitum βουλόμενον cum viris doctis adieci; sic solere *Herodotum* studiosus quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura verbum ante positum, dein post τοῦτους non repetitur, c. 172, 18. Itaque non intercedam, si quis hic aut *omittendum* praeunitibus libris omnibus, aut certe *uncis includendum* fuisse contendat. Etiam μιν fortasse non debuerat mutari; quia post τοῦτον pluscula verba interiecta sunt. S.]

21. χρεῖμα πολλὸν ἀρδίων) Certam praestant *Porti* emendationem schedae, et *Camerarii* [videtur *Passionei* scribere voluisse] lib. VI. 43. χρεῖμα πολλὸν νεῶν. Simile *Comici* ex *Pluto* χρεῖμα πολὺ τεμαχῶν, [vs. 895.] et *Nostri* lib. I. 36. [ubi quidem non χρεῖμα πολλόν, sed σὺς χρεῖμα μέγα.] WESS. — Restituetur χρεῖμα πολλόν ex codicibus, quibus *Valla* concinit, [magnam vim aculeorum] et VI. c. 43., χρεῖμα πολλόν νεῶν: sic et alibi loquitur *Herodotus*. ὕδατος χρεῖμα πολλόν dixit *Lucian.* de *Syr. Dea* [c. 13.] T. III. pag. 459. Σὺς μέγιστον χρεῖμα, *Soph. Meleagro*; *Θησαιροῦ* χρεῖμα ἀμύθητον, *Philostratus*. VALCK.

21 seq. καὶ οἱ δόξαν - - ποιήσαντι ληίσθαι) ποιήσας insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilio quae arcessuntur, [ex I. 19, 9. et V. 109, 6.] ποιήσαντα postularent, qualia in Musis plura. WESS.

CAP. LXXXII. [6. βήματι non tam pedi interpretari debueram, quam vestigio pedis. S.]

CAP. LXXXIII. 4. ζεύγνυσθαι τὸν Θρήν. Βοσπ.) Malo ex schedis Britannicis ζευγνῦναι, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII. 36. Verius statim [lin. 6.] στρατηγὴν - - ποίεσθαι, nec fugit vulgatae menda Editorem Genev., etsi male tollentem. Error frequens et manifestus, de quo I. 205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 7. τοὺς ἐπιστιῶτας) Accedo Gronovio. [scil. duo verba ἐπὶ τούτων ex codicis auctoritate abiciunt.] Persae omnes, quotquot militari aetate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regium, in Oebazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiecit, crudelis futurus, si omnes abduxisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non praeterita, in Nostri lib. VII. 38. WESS. — Τοὺς ἐπιστιῶτας adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. λίβητες ἐπιστιῶτες, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schaeff. revocatum est, τοὺς ἐπὶ τούτων ἐπιστιῶτας, id Valla parum prudenter praepositos filii Oebazi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et τὸν ἐπιστιῶτα quidem τῆς διώρυγος fossae praefectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 20. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι, aut τοῖσι προστετάκτο ταῦτα πρήσσειν, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἰρῶ) Ex coniectura Pavii ἐπὶ τῷ ἰρῶ, in promontorio, seu vertice Cyaneae, sed incongrua. Elegantior Valekenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem excensu ac transitu in fanum, quod praeter morem minime. Τὸ ἰρὸν ad os Ponti erat, sive παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πόντου in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου Cyaneae, Strab. lib. VII. p. 492.

[pag. 319. D. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.] Ex Fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyanae ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente *Pet. Gyllio Bosp. Thr. lib. III. 5. WESS.*

Ibid. ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἰσῷ) Praeter ceteros accurate de templo Iovis Οὐρίου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερόν, agens *Clar. Io. Taylor* in Praefat. ad *Marmor Bospor. Iovi Urio sacrum*, *Herodotea* non omisit: meminit certe *Herod. c. 87.*, μέσση ἱερὶ Βουζαρτίου τι καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo Darius, qui in navi sederet Ponti spectator? nam ἰσθαίς ἐς νία ἔπλει ἐπὶ τὰς Κυνάρας καλευμένας. ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἰθὺίῳ τὸν Πόντον ἰόντα ἀξιοθέτητον: tandem cap. 86., admirando hoc satiatum spectaculo Darius ἔπλει ὀπίσω ἐπὶ τὴν γέφυραν: hic Bosporum contemplabatur: pons autem iungebat eam partem Bospori, quae esset media Βουζαρτίου τι καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Quid itaque? hic navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, aedissee videtur iuxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur ἱερὸν. Quid si scripserit itaque *Herod. ἰζόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ, sedens in tabulato navis.* Νῆων ἱερὰ Homero, *Hezychio* sunt aliisque τὰ σανατώματα τῶν πλοίων. vide *Io. Scheffer. de Mil. Nav. lib. II. c. 5. VALCK.*

7. τοῦ τὸ μὲν μήκος etc.) Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam *Herodotus*. Scripserat cap. 86. in latum patere stadiis *MMM CCC.*, quot utique ex trecentis et triginta orgyiarum millibus, quae illis aequantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. huius libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quae quidem nullum cum habeant dubium, merito cum *Pavio* stupemus, monitoris *Th. Galei* rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia *CC.* durasse. [Monuerat *Galeus*: „Cod. Arch. τριηκόσιοι, quod verum est, „et ex sequentibus confirmatur.“ Ceterum conf. *Var. Lect.*] Statim ὁ αὐχὴν [lin. 11.] per appositionem, quam dicunt, deponitur; nec superfluous atque ex scholio Abbati *Melote* esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα c. 89. et ἐπὶ τῷ αὐ-

χίλι τοῦ βορρῆου cap. 118. videbimus. Olim similis in his *Maximi Tyr. Diss. VIII. 7.* appositio: οἱ ἐπὶ τοῖς Αἰβυαῖς οἰκοῦντες γῆν, αὐχίνα στενὸν καὶ ἐπιμήκη καὶ ἀμφιδάκτυρον. Mutavit *D. Heinsius*, sequente, sed haesitante, *Davisio*, quem adi et *Criticos ad Sophocl. Oed. Col. vs. 688.* *WESS.* — Turbare l. 11. lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχὴν, sed ad remotius refertur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχὴν velut in parenthesis interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μήκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini *Bosporus* vocatur, sed τὸ μήκος τοῦ στόματος, longitudo ostii, tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Maeotidem paludem progrediens. Caeterum de usu vocabuli αὐχὴν conf. quae ad l. 72, 13. notata sunt. S.

CAP. LXXXVI. 3. νηὶς δὲ, ἑκατισμυρίας) Harum ommissio vocum [nonnullis in codd.] ex scribarum est concordia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. *Aristidi* ναῦς παραμυρία θύοντα, et vento impulsā prospero, absolvit stadia mccc. Or. Aegypt. pag. 360. *Theophilus* in *Ptolemaei Geogr. lib. I. 9.* τὸν τοῦ νυχθημέρου φερὸν πλοῦν, unius diei ac noctis secundam navigationem m. tantum stadiis aequiparat. Receptior *Herodoti* ratio, siquidem ὁμολογούμενον τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento mccc. stadia una die conficere, *Marciano* in *Peripl. pag. 67.* indice, iustissime adiiiciente, arte augeri et huius neglectu minui eam cursus velocitatem posse. *WESS.*

[6 seq. ἑξήκτα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὄργυια) Potuerat *Herodotus* eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἑξήκτα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὄργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum *Larchero* in *Notis* ad h. l. et cum *Breigero*, in *Comment. de difficiliorib. Asiae Herodoteae* pag. 38. istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis huius scripturae: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 orgyas. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑξήκτα μυριάδες ὄργυια καὶ ἑκατὸν ὄργυιαί, aut, praemisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὄργυια καὶ ἑξήκτα μυριάδες ὄργυιων. Quem-

admodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τριήκοντα ὄργυιαι, non sunt tricies mille et triginta orgyae, sed triginta tres myriades; sic ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὄργυιαι, sunt centum et undecim myriades. S.]

10. ἐκ τῆς Σινδικῆς) Quod in Latinis olim e Scythica, inputatur Vallae iniuria: absunt haec et quae adhaerent principi versionis editioni, addita aut a Phoenice aut Heresbachio. [Immo leguntur ista, e Scythica, in Laurentianae versionis editionibus, Heresbachiana et Phoenicianae vetustioribus. in ea certe quae mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.] Reposui, praepositâ literâ, quam articuli postrema, uti c. 28., deglutierat, τῆς Σινδικῆς. Qua quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt P. Bertius de Agger. et Ponthib. c. 2., Holstenius ad Steph., Is. Vossius, Gronovius, Berkelius, atque alii. WESS.

18. μήτηρ τοῦ Πόντου) Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata haec Dionysii Byz. ex Anaplo Ponti: Μὲν δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Pontum, ἀνακείμενη λίμνη Μαιώτις, ἣν μητέρα καὶ τροφὸν τοῦ Πόντου κατεφήμεσε λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παραδεδομένος. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἔστι δισχιλίον σταδίων, τὸ δὲ πέρας ποταμὸς Τάναϊς, ὅρος τῶν δυεῖν ἡπείρων: in quibus ambitus paludis nimius, uti Casauboni ad Strabon. lib. VII. 477. [p. 310. ed. Cas.] observatio patefaciet. Mater Ponti, Maeotis; quod huius gignatur aquis et incrementa capiat. Tzetzae ὡς μήτηρ καὶ μαῖεύτρια γένους παντὸς ἰχθύων Chil. VIII. 773., quae et Hipparchi professio ap. Voss. ad Melam lib. I. 1. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. στήλας ἔστητε δύο ἐπ' αὐτὸν) Si dedisset Med. ἐς αὐτὸν, significari posset: duas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit: atque hoc cum aliis Herodoteis etiam comparari. Sed placet coniectura Gronovii, legentis ἐπ' αὐτῷ, ad Bosporum. Quod vero in eam rem excitat e lib. VII. cap. 226. ὁ Λέωνος λέων ἔστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ, mallet omisisset: in honorem enim Leonidae Leo fuerat is erectus. Clem. Alex. Protr. pag. 32, 23., Ἀργύνου νεῶν Ἀφροδίτης ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύνῃ τῷ ἱερωμένῳ. VALCK. — Ἐπ' αὐτῷ scripsi ex schedis, sicuti paullo supra [c. 86, 9.] ἐπὶ Θερμαδοντι ποταμῷ. [Similiterque frequenter alias.] Si qui priscum ἐπ' αὐτοῦ servatum vult, utatur Pausaniae, de

quo supra, cratere, [vid. Adn. ad c. 81, 11 seq.] Μνάμ' ἀρετῆς ἀνέθηκε --- Πόντου ἐπ' Εὐξείνου, et consimilibus. WESS. — Apud prosaicum tamen scriptorem praepositio ἐπὶ ista notione cum genit. constructa aegre (puto) reperietur. S.

[4-6. ἐνταμὼν γράμματα, ἰς μὲν τὴν Ἀσσύρια, ἰς δὲ τὴν Ἑλληνικὰ, ἔθνεα πάντα ὅσα περ ἦεν. *Literae Assyriae*, eadem quae *Babylonicae* et *Chaldaicae*. Assyriae enim et Babyloniae nominibus pro synonymis uti Nostrum, ad cap. 39, 4. et ad I. 192, 8. monuimus. Caeterum super hoc loco consulendi viri docti, *Anquetil* in *Actis Acad. Inscript.* T. XXXI. p. 436. et *Heeren Commentat. Soc. Goett.* T. XIII. p. 35 seq. Γράμματα quidem h. l. non potissimum *litteras* sive *characteres* intelligi par est: sed idem valet γράμματα atque ἐπιγραφή, *inscriptio*, quemadmodum mox cap. 91, 4. et I. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi ait Scriptor γράμματα λέγοντα ταῦτα, sic h. l. scribere potuerat γράμματα --- λέγοντα ἔθνεα πάντα, aut tale quidpiam: verum etiam per adpositionem, quam loquendi formam et aliàs amat Noster, absque vinculo iungi ista poterant γράμματα, ἔθνεα, *insculpi* iussit *inscriptionem*, vel *titulum*, (scilicet) *populos omnes*; id est, *populorum omnium nomina*, et *copiarum fortasse*, quae e singulis aderant, *numerus*. S.]

[11. τῆς Ὀρθωσίνης Ἀρτίμιδος) De hac consuluisse iuvabit quae *Fabricius* collegit ad *Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp.* III. 208. S.]

CAP. LXXXVIII. 3. ἐδώρησατο πᾶσι δέκα) Unice verum hoc. Tale Πausanίη δι' πάντα δέκα ἐξαίρετη καὶ ἐδόθη lib. IX. 80. et ὑπισχνέμενοι, τὰ πάντα οἱ μύρια δώσειν lib. III. 74. Pavius a veritate proxime afuit, πᾶσι δέκα, videlicet *talanta*, refingens: *talenta* enim aliena sunt. Genus hoc egregie magnus Is. *Casaubonius* ad *Strabon.* lib. III. pag. 232. [ad p. 155. ed. Cas.] et ad *Athen.* IV. 10. [cap. 25. nostrae edit.] illustravit. Pessime P. *Bertius* de *Aggerib.* et *Pont.* cap. 2. παισὶ δέκα [quod olim hic legebatur,] abstulit orationi, coronā aureā virtutis ergo *Mandrocle* et aliis muneribus abs rege donatum ex male intellecto, quod sequetur, epigrammate iactans. Παισὶ et πᾶσι commutari docuit *Rigaltius* in *Artemidori* I. 47. II. 42. Ego vero [lin. 4.] insuper ζῶα γραψάμενος habere non debui. Ecce tibi *Eustath.* καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, καὶ ζῶα γραψάμενος, ἄγουν ζωγραφήσας, ubi plura. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

3. παρὶ δὴνα) Revocabitur et hoc ex Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., κτήνη τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἴθυσι, Galeus commodè contulit ad hæc Parthenii π. Ἐρωτ. Παθμ. cap. ix. πάντα ἐκὰρὸν ἐνὸνισσας αὐτῇ. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in Athen. IV. cap. 10. [pag. 144. P.] Homerea, quae collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quaeque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

7. ἀνέθης ἐς τὸ Ἡραῖον) Vellicat Vallam ob Iunonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen eius sit, non immunis: nam Thraciae urbs Ἡραῖον, de qua Stephan. ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi Iunonis templum imprudenter Valla. Nec plane absolve Pet. Gyllium, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum Iunonis Samiae templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula fanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνέθης ἐς τὸ Ἡραῖον recurret cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδρομάδης detracta priore littera pingeretur, ni masti contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα) Eam Istri regionem quae proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, fauces fluvii (sic enim hic commodius, quam collum, αὐχένα latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 13. De loco ipso, quem hic designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Graecor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τίαρος) Tearum Thraciae amnem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θερμαίου αἰνάνου ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad Cephalae Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda Libanii Orat. Antiochic. p. 346. A. Δαρεῖον μὲν οὖν ἐπὶ Σκύθας ἰδαιώνοντι Ταίναρος ἐν Θράκη ποταμὸς ἔδοξεν εἶναι κάλλιστος καὶ στύλον ὁ Δαρεῖος στήσας, τοῦτο ἐνέγραψεν [f. ἐνέγραψε] αὐτῷ, Ταίναρον εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotea contententi adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΤ) Ambitiosioris iactantiae ut rex absolveretur, Nobil. Palmerius Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam,

sed quam *minorem* vocamus, intelligit; quae mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque *omnis Asia* dicto audiens erat, quam ἡπειρον lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρτισκός sive Ἀρτησκός *amnis* non alius fortasse ac *Hesiodi Theog.* vs. 345. Ἀρθησκός: ubi ex suspitione Scholiastes, Ἀρδείσκος Σκυθίας *fluvius*. WESS.

CAP. XCIII. 2. Γέρας τοὺς ἀθανατίζοντας) Non indigemus Eustathiano ἀπαθανατίζοντας, a *Fabro* non provide arrepto. Simplex aequae ac compositum ea in re locum capessere *Diodoro* lib. I. 94. adscriptum est. Adde *L. Küsteri* Diatrib. Anti-Gronov. pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat *T. Faber* ob ista praesertim *Eustath.* in *Dionys.* vs. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοὺς καλεῖ, tueretur non immerito *Gronov.* Explicuit utrumque de *Getis* adhibitum *Cel. Wesseling.* ad *Diodor.* T. I. p. 105. habet et ἀθανατισμὸν *Diodorus*, et rarissimum ἀθανατιῶν *Philostratus*. VALCK.

5. Νεψαῖοι) *Confidentiam* celeb. *Gronovii*, qua Νεψαῖος ex correctione *Holstenii*, fide *Stephani* et *Suidae* certissimi, exploduntur, [defendunturque Νεψαῖοι] demiror; cum *Vallae* et *Arch.*, quod ex *Galeo* cognitissimum erat, *Codex* ita praeferret, Mihi alia mens, *Stephani* auctoritatem, *maestis* stabilitam, non esse suggillandam opinato. Σκυρμαῖοι item videntur boni, liquido docentes, Σκυρμιᾶδαι, ἔθνος σὺν Γέρας, in *Stephano* olim fuisse, non Σκυρμιᾶδαι: cui suspitioni series in *Ethnicographo* litterarum robur addit. Utrumque amplexus sum. WESS.

CAP. XCIV. 3. Ζάλμοξιν δαίμονα) Male olim aberat postremum, siquidem pro *daemone* [pro *deo*] inter *Scythas* habitum *Lucianus*, *Clemens Alexandr.* atque alii testificantur. *Diogenes* VIII. 2. καὶ δοῦλον Ζάμολξιν, ὃ Γέρας θύουσι, Κρόνον νομίζοντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum *Steph. Monachio* ante *Κρόνον* posita primitus fuisse arbitreris, erroris *Diogenem* arguent. Recepi Ζάλμοξιν ex tanto *Codicum* consensu. *Porphyrus* Vit. *Pythag.* sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle *ursina*, quas recens nato fuerit iniecta: nam talem *Thracas* pellem Ζαλμόν adpellare: unde iusta *Cl. Alberti* divinatio, in *Porphyrio* etiam Ζάλμοξιν fuisse. Accedit *Hesychii*, leviter discrepans, ex *Herodoto* scriptura, et in primoribus editis

Aeneae Gazaei, teste *Rittershusio*. Certissimum est, ab aliis nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quomodo *Herodotus*; cuius scriptis membranis si fidere licet, id maluit, quod datum est. *WESS.* — *Herodotea de Zamolxide* respicit *Diogen. Laërt.* VIII. 2. a *Steph. le Moine* recte emendatus. Secundum *Iamblichum Vit. Pyth.* §. 173. *Zamolxis μέγιστος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς.* *Herodoto* cap. 94. dicuntur *Getae* οὐδένα ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σφίτερον. *VALCK.*

4. Γεβελίξιν *Matth. Praetorius* in Orbe Gothico interpretatus est e lingua Lithuanica, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zemeluks* aut *Ziameluks* est deus terrae; haec *Th. S. Bayerus* *Origin. Sinicar.* pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. *WESS.*

9. διαλαβόντες τοῦ ἀποκιμπομένου --- τὰς χεῖρας) Codicum ἀποκιμπομένους, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs *Abreschio* ad *Aristaenet.* p. 156. Ῥιπτιῦσι et ἀπειλιῦσι [l. 11. et 17.] Ionum dialectus adprobat. Superius διὰ πεντητηρίδος [lin. 4.] verissimum: *Clemens* quidem *Stromat. lib. IV.* pag. 590. singulis annis, κατ' ἔτος, legatum ad *Zalmoxin* lectum, sed aliunde memorat. *Laurentii* autem *navigium quinque remigum*, ex pravis Graecis progenitum, multos, neque indoctos homines, decepit, Latina magis quam Graeca lectitantes. *WESS.*

CAP. XCV. 9. ἦθια βαθυτέρα) *Valesius* indolem dictionis ad *Polybii Excerpt.* p. 23. patefecit. [Vide *Polybium* nostrum T. VII. p. 601. Adn. ad lib. XXVII. 10, 3. Conf. eundem *Polyb.* VI. 24, 9.] Saepe *Philo Iudaeus*: βαθεῖ δ' ὅμως ἦθι φησὶν αὐτοῖς, in prudente et gravi oratione, *Libro de Ioseph.* p. 550. E. et ἦθι βαρυτάτω, sive βαθυτάτω potius, φησὶν αὐτοῖς p. 558. B. tum ὠνήσομαι σε, βαθεῖ ἦθι φάναι, sic recte ex manu descripto *Mangeyus*, Quod *Omn. Pr. Lib.* p. 887. Iam οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ [pro ἀσθενεστάτῳ lin. 11.] unde *Eustath.* hauserit, an memoriae sit peccatum, adfirmare nequeo. Melius certe in tanta msstorum consensione vulgatum, ab *Aristide* olim, uti adscripta lib. I. 29. ostendunt, spectatum. *WESS.*

11. οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ) Tanquam *Herodotea* scripsit *Eustath.* in *Iliad.* δ. p. 365., ἐμολήσαντα Ἑλλήνων οὐ

τῷ ἀσοφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ: atque ad ista, οὐ τῷ ἀσοφ. posuit, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνάπαλιν τῷ πάντῳ σοφῷ. Vocem ἀσοφωτάτῳ, nisi quis forte Codex dederit, neque in suo reperisse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus auctor Naturae verique, Horat. I. Carm. 28, 15. His non omissis, multa huius generis viri Docti collegerunt. Nemo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam Thucydides, cuius hoc primum est p. 5, 82. ἀνδρῶν οὐ τῶν ἀδυνάτων: sic vocat omnium potentissimos; nam in his μῖζον ἢ ἀπόφασιν δηλοῖ τῆς καταφάσεως, ut vere iudicat Herodogenes pag. 567. Thucydidi Μηθυμναίων οὐχ οἱ ἀδυνατώτατοι memorantur p. 569, 14. quales Xenoph. pag. 349, 27. οὐκ ἐλάττωστον δυνάμειοι ἐν τῇ πόλει. Tritaei meminit Pausan. pag. 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μεγάλῃ πόλει. Quod haec proximum antecedit, [lin. 9.] ἥθια βαύντερά ἢ κατὰ Θρήϊκας, eleganter dictum; cuius simillima dantur apud Thucyd. Xenoph. Isocratem. VALCK.

[16. ἐν ᾧ δὲ ἐποίησιν etc.] ἐν ᾧ τόπῳ intellexi, scil. ἀνδρῶν, atque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne minus recte quam alii cum Valla: Dum ea --- ageret atque diceret, (agebat atque dicebat malles) interim subterraneum aedificium (conclave) struebat. S.]

20. τὸ κατὰ γαίον οἶκημα) Ἀντρώδης τι χωρίον vocat Strabo VII. p. 457. A. [p. 298. ed. Cas.] ἄβατον τοῖς ἄλλοις· (δ) καταλαβάντα, ἐνταῦθα διατᾶσθαι, σπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἐκτέλ. Narrat et alia quaedam de illo, ab Herodoteis diversa. VALCK.

CAP. XCVI. 3. πρότερον τὸν Ξάλμοξιν τοῦτον γενέσθαι Πυθαγόρειω) Eadem Hellanici apud Suid. et Etymolog. doctrina, neque spernenda. Cauta scriptoris de Zalmoxi, sive daemone seu homine, admonitio veterum religioni et philosophiae debetur, in primis praecipienti, nihil eis θεοῦ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἑξαμαρτάνειν· δεύτερον δὲ, εἰς τοὺς θεοὺς ἀνθρώπους: in Platonis Minoë p. 318. F. Hinc eiusdem Philosophi, τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μεθείσθω καὶ χαίρειτω, καὶ ὅπη θεοῖσι φίλον λεγέσθω ταύτη, in X. de Legib. p. 886. D. similesque dictionum formulae, a doctissimo Berglero non neglectae. Mox ὑπὸ Περίων [lin. 7.] iustum est; accessio uberior ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. 6. Κῶης δ' Ἐρξάνδρου) Recte, nec discre-
Herodot. T. V. P. II. S

pat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis Arch. et Vallae, in fraudem induit, cum Chil. III. 465. καὶ Κῶς Ὀρεξάνδρου, et brevi post Κῶς ὁ Ὀρεξάνδρου, aptato imprudenter nomini hominis articulo. Πέξανδρος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ἐξάνδρος. Qui quidem Coës, Dario asseverans, Scythicae regionis ἀνηρομένην esse οὐδὲν, novisse non videtur Scythas ἀπορήσας et γεωργούς, descriptos c. 17. et 18. Mox σὺ νυν, [ubi vulgo σὺ νῦν lin. 11.] ex Abreschii coniectura, verius. WESS.

10. ἀνηρομένην) Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, aequae ac Ἀραιρημένος. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omissam voluit, quam legerat in Iliad. ε'. 548. Hinc Hesychio Ἀνηρομένην, redditum ἡροτριμμένην: quod et alibi posuit, Ἀνήροτον explicans μὴ ἡροτριμμένην. VALCK. — Ἀνηρόμενος antepenacutely scribitur in Schneideri Adpend. ad Lexic. crit. casu-ne, nescio, an auctoris consilio. S.

14. ἔσται ἀποδος ἡμῖν) Non refert multum, hoc retineas, an ἔστι ex manu exaratis libris: quamquam posterius paullo videtur significantius. Additamentum Arch. Herodotae abundantiae praefert specimen, quo nunc nunc capior. Notabilius post pauca [lin. 18.] Φαίη τις ἂν με ἰωῦτοῦ εἴθεκεν, cuius praesidio vir doctus Miscell. Observ. Vol. III. p. 143. usum ἰωῦτοῦ et ἰαυτοῦ in prima etiam persona positi, adstruit. Non refragor, siquidem Sophocl. Aiac. vs. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus Vindob. schedis, ἂν με ἰμεωῦτοῦ, more Ionum. [At ex scholio hoc natum debet videri. conf. Adn. ad III. 52, 16.] Quod quidem saepiuscule pronomen vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud Stobaeum Serm. I. p. 20. Statim [lin. 19.] ὡς παραμένω [καταμένω scribere puto, voluerat, quod commodè praefert Arch.] non prorsus damnable. WESS.

20. ἐς μέτρον φέρω) Multo usitatius hoc est altero, quod e Med. promit Gronov. ἐς μέτρον φέρω: hoc tamen, vix a librariis expectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius φέρω, nemo iure repudiaret: ἐγὼ γινώσκω --- ἐς μέτρον φήσας, αὐτὸς μέτρον εἶναι τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicata, nihilominus ipse te sequar. ἐς μέτρον hic es-

set in concilio regio: ἐν Ἀργείοις μέσσις et similia prostant collecta D'Orvillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. c. 26. εἴπε ἰς πάντας τὰδε, sic saepe loquuntur Tragici. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. τοὺς Ἰώνων τυράννους) Ostentant membranae, quod placere poterit. [Ἰωνας τυράννους.] Ade-rant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Aeolide et Ionia, quos omnes rex si compellavit, Ionum praecipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patrii moris tenax Ionum titulo Graecos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligere lorum istud, fastorum quod-dam instar et ruditatis Persicae illo in genere argumen-tum. Similes usurpant funiculos, nodis illigatos, ad dierum et temporis notitiam barbarorum novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor Originum Leg. Artium et Scientiarum Tom. I. lib. III. p. 225. egregie. WESS.

CAP. XCIX. 1 et seq. Τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς etc.) Cum Auctor haec commentaretur, pictam Scythiae et Thraciae ob oculos tabulam habuit, cuius e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostia spectavit. Θάλασσα Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc κόλπου ἀγομέ-νου τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctus, κόλπου ἀγομένου τῆς θαλάσσης ταύτης, superato maris huius sinu, ni-mium abit a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. [Nec tamen satis adparet quid sit quod κόλπου ἀγομένου dicat. Larcher vertit: à l'endroit où finit le golfe de Thrace.] Mare ipsum, quatenus Scythiae et Tauricae oras adspexit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quae vero adnectit, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχομαι σημαίνει, τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρας ἰς μέτρησιν. Ἀπὸ Ἰστρου αὕτη ἤδη etc. dispuncta bene non sunt: voluisse puto, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχ. σημαίνει τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρας ἰς μέτρησιν ἀπὸ Ἰστρου αὕτη ἤδη etc. Res postulat Aldusque cum schedis Pa-risisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. Corn. de Pauw. Certe πρὸς μεσαμβρίην τε καὶ νό-τον, si spectatorem regionis ex Scythiae mediterraneae fini-bus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio ten-denti obiacet, non auster. WESS. — Mihi multo com-modior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, qua

post *ἰς μέτρησιν* interpungitur: atque etiam, deleto post *σημαίνων* commate, cum *Schaefero* post *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* incidi orationem, quo significarem, verbum *σημαίνων* ad τὸ πρὸς θάλα. referri, istud autem *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* per se stare, valereque *Inde ab Istro*; sicut c. 100, 1. Τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς, *Inde a Taurica*. Istum τὸ articulum iam saepius eodem modo positum observavimus: (conf. *Adn. ad l. 105, 4.*) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin κατὰ praepositionis, quemadmodum cap. 100, 6. τὰ κατ' ἑπείγεσθαι valet κατὰ τὰ κατ' ἑπείγεσθαι. S.]

[7. αὐτὴ ἡδὴ ἀρχαία Σκυθικὴ) Haec est vetus Scythia; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsus Cimmericis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἡδὴ particulam etiam exprimere volueris, dices, *Hinc iam incipit*. Sic ἡδὴ habes c. 100, 1. et 6. III. 5, 10. et saepius alibi. S.]

12. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχίης) *Stephano Byz. Chersonesus πόλις τῆς Ταυρικῆς*, ex *Herodoteis*; perperam, iudice *Holstenio*. Consequens erit ergo, ut Taurica, tanta hic diligentia et cura expicta, extra Chersonesum fuerit, quorsum et erudita disquisitio docti viri, quae inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, Tauros et Tauricae partem extra eam sese porrexisse. Fossam Scytharum servi, ut accessu heros prohiberent, a Tauricis montibus ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρίων ad Maeotin duxerunt c. 3. Scythaeque ad Tauricam regionem pertinent c. 20. et 100. At Taurici illi montes ad extimum Carciniten sinum, ubi Isthmi Tauricae Chersonesi exordium, semet erigentes et iuxta eundem sinum longe in Pontum protensi ad urbem Chersonesum, quae ob situs aspreta τρηχίη, terminabantur. Haec Noster, nec diversa *Scylax* et *Arrianus* in *Periplus*. *Straboni* pars Chersonesi maioris ἄκρα μεγάλη, ἐφ' ἣ ἱδρύται πόλις, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερσόνησος. Addit *Strabo*, peninsulae quoddam instar habuisse regionem, urbemque Chersonesum, ubi οἱ Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. [p. 308. ed. Cas.] Non repeto, *Stephani* iudicium et *Herodotea* hinc stabiliri. *WESS.* — At recte *Holstenius* observasse mihi videtur, non urbem Chersonesum, sed totam peninsulae hinc Χερσόνησον τὴν Τρηχίην καλουμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsula

distinguatur, *Tauricam* aut *Scythicam Chersonesum* adpellant. Hanc igitur *ad mare*, quod est *Orientem versus*, pertinere ait; αὕτη ἐς θάλα. τὴν πρὸς ἀπηνλώτην ἄνεμον κατήκει. Nec enim de urbe, sed de regione, κατήκειν dici consentaneum est: et *Chersonesus urbs*, non in orientali, sed in occidentali peninsulae parte sita erat. Nam, quod *Larcherus* ait, esse *Chersonesum urbem* in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente *Scythiae*, id rem non conficit: etenim, quod mare hic τὴν πρὸς ἀπηνλώτην θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡῶ dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente *Chersonesi* peninsulae est, intelligitur; nempe *Maeotis palus*, quam haud multo minorem ipso *Ponto Euxino* esse, (c. 86 extr.) *Scriptor noster* existimaverat. S.

[16. παραπλήσια idem valet ac παραπλησίως, sicut ὁμοία persaepe idem atque ὁμοίως. S.]

19. γουνόν) *Ferrarum* in promontorio. Γουνός Ἀθηναίων, quorum ager minime uber, in oraculo apud *Criticos* ad *Euripid.* *Medeam* vs. 679. Est, cui ἐς τὸν πόντον de *Aegaeo* displicet mari, ἐς νότον, in austrum, reponenti. Dabit infra c. 177. ἀκτὴν προέχουσαν ἐς τὸν πόντον, in mare *Aegaeum*. ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ lib. II. 97. Inprobant praeterea τὸν ἀπὸ Θορικοῦ, maluntque aut τὸ aut τῶν. *Valla* verterat, quod a tribu *Thorica*, videlicet *iugum*: substitutum in postrema editione, [Gronoviana,] quod magis in pontum, qui a *Thorico*; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θορικοῦ manifesto ad γουνόν pertinet *Σουνιακόν*, quod *iugum* inter *Atticae* pagos *Thoricum* et *Anaphlystum* nonnihil artatum longe in *Aegaeum* mare prominet, prorsus ut *Taurica* in *Pontum Euxinum*, et *Iapygia* in primis, anguste inter sinum *Brundisinum* et *Tarentum* constricta. Quod [lin. 22.] reposui συμβαλλέειν ratum Auctor habet lib. II. 10. WESS.

19. τὸν γουνόν τὸν Σουνιακόν) *Edoceri* cuperem, cur hoc *Attices* in altum excurrans promontorium, γουνοῦ, soli fertilis, hic honestaretur adpellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit *Attica*, sterilis in universum et λεπτόγαιος, nihilque, quod quidem ego noverim, de *Sunio* dicatur, ad istius anguli τὸ γόνιμον καὶ κάρπιμον commendandum. *Angulus* non γωνία tantum, sed et γῶνος dici potuit: *Hesych.* Γῶνος, γωνία, Ἀκκωνες; et fortasse Γουνός eidem

non γωνιαῖος sed γωνιαῖος τόπος fuerat dictus, *locus angularis*. Saepe memoratur Attices illud promontorium Orientale, Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν. Herodotea sic primum reddidit *Valla*, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακὸν, τὸν ἀπὸ Θορικῶς μέχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his *Herodotus* pagum Azeniensem, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum latere *demus* erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram *pagus Thoricus*. Quidquid ab *Anaphlysto* ad usque *Thoricum* terrarum magis in altum prominebat γουνὸν vocat Σουνιακὸν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα. VALCK.

[Apud *Homerum* notum est γουνὸν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ καίριμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc *Nostri* loco esse adparet. *Angulum* hic significari, ex *Hesychii*, Γῶνος, γουνός, probabile videri poterat: qua notione vocab. istud, cum *Valckenario*, *Schneiderus* in *Lex. crit.* accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem *Vir doctissimus* pro eodem adstruendo vocabuli usu etiam oraculum illud advocaverit, quod ab *Euripidis* vetere Interprete ad *Med.* 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι, causam equidem video nullam. Habet *Homerus* γουνὸν Ἀθηναίων ἱερῶν, *Odyss.* λ'. 322. et *Pindarus* εἰν γουνοῖς Ἀθηνῶν, *Isthm.* IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud *Poëtam* γουνός ἀλωῆς nominatur, foecundum solum γουνὸν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen miretis, quid sit quod *Attica*, cuius utique parum fertile solum fuisse constat, quamque κραναῖς alioqui Ἀθάνας nominare *Pindarus* solet, (*Olymp.* VII. 51. XIII. 52. *Nem.* VIII. 19.) ab eodem *Pindaro* aliisque foecunditatis nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνός interpretatio nonnisi ex etymologica coniectura a Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subiecerint. Scilicet, sicut κραναή regio dicitur, quae edita est, montana, multas eminentias habens: similiter fortasse etiam γουνός eminentiam, locum editum, vete-

rum sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim *Pergerus*, vir doctus, illud γουνιαῖος τόπος accepit, quod apud *Hesychium* vulgo post vocem Γουνούσθαι legitur, ut sit locus editor, instar genu eminens. Quae quidem notio, sicut et huic *Herodoti* loco, et illis ποῦτάρων locis apte convenit, ubi γουνός Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet istis *Homeri* locis, ubi γουνός ἀλῶης dicitur, nempe eminentia, altitudo; quandoquidem areas, in quibus frumentum tritabant veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleae a ventis discuterentur. Ista igitur notione vocabulum hoc usurpasse *Herodotus* videtur; quae ne ab *Etymologo* quidem neglecta est, apud quem p. 233, 5. haec ipsa verba leguntur. Λέγεται δὲ γουνός, ὁ ὑψηλός τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων, ἃ ἔχει. S.]

[23. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω) Intellige τοῦτ' ἐγὼ etc. quem-admodum et c. 81, 12. S.]

[27. πολλὰ λέγω παρόμοια, τοῖσι ἄλλοισι ἔοικε ἡ Ταυρικὴ.) Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρόμοια, οἷς ἔοικε ἡ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8 seq. ὁδὸς ἡ ἡμερησὶν ἀνὰ διηκόςια στάδια) In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. dinumerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu variatio, a magno viro ad *Strabonem*. I. p. 61. [ad p. 35. ed. Cas.] adnotata. Mox [lin. 10.] πρὸς Codd. et sententiae iussu exterminavi: quae enim pro voce asserenda vir *Clar.*, non urget. *WESS.*

CAP. CIII. 2. θύουσι μὲν τῇ Παρθένῳ) Mutato leviter articulo fingeat praestantissimus *A. Kluitius*, θύουσι μὲν δ' ἡ παρθένῳ. Nihil enim in anterioribus de virgine, mox demum memoranda. *WESS.* in *Addendis*. — At nec δὲ particulae hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθένῳ, nempe immolant ei numini, quam τὴν Παρθένον adpellant. Similiter *Strabo* lib. VII. p. 308. ed. Cas. non ante facta virginis mentione, de Chersoneso urbe loquens ait, ἐν ἣ τὴν Παρθένον ἱερὸν. Caeterum, *Tauros* istos reliquias fuisse Cimmericorum a Scythis olim finibus suis pulsorum, probabile fecit *Gatterer* Comment. Societ. Reg. Goetting. Vol. XI. p. 140. probante *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 888. S.

4. καταρξάμενοι) Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 45. et IV. 60. Firmat *Euripidis* *Iphigenia* in *Taur.*

vs. 38. ὅσω γὰρ, ὅτος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, ὅς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἑλλήν ἀνὴρ, κατέρχομαι μὲν etc. Quod sufficit. WESS.

Ibid. κατὰ β' εὐξάμενοι) In Editis antiquis scriptum καταβενξάμενοι. Qui aliter primus scribendum curavit, [vide *Var. Lect.*] tmesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud *Herodotum*, voculam etiam βα non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio καταρξάμενοι et κατενξάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis εν imposuisse suspicor αρ, et utrumque recepit, ut solebant isti saepenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythis Tauris, pro victimis advenas caedere solitis, ut ait *Mela*, scripserat procul dubio *Herod.* τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων --- καταρξάμενοι ῥοπαλὼ παίονσι τὴν κεφαλὴν: *auspicati* velut vectimam, *clava caput perculiunt*; non ut Graeci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandae lectioni sufficet vel unicus locus *Eurip.* *Iphig.* in *Taur.* vs. 1154. quo Taurorum Rex Thoas comites interrogat Iphigeniae sacerdotis, utrum illa iam τῶν ξένων κατήρξατο, *hospites sit auspicata*. In Graecorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente *Nicol.* ponit *Damasc.* *Stobaei* p. 105. Sed, secundum *Herodoti* Tauros, non Scythicae fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa *Dea*, cui Graecos immolarent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ θύουσι, λέγουσι αὐτοὶ Ταῦροι Ἰφιδίνειαν τὴν Ἀγαμέμνονος εἶναι. *Hesiodus* in Heroinarum catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, *Diana* volente, Ἐκάτην εἶναι: hoc tradens *Pausan.* in Atticis c. 43. τοῖς, ait, Ἡρόδοτος ὁμολογούντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc praesertim nomine Scythae fuerint a Graecis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quae prorsus abhorrerent ab humanissima Graecorum mansuetudine; τὸ ξενοδοτεῖν, τὸ ἀνθρωποφαγεῖν, καὶ τὸ, τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρᾶσθαι. vid. *Strabo* VII. p. 458. A et 460. B. [p. 298. D. et 300. B. ed. Cas.] et *Iacob. Elsner.* *Observ.* in *Ep.* ad *Coloss.* III, 11. VALCK.

17. ζῶσι δὲ ἀπὸ ληΐης τε καὶ πολέμου) Tales Chaldaeorum, οἱ ληϊζόμενοι ζῶσι --- εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιωτεῖν apud

Xenophontem K. Παῖδ. III. p. 74. e. — Conf. Nostrum IV. 22, 8. S.

CAP. CIV. 1. ἀβρότατοι ἄνδρες) Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de *Agathyrsis* dixerat, credo, ἀβρότατοι ἄνδρες εἰσι, sicut in suis legere Codd. L. *Valla*, et Io. *Stobaeus* Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν ἀβροτάτους *Eustathius* in *Dionys.* vs. 310. De *Agathyrsis Salmasio* notata in *Solin.* p. 188. partim corrigit ad *Melam Is. Vossius.* VALCK. — Praestat ἀβρότατοι ἄνδρες ex scriptis. WESS.

5. Θρήϊξι προσεχωρήκασι) *Geminum* lib. I. c. 172. προσεχωρήκασι δὲ γλώσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος. WESS.

CAP. CV. 3. κατέλαβε ἐκλιπεῖν τὴν χώραν) Male in *Vallae* latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxith errorem clar. *Lambertus Bos*, *Observ. Crit.* c. 2. p. 9. WESS. — De usu verbi καταλαμβάνειν cf. *Valck.* ad IV. 11, 19. S.

[5 seq. ἐς δὲ πιεζόμενοι οἰκησαν μετὰ Βουδίνων) Haec *Gatterer* l. c. suffragante eodem *Heerenio* p. 893. sic vertenda contendit, quamdiu premebantur, cum *Budinis* habitabant. At id quidem contra *Herodoti* usum; apud quem ἐς δὲ numquam quamdiu, sed constanter donec (hac notione, donec tandem, usque dum) significat; adeoque commode denique, postremo, reddi potest; qua cum notione frequenter coniuncta illa est, quam ob rem, quam ob causam. Hoc loco satis erat id quod a nobis in versione posifum est, ad extremum, malis pressi, etc. quod quidem nil impedit, quo minus (quod voluere docti, quos nominavi, Viri) credibile sit, postea *Neuros*, finito malo, priscas suas sedes repetiisse. S.]

7. κινδυνεύουσι --- γόητες εἶναι) *H. Stephani*, *Vallam* corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem *Portus* adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud *Herodotum*. Κινδυνεύουσαν εἶναι notat esse videntur, sive sunt; et δοκῶσιν εἶναι saepius adhibetur pro εἰσι. Frequentavit illud inprimis *Plato*. *Xenophon.* Ἀπομν. IV. p. 465, 10. κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et vs. 35. Φροντίζω μὴ κράτιστον ἢ μοι σιγᾶν κινδυνεύω γὰρ ἀπλῶς οὐδὲν εἰδέναι. [IV. 2, 34 et 39.] Sic ille saepius alibi loquitur, et in *Epist. Socrat.* xxii. *Demosthenes* I. contr. *Aristog.* p. 489. δυσκατάπαντόν τι κινδυνεύει πράγμα εἶναι πομπή. *Plato*

nis etiam imitatores *Sophistae* hunc flosculum scriptis saepe suis interserunt: vide Clariss. *Ruhnken*. in *Tim. Lex.* p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quaedam dedit *Clar. Wetsten*. in *S. Lucae Act. Ap.* xix, 27. *Neurorum praestigias* hinc attigit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 310. *Mela* II. 2. fine: *Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur.* Anilem fabulam tangit *Salmas.* in *Solin.* p. 187. VALCK.

11. αὐτῆς ἐπίσω ἐς τὸ αὐτὸ κατεστράται) Demuto nihil; nam *λῃδίς Arch.* ex *αὐδῆς* progenitum librarii negligentia. De *Neuris*, *Mela*, *Solinus* atque alii, consimilia. Durant, ut solent quae cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellae. Memini, rusticos et pastores primo aetatis flore videre, quibus haec metamorphosis insulse inputabatur. Confer *Keisleri* *Antiq. Septemtrional.* p. 494. WESS.

CAP. CVI. 4. γλῶσσαν δι' ἰδίην) Non pendent ex praecedenti *φασγίνῃ*, sed alio, quod in Scriptoris mente haerebat. Similes ex *Sophocle* atque aliis dicendi formulae animadvertimus antea. Dabunt plures *Thucydid.* I. 17.; *Virgilius Aeneid.* X. 26. ubi *Servius*; *Columella* de *Re Rust.* lib. VI. 32. et *Graev.* ad *Florum* III. 21. His vero nexa olim et apta volui, ἀνθρωποφαγίους; δι' αὐτοὺς τούτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. *Androphagi* sive *Anthropophagi* ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti *Melanchlaeni* ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Coniecturae doctorum hominum, ἔμμεροι τούτων, aut αὐτοφαγίους; sive αὐτοφασγίους; aestus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit *Ampl. Nic. Witzen*, in Belgica horum versione, librariorum peccatum, et detersit tacens, *Tartariae Description.* T. I. p. 199. edit. primae. *Strabo* *Scytharum* nonnullos adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφαγεῖν lib. VII. p. 463. [p. 302. c. ed. Cas.] ex *Ephoro* scripsit. WESS. — Vide quae ad h. l. in *Var. Lect.* disputavimus. Quod ad verbum ἔχουσι; adtinet, ex coniectura a nobis adiectum, fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendant, si quidem (docente *H. Stephano* *Thes.* T. IV. p. 89 seq.) verbi *φασγίν* tam late pateat usus, ut interdum idem atque

ἔχιν valeat. Verum tamen, γλῶσσαν Φορῆν pro γλῶσσαν ἔχιν aut γλῶσση χρῆσθαι dicturum fuisse Herodotum, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

5. ἀνδρὸς Φαγίουσι δὲ μόνον τούτων) Ἐνιοὶ τούτων venerat in mentem Io. le Febvre: sed quae hac legit in sede Eustathius (vide in Dionys. vs. 399.) in suam restituet, de Anthropophagis olim scripta clariss. Wesseling. Vide Diss. Herod. p. 72. Recte Codices mssti vocant Ἀνθρωποφάγους, [nempe verbo utuntur ἀνθρωποφαγίοις.] et Plinio dicuntur Anthropophagi Scythae, humanis corporibus vescentes, Hist. Nat. VI. c. 17. similiter Melae II. c. 1, 120. atque his τὸ ἀνθρωποφαγεῖν tribuit Ephorus Strabonis VII. p. 463. v. VALCK. — Proprium huius populi nomen, ut et Melanchlaenarum, Bastarnas fuisse, probatum ivit Gatterer l. c. p. 148. consentiente Heerenio p. 893. Vere quidem a Graecis Androphagos et Anthropophagos fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor Commentationis supra laudatae, F. W. Beer, in Additament. ad Hist. Univ. ex Anglico sermone in Germ. translata, T. III. p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et aequitatis plenum responsum, Scythis auxilia petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Caeterum de his finitimisque populis consulendus Bayerus in Actis Acad. Petropol. supra laudatus Wesselingio ad cap. 18, 10. S.

CAP. CVIII. 1 seq. γλαυκὸν τε --- καὶ πυρρὸν) „Ad oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule-
rim, glauco vel caeruleo pictum et rufo: unde Picti Geloni
„Virgilia Georg. II. 115.“ belle Salmas. in Solin. p. 133.
Πόλις πινόλσται recurret lib. V. 52. VII. 59. Homericomore. WESS. — Cum Salmas. et Wess. facit Larcher. Est etiam apud Claudian. in Ruf. I. 314. Heynio ad Virgil. l. c. laudatum, Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus. Ad oculorum tamen et naturalem vel comae vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut Heeren l. c. p. 895. et Mannert. T. III. p. 7 seq. S.

2 seq. πόλις --- ξυλίνη) Quae sequuntur de urbe lignea Gelono in Budinis, quam Persae narrantur incendisse

c. 123., hinc tangunt *Steph. Byz.* in Γελωνοί, *Mela* I. c. 19, 140. et *Eustathius*. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίωνται καὶ Γελωνοί) Herodotea si fuerint, dederat, τῇ καὶ Γελωνοί. Equidem ob *Arch.* dissensum ambigo: praeferunt certe ex eo excerpta, quae *Herodotum* non dedecent, et comoda congruaque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis praeitur maxime. WESS. — Pro καὶ Γελωνοί scribi poterit Γελωνοῖς, aut, quod malim, vocula τῇ interiecta: Βουδινοί δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίωνται, τῇ καὶ Γελωνοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοις δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρίωνται, τοῖσι καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui praetulerit alterum, Herodoteis etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. [II. 20. et IV. 112.] VALCK. — Scilicet II. 20, 11. et IV. 112, 7. constructio cum dat. obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repraesentavimus, quae sane nihil differt ab ea quam cod. *Arch.* mox offerebat, διαίτα ἡ αὐτὴ ἐστὶ Γελωνοῖσι καὶ Βουδινοῖσι, ubi, ex doctorum duumvirorum praecepto, ἡ καὶ Βουδινοῖσι oportuerat. Similiter V. 65, 14 seqq. ἰόντες καὶ οὗτοι — ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἐξ ὧν aut ἐκ τῶν καὶ οἱ etc. S.

3. φθειροτραγίλους) Dederat, opinor, φθειροτραγίλους; et φθειροτραγίλους *Arrianus* in *Periplo Ponti Euxini* p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει τούτους εἶναι τοὺς φθειροτραγίλους: in πρ facile πγ transierint. φθειροφάγους vulgo dixere vid. *Strabo* XI. p. 754. [p. 492. a.] et ibi *Casaub.* VALCK. — *Phthirophagi* occurrunt plures, etiam in *Libya*, cap. 168. huius libri. Praeclare, ut puto, de similibus, φθειροφάγοι εἰσιν, ἀπὸ τοῦ φύκου καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, *Strabo* lib. XI. p. 763. [p. 499. ed. Cas.] WESS. — Notum quidem quod de *Sinensium* mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud *Nostrum* nec apud *Arrianum*, necesse erat sollicitare. Quod autem *Portus* hunc *Nostri* locum sub verbo φθειροφάγους retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud *Herodotum* reperitur. S.

10. ἐνύδριες) *Porti* coniecturam, a *Genevensi* editore perperam pictam, *Pass.* codex stabilis, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τὰς σισύρας [lin. 12.] iure *Cl. Gronov.* vindicavit, cui calculum *Valckenarius* noster ad *Ammon.* p. 205.

adposuit. Σίσυρα, αἴγειον στέρναστρον veteribus. Theophylacto lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. σίσυρα ἐξ ἑλέου, ἐς τὰ μέλαινα ἐν-
 τελής, etiam *Apsyrto* Hippiatricor. lib. I. 38. p. 135. Sed
 hoc Ruhnkenius ad *Timaeum* p. 165. [p. 231 seq. ed. sec.]
 "Ορχυς laudabunt, qui sermonis Ionici genium Hippocra-
 temque et *Aretaeum* amant. WESS. — Licet differentiam
 quamdam inter σισύραν et σισύραν statuerint Grammatici
 nonnulli; parum tamen, verum si quaeris, ac nihil for-
 tasse, interesse videtur. Cur σισύρας nos praetulerimus,
 in *Var. Lect.* declaratum est. Ἐνύδριαις, quae lutrae sunt,
 miratus sum canes marinos sive phocas intelligi à Mannerto,
 III. 7. Cur vero totam βῆσιν illam, ἐν τῇ ταύτῃ - - - ὑπερέων
 ἄκειον, l. 10-14. cum Heerenio p. 919 seq. pro emblemate
 habeamus, ab aliena manu adsuto, caussam equidem nul-
 lam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occa-
 sione talia referre. Quenam quidem alia animalia dicat
 quadrato vultu, definire non ausim. Praeter castorem et
 lutram tria alia quadrupedium genera *Aristoteles* Hist.
 Anim. VIII. 6. nominat, quae ex lacubus et fluviis victum
 quaerunt. S.

CAP. CX. 3. Οἰόρπατα) Hoccine, an Αἰόρπατα,
 Scythicum *Amazonum* sit nomen, non decerno. Si Αἰρ Scy-
 this Armenisque vir sit, quae *Wachteri* in Praefat. Glos-
 sar. Sect. XII. professio, pristinum ex *Aldo* et *Valla* potius
 erit. Sed in talibus anceps haesitatio. Male *Herodoti* fidem
Franc. Foris *Otrokocksi* Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggil-
 lat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur voca-
 bulum; quasi Amazones ex ultima Tartaria, vetere Tur-
 carum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissi-
 mum. WESS.

13. οἱ δὲ Κρημενοί, εἰς τῆς γῆς τῶν Σκυθίων etc.) Damnan-
 tur duae voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; sunt-
 que ad rem non necessariae. [Uni *Ask.* desunt illae: com-
 mode alii γῆς τῆς.] *Cremni*, liberorum erant *Scytharum*, ad
Maotin c. 20. Cultum habent decus ista, [lin. 15.] ἐντυχοῦ-
 σαι - - - ἵπποφορβίῳ - - καὶ ἐπὶ τούτων etc. Scribentis in ani-
 mo erant, ἐντυχοῦσαι - - ἵπποις, quibus ἐπὶ τούτων aptissime
 adhaerent. Talia medicinam respuunt. WESS.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκράτησαν) Docent sequen-
 tia, *Amazonum* aliquas fuisse praelio peremptas: illa quoque,

καὶ οὕτω ἔγνωσαν ἰούσας etc. limpide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινὸς γῶν νεκρῶν, sicuti in Codd. plerisque. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

[9. εἰκάζσαντας) Sic edd. omnes, nec aliud e mssis enotatum. Videbatur autem mihi εἰκάζσαντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturae compendio picta est, quo terminationem τις indicare scriba adsuevit. *S.*]

15. βουλόμενοι -- παῖδας ἐγγενήσεσθαι) Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐκγενήσεσθαι, sicuti c. 155. ἐγγίνετό οἱ παῖς. Schedae, in quibus ἐγγίνεσθαι et ἐκγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnat etiam hoc *Thomae Mag.* decreto in βούλομαι, saepius fallenti. WESS. — Contendit scil. *Magister* ille, verbum βούλομαι nonnisi cum praesenti tempore aut praeterito construi, numquam cum futuro: cui praecepto parere *Herodotus* recusat. *S.*

CAP. CXIII. 4. ἐς εὐμαρίην) Ex αι et ει Iones eiecerē nonnunquam τὸ ἰῶτα, *Θηλέην* scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat *Eustath.* in *Hom. Iliad.* 5. p. 970, 13. [p. 980. ed. Rom.] "Ἴωνες, inquit, τὸ περὶ τινα τῶν ἀναγκάων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀσχοληθῆναι, οἷον οὐρῆσαι, φασὶν, ἢ ἀποπατῆσαι, εὐχέριαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμάριαν ἐκάλουν, vel εὐμαρίην: quod vicina monstrant. *Suidas:* Εὐμαρίη, ἀπόπατος, παρὰ Ἡρόδοτον. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρίη χρέωνται ἐν ταῖσι οἰκίαις: quod tanquam diversum a Graecorum usu de Aegyptiis dictum nemo mirabitur, qui *Casaubonum* legerit ad *Theophr.* Char. c. xiv. p. 115. Hebraeum morem loquendi, praeter *Casaubonum*, *Gatakerus* explicuit Adv. Misc. II. c. 3. Solitā sibi verecundiā Persicum morem *Xenophon* expresserat *Κυρ. Παιδ.* p. 5, 4. [I. 2, 16.] αἰσχρὸν ἔτι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰόντα που Θανερὸν γενέσθαι: ubi, qui pueris lectam *Cyropaediam* suis saepe contaminarunt adsumētis literatores, adiecisse suspicarer ista, ἢ τοῦ οὐρῆσαι ἕνεκα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου: nisi *Zonaras* eadem in suo Codice legisse videretur *Annal.* III. p. 110. B. Scriptus Codex in loco huic *Herodoti* simillimo praebuit *Κυρ. Παιδ.* I. p. 21, 9. [I. 6, 36.] ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα -- ἵεσθαι. Per euphemismum *Thucyd.* dixit πάντα ποιῶν διὰ στα-

νοχωρίαν ἐν τῷ αὐτῷ, p. 504, 3. [VII. 87.] Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

6. αὐτίων τινὶ ἐνεχρίμπτετο) Vallae non intellecta nativā se simplicitate praeter cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat p. 509. ἤθη προσώπων, ὑπὲρ τις ἄλλος, κάλλιστα καὶ ποιητικώτατα μιμήνται. Theocritum non dedecerent ista: καὶ τις μονωθεῖστων αὐτίων τινὶ ἐνεχρίμπτετο, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπαθίετο, ἀλλὰ περιεῖδε χηρῆσασθαι. Iusto diutius Amazo viduata Scytham iuvenem οὐκ ἀπαθίετο, sive τὸ ἔργον οὐκ ἠναιετο, sed παρῆχε βουλομένη, καὶ ὧν εἶχε μετιδίδου: quae singula reperiuntur in talibus adhibita. — Ἐνεχρίμπτετο, hic idem ac συνεχερωτίζετο, atque Aristophaneum Ἡριδὲν, de equo diceretur eximie ad equam admisso: apud Aelian. de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, οὐ μὴν ἐγχρίμπτεσθαι legitur. Darii Oebares marem dicitur Herodoto ἐγχρίμπτων τῇ Θυλίῃ, III. c. 85. — [Opportune Tittmannus ad Zonarae Lexicon p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαῦσαι, quae apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἐγχρίψαι adiicitur: Ἐγχρίψαι ἐμπέσιν, παραπολαῦσαι, παρ' Ἡροδότῳ.] — Est et illud pervenustum: [lin. 15.] οἱ λοιποὶ νενησκόι - - - καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων: torvas viragines mansuefactas sibi fecere morigeras, ἐτίθασσεν, χειροῖσιν αὐτοῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τίθασθαι ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. f. De uxore iuvenula, Xenophontis Ischomachus in Oecon. p. 487, 32. ἐπεὶ ἤδη μοι χειρὴν ἦν καὶ ἐτίθασσέν με ὥστε διαλέγισθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

8. τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε) Idem ac εἰδείκνυε apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μιμητικῇ δηλώσει διὰ τῶν χειρῶν διασημαίνειν: sed prorsus germanum Aeschyli Agamemn. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χειρί. Talia Latinarum, Crudelem infesta saepe vocare manu; Nudaque vocat dux agmina dextra, alibi conducta. WESS.

12. τῇ δὲ ὑστεραίῃ) Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi δευτέρῃ ἡμέρῃ IX. 32. et 83. Optime Gronov. δευτέρην αὐτὴν [lin. 14.] restituit et explanavit. [ipsam cum socia] In Diodoro T. II. p. 577. ἀλλῶν ὅπου τύχει δευτέ-

ρος καὶ τρίτος, uno aut altero comite. Vide sis ad eius lib. XIX. 17. et *Weistonium* in Epist. II. S. Petri, c. 2, 5. WESS. — Conf. *Hoogveen* ad *Viger*. III. 2, 17. qui hic quidem cum edd. vett. εἰς δευτέραν, αὐτὸν ὑπομίνουσιν, legit; sed plura e *Thucyd.* exempla adfert, ubi δεύτερος αὐτός iunguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτούς subintelligi h. l. poterat, nec ut adiceretur erat necesse. S.

15. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο) Ornat hoc et adauget iucundissimae narrationis lepores. *Pindarus* Cinyram, Veneris corculum et suaviū, ἱερά κτλιν Ἀφροδίτας h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ εἰδισμένοι τῇ χειρὶ, descripsit *Pyth.* Od. II. 30. Addunt κτιλώσασθαι et κτιλεύσασθαι non aliud videri ac τιθασσιῦσαι: quod in ferocientēs, nec cicurari recusantes, aptissimum. Iunge *Schol.* ad *Nicandri Ther.* vs. 452. WESS. — Conf. paullo ante a *Valck.* notata. S.

CAP. CXIV. 17. μένουσαι ἐν τῇσι ἀμάξῃσι) Atque adeo velut οἰκουροῦσαι. Civitatum Graecarum morem in Scythiam transtulit; nam Graecae mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένειν καὶ οἰκουρεῖν. *Phintis* Philosopha apud *Stobaeum* p. 444, 3. uxoris ἴδια iudicabat esse τὸ οἰκουρεῖν καὶ ἔνδον μένειν: cur *Wolfius* in *Mul. Graec. Fragm.* p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἶκοι causae nihil habebat. ἔνδον μένειν praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit *Euripides*; *Philo Iud.* p. 803. c. et *Plutarch.* II. p. 142. c. qui in *Quaest. Rom.* p. 271. d. suorum tangit popularium in Boeotia consuetudinem; qui, novā nuptā in aedes introductā, καίονσι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, ἰμφαίνοντες δὲ τὴν νύμφην ἰμβαίνιν: postremum levi molimine converti poterit in ἰμβύνιν: mendā quoque liberari *Hyperidis* fragmentum in *Stobaei Γαμικοῖς* p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπολιπόντας (corrige, sodes, ἀπαντῶντας) πυνθάνεσθαι μὴ, τίνας ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ. VALCK.

CAP. CXV. 4. Φόβος τε καὶ δῖος) His usus *Ammenius* differre docet Δῖος et Φόβον: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat idem *Ammon.* in voc. Ἱερῶν, velut *Herodotea*, κατὰ πῆρ ἔτι καὶ νῦν ὅταν χερσὶ τῆς δύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ, quae, ne quis frustra quaerat, apud *Herod.* non invenientur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam

novi qui dixerit χρηστήρια δύνει, qui χαριστήρια δύνει, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 8. ἐπὶ ἵππων ἐκφοιτῶσαι) Nihil de vulgato demutassem, nisi Codices inieciissent manum, vix repellendam. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauro-matarum ad paludem Moeotin uxoribus, τουτέων αἱ γυναῖκες ἰπποάζονται τε καὶ τοξεύουσι καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φωνῇ -- νομίζουσι explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα) Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρβίνον οὐ πρότερον συνορίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολεμίον ἄνδρα κτείνῃ. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀποπαρθενέονται δὲ μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Profecto dura, quantumvis bellatricibus, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 9. ἐκ τοῦ μέσου κατημένοι) Adi sis ad lib. III. 83. [ibique notata,] et VIII. 22. τῷτὸ νοήσαντες [lin. 10.] obtrudunt membranae, videturque ad rem obportunum: frequentius τῷτὸ φρονήσαντες, I. 59. αὐτὰ κατὰ τῷτὸ lib. V. 2. Aldi ἀντιάζωμεν [ibid.] perperam neglectum fuit. WESS.

9. ἐκ τοῦ μέσου κατήμενοι) Herodoto proprium illud satis fuit communitum in Diss. Herod. p. 125. Mox [lin. 10.] littera producta scribi malim: ἀλλὰ τῷτὸ νομίσαντες ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα. In nonnullis, ubi Linguae Latinae ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Graeci; [poetae praesertim:] verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subiunctivo, saepius a librariis oblitterato. VALCK.

[11. οὐκ ὧν ποιήσετε ταῦτα, ἡμεῖς μὲν etc.) Pro εἰ ὧν οὐ ποιήσετε ταῦτα. Commode ἐρωτηματικῶς vulgo ἦντις illa efferitur, οὐκ -- ταῦτα; quod in talibus enunciationibus praestare censuit Schaefer ad Bosii Ellips. Graec. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adiici Herodoteum. S.]

[16. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμέας) Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Herodot. T. V. P. II. T

Dial. Att. §. 44. ibique Schaeß. p. 102. Cf. infra, V. 94, 14. VII. 16, 31. S.]

23. δίδω τήνδε τήν ἥπειρον) Consideravit *Laurentius*, quasi δίδω εἰς τήνδε, quod supra [lin. 5.] depositum, fortasse iniuriā: Thraciae vicinaeque regionis transitum Scythae designant. [Forsan vero idem valet δίδω τήνδε ac δίδω εἰς τήνδε. conf. *Var. Lect.* VII. 20, 12 seq.] Rectius ἡμεροῦται, pacat. Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος - ἡμερούμενος βασιλεῖ lib. V. 2. Alia in re eleganter τῖθασσιν καὶ ἡμερούμενων ἐπιδύον Philo Iud. Vit. Mos. lib. I. p. 606. v. et *Aeschyl.* Eumen. vs. 14. χθόνα ἀνήμερον τῖθιντες ἡμερούμενην. WESS.

CAP. CXIX. 18. ἀρετὴ τι ἀδίκτων) Verissime ex *Med.* vir *Celeb.*; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. *Aelianus* Hist. Animal. V. 34. ἀδίκτων μὲν οὐκ ἀρχῆς; et XVII. 24. οὐ μὲν ὅτι ἀρχὴν ἀδίκτων, ἀλλ' αἰνύσασθαι τὸν ἀρχαῖον. Auctior eadem ap. *Demosth.* ex vetere lege ἀν τις τύπη τινα ἀρχὴν χειρὶν ἀδίκτων contr. *Aristocrat.* p. 410. et saepiuscule. WESS. — 'Αδίκτων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδίκτων puto dicturus erat, aut ἀδικῶν, aut ἀδικίης, ut I. 130, 14. VI. 119, 5. S.

Ibid. καὶ ἡμεῖς οὐ πείσομεθα) Coniectori favet benignum *Wesselingi* praeiudicium in *Diss. Herod.* p. 126. cui non mirarer si quis alius obieciasset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem πείσομαι et πῆσομαι in istum paene sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud *Valla*; frequenter occurrunt, δεινὰ πείσομαι, vel ἀνόσια, τί πείσομαι; et similia: οὐδὲν πείσεται ἄχαρι, et ἄχαρι οὐδὲν παθόντες, sunt *Herodotea* II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut οὐ πείσομεθα significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsitan *Cod. Laurentius* invenit, quod praebet *Arch.* οὐκ οἰσόμεθα. Si Graecum esset *περισόμεθα*, sicuti *περιδίδω* *Herodoteum* est, ingeniosa videretur *Reiskii* coniectura: meae me nondum poenitet, qua corripbam ἡμεῖς σφὶ τισόμεθα. Vos primi Persa iniuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit iniuria, et nos de illo sumemus vindictam, iniuriam illatam propulsando, καὶ ἡμεῖς σφὶ τισόμεθα.

exemplorum in *Τίσασθαι* congeffit affatim *Portus*. Crediderunt itaque barbari, contra Scythas iustum movisse bellum *Darium*: a quibus dissentiens *Plato* in *Gorgia* pag. 483. D. ποῖω, inquit, δικαίω χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσιν, ἢ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; VALCK. — Istud οὐ πεισόμεθα molestum est. *Vallae*, haudquaquam tolerabimus, congruit *Arch.* οὐκ οἰσόμεθα, adensionem eblanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. Laudavi [in *Dissert. Herod.*] *Valckenarii* hariolationem, [ad *Euripid. Phoen.* pag. 533. prolatam,] doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. WESS. — Et ego vulgatum praelaturus eram *Valckenarii* hariolationi. Caeterum vide *Var. Lect.* Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram factururus. Etenim blandiri quidem *πανσόμεθα* utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, otiosi sedebimus, quieti *manebimus*. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quae in *Var. Lect.* provocavi, perinde atque alibi, *παύσθαι* non quietum *manere* significet, sed requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere, quae notio parum opportuna fuerit huic loco. S.

CAP. CXX. 14. Ἰδάνθυρος optime mssti, uti c. 76. Mox [lin. 16.] προσγινομένην μοῖρην *Arch.* [pro προσγινομένων, ἡμέρης] speciem ostentat, praeterea nihil. *Diurni* enim itineris mentio exulare non potest ob c. 122. WESS.

24. ἢν δὴ βουλευομένοισι δοκέη) Spectarunt librarii [qui βουλομένοισι dederunt] ἂν ὑμῖν βουλομένοις ἢ apud *Demosth.* Orat. Prolog. p. 760., similesque *Thucydidis* lib. VII. 35. VIII. 93. ac plurium dictiōnes. Tum non insipide ex *Sallustii* *Iugurth.* cap. 84. si volentibus putatur. In vulgato equidem acquiesco. WESS. — *Βουλευομένοισι* inde ab *H. Stephani* edit. 1. receptum ex msstis, et sic *Medic. Ask. Pass. F.* et tres *Paris. S.*

CAP. CXXI. 6. τοσαῦτα ὑπολιπόμενοι) Erunt quibus ἀπολιπόμενοι arridebunt. At *Noster* lib. VI. 7. τὸ δὲ ναυτικὸν πληροῦν, ὑπολειπαμένους μηδεμὴν τῶν νεῶν. *Cl. Reiskius* distinguīt, τοσαῦτα (ὑπολιπόμενοι τὰ ἄλλα) ἅμα etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythiis desertos et hosti permissos, quae adtendenti nasci vix potest. WESS.

CAP. CXXII. 3. τούτους εὐρόντες, ἡμέρης ὁδῷ προέχοντες) Rectissime sic Pass. [et F. puto et alii.] Scythae sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas praegredi oportebat: ἡμέρης καὶ τούτους ὁδῷ προέχοντας τῶν Περσῶν c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. WESS.

4. τὰ --- φυτόμενα λαιίνοντες) Ἐκτρίβοντες, explicante Hesychio. Ipsi Scythae decreverant τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν c. 120. Amplius autem λαιίνοντες, quam κόπτοντες. Philo Iud. lib. I. Alleg. p. 58. d. τοῖς ἀθληταῖς οἱ ἀλείπται παραγγέλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λαιίνειν, sed cibum per oilum masticare et minutatim commolere. τὰ φυτόμενα ergo λαιίνειν deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ ταύτῃ λεῖψαι τε καὶ ἐκτρίψαι τῶν λογγυβάρων τὴν δύναμιν h. e. friare et obterere prorsus. WESS. — Apud Philonem vero l. c. haud dubie κόπτειν, non λαιίνειν, fuerit legendum. S.

8. πρὸς ἧν τε καὶ τοῦ Ταναΐδος) Notabilis structura: Potuisset πρὸς ἧός τε καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pauw. Verrum πρὸς ἧν in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis et praepositionibus solent, casus. [Qua de variatione ad I. 202, 16. pag. 204. dictum. conf. II. 121, 6. IV. 17, 11. et 13. VII. 176, 14 seq.] Vide Aeschyl. VII. contr. Theb. 930. Raphelium ad Lucae Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abreschium in Aeschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem hic Persarum trans Tanain traiectus, tam brevi temporis spatio, nec verus nec vero similis Nob. Palmerio. Ab Istro ad Maeotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto longius difficilisque exercitui inmenso, totque impedimentis praepedito? Confer Exercit. ad Graec. Auctor. pag. 21. WESS. — Perspecte PALMERIUS l. c. „Ut Alexander Bessum persequens, postquam eum in potestate habuit, Iaxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius Hypanin aut forte Borysthenem, Tanain esse credidit, vel credere se simulavit, ut suae gloriae audaci mendacio velificaretur.“ Consuluisse neminem poenitebit, quae ad hoc cap. cxxii-cxxiv. spectantia disputavit auctor Commentationis iam saepius nobis laudatae, in Additamentis ad Hist. Univ. T. III. p. 9 seq. cum quo conf. Danville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 10. *ἰούσα πληθος ἐπτα ἡμερών ὁδοῦ*) Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in *Vallae* Latinis octo dierum. *Πληθος* locorum amplitudini quadrare, testabitur lib. I. 203. WESS. — Conf. Adn. ad I. 203, 6. Similiter *χωρος πολλός*, *amplus, vastus locus*, IV. 39, 8. *ἰδὴ πλείστη*, *vastissima sylva*, IV. 109, 9. Verborum structura h. l. talis intelligenda, *ἰούσα ὁδοῦ ἐπτα ἡμερών (κατὰ) πληθος*. S.

15. *Σύργης*) Idem Ὑργίς cap. 57. Ita *Halmydessus*, *Salmydessus*: *Halmyris*, *Salmyris*, et conplura hoc de genere. Nunc *Tanain* minorem vocari et *Seviersky*, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero *Bayerum* T. I. Conm. Petropol. pag. 414. WESS. — Alium esse *Syrgin* fluvium, alium *Hyrgin*, contendit *Larcher* in Indice Geogr. voc. *Hyrgis*; item *Beer* in Addit. ad Hist. Univ. T. III. ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 2. *παυσάμενος*) Perperam *παυσαμένως* τοῦ δρόμου ex *Medie*. Vetat sermonis habitus, quo οὕτω *παυσάμενος* τοῦ δρόμου c. 126. et II. 159., neque oblitus est *Cl. D'Orvillius* ad *Chariton*. lib. I. 7. p. 91. WESS.

6. *πρὸς ταῦτα ἐτράπετο*) Tentatur *ἐστρέψατο* ex *Hesychii* *στρέψατο*, *διατρέβειν*. Addi *Nicandri* *Alexiph.* vs. 290. potuerat, tum *στράττεσθαι* et *στράγγεσθαι* manifesto confundi in *Alexandr.* versione *Iudic.* xix, 8. Quid porro? Incrustandum-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? WESS.

CAP. CXXV. 3. *ὑπερφύοντας*) *Vallam* non arbitror *ὑπερφύοντας* invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas *ὑπερφύοντας*, cui in formae, virtutis, aliarumque rerum praestantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. *ὑπερφύοντας*, semet ex conspectu auferentes, illustrat *Eustath.* in *Homer.* p. 1478, 7. [*Odyss.* p. 142, 11. ed. Bas.] Iam, quod [*lin.* 4.] in membranarum *ἀντί*, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. WESS. — Sed et percommodum et vere ionicum est id quod plures membr. cum edd. praeferunt *ἀντί*, ex quo contractum *ἀντί*. Et hoc ipsum *ἀντί* nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie praesentis est temporis, ex *ἀντί* per syncopen factum, de qua in *Var. Lect.* ad I. 180, 5. monuimus. S.

21. οὐτε πρὸς ἀλλήν ἐτραπύοντο) Latina laxius. Τρέπεται πρὸς ἀλλήν, ad vim propulsandam se convertere lib. III. 78. [et saepius aliās, tum] *Arrian*. Indic. c. 24. *Appian*. Mithrid. pag. 328. Simili in re saepiuscule *Procopius* ἰδεῖν, βλέπειν, ὁρᾶν εἰς ἀλλήν, quibus non utor. Examinandum est, οὐκ ἐστὶ ἀπείπαντας, [lin. 24.] quod *Laurentio* disiunctim οὐκ ἔστι, adprobante *Palmerio*. Malo *Stephani* vestigia legere, vertentis, At *Scythae*, non iam ad *Agathyrso*s, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. Nusquam Scriptor dixit, *Agathyrso*s damnassee, quod ante ingressi erant, consilium. *Scythae* praeterea non ex *Agathyrso*rum finibus, sed ex *Neuride*, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem *Persis* praeiverunt. Necti debent Ἀγαθ. ἀπείπ. οὐκ ἐστὶ ἀπινύοντο. Consimili usu ἀπείπας lib. III. 153. *WESS*. — Locum hunc, ab *H. Stephano* recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans *Valla* sic converterat: *Scythae* partim ad *Agathyrso*s, iam non recusantes societatem, se conferebant, partim e *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. De disiunctum scribendo οὐκ ἔστι, pro οὐκ ἐστὶ, nec *Valla* cogitavit, nec *Palmerius*: nec ista disiunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. *Vallae* versionem neutiquam probans *Palmerius*: „Credo, ait, τὸ οὐκ ἐστὶ μοι, tum esse loco, et sic legendum putō, ἐς μὲν τοὺς Ἀγαθύρσους ἀπείπαντας οὐκ ἐστὶ ἀπινύοντο: id est, versus *Agathyrso*s, recusantes non amplius iter fecerunt.“ Atque hoc ipsum haud dubie *Herodotus* voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκ ἐστὶ loco movere: amare novimus *Nostrum* traiectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum *Reiz*. et *Schaefer*. factum. ἀπινύειν idem valet ac paullo superius ἀπαγορεύειν. *S*.

CAP. CXXVI. 6. σὺ δὲ στάς τε καὶ παυσάμενος πλάνης μάχεσθαι) Verissime *Gronovius* ad *Arrian*. Ἀναβ. lib. V. 11. pag. 210., antiquissimos mssos hoc velle et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. [Vide *Var. Lect.*] Omnia praeclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι lib. III. 134. *Atossa* ad *Darium*. Σὺ δὲ μὴ βροθίειν *Graeci* ad *Gelonem* lib. VII. 159. Multa ibidem vir

Celeb. coacervavit, quae Herodoti amatorem fugere non possunt. WESS.

CAP. CXXVII. 1. et seq. Ἰδάνθυρος ἐλεγε ταῦτα· Οὕτω τὸ ἰμὸν etc.) Quae dicentem facit Idanthyrsum, illa Scythae Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodoteae plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέποντας ἐφαρμόττει λόγους. Hanc historici huius virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate *Lysias* et *Demosthenes*. Hic locum quoque Theonis invenit observatum Progygn. p. 114., βαρβαρικῶς εἰπεῖν πολ- λάκις τὸν Ἡρόδοτον, καίπερ Ἑλληνιστὶ γράφοντα, ὅτι τοὺς ἐκείνων λόγους μεμίμηται. Quoniam haec etiam insignita sunt τῷ ἀφελείᾳ αὐτοφειῖ, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλότητος designat Strabo VII. p. 461. c. [p. 301. ed. Cas.] ἃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἐφ' ὃν ἱστρατοπέδουσι Δαρείος καὶ τὰ ἐπισταλμένα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ὦ Πέρσαι) Male Πέρσαι Med. et sequaces. Ὁ Ἀνδρῆς, ὁ Μῆδος, ὁ Πέρσης, ὁ Σαυρομάτης, ὁ Βουδίνος, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit Cl. D'Orvillius ad Chariton. VII. 4. pag. 610. Elegantem autem huius epistolae sive Scythicae orationis simplicitatem commendat Strabo lib. VII. p. 461., ubi Casaubonus. [ad p. 301. suae edit.] WESS.

6. ἡμῶν οὐτε ἄστια, οὐτε γῆ) Hoc nihil audientem Darium iam ante frater monuerat Artabanus, καταλέγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίην, IV. 83. Permanserant idcirco semper invicti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν, secundum Ephorum apud Strabon. VII. p. 464. A. [pag. 303. ed. Cas.] et Aegyptii Regis legatis dixisse perhibentur Iustino II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolide adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., Atheas Philippi legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. Dromichaetes apud Strabon. pag. 463. A. ἐκείνου τοῖς τοιοῦτοις μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. VALCK.

11. Φέρετε) Blanditur Arch. Φέρε, quod lib. I. 205., alibi Φέρε νυν δὲ. At vide cap. 115. Valerius Max. hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt Scythae: se nec urbes ullas, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, scitutum quemadmo-

dum Scythae praeliari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

20. Τεῦρό ἐστι ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Nobilis paroemia, ab Erasmo in Chiliad. illustrata; qui quidem cum Herodoti mentionem neglexerit, Schotto [in Notis ad Paroemiographos, pag. 280.] praebita asseverandi ansa est, in Melpomene de eo dicto sileri. Tetigit errorem Abreschius, Qui in Cyri rebus proverbium adhibuit Ctesias ap. Auctorem περὶ Ἑρμην. cap. 223. aut a vero abiit, aut probavit prolepsin. WESS. — Nisi proverbialis forma loquendi Herodoto statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, quod e Paroemiographis liquet, intellexerunt illud Idanthyrssi Herodotei saepius adhibitum κλάειν λόγῳ, vel ἀγορεύω. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λόγῳ, vel κτεύω. Bias Diogenis Laërt. I. 83. ἐγὼ δὲ, φησὶν, Ἀλυάττη κτεύω κρόμμυα ἰσθίειν, id est κλάειν: notat ibi Menagius. VALCK. — Locus ex libello περὶ Ἑρμηνίας a Wesselingio citatus exstat sect. 216. ed. Schneid. At, quae ibi leguntur, τοῦτο γὰρ ἡ λεγόμενη ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις ἴστιν, non sunt Ctesiae verba, sed ipsius Demetrii monitum, qui auctor illius libelli fertur, Ctesiae verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse Herodoto vetustior: cuius proverbii origines auctores ii, quos Diogenes Laërtius I. 101. secutus est, ab Anacharsidis apud Graecos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. Herodotus vero nunc ait, hoc esse vere Scythicum loquendi genus, si quis recta et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud Suidam, quasi dicas praecise, et abrupte) plorare aliquem iubet, sicut Idanthyrsus fecit in mandato ad Darium dato. Quem ipsum Herodoti locum et Suidas ob oculos habuit in his quae in Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις scripsit, et auctor Appendicis Vaticanae Proverbior. Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόπως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud Suidam est. Eundemque Nostri locum et auctor libelli περὶ Ἑρμην. in animo habuisse videtur, et Clearchus in his quae apud Athenaeum lib. XII. p. 524. E. leguntur. Quo minus caussae esse mihi visum erat, cur eadem verba apud Nostrum cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6 seqq. ἔδοξε πλαγῶν μὲν μῆτρει Πέρσας etc.) *Valla* male, *errare Persas*: male, *conneatue erepto*; et distributis illis, qui copiis frumenta auferrent. *Correxerat Stephan.*, quem sequor. Σίτα αἰρούμενοι et ἀναίρεόμενοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰρέσθαι eo in negotio teritur praecipue, maluit ἀν αἰρουμένοις, et iterum, *Abreschius*. *Platonicum ex Cratylo* p. 411. D. τὸ γὰρ νόμῳ καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν, *Stephani*. et *Porti* opinionem [νομῶντες observantes intelligentium] adfirmat, nec minus *Aeschyli* coecus *Tiresias*, auribus et mente observans, ἐν ᾧσι νόμῳ καὶ φρεσὶν, in VII. contr. *Theb.* vs. 25., tum *Agamemni.* vs. 791. πᾶν δ' ἐπὶ τέμει νόμῳ. *WESS.*

CAP. CXXIX. 7. τοπαρχίαν οὔτε ἕνος) *Clemens Alex.* *Protrept.* pag. 25. *Scythias* victimas asinorum sollemnes ex *Callimacho* et *Apollodoro* dedit, derivatas lutulentis *Hyperboreorum* e fontibus, quod *Pindarus* docebit. Tu supra cap. 28. vise. Ὑβρίζοντας, Glossator σκιστῶντας, et cum eo *Suidas* et *Corinthus*, [Gregor. Dial. ion. §. 149. ubi vide *Koen.*] non explodente [immo comprobante] in *Thes.* suo *Stephano*. Verius *Valla*. [rudentes interpretatus.] Quae deinceps et c. 135., ea unice animalis rudium sibi requirunt. Potest alioqui asellus ὑβρίζειν lascivire variis modis. Signate *Xenophon* Kur. Ἀναβ. lib. V. [c. 8, 8.] pag. 433. Ed. *Hutch.* εἰ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ὑβρίζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστῶ-τερος εἶναι: οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὑβριως κόπον οὐκ ἐγγίγνεσθαι. In *Pindari* *Pyth. Od.* X. 55. *Apollo*, dum *Hyperborei* asininis victimis operantur, γελᾷ δ' ὄρων ὑβριν ὀρθίων κνωδάχων: ad quae Critici, τὴν ἀναίρεσιν φησι, διὰ τὰ σκιστήματα, ἀ ἐν τῇ σφαγῇ ποιοῦνται οἱ ὄνοι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. *WESS.* — Utique de ruditu maxime h. l. cogitaverat Scriptor: nec vero idcirco ὑβρίζοντες in Lat. vers. rudentes reddi debuit, sed omnino lascivientes. *S.*

11. ὀρθὰ ἰστάντες τὰ ὦτα) Sumsit forsā a *Sophocle*, cuius ista nobilis est imago *Elec.* vs. 25. Ὡσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής, καὶ ἡ γέρον, Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμῶν οὐκ ἀπάλεσεν, Ἄλλ' ὀρθὸν οὖς ἰστησιν: sed potius aures arripit: integrum locum eleganter expressit *H. Stephan.* App. de Dial. Att. p. 144. Ubi eundem adhibet in *Observ.* in *Aeschylum* p. 390.,

haec in libro Leidensi manu sua Ios. Scaliger adscripserat: *Nam sicut acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi disorimine.* Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad audiendum arrigebant. Philostr. p. 687, 2. ἐγὼ σου ἀκουῖν τὰ ὦτα ἴσθης: et pag. 750, 2., ὦτα habet ἰσθηκότες πρὸς τοὺς λόγους. Horat. II. Od. XIX., aures capripedum Satyrorum acutas: ut Latinum acuō, sic Graecum ἀκούω peperit vetus Ἄκω. VALCK.

13. ταῦτα μὲν νῦν ἐπὶ σμικρὸν τι ἰφίροντο τοῦ πολέμου) Haud absone Laurentius: [*Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.*] Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque inpressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad belli successum. Si verba spectes, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν πλὴν ἰφίροντο τῆς στρατιῆς τῆς Μηδικῆς: eritque adeo ἐπὶ σμικρὸν τι non diversum ac σμικρὸν, quomodo ἐπὶ σμικρὸν φέσται paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Adreschius. WESS. — Sententia quidem haud obscura: mira vero utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 6. vir doctissimus advocavit; quae, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paullo conferri illud posset, ex III. 134, 9. ἐπ' αἰμώτερά δ' τοι φέρι, ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἰφίρον hoc loco, non ἰφίροντο, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἐπιδείξεις ἰόντες) Non sperno ἐπιδείξεις, gemmulae instar ex Homericō βίης ἐπιδείξεις ἦσαν. Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βιότοις μὲν ὅς κ' ἐπιδεικῆς στρωφᾶται. Scytharum valde miror institutum. Persas conneatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quae utique consilio non respondent. Exspectasses ὅπως -- μὴ καταλάβουν, μετὰ τῶν νομίων αὐτῶν δὲ etc. ne pecora interciperent, cum pastoribus ipsi in alium locum etc. Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἐς φορβὴν, ad victum, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἐπὶ ἰφίροντο ἀν' τῷ πεπρωμένῳ, gestientes pecudum abactores et praeda laetos sistit. At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui ἰφίροντο, exercebantur, fatigabanturque, ut in scriptis, utcun-

que satisfacit. WESS. — Immo vero optime habet verbum ἐπὶ ἤγοντο. Scilicet (quod perspecte etiam *Larcherus* monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta praedae identidem, unde exercitum aleret, faciendae, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 4. ὄρνιθ' αὖ τε καὶ μῦν etc.) Haec non satis accurate Athen. excerpserit VIII. p. 334. A. Δαρείῳ Σκύθαι ἐπερχομένην αὐτῶν τῇ χάρα ἔπεισαν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὅτι καὶ οἷστον, καὶ βατραχόν. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν δίδομένων, tum [lin. 9.] τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λέγειν: id est, τί διανοηθέντες, aut πρὸς τί ἀφορῶντες, sive τίνι ποτὲ γνώμῃ χρώμενοι ἔπειπον. Verbum Noster in talibus adhibet ἐθέλει, *Homerum* sequutus. Euripid. Hippol. vs. 865., ἴδω, τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει; *Herodotus* II. 13. et V. 80. συνίναί, τὸ ἐθέλει λέγειν τὸ χρηστήριον. VI. 37. τί θέλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in Homil. *Clement.* XIV. 9., τί θέλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλεται; et βούλεται λέγειν, vel εἶναι. Etiam apud *Herod.* δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λέγειν, ut mirer cur adiectum sit apud *Eunapium* pag. 13, 23. Semel apud *Thucyd.* pro βούλεται εἶναι reperitur φρονεῖ, pag. 367, 5. In *Lysiacis* οἶται pag. 266. de cuius sinceritate dubito. VALCK. — *Lysiae* locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturae sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βατραχόν) *Eustathio* inter τὰ τοῦ γλυκίος Ἴωνος Ἡρόδοτου est βάθρακος ad *Iliad.* pag. 468, 31. [p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad *Odyss.* p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.] Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In *ranae* nomine Graecos mire, florente lingua, variasse, docet Cl. *Alberti* Peric. Critic. cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex *Pherecyde* Syrio, seu *Lerio* potius, adnumerat *Clemens Alex.* Strom. lib. V. p. 671. WESS.

CAP. CXXXII. 3. εἰκάζοντος τῆδε) Parum sibi constans vir Cl. hic vellem *Herodoto* *Mediceam* restituisset lectionem, εἰκάζων τῆδε, quam et *Valla* reperit et forte

plures dabunt Codices: Δαρίου μὲν νυν ἡ γνώμη ἦν, --- εἰκό-
ζων τῇδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua
non τὸ ἴππὸν respicitur, sed τὸ σημαίνονμενον, refertur εἰκό-
ζων ad ἔγνω Δαρῖος, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil.
Thuc. p. 71. VALCK. — εἰκάζων dubio vacat. WESS.
— Conf. Var. Lect. S.

5. ὄρνις δὲ μάλιστα ἴσους ἵππῳ) Quid hoc ad rem? In
Clemente Orthopagas coniectat aviculā aërem indicari, τὸν
αἶρα ἀπὸ τῆς ὄρνιθος, quod in eo valetur. Darii explicationi
Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοῦ τε
οἰστοῦς, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut
potentiam suam, tradunt. Argute. WESS. — Poterit libro-
rum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut co-
gitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

7. συνστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω) Bene schedae
veteres. Viri docti aut ἰσστήκει, aut οὐ συνστήκει corrigentes;
fruantur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto.
Causam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim
Gobryae, donorum Scythicorum et aenigmatis explana-
tori, Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Ad-
iicit idem WESS. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ.
„τ. ἵπτ. τῶν τὸν --- Arch. et Vind. voluisse videntur, quo-
„mode lib. III. 153.“ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat,
duo verba ἐνός et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc pu-
to monitum voluit Lectorem, satis commodam fore ho-
rum codicum scripturam, si una solummodo vox ἐνός ab-
esset. S.

9. *Ὦν μὴ ὄρνιθες γινόμενοι) Huc transtulit aetatis suae
Graecis usitatam proverbialem locutionem, Euripid. Phoen.
vs. 1222., *Ὦν μὴ γε Φεύγων ἐκ Φύγης πρὸς αἰθέρα, nempe λυσίων
σοι, vel λίξεις. Prostant ibi [in Valckenarii Notis] similia
quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Qua-
drigas si nunc inscendas Iovis, Atque hinc fugias, ita vix po-
teris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διῆξι) Sic pingunt omnes,
etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animadv. lib.
I. 4. διῆξι ex διήκω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius;
estque, uti eius simplex, in Euripidis et Sophoclis saepius-
cule fabulis. Adcomodatissimum Potyaei lib. VII. cap.
10, 1. locum corripisse Maasvicum adscripsit Berglerus.
Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός --- διήξει) Hinc recte Casaubon. διήξει Polyae-
no restituit VII. 10, 1. Δαρίος παρετάσσειτο Σκύθαις· λαγώς
διήξει παρά την Σκυθικὴν Φάλαγγα: pro δήλαξει: nam sua Po-
lyaeum ex Herod. sumsisse sequentia demonstrant: attigit
haec D'Orvill. in Charit. pag. 257. Ionico more scripserat
Herod. διήξει. Atticis veteribus αἴσσειν semper scribitur
ut dissyllabum, ἄττειν, et ἄξαι, ἥξει: in his saepe fuit er-
ratum. VALCK.

17. νύξ ἐπείλθῃ) Res levis, in Codicum discordia non
praetereunda: sive ἔλθῃ, seu ἐπείλθῃ amplexere, eadem sen-
tentia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τοῦς
δὲ --- ἀγωνιζομένους νύξ ἐπείλθουσα δέλουσι, lib. VIII. 11.
In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est.
WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτῃ ἐν τῷ στρατοπέδῳ) Herodoteum est αὐτοῦ ταύτῃ, et idoneis exemplis adfirma-
tum Gronovio et Abresch. Dil. Thuc. p. 403. Ab aliis scri-
beretur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est Thucyd.
III. 81. ἐν τῇ Τηγιά αὐτοῦ, Xenoph. Ἑλλ. VII. pag. 374, 23.
αὐτοῦ Ἀθήνησι, Theopompi Athen. XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῷ
συμποσίῳ, Luciani Prom. §. 8. Ut indidem Thebis, indidem
Megaris, indidem ex Aventino, sic ἐκ τοῦ Ἀργους αὐτόθεν ex-
stat ap. Thucyd. V. 83. Quia legitur in Schol. αὐτόθεν) ἐκ
τοῦ Ἀργους: Dukero haec ex interpretamento videbantur ad-
iecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic
αὐτόθεν simpliciter ponit Thucyd. cuius etiam Scholiastes
p. 402., ad αὐτόθεν) ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis
Ἀργους ἐκ ἱεροῦ αὐτόθεν legatur in Theocriteorum Carm. XXV.
170. VALCK.

8 seq. προφάσιος δὲ τῆσδε δηλαδὴ, αὐτὸς μὲν --- ἐπιθήσει-
σθαι μέλλοι) Adstruitur a doctis ὡς εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἴνα
αὐτὸς, aut ἡ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri
negant. WESS. — Ad προφάσιος e superioribus repetenda
vox ἔνεκα, ut προφάσιος ἔνεκα idem valeat ac διὰ πρόφασιν,
VII. 230, 2. hanc, quae praetendebatur, ob causam. Tum
ad αὐτὸς μὲν μέλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι par-
ticula. Denique videndum, ne paullo commodius sic di-
stincta foret oratio: προφάσιος μὲν τῆσδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc.
Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum
edd. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

9. σὺν τῷ καθαρῷ τοῦ στρατοῦ) De flore exercitus, *Valla*; de integris et expeditis, *Portus*. In *Thucydide* lib. V. 8. τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅτι ἰσχυροὶ, τὸ καθαρὸν ἐξῆλθε: explicant *Scholias*, οὐχὶ συγκλύδων, οὐδὲ ἱπποῦρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πελιδνῶν. Hoc si hic valeat, Persae praeter ceteros erunt. Atque haec commentanti offerunt se ista *Plutarchi* in *Nicia* pag. 535. c. οὐδὲ φυλακὴν ἐποιήσατο καθαρὰν, quae manifesto prava in ἐποιήσατο ἰσχυρὰν convertit *Moses Solanus*: praefertem καρτερὰν, quod saepe prioris sedem nullo iure occupavit. Huc trahitur *Appiani* *Punic.* p. 37. [cap. 44. nostrae ed.] καὶ γινόμενης τῆς μάχης καθαρὰς τῶν Θηρίων, quoniam in *Mithridat.* p. 361. [c. 65.] καὶ εὐθύς αἰμὼι τῷ ποταμῷ μάχη γίνεται καρτερὰ: et *Iberic.* p. 457. [cap. 31.] μάχη γίνεται καρτερὰ. At haec bene quidem, nec prava priora, in quibus καρτερὰς si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχη καθαρὰ Θηρίων, a qua elephantī absunt; ut sane convulnerati et perterrefacti abierant: unde continuo apud *Appian.* ὁ αὐτὸν ἐγγίγγο μόνων ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Verum alienis his non inmoror. *WESS.* — Apud *Nostrum* I. 211, 3. ὁ καθαρὸς στρατός opponitur τῷ ἀχρηστῷ, inutili copiarum parti, quae *ibid.* cap. 207, 35. τῆς στρατιῆς τὸ φλαυρότατον. Est igitur, vi oppositionis, ὁ καθαρὸς στρατός, melior saniorque pars exercitus. *S.*

14. οὕτω μὲν δὴ μᾶλλον πολλῶ ἴσαν τῆς φωνῆς) Capiatur voculae μὲν usu *Scriptor*, neque adeo auferendae. In *Aldo* ἴσαν, quomodo II. 2., etsi, quod [ibi, in *Adnot.* ad II. 2, 11.] adscriptum, contra sermonis indolem. *Ibidem* φωνὴν ἵναί, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse causam vicens dialectus praebuit. *WESS.* — τὴν φωνὴν malebat *Reiskius*. Quod si vero quarto casu uti voluisset *Scriptor*, non τὴν φωνὴν, puto, sed nude φωνὴν absque articulo erat dicturus. Nunc adiectus articulus significare videtur, a voce μᾶλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ῥῆσιν istam ac si dixisset μᾶλλον ἴσαν (φωνὴν) τῆς (ἰδιωμένης) φωνῆς, multo maiorem et frequentiorē, quam pro solito, ruditum ediderunt. *S.*

15. ἀκούσαντες δὲ οἱ Σκ. τῶν ὄνων) Addit ad ista *Polyaenus* lib. VII. c. 10, 4. καὶ τὰς σκηναὶς ἀκαταλούς ὁρῶντες, ὥντο παρίναί τοὺς Πέρσας. Darius enim secundum illum, ὅπως λάθοι τοὺς Σκύθας, τὸ στρατόπεδον ὡς εἶχεν ἐφ' ἀπὸ κατὰ χώραν μένειν.

Fortasse legit in proximis Herodoti: [lin. 16.] πάγχυ κατὰ χώραν ἡλπίζον τοὺς Πέρσας μένειν vel μέναι, ubi vulgatur εἶναι. Εἶναι quidem et Μένειν permutantur in nonnullis loquendi formis; sed suo loco manere Herodoti aevo dicebatur κατὰ χώραν μένειν, non item κ. χ. εἶναι. Aristoph. Eq. vs. 1351., οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς; Thucyd. IV. 75. οὐ μενεῖν κατὰ χώραν τὰ πρᾶγματα. Plura dedit L. Küster. ad Hesychii 'Εν πίσει, et ad Arist. Plut. vs. 367. Herod. IV. c. 201. μένειν τὸ ὄρμον κατὰ χώραν. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepenumero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χώραν εἶναι dixit, id ipsum verbo παρῆναι Polyaeus expressit. Nec vero μένειν huic loco opportunum foret; ne μέναι quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μεμνηκέναι in perfecto praeterito dixisset. Atqui κατὰ χώραν εἶναι idem valet ac κατὰ χωρ. μεμνηκέναι. S.

CAP. CXXXVI. 6. καὶ ἡ μὲν, Σαυρομάται καὶ Βουδ. etc.) Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μὲν Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum, Sauromatis iunctorum, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μὴν τῶν μοιρῶν - - - προσχωρεῖν Σαυρομάτας. Apertius c. 133. ἡ δὲ Σκυθίων μὴ μοῖρη, ἡ ταχθεῖσα πρότερον etc. Denique c. 128. τὴν μὲν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοῖρην ταχθεῖσαν - - - τίμπουνσι. An excidit ex Arch. praepositio, olimque ἡ μὲν μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάται τε καὶ Βουδ., leniore Cl. de Pauan medicina? Non displicet. WESS. — Post Σαυρομάται quam pronus fuerit librariorum lapsus, τε praetermittentium, in oculis incurrit. S.

10. οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν) Ex Laurentianis, ea praesertim, quae divortia habebant, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum voculam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. incisas, id est, signatas orbitis, elegit. Cur non sectas? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε. Qua quidem in viarum munitione τέμνει et ἀνατέμνει ap. Philon. Iud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. β. πολυσχιδεῖς ἀνατέμνων ὁδοὺς, λεωφόρους ἀπάσας: et Creat. Princip. pag. 723. β. ἐν ἀνοδίαῖς ἀπλανεῖς καὶ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνατεμεῖν, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. Ἰστιάου δὲ τοῦ Μιλησίου) Hi-

stiaeus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas duros: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem D. Lambinus iam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis tradit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius Nepos, qui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandae Graeciae dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica huius nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν) Notabilis structurae ἀλλοίωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδείς οὐδαμῶν: verum, tanquam praecessisset, οὔτε αὐτόν οἶόν τι εἶναι, instruxit orationem. Cuiusmodi variatae dictionis argumenta apud Homerum, Thucydidem, atque alios obvia saepe. Adi I. Fr. Gronovium ad Senecae de Benef. lib. IV. 32. WESS.

CAP. CXXXVIII. 7. Στράτις) Ita lib. VIII. 132. ἐπιβούλιον θάνατον Στράτι τῷ Χίου τυράννῳ. De Samio Tyranno lib. VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης -- παῖς μὲν ἦν Συλοτύπτος τοῦ Αἰάκιοις. Recte ergo scriptae schedae. Φωκαεύς coniectura L. Holstenius ad Stephani Φώκαια extuderat. WESS.

7. Αἰακίδης) Saepius idem ille Nostro dicitur et aliis Αἰάκης: hoc nisi Codices adfirmant, forsan illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminerint, quae summus docuit T. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 157. et ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 325. Paulo post [lin. 9.] articulum malim interiectum: τοῦ ἢ γνώμη ἢ προκειμένη. WESS.

CAP. CXXXIX. 12. χρηστῶς ὁδοῦται) Valla culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. Prometheus in sui nominis fabula Aeschyli vs. 497. δυστέκμαρτον ἐς τέχνην ὤδωσα θνητούς, viam monstravi: et consimiliter Agam. vs. 184. τὸν φρονεῖν βροτέους ὀδῶσαντα. Sed vide lib. VI. 73. WESS.

CAP. CXL. 11. ταύτῃ διεξιόντες) Passionei διεξιόντες plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπολίμους dabit lib. VIII. 68, 2. [et VII. 236, 18.] habetque Hesychius, Herodotea frequenter excerpens. Mox [lin. 13.] τὸν πρότερον ἐωυτῶν γενομ. στίβος belle

Arch. et Suidas. Viderat Pavii et Reiskii opinatio. WESS. — In ἀντιπολεμίων c. 134, 6. consentiunt (quod sciam) libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68. ἀντιπολεμίων praeferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπολέμους habent mss. Arch. et Vind. Facileque equidem Schneidero adsentior, unice veram videri breviorē hanc vocabuli formam. S.

15. Οἱ αὖ δὲ νυκτός; etc.) Nihil verius limpidiusque. [istamque scripturam, ni fallor, Parisienses nonnulli mssiti cum Arch. praeferunt.] Iustum quoque ἀπίκατο, [lin. 17.] ex formula linguae saepe sprete a librariis: vide lib. VI. 118. et 153. VIII. 6. [conf. Adn. ad I. 2, 11.] Abydenus in Praep. Euang. Eusebii lib. X. 12. ἀπίκατο γὰρ δὴ πηλοῦ κατάπλοι τοὺς ταρπούς, a quo Vigeri manus abstinere debuerat. Neque causa aderat [pro λελυμένης τῆς γιφύρης lin. 16.] λελυμένη τῇ γιφύρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam simplicium adsolent structuram. Aeschyl. Suppl. vs. 70. ἐν δυσμάτορες κότου τυχῶν. Sophocles Philoct. 325. οἶδα συντυχῶν κακῶν ἀδελφῶν. Monuit Abreschius. WESS. — Idem grammaticum praeceptum adstruxit Brunck ad Sophocl. Philoct. 320. et ad Orest. Euripidis vs. 1291. Videtur tamen huiusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico scriptori: ac lubens equidem hic intelligam ἐντυχόντες τῷ πόρῳ, ut λελυμένης τῆς γιφύρης sint genitivi absoluti: ad tractum pervenerunt, ponte iam rescisso. S.

15. Οἱ δὲ, νυκτός τι ἀπικ.) Cum praecedentibus ista non satis apte cohaerent: οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἐαυτῶν γινόμενον στίβον τεῦτον φυλάσσοντες ἤσαν, καὶ οὕτω μόγις εὗρον τὸν πόρον. Haec sequuntur accommoda, οἱ αὖ δὲ νυκτός τι ἀπικόμενοι, καὶ λελυμένης τῆς γιφύρης. Ex Arch. οἶαδὲ enotatum Galeo; alterum usus est Herodotei: vide ad II. 28. VALCK.

CAP. CXXI. 6. τῷ πρώτῳ κελεύσματι) κελεύματα Pass. non insuetum. Redibit ex Pass. et Ask. lib. VII. 16. In Dionis Cassii libro L. pag. 51. E. πολλά παρακελεύματα et πολλά κελεύματα. Christianis scriptoribus celeuma frequentari Rosweidus docet ad Paullini Nolani Carm. XVII. 109. p. 94. et Munker. ad Hygini Fab. XIV. fin. WESS.

CAP. CXXII. 3. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους) Vehementer aversor ἀνελευθέρους Arch. et Vind.; Scythae de Ionibus, et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. Liberos, Herodot. T. V. P. II.

habent censentque κακίους τι καὶ ἀνανδροτάτους: mancipia vero, φιλοδόσκοτα καὶ ἄδρηστα. Haec, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callicratidae opinio, quaerenti ὅποιοι ἄνδρες οἱ Ἴωνες, reagentis ἐλευθῆροι μὲν κακοὶ, δοῦλοι δὲ ἀγαθοί, in *Plutarchi Lacon. Apophthegm.* p. 222. D. WESS.

3 seqq. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους etc.) Codicis lectionem ἀνελευθέρους, inventam quoque *Vallae*, *Galeus* adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἰόντας ἐλευθέρους, κακίους -- κρινουσι εἶναι πάντων ἀνδρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἰόντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴωνων τὸν λόγον ποιούμενοι,) ἀνδράποδα φιλοδόσκοτά φασσι εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. Servi fugitivi, δοῦλοι sunt δραπεῖται Phocaeënsi Dionysio, de Ionibus loquenti *Herod.* VI. 11. *Heris fideles* et minime δραπεῖται, sunt ἄδρηστοι. Ex *Herod.* sua hausit *Plutarchus* T. II. p. 174. E. ubi Ioniae Tyrannos Ἰδαθύρος (Ἰδαθ. *Herod.*) rex Scytharum διὰ τὴν πρὸς Δαρείον πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδρηστα ἐκάλε. Vocem rariorem adhibuit *Dion Chrys.* in *Corinth.* p. 457. B. ab aevo usque Daedali neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἐμποῦν τῷ χαλκῷ: paulo post τὸ γι' ἐπ' αὐτοῖς, αἰτ, εἰν χαλκός ἄδραστος. VALCK.

6. καὶ ἄδρηστα) *Plutarchi* rex *Idathyrsus*, seu, ut alibi scribit, *Idanthyrus*, ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδρηστα T. II. p. 174. E. ubi similis error Latina maculat, qui haec olim. *Dionis Chrysost.* χαλκός ἄδραστος *Or. Corinth.* p. 457. B. a *Casaub.* expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μεγάβαζον) Qui htc [et lib. V.] Μεγάβαζος, is in superioribus [III. 70. et 81 seq.] Μεγάβυζος, etiam *Eustathio Vallae*que. Culpam, tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. *Vallae* lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5 et seqq. ὡς κρημένον Δαρείου βίαις τρώγων, etc.) De *Megabazo* (vel *Megabyzo*) dictum *Darii* per errorem transtulit in *Zopyrum Plutarchus* in *Apophthegm.* p. 173. A. vide ad finem libri III. notata. *Herodotea* paulo aliter expressit

Eustath. *Iliad.* β. p. 182, 27. ubi Darius, Μερυσίδου, ἴππιν, ἰθέλει αὐτῷ τοσούτους εἶναι. De duplici Persici nominis apud Graecos scriptione Ti. egit Hemsterh. in *Luciani Timon.* pag. 134. VALCK.

CAP. CXLIV. 3 seqq. γινόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ etc.) Multo concinnius γινόμενος: [quam, quod Gron. e Med. adscivit, ἱεόμενος.] Adsolet quoque in talibus, ἱεροῦτων -- ἐπὶ ὕθρῳ. In tempore conditae Chalcedonis discrepat *Hesychius Miles.* *Rer. Constantinopol.* pag. 48. δέκα καὶ ἑννέα ἔτην ἔμ-προσθεν, XIX annis ante Byzantium. Nostri numeros *Eustathius* tuetur. Si *Straboni*, *Tacito*, et aliis creditur, coecos Apollinis oraculum Chalcedonios dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad *Strabon.* lib. VII. p. 494. vir summus. [*Casaub.* ad pag. 520. suae ed.] Cives Καρχηδονίους lib. V. 26. et τῇ Καρχηδονίῃ supra c. 85. vidimus, quo et hic modo mallet. Certum ex numis est veterumque testimoniis, valuisse hanc olim ascriptionem. Lege adnotat. L. Holstenii ad *Καρχηδὼν Steph.* et *Sirmondi* in *Sidonii Carm.* II. p. 666. ed. Ven. WESS. — Adde quae ad *Polyb.* V. 39, 5. et ad *Athen.* III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. S.

CAP. CXLV. 4 seqq. ἐξελκθίντες ὑπὸ Πηλαγῶν, τῶν ἐκ Βραυρωνός etc.) A Pelasgis, qui *Brauroniae Dianae* sacra celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eieci *Lemno* quorundam *Argonautarum* posterī, (legerim in *Herod.* ἐκ τῶν τῆς Ἀργούς ἐπιβατίων παίδων παῖδες.) *Minyae* adeoque, narrantur hic in Laconicam venisse, certisque sub conditionibus in Spartanam recepti civitatem; atque horum uxoribus *Lacaenis* laudabilem tribuit *Herod.* in maritis servandis fraudem. *Minyas Lemno* exactos *Spartam* venisse narrat *Apollonius Rh.* IV. vs. 1759. Οἱ πρὶν μὲν ποτὶ δὴ Σινταῖδα Λῆμον ἔβαιον Λήμονι τ' ἐξελκθίντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρρηνοῖσι Σπάρτην σισαφύκων ἰδίῳσι. Illud etiam clarum muliebri facinus enarrans *Plutarch.* T. II. p. 247., nihil de *Minyis* tradens aut *Argonautarum* posteris, uxoribus illud imputat *Pelasgorum* sive *Tyrrhenorum*, quos *Athenienses* exegissent *Imbro Lemnoque*. Sequutus eundem auctorem *Polyaenus* VII. c. 49., *Tyrrhenos* horumque commemorat uxores, quae *Lacaenae* certe verius dicerentur, quam *Tyrrhenides*, ut sane dicuntur ipsi quoque *Polyaeno* VIII.

cap. 71., quo sequutus Herodotum, Λακιδαιμονίων, αἰτ, αἱ θυγατέρες ἐγγημάρτο Μινίαις τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γεγονόσιν: docte notat ibi Maasvic. Quos Herodotus hic Pelasgos, eosdem Tyrrhenos vocant Apollon. Rhod. et Plutarch. l. c. et ubi tangit eandem historiam in Quaest. Gr. p. 296. b. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν meminisset τῶν Αἰγυπτίων καὶ Ἰμβριον κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τοῖς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subiungit, ταῦτα ἐπράττον οἱ Πελασγοί. Zenobius Cent. III. Prov. 85., Πελασγοὶ τινες τὴν Αἴγυπτον οἰκοῦντες ἤλθον ταύτην εἰς Βαίβρωνα (imo leg. Βραυρωνά, pagum mari vicinum, ἀρχαῖον Βραυρωνά dixit Euphoriion in Schol. ad Aristoph. Lys. vs. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκεῖθεν ἤρπασαν. Saepe Pelasgos Atticā leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat Herod. VI. c. 137. Idem illi nonnunquam dicuntur Τυρρηνοί, Sophocli, Thucydidi, aliisque: vide I. Meursii Cecrop. cap. 5. P. Wess. ad Herod. p. 26. [ad lib. l. c. 57.] VALCK.

7. ἰζόμενοι) In Musis ἰζόμενος raro se tutari potuit. Ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἰζῶ exhibent Edd. cap. 85. Masii frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii. WESS. — Vide Var. Lect. II. 113, 14. III. 64, 4. 65, 8. IV. 165, 10. Ἐξοθῆαι videtur de singulis magis dici; ἔξοθῆαι de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In ἔξοθῆαι c. 146, 16. consentiunt omnes. S.

8. πῦρ ἀνέκασιν) Tutum hoc est et munitum ob καὶ πῦρ αἰθέριον, quod deinceps, et Homeri Odys. η. 13. Confer D'Orvillium ad Charit. p. 633. et haec Heliodori Aeth. II. p. 96. ἐπὶ τῇ καὶ πύρην ἔκειτο καὶ πύρην ἔκειτο: ubi Codex Falkenb. ex vero πῦρ ἀνέκασιν. [Cf. Nostrum, l. 202, 9.] At in similibus delinquitur saepe. Strabonis de his Μινυῖς narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 534. A. [p. 347. A.] auxilio (quod viri docti praeterviderunt) Eustathii ad Homer. p. 880, 51. [p. 832, 1. ed. Bas.] instaurari potest. WESS.

8. πῦρ ἢ ἔκασιν ex Med. dedit Gronov. pro πῦρ ἀνέκασιν. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνέκασιν lib. VIII. cap. 19., pro πύρην. In his saepe variatum docebit Clariss. D'Orvill. in Charit. pag. 633. Ignem accendere, πῦρ ἀνέκασιν, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἰθερ. πῦρ αἰθερ et πῦρ ἀνέκασιν leguntur aliquoties apud Poetas Atticos; nuspiam, quantum recordor, πύρην

αἶθιν. Ut corripi posset syllaba, πυραΐθειν scribitur in Eurip. Rheso vs. 78. Τίς γάρ πυραΐθει πρόφασις Ἀργείων στρατόν; sed in anapaestico versu 41. poni debuerat Πῦρ αἶθει στρατός Ἀργόλας, Ἐκτωρ: quorum loco dicitur vs. 95. Αἶθουσι πᾶσαν νύκτα λαμπάδας πυρός. Pro αἶθεισθαι, fulgere, more suo Sophocles scribit Αἶθιν Αἰ. vs. 285., ἥνυχ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: sed, si vera mea est divinatio, verbum iam ante sic adhibuerat Aeschyl. Choëph. vs. 534. Πολλοὶ δ' ἀνῆθον ἰκτυφλωθέντες σκότῳ λαμπτήρες ἐν δόμοισι: ubi vulgatur ἀνῆλθον: alterum, ut puto, spectat in Schol. ἀνέλαμψαν. VALCK.

22. τῶν Τυνδαριδίων ἢ ναυτιλίῃ) Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu Τυνδαριδάρων --- deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in iniuriam bene merita urbis, regnum affectantes, verterunt: quae de his expressa sunt Herodoti, οἱ Μινυαὶ ἐξυβίσαν, τῆς τε βασιλικῆς μεταπειπόντες καὶ ἄλλα ποιῦντες οὐκ ὄσια. Tyrrhenos advenas, sive Pelasgos, cur iure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. T. II. p. 247. A. et Polyæn. VII. 49. De Spartiatis Herodotus, διζάμενοι, inquit, τοὺς Μινύας, γῆς τε μετέδοσαν καὶ ἐς φυλὰς διδάσαντο. Postremum illud de receptis in civitatem [lin. 24.] dignum est observatu. Plataeenses, in Atticam receptos, κατανέμειν εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλὰς, in demos et in certas tribus referre, psephisma iubet apud Demosth. pag. 741. Attingit istam non sane protritam antiquitatis Graecae partem T. Hemsterhuis (is enim latet sub literis I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 325. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. XII. Vidi egomet nonnullos --- nostros cives Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Suspicio a librario vocem numero male repetitam e proximis, et Cicero-nem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis Epist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. κατέβαλον ἐς ἑρκτὴν) In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista Herod. κτείνουσι δὲ τοὺς ἄν κτείνωσι Λακεδαιμόνιοι νυκτός, μετ' ἡμέρην δὲ οὐδέν: conf. huius insistens vestigiis Valer. Max. p. 387. Morem tanguit N. Cragius de Rep. Lac. pag. 457. et I. Meurs. Misc.

Lac. p. 139. Diutius Tyrrenos in vinculis custodivisse dicuntur *Plutarcho* T. II. pag. 247. *ῥητοῦντες ἐλεῖν σαφείς καὶ βιβαίους ἐλέγχους*, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanæ carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui: *πολλαῖς ἡμετέροις καὶ διήστοις παρήθησαν ὑπὸ τῶν φυλάκων ὅσον ἀσπάζεσθαι καὶ προσεπιπλῖν τοὺς ἄνδρας*: hinc *Polyaenum* recte corrigit *Casaub.* p. 689. Apud *Herod.* mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, *οὐδένα δόλον δοκίοντις ἐξ αὐτῶν ἔσσεσθαι*. [lin. 11.] Sic *Valla* legit in suo Cod. et e *Med.* optime reposuit *Gronov.* In enarrando dolo cum *Herodoto* conspirant *Plutarch.* *Polyaen.* et *Valerius Max.* qui non absurde addidit ista: *per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt*, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebribus, quos et *ἀπὸ νύκτα περικαλυφμένους* scribunt *Plutarch.* et *Polyaen.* Perperam itaque vulgatur apud *Valer.* eos abire passae sunt. VALCK.

9. *ἐς δ' ἐλθεῖν τε*) *Gronovii* explicatio aliis fortasse placebit. Equidem *ἐσελθεῖν τε* praeferrem, nisi si *ἐς ὧν ἐλθεῖν*; Ionum more, quo de supra c. 60.; *ἔσω* in marg. *Stephani* huc tendit. WESS. — *Stephani ἔσω* videtur ex ipsius coniectura margini adscriptum, quum *ἐσδ'* in aliquo codice reperisset. *ἐς δ'*, cum *Gronovii* interpretatione, eo usque ut intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, *οἱ δὲ σφίνας παρήκαν*. S.

11. *οὐδένα δόλον* *Med.* et sequaces pulcre, coniectaratque *Galeus*. Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea *Cl. de Pauw* suspicio. WESS. — At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur huius esse loci. S.

16. *ἐς τὸ Τηόγετον*) Nihil in his contra usum. Admonuit *Steph.* [Byz.] montem Laconicae triplici genere poni. τὸ Τηόγετον iterum cap. 148., *Strabo* lib. VIII. pag. 557. c. [p. 362. extr. ed. Cas.] et *Pausan.* III. 20. In *Plutarchi* T. II. p. 247. c. τὰ Ταύγετα, et, qui eadem memorat, *Polyaeno* Strateg. lib. VII. 49. Hinc *Taygeta*, *Laconices*, ap. *Vibium Sequester.*, frustra sollicitante *Barthio*. Iunge *N. Heinsium* in *Claudiani* sec. Consulat. *Stilicon.* vs. 259. Atque haec, ne qui in posterum offendantur. WESS.

CAP. CXLVII. 1. Θήρας ὁ Αὐτσίωνος) Quando saepe Nostro concinit in *Therae* genere tradendo *Pausanias*, in huius lib. III. [cap. 1.] p. 205., pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωνος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὐτσίωνος. *Palmerii* correctio *Kuhnio* venit in mentem ad p. 245. Ad *Herodoti* sententiam eidem *Pausaniae*, IV. [cap. 3.] p. 285. *Theras* fuisse dicitur τὸ ἀνέκαθεν Θηβαῖός τε, καὶ ἀπόγονος πέμπτος Πολυνείκουσ: atque adeo *Callimacho* ἔκτον γένος *Οἰδιπόδαο*, *Hymn. in Apoll.* vs. 74. VALCK.

[3. ἔσπελλε ἐς ἀποικίην] „ἔσπελλε, subauditur ἱαυτόν: „sic etiam cap. 148. Alius dixisset ἐστέλλετο.“ REISKE. — Sic haud raro etiam apud *Tragicos* ἐτέλλειν, pro ἐτέλλεσθαι, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere ἔσπελλε λαὸν ἐς ἀποικίην: sed tragicorum exemplis, quae offert *Bruckii* Index *Sophocleus*, et *Schneideri* Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio. Aliàs dux coloniae dicitur ἀποικίην ἐτέλλειν, ἀποικίαν ἄγειν: coloni vero ἐς ἀποικίην ἐτέλλεσθαι vel σταλῆναι, ut c. 159, 5. S.]

13. Μιμβλιάρεω) Secundus casus est, qualis Βάττιω IV. 160. Κρεσίω VIII. 122. Κλεομβρότειω V. 32. Δημοκρίτειω saepius in *Hippocratis* epistola. Critici ad *Pindari* *Pyth. Od.* IV. [vs. 88.] μετὰ Μιμβριάρεω (quomodo post pauca [c. 148, 10.] *Arch.*) τοῦ Κάδμου συνεξορκήσαντος: cui scriptio primas dat *S. Bochartus*, ut *Phoenicum* e lingua commodior esset originationo, de *Phoen. Colon.* lib. I. 15. ubi conplusscula de *Therae* coloniis. Quae proxime posita sunt, clarissime expressit, *Nostri* saepe aemulus, *Callimachus* apud *Strabon.* lib. VIII. p. 534. A. et XVII. p. 1194. B. [p. 374. B. et 837. B. ed. Cas.] nec non *Apollon. Rhod.* IV. 1763. WESS.

19. τῶν ἑωυτοῦ συγγενέων Μιμβλιάρεον) Quem alii sic vocant, Μιμβλιάρεα dixisse videtur *Herodotus*. Non illum *Cadmi* συγγενία *Pausanias* III. [c. 1.] p. 206. sed *Phoenicem* de plebe fuisse scribit, ἄνδρα τοῦ δήμου, atque *isthac* de causa sibi persuasisse *Theram*, quod et evenit, futurum, ut *Memblari* posterī *Callistes* insulae sibi facile cederent imperium. VALCK.

CAP. CXLVIII. 1-3. Ἐπὶ τούτους δὴ ἄν ὁ Θήρας, λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φυλίων, ἔσπελλε, συνοικησάν τούτοις) *Dedi* schedis mutandi arbitrium: alioquin prius ἐπὶ τούτοις non damnabile. Iisdem συνοικησάν, sine quo oratio hia-

bat, debetur. Geminum c. 159. *χρησασα ἡ Πυθὴ πλείων, συνοικίσσοντας Κυρηναίους Λιβύην* ex Msstis. WESS. — Ubi *Theras profectus* dicitur *συνοικίστων τούτοις*, et λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φυλίων, tribuum numerus, olim verisimiliter adiectus, determinari non poterit: sed scribendum puto *συνοικήσων*: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo relictus, hi tum insulam iam *συνήκισαν*. VALCK. — Commodius utique est *Ἐπὶ τούτους, Ad hos*, quam *Ἐπὶ τούτοις*, quod sonat *Adversus, Contra hos*: non enim *contra illos* profectum esse, mox diserte declarat Scriptor. ἀπὸ Φυλίων idem valet ac si dixisset ἀπὸ αὐτῶν vel πολυητίων, *ecivium Spartanorum numero*; quemadmodum ipse Valck. ad c. 145, 24. adnotavit, *ἐς Φυλαίς διεδάσαντο* intelligendum de *receptis in civitatem*: quare nil opus est, ut *numerum tribuum* h. l. olim adiectum fuisse statuamus. Ferri utique *συνοικήσων* potuit, quod nos etiam, a Wess. primum receptum, tenuimus. Sed verbum *συνοικεῖν* non nisi de *coniugibus* fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populis *una* habitantibus alii libri *συνήκουν* dabant, alii *συνέκισαν*, ibidem ipse Wess. cum aliis *σύνικοι ἦσαν* vel *ἔσαν* probavit. Nec vero video, cur h. l. *hiatura* statuatur oratio, si *συνοικίστων* teneretur, quum e proximo intelligi possit τὸν λαὸν συνοικίστων. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget necessitas, ut (quod Valck. statuere videtur) *συνοικίζων* non nisi de *primis coloniae conditoribus* dici posse arbitremur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commodius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui *novis colonis* urbem aut regionem quampiam frequentant. S.

10. οὐ τι [perperam ὅ τι ms. F.] πάντας ἄγων τοὺς Μινύας] *Minyas* istos, τοὺς ἐκβληθέντας ὑπὸ Πελασγῶν (sic leg. pro Πελασγοῦ) ἐκ Λήμνου, cum Lacedaemoniis colonos in insulam Callisten duxisse *Theram* narrat *Pausan.* VII. [c. 2.] p. 524. De iisdem *Apollon.* Rhod. IV. 1761. ἐκ δὲ Λιπόντας Σπάρτην Αὐτισταίῳ εὖς παῖς ἤγαγε Θήρας Καλλίστην ἐπὶ νῆσον. Qui *Minyis* Pelasgos sive Tyrrhenos substituit *Plutarch.* T. II. p. 247. D. p. 296. B. hos veluti coloniam Lacedaemoniorum e Laconica deducit in insulas Melum et Cretam; dicuntur ibi Πόλλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταῖδα Λακεδαιμονίους λαβόντες: quae, certo mendosa, fortasse non male sic legerentur, καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλιματίδαν. Secundum

*Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, ἐνδ-
ποντο* [lin. 12.] ἐς τοὺς Παρωράτας καὶ Καύκωνας: quibus
antiquis incolis τῆς Τριφυλίας eiectis sex in ista parte Pelo-
ponnesi dicuntur urbes condidisse, [lin. 15.] Λέπρεον, Μάκι-
στον, Φρίξας, Πύργον, Ἡπειον, Νοῦδιον: sic cetera videntur
nomina integranda, partim iam emendata Clar. *Wesseling.*
ad *Diodor.* [lib. XIV. c. 17.] T. I. p. 653. qui, mihi nus-
piam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν
ἐν Τριφυλίᾳ Καυκόνων egit *Strabo* VIII. p. 531. [p. 345. ed.
Cas.] cui p. 532. c. [p. 346. B.] Παρωράτας tenuisse tradun-
tur olim montanam Triphyliae regionem περὶ τὸ Λέπρεον
καὶ τὸ Μάκιστον. Hi Ionice *Herodoto* sunt Παρωρεῖται VIII.
c. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata
manifestant. VALCK. — Cur Παρωράτας non absurde
dare *Arch.* dixerit *Wess.* in Var. Lect., non magis equidem
exputare possum, quam quid sit quod etiam *Valck.* in pro-
xima adnotatione constanter Παρωράτας scripserit: quan-
doquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum
usus, et apud *Herodotum* editionum omnium et msstorum
(uno *Arch.* excepto) consensus, Παρωρεάτας aut ionico idio-
mate Παρωρεῖτας requirit. Operarum puto incuria turbas
istas peperit. S.

15. Μάκιστον, Φρίξας) Sic oportuit. Prius habet *Val-*
la, quorsum codicis *Arch.* Κάκιστον aurigatur: nam Μάκι-
στον, quod *Galeus* excitavit, non ita scriptum. Μάκιστον τῆς
Τριφυλίας *Strabo* lib. X. p. 687. A. [p. 447. D.] et *Steph. Byz.*
ubi bene *Holstenius.* Φρίξας *Pass.* cum *Stephani* margine
constabilit, Φρίξα constanter *Polybio* lib. IV. 77. et 80. *Xe-*
nophonti atque aliis. Ἡπειον, [lin. 16.] sive *Arch.* Ἡπειον,
itidem *Polybius*: quo tamen in oppidi nomine turpis apud
plures discordia. Verum in his occupabar olim ad *Diodor.*
lib. XIV. 17. Νοῦδιον prorsus ignorans. Sunt Triphyliae
quidem oppida, quae scripturam non longe deflectunt; ele-
ctio anceps et difficilis. WESS. — Quum Φρίξας (acuto
tono) casu in ed. *Wess.* irrepsisset, inde eadem scriptura
in posteriores editiones atque in nostram propagata est.
Rectius Φρίξας penacutè scribetur, quod et ipse *Wess.*
voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod Ἡπειον
h. l. aut Ἡπειον scribitur, conf. Var. Lect. apud *Polyb.* IV.
77, 9. et 80, 13. et quae ad priorem *Polybii* locum olim

notavimus; ubi quidem tunc praeterierat me *Westelingii* ad *Diodorum* Adnotatio. Verum oppidi nomen *Ἡρώιον* esse censuit Vir doctissimus cum *Holstenio*. S.

CAP. CXLIX. 3. *ὃν ἐν λύκοις*) Memorabile illud Christi Nostri ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων cum *Herodoteis* prudenter contendunt praeclari viri, S. *Bochartus* Hieroz. lib. II. c. 43. p. 438. *Raphelius*, et *Wetstenius* ad *Matth.* Evang. c. x, 16. *Oiolyei*, Therae F. patris Aegaei, commemorat *Pausanias* lib. III. 15. p. 245. WESS.

4. καὶ κως τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπιγράτῃσι) Non male *Valla* Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praevaluit. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 578. ε. Μᾶλλον τὸ πάρεργον ἐπιγράτῃσ' ἢ τοῦνομα, de muliere, quae vulgo *Μανία* nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta *Μέλιτρα*. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. *Plato* proprio nomine dictus fuerat *Aristocles*; *Tyrtamo* *Theophrasti* nomen tribuit *Aristoteles*, quod et, altero propemodum oblitterato, evaluit, ἐπιγράτῃσι: *Diog. Laërt.* III. 4. V. 38. ibique *Aeg. Menag.* Quem pater velut ὃν ἐν λύκοις reliquerat, Therae filium, *Οιδόλυκον* bis terve adpellat *Pausan.* III. p. 245. IV. [c. 7.] p. 296. ubi *Lacedaemonius* *Euryleon* antiqua dicitur origine Thebanus a *Cadmo*, Αἰγύως τοῦ Οιδόλυκου τοῦ Θῆρα τοῦ Αὐρεσιάνου ἀπόγονος πέμπτος. VALCK.

8. ἰδρύσαντρο) Vallae Latina, Ex hac tribu viri - - extruxerunt, coniecturae Cl. de *Pauw* materiem dederunt, οἱ δὲ ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες - - ἰδρύσαντρο, admodum labanti et omni tibicine defectae. Itaque in ἰδρυτο vel ἰδρύνθη inclinavit; cui accedere possem, si per *Codices* liceret. Ut nunc sese verba dant, ἰδρύσαντρο de *Lacedaemoniis*, qui fanum tribui *Aegidae*, (cuius illustris in *Pindari* Od. IV. *Pythion.* memoria,) excitarint, accipiendum cum *Reiskio*. Excitarunt autem, quod *Aegidarum* stirps *Furiis Laii* et *Oedipodis* inminui et succidi putaretur. Τῶν δὲ Ἑριννίων τῶν Λαίου καὶ Οιδίποδος μῆνιμα alia in re apud *Pausaniam* lib. IX. 5. p. 723. WESS.

8 seqq. ἰδρύσαντρο ἐκ θεοπροπίου etc.) Ἰδρυτο vel ἰδρύνθη si Codex exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videretur; et σφι ἔμειναν, quam ὑπέμειναν. Τοῖσι δὲ ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι (οὐ γὰρ σφι ἔμειναν τὰ τέκνα) ἰδρύνθη ἐκ θεοπροπίου Ἑριν-

νῦν τῶν Λαίου τε καὶ Οἰδιποῦ ἱρόν· καὶ μετὰ τοῦτο σφί· ἔμινι.
A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laii atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri πρὸ ὤρας rapiebantur. Ἰδρύσθαι hac adhibetur structura quum alibi, tum bis lib. II. c. 44. ὁκάσος χρόνος εἴη ἐξ οὗ σφί· τὸ ἱρόν ἰδρύται. In his dirae, quibus Aegidarum progenitor Oedipus, Furiis agitatus, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatae, filium se dicente καταλείψαι ὅν ἐν λύκοις, dicuntur Oedipodis Ἐρινύες. Laium quoque dirae dederant praecipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐρινῶς Oedipi diras vocant Tragici, Aeschylus Theb. vs. 70. Sophocles Oed. in Col. 1294. [vs. 1434. ed. Br.] Euripides Phoen. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἰδρύσαντο, recte habens, debuit: nec vero Lacedaemonii (ut *Wess.* interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Aegidae excitarunt: sed ipsi tribules huius tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui causa (haec vis est verbi medii) fanum illud Diris Laii et Oedipodis dicatum extruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνακολουθία et hyperbaton, et familiaris particulae γάρ usus, de quo ad I. 24, 17. dictum est, et quem iam saepius deinde observavimus. Quae loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράσι comma deleatur. Vallet autem τοῖσι δὲ --- ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱρόν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἐπειδὴ δὲ) τοῖσι --- ἀνδράσι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱρόν. Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem *Wesselingius* tribuit, in editis *Animadverss.* monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἔδεικντο τοὺς λόγους. Adde I. 114, 9 seqq. ubi εἰς δὴ (sive ibi εἰς δὲ malueris) τούτων τῶν παιδίων --- οὐ γὰρ δὴ ἐποίησε τὸ προσταχθὲν ἐκ τοῦ Κυρίου, ἐκίλευ αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβείν. Immo vero haud admodum dissimile est quod in eiusdem huius capitis, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἔφη εἰ συμπλευσέσθαι, τοιγαρὶν ἔφη αὐτὸν καταλείψαι etc. *S.*]

[9 seq. Si sana atque integra esse statuas ista, quae vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μετὰ τοῦτο ὑπάρχει τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐν Θήρῃ etc. sententia haec erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (praeunte Reiskio in Animadvers. editis) factum. Eamdem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 6. εἶποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι) Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολυτίμων, καὶ δὴ καὶ Βάττος; ὁ Πολυμνήστου, ἰὸν γένος Εὐφημίδης τῶν Μινυίων. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Palmerio repertam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Iasonis socios Minyas, Euphemus, de quo praeter ill. Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. vs. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Huius compressu gravis puella Lemnia Battii pepererat progenitorem: erat itaque Battus γένος Εὐφημίδης [lin. 7.] τῶν Μινυίων, e posteris vel genere Euphemi, unius e Minyis. Εὐθυμίδης hic olim vulgabatur; Εὐθυμίδης prodiit e Med. Εὐφημίδης ex Arch. dederat Galeus: haec verae proxima scriptio; veram coniectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicuti saepe patronymica facta sunt propria, in vera historia Graeca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemidas vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 791. Εὐφαιμίδας Ἀριστωνύμου, pro Σισυφαιμίδας Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυξιδαιδα convertendum est in Ἐρυξιδαιδα: idem vitium Spartiatæ nomen corruptit in Aeliano de Nat. An. XI. 19. Παυτελιδας verum nomen fuit, non Παντελιδας: noti sunt Lacones Pasitelidas, Epitelidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidam in Thucyd. V. 55. praebent septem minimum Mss: cur itaque forma non Graeca Ἐφαιμίδας in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμίδης) Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐφημίδης, Ed. Simsonius Chron. An. 3389. antevertit, laudavitque meritissime Bouherius Diss. Herod. c. 12.

Pindarus Battidas, *Euphemi* posteros, laudibus ferens, locuples suasor auctorque. Τόθι γάρ, *Cyrenis*, γένος Εὐφάμου Φυτιυθὲν, λοιπὸν αἰὶδ' ἔλλεται, *Od.* IV. Pyth. prope finem. [vs. 455. seq. ed. Heyn.] Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravum debeo, sine haesitatione instauraturus, modo Εὐφημίδης, sicuti *Galeus* ostentavit, in schedis *Arch.* foret: at secus habet. *WESS.* — At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audere in locum haud dubie pravae substituere; praesertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium η, ι, υ, confusionem. Literas Φ et Θ et alibi temere a librariorum inter se permutatas observavimus, et haud multo ante, cap. 148, 15. ubi ex Φρίξας, Θρίξας fecerant. Sic apud *Polyb.* XV. 34, 6. εὐφύστατον ab ingenti scribarum numero in εὐθύστατον vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quae ad *Herod.* II. 44, 6. notavimus, et quae ab eodem ipso doctissimo *Wesselingio* ad II. 48, 7. adscripta sunt. S.

9. χρεωμένῳ - - - περὶ ἄλλων, χρεῶν ἢ Πυθίν) Hoc illi saepe in more. Exempla *Valckenarius* conduxit ad *Tragici* Phoeniss. p. 678. Illud *Grini* καὶ βαρὺς αἰρεσθῆαι [lin. 11.] senii inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. Ἀίρεσθαι, ἄνω αἰρεσθῆαι *Hesychio* ex *Sophoclis* *Trachin.* vs. 220. cui senex χρεῶν βαρὺς in scriptis *Codd.* *Oed. Colon.* vs. 926. et νόσῳ βαρὺς *Trach.* vs. 239. *WESS.* — Possis αἰρεσθῆαι interpretari loco me movere, quemadmodum αἰρεθῆναι *IX.* 52, 5. idem valet ac κινηθῆναι, coll. vs. 7. S.

CAP. CLI. 1. οὐκ ἔειπεν τὴν Θήρην) Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit οὐκ ἔειπεν, non pluebat; in insula nempe *Thera*: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. ὁ Ζεὺς vel ὁ θεὸς ἔειπεν vulgo dicebatur etiam *Herodoto*; ἔειπεν simpliciter etiam ponitur, pluit: εἰ ἔειπεν, c. 185. huius libri. Fortassis ut alibi ὁ θεός, hic quoque lectori relinquitur supplendum. Saepius ὁ θεός vel ὁ Ζεὺς dicitur ἵσται χρεῶν, τέφραν, ut λίθοις, βατράχοις. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit; et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic οὐκ ἔειπεν ὁ θεὸς τὴν Θήρην significaret, *Theram* pluvia non irrigavit: atque ita semel *Pausaniam* loquutum memini lib. II. [c. 29.] p. 179. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρεῶν ἐπέχε, καὶ οὔτε τὴν ἑκτὸς Ἰσθμοῦ

χώραν, οὗτε Πελοποννησίους ὕσαν ὁ Θιδός. Idem ille Herodotei forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quae Troezenios adflixerit. VALCK. — De subintelligendo nomine ὁ Θιδός vide ad c. 28, 13. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 19. Tum, quod ad verbi ὕσαν constructionem cum accusativo casu adinet: quae ratione dicitur ἡ χώρα ὕεται, II. 13, 15. IV. 50, 9. eadem etiam ratione dici poterat ὁ Θιδός ὕιν τὴν χώραν. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφι μῆχος) H. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. vs. 535. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξάνυσαιμ' ἄν. Tale et Aeschyli Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μίσῳ χρόνῳ. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. WESS. — Perperam etiam μῆκος vulgatur in Aeschyli Agam. vs. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Aeschyli μῆχος, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος, haud sane felicissimus Poëtarum interpres Iac. Palmerius sollicitabat legendo, εὐρέ τι μ' ἄκος. Herod. II. c. 181. τοῦτο γὰρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπειχθεὶς ἀπικίσθαι ἰς) Arch. ἀπαγίσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πλατίαν scripseris, seu Πλάταιαν, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάτεια. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in msstis dissensus. WESS.

15. στίλα καταλιπ. ὅσον δύο μηνῶν) ὅσον δὲ μηνῶν, quod praebent cod. Med. et Vallae, reponerem. VALCK. — Vitiosam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisset. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον) Ἀκείρατον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀκείρατον est apud Herod. p. 384, 11. [VII. 9, 42.] Hoc si plerique darent Codd. alteri non postponerem. Emporium Graecis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phoenicibus notum mercatoribus, Graecis intentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀκείρατον, quam ἀκήρατον. Ἀκήρατον tamen etiam purum vocat, et intaminatum; quo usu vox Platoni praesertim et philosophis frequentatur aequae ac ἀκείρατον: quae

duo permutat et in eadem locutione *Eurip. Or. vs. 574. et Helen. vs. 48.* De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: *Herod. ἀνέμαιον τὸν πόλιν*, III. 146. *Thucyd. II. 18. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VI. p. 96, 4. VALCK.*

17. *πρόξ δι' αὐτοῦ*) Postulat hoc schedarum concursus editum, patiturque usus. Adi sis *Portum*, et cap. 15. [ubi vide quae a *Valck.* et a nobis ad lin. 18 et seq. adnotata sunt.] Accessit crateris picturae ex schedis pronomen, [lin. 18. *κεφαλαί οἱ πρόξροισι* cis.] quo gryphum capita prominentia clarius signantur. Confer *Eustath.* in *Hom. p. 903, 5. WESS.* — Pronomine *οἱ*, (i. e. *αὐτῶ*) quod ex *Arch.* et *Vind.* receperat *Wess.*, carere utique potueramus: satis enim erat *περὶ αὐτοῦ*. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adiectum illum dativum vidimus, (*Adn. ad I. 86, 28 seq.*) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud *Eustath.* loco ab eodem *Wess.* citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad *Iliad. μ'. 258.*) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, *κρόσσαι -- αἶον κρόσαι καὶ κεφαλαί*. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex *Athenaeo* verba, (I. 30. a.) *πρόξροισι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον*: quae, pro significato paullo ante prolato vocabuli *κρόσσαι*, intelligere potueras *praecipites in periculum*; (vel, *in pugnam ruebant*;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, *βαθυμῆδον, κλυμαυῆδον, κατὰ στίχος, κατὰ ἐπαλληλίαν, εὐτάκτως*. Alibi idem *Eustathius* (ad *Iliad. ξ. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.*) adfert ex *Herodot. VII. 188, 6. naves* quae *πρόξροισι* ὁμιόοντο ἰς πόντον, quas praeeunte fere ipso *Herodoto* ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἀντιπρώρους, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit *Herodotus*, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum *naves rostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in quincuncem locatas*: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco *gryphum capite in quincuncem disposita* scripsi, id vereor ut eruditissimè adprobaturus. Fortasse satis fuerat *gryphum capita prominentia* cum *Wess.* interpretari. *Vallae* versionem, quam tenuerant fere *Herodoti*

editores, *gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis*, his gallicis reddidit Larcher, *des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre*. S.

22. συνεκρίθησαν) Miror cur dubio vacuum συνεκρίθησαν a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.

Ibid. Φιλίαι μεγάλας συνεκρήθησαν) Belle Gronovius. [scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.] Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. A. pugnare, συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη καὶ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν: at hoc aliud est, ex Philosophiae adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobaei Serm. XXVIII. p. 197. δοκίοντός γε δὴ, ὡς τὰ πρὸς ἑαυτὸν ἀρτίως ἐν Φιλίᾳ συνεκρήθησαν. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν Δημοστράτην οὕτω συνεκίκρατο, ὡς etc. Talium apud alios magna merx. WESS. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. vs. 136. S.

CAP. CLIV. 4. ἔστι τῆς Κρήτης Ἀξὸς πόλις) Stephanus Byz. Ἀξὸς πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. Docti interpretes Ethniconographo errorem, quo ὁ Ἀξὸς fecerit ex Ὀαξὸς, imputant, ipsimet aberrantes. Humanus Meursius Cretae suae lib. I. 8. verbo hominem defendit, Ἀξὸς hic fuisse olim decernens; cuius quidem suspicionem mssiti egregie tuentur. Cretenses ἄξους suo vocabant sermone κρημνάδεις τόπους, loca praerupta, qui Graecorum aliis ἀγμοί, Stephano in Ὀαξὸς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et positurae. Sit-ne vero Ἀξὸς, Ὀαξὸς et Σαξὸς, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte acquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.

6. ἐπὶ ταύτῃ ἔγνημε ἄλλαν) Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. ἐπέγνημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, ab Euripideis in Alc. vs. 305. καὶ μὴ πειρήμης τοῖσδε μητρυιάν τέκνους. Andocidis ista rem continent Graecis propemodum inauditam, filiam et matrem simul uxores habere; Euripidea concinunt Herodoteis: ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι --- ἔγνημε ἄλλαν γυναῖκα, quae τῷ ἔργῳ Phronimae fuerit μητρυιή. Dici quoque potuerat Etearchus ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ὑποληφθεῖς. VALCK. — ὑποληφθεῖς scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciphr. I. Ep. 3. S.

9. μαχλοσύνην ἱππειίῃσιν) Mutatum indignor, siquidem Ἰακόν, atque idem ac κατηγορήσασθαι, monente Eustathio. Sic hoc libro c. 167. αἰτὴν οἱ ἄλλην ἱππειίῃσιν, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps [lin. 14.] παραλαβὼν ἐπὶ ξείνῃα, in controversia haeret, de qua olim ad Diodori lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores. Ἐπὶ ξείνῃα lib. II. 107. VI. 34. IX. 88. at ἐπὶ ξείνῃ V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

20. ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν) Sinceram scripturam hic et infra IV. 203. dudum iam detexerat ante Portus, quam hic in Med. illic in aliis inveniretur Codicibus. Usitatum verbi formam praebet in voc. Βάρτος Herodotea transscribens Suidas, ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν: id est, ut exsolveret se iurisiurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud Isaeum illud interpretatur Harpocrat. τὸ μὴ ἰντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἔνικεν, Ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: leviter et dicis causa re defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstitum Isaei adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriae civis utilissimus Apollodori pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἶδεν τι ἄριστα παρασκευαζόμενος, p. 67, 19. vide ad Harpocr. Mauss. et H. Vales. p. 259. Exstat insignis Isocratis locus p. 289. B. [Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. Auger.] Plato de Legib. VI. p. 752. D. μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, — συντόνως δ' ἐπιμαλθῆναι τὰς πρώτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν, ὅπως ἂν στῶσιν ὡς ἀσφαλέστατα καὶ ἄριστα. VALCK.

CAP. CLV. 3. χρόνου δὲ περιόντος) Is. Vossius προῖόντος adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut χρόνου προβαίνοντος V. 58. Addi conplura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνου δὲ περιόντος vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilius Scholion San-Germ. [ad lin. 4. spectans:] Ἰσχύφωτος τὸν μογυλάλον οὐκ ἰῶσι λέγειν, ἀλλ' ἀπειλύνουσι Ἡρόδοτος ἰσχύφωτον. et hoc amplius, quod Budaeus in antiquo Herodoti exemplari idem invenit, Comment. Ling. Gr. p. 345. adprobaveritque Paul. Leopardus Emend. lib. III. 11. Scaligeroque ad Eusebium. Battus sane non erat λεπτόφωνος, exili linguae et gracili sono, quales ἰσχύφωτοι: sed vitio naturae innato lingua in proferendis Herodot. T. V. P. II.

animi sensis offendeat ac haesitabat; et tales ἰσχύφωροι: siquidem eorum praepeditur lingua, ὅτι ἰσχυοῦται τοῦ φωνῆν, ut loquitur *Aristoteles* Problem. Sect. XI. 35. ubi docte *Sylburgius* ἰσχύφωρος Philosopho, ex adiuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto Battum obligatione linguae laborasse primum et deinde linguae nodis solutis loqui coepisse ex *Iustini* lib. XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in mssis variatur nihil, et de Battio *Heraclides Ponticus*. ἢ γὰρ ἰσχύφωρος in Cyrenensium Politia. WESS. — Paulum Leopardum fefellerat memoria, Emend. III. 11. haec scribentem: „Admonuit *Buddaeus*, se in antiquo *Herodoti* exemplari legisse ἰσχύφωρος, i. e. haesitans.“ Nam, ubi de hoc vocab. egit *Buddaeus*, (eodem loco qui est a *Wess.* indicatus, in Comment. Ling. Graec. p. 345.) ne nominat quidem *Herodotum*, nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχύφωρος legatur: sed locum *Aristotelis* ex Probl. XI. 35. tractans, ait: „Huiusmodi homines ἰσχυοῦται τῇ φωνῇ ἐν τῷ διαδύσκειν. Quare ἰσχύφωροι fortasse legi posset, et, ut ἰσχυοῦται et ἰσχυοῦται ab urinae suppressione dicuntur, sic ἰσχύφωροι, quibus vox, suppressitur et sistitur inter loquendum apud *Aristotelem*.“ Quae verbo tenus huc transscribere visum est, ne quis *Wesselingii*, praestantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a *Leopardo* in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo *Herodoti* codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nixus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχύφωρος, eademque notione, qua ἰσχύφωρος docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχανόφωρος natum: ἰσχανῶ autem idem atque ἰσχω valuisse constat. Est etiam apud *Hesych.* in Βάττος, τραυλόφωρος, ἰσχύφωρος: et apud eundem, ubi ἰσχύφωρος exponitur ἀπεχόμενος τῇ φωνῇ, haud dubie ἀπεχόμενος legendum: sic quidem *Schol. Pind.* ad titulum *Pyth. IV.* τὸ ἐπιχέσθαι τὴν γλῶττιν βατταρίζειν φασί: ibidemque plus semel ἰσχύφωρος scribitur. S.

9. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἰσχυ) Nihil verius. *Batti* pristinum nomen *Aristoteles*, apud *Euseb. Chron.*, ubi p. 73. doctissime, ut solet, ill. *Scaliger*, ex *Callimacho*, *Pindarique* Criticis ad *Pyth. Od. V.* 117. Multa quoque *Spanhemius* ad

Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 75. Ex oraculo autem, [lin. 15.] Βάττ' ἐπὶ Φωνῇ ἤλθεις, liquidissima verbis Plutarchi T. II. p. 205. medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν Φωνὴν παραγινόμενον Βάττῳ, nam ἐπὶ τὴν 'Ρώμην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem Cl. Reiskium Animadversa. ad Plutarch. p. 261. conperio observasse. WESS.

15. Βάττ' ἐπὶ Φωνῇ etc.) Eadem habet Tzetzes Chil. VI. vs. 349. [et Scholiast. ad Pind. Pyth. IV. 10. ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum Battus consulerit, aliudque responsum refertur.] Paulum diversa prostant in Schol. ad Callim. Hymn. in Apoll. vs. 76. ἀναξ δὲ σε Φοῖβος ἀνάγει εἰς Λιβύην ἐλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, Herodotus ista subiecerat: [lin. 19.] Ὅ δὲ ἀμείβετο τοῖσδε, ὦ ἄναξ etc. Intermedia quae leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ εἶποι Ἑλλάδι γλώσση χρεωμένη, ὃ βασιλεῦ ἐπὶ Φωνῇ ἤλθεις. [Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neutiquam ita parco, eadem adseruisse.] Herodotum utique sola decent ista: Αἴθως τὸν βασιλεῖα Βάττον καλέουσι, καὶ τοῦτου εἶνεκα δοκίω διεκρίζουσαν τὴν Πυθίην καλέσαι μιν Λιβυκῇ γλώσσῃ, εἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attingi in Schol. ad Phoen. p. 678. Quod suspicabatur Herodotus, aliud olim Batto proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. Ex. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 75. VALCK. — Hesychius: Βάττος βασιλεὺς, τύραννος, Αἴθως. Videtur alium etiam, praeter Herodotum, secutus auctorem. S.

24. οἵχτρο μεταξύ ἀπολιπὼν -- ἐς τὴν Θῆβην) Sedandae sunt turbellae, quas innocens illud μεταξύ fecit. Sive enim ex Hesychio, Μεταξὺ, ἐξαιφνης, μετ' ὀλίγον interpretis; sive cum Porto, μεταξύ ἀπολιπὼν (τὸν πρότερον τόπον) interea relicto priore loco abiit; quid tandem in sermone salebrosi? Recurret c. 160. ἐς ὃ μιν οὗτοι ἀπολιπόντες οἰχοντο ἐς ἄλλον χώρον. In Platonis Lysid. p. 207. Α. ἔπειτα ὁ Μενέξενος --- μεταξύ παίρων εἰσέρχεται. Geminum dabit Isocrates Evagor. p. 200. E. Ex Plutarcho μετ' ὀλίγον Hesychii lucem mutuatur, referente Philippum, a Graecis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μεταξύ δὲ Ἀλέξανδρον -- μετὰ τὴν Θηβαίων καταστροφὴν, tum de insecutis deinde regibus,

τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, T. II. p. 240. At horum satia. WESS. — Pro μεταξὺ ἀπολιπῶν, Reiskius μετὰ συμπολιτῶν aut ionice μεταξὺ συμπολιτῶν legendum coniecit: quae violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni, ut alibi, *interim* intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δύναμις et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπῶν intelligi debet αὐτῇ, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπῶν Δελφοῦς, *interim* relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπῶν significare desiit, destitit: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque *interim* (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) Theram rediit. S.

CAP. CLVI. 1 - 3. αὐτῷ δὲ τούτῳ --- συνεφίετο παλγκότως) Παλγκοτα et παλγκότως illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS. — Vide Foëssi Oecon. Hippocr. voc. Παλγκος. Sunt παλγκοτα παθήματα, resurdescentes, denuo exardescentes dolores. Et homo παλγκος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποστροφῆς πάλλει ὀργισθίς. Itaque non satis est quod in Gronovii latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denuo incubuit; denuo male cessit: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεφίετο videri τὸ θῆτον deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἡ Πυθίη subintelligebat. At verbum προσφίεσθαι τινι isto modo construitur, non συμφίεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ σφί χρηστὸν συνεφίετο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 6. ἔμελλε τοιοῦτό σφί συνίεσθαι, ὅλόν περ ἀπέβη. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συννείχθη τοιόνδε γένεσθαι πρῆγμα. Sic II. 111, 3. συννείχθηναι δὲ οἱ τυφλὸν γένεσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adiicitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνεφίετο παλγκοτα dedissent, id praelaturus eram: quemadmodum IV. 15, 15. αἶτ, πιθομένοις δὲ ἄμεινον συνίεσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adiectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hic παλγκότως. S.

3. ἀγνοοῦντες δὲ τὰς συμφοράς) Causas calamitatum; ut tritissima Novi Foed. ζῶν, ἀνάστασις, [Iohann. XI, 25.] atque hoc de genere plura. WESS.

[5 αeq. συγκτίζουσι Βάρτη --- ἄμεινον πρήξιι) „Aut

„συγκρίζονται legendum, (adnotavit Reisk.) aut δ' συγκρί-
„ζουσι.“ Copiose de hoc loco, in *Var. Lect.* disputavi: sed,
ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem,
incertus haereo. Erunt quibus expeditissima Schaeferi ra-
tio videatur, παρέχειν corrigen-*ti*s: meliora se (nempe Dei
nomine Pythia loquitur) illis daturum, Cyrenen cum Batto
condentibus. Sicut πόνον aut πρήγματα, sic et ἀγαθόν et ἄμει-
νον παρέχειν τινι dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam
scripturam libros coniurasse omnes. S.]

12. ἀπέπλων) In Ionum πλώειν, derivataque, amanuen-
sium grassatur licentia. Ἀπέπλων ὀπίσω ἐς τὴν Ἀσίην mssti
lib. VI. 116. ἀπέπλων ὀπίσω ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίσιον concorditer
plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum iniicit et mora-
tur [lin. 13.] εἰρήνη Codd. ex Poëtae ἡρέθη, quod lib. VI. 15.
sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 184. in scriptis.
Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex *Eustath.* ad
Homer. p. 1540, 12. [Odyss. p. 230, 32. ed. Bas.] certum
est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi etiam significavi, non
Πλάτεια, (lin. 14.) sed Πλατεία editum me voluisse, sicut
Πλατείαν c. 151. et 152. *Stephanus Byz.* Πλατεία, νῆσος Λιβύης. S.

CAP. CLVII. 7. Αἴ τν ἐμεῦ) Principis poëtae πολ-
λῶν ἀνθρώπων ἶδεν ἄστεια, et μεγάλα ἄστεια ἀνθρώπων Nostri
lib. I. 5. vereor, ut efficiant, *Libyam ἄστν*, quod hic antea,
optime dici. [„Ἀστν bene habet. (ait Reiske, in *Animadv.*
editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque signi-
ficat; proprie populum coetumque. Vid. I. 5. Hinc emen-
dandus *Plutarch.* in *Opusc.* T. I. p. 726, 2.“] Mihi αἴ τν
blanditur mirifice, solo ingenii remigio a *Cl. de Pauw*
productum, atque a *Gronov.* ex manu exaratis assertum
quidem, sed haud feliciter explicatum. Sententia gravis
est et εἰρωνική: Si tu *Libyam*, ovibus foecundam, neque a te
aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc acce-
dentis nimis miror. Ai Dorum, vice ei, et μεμπτικόν, non
nesciunt Grammatici. WESS.

Ibid. Ἀστν ἐμεῦ Λιβύην etc.) Edixit nonnemo, Ἀστν omni-
no rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir *Cl. [Gronov.]*
interpretatione corruptit inventam a se lectionem in
Med. Codice, αἴ τν, vel αἰ τὸ, reddens *Eia tu*: non recor-
dabatur ei, si; Dorice pronunciatum ai. Huius oraculi leni
medela persanati laudem *Adrianus noster Heringa* reporta-

bit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum: Αἱ τὴν ἑμεῦ Λιβ. -- Μὴ ἰδὼν ἰδόντος, ἄγαν ἄγασμαι σοφίην σὺν. Sua Dialecto Cyrenaei vel acceperant vel certe memoriae tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex *Plutarchi* T. II. p. 408. A. Βάπτος ἦκε δεύτερον ποτηριώματος ὕπερ πῶν εὖν ὁ θεὸς -- -- με Λιβύαν μαλοτρόφον· εἰσθας ἄρειον, Μὴ ἰδὼν· ἰδόντος ἄγαν ἄγασμαι σοφίην σὺν· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξέπεμψε. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἰδὼν et ἰδόντος perperam posita distinctio, recte praetermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἱ τὴν, μὴ ἰδὼν, Λιβύαν οἶδας ἄρειον ἑμεῦ ἰδόντος, etc. Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim. Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, *Plutarcho* repertam:

Αἱ τὴν ἑμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον οἶδας ἄρειον
μὴ ἰδὼν ἰδόντος, ἄγαν ἄγασμαι σοφίην σὺν.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλατισταμόν, sicut mi pro ii. In Doricis reliquiis, *Sophronis* inprimis et *Epicharmi*, pro ii κε, vel ἰάν, frequentatur αῖκα, subiunctivis modis iunctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa Medici nostratis *Heringae* coniectura, in *Hesychio* pro Βαῖαν, Κρήτις· corrigentis, Βαῖκα, ἰάν, Κρήτις. VALCK.

14. τῷ οὐνομα ἦν Ἀζιμίς, τὸν νόπαι) Conspirant in voce Ἀζιμίτων divellenda doctissimi homines *Is. Vossius*, *Pavius*, *Berglerus*, *Melotus*, *Bouherius*, *Bondam*, [*Petr. Bondam*, I. C. *Variar. Lect. lib. k c. 3. Zutphan. 1759.*] a quibus non dissentio. *Herodotus* praeivit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζιμίς ac Ἀζιμίς, ut saepiuscule in talibus, ap. *Steph. Byz.* Μοx συγκληθεῖσιν ex dialecti formula, qua συγκληθεῖσιν lib. VII. 129. etc. WESS.

CAP. CLVIII. [3. et seqq. ἦγον δὲ σφεας --- πρὸς ἐσπίρην· καὶ τὸν κάλλιστον τῶν χώρων, ἵνα --- μὴ ἰδοίεν --- νυκτὸς παρεγγον.) In ed. *Wess.* et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν κάλλ. τῶν χώρων ad praecedentia referrentur: et *Vallae* interpretationem (vesperam veras et ad locorum speciosissimum duxerunt, et quidem noctu, ne Graeci --- diurnum spatium metiendo animadverterent :) ipse etiam *Wesselingius*, nihil ad hunc locum monens,

tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus *Reizius*, quum in contextu, tum in *Praefat.* p. x-xii. aperuit. Cuius in distinguendis verbis rationem quum *Borheck* esset secutus, *Larcherus*, eandem rationem merito probans, in msto codice fuisse eam a *Borheckio* repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suae editionem procuraret, *Reizii* de *Herodoto* merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id *Borheckio* suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex *Parisiensibus* codicibus a se repertam esse idem *Larcherus* significat. At noster quidem ms. F. et post *ἰσπερν*, et post *χωρῶν* interpungit. Pro *πρὸς ἰσπερν*, *πρὸς ἰσπερῆς* se maluisse *Reizius* l. c. professus est: idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. S.]

10. *ἰθαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τίτρηται*) Virulentum est Comici, Iovem pluvium διὰ κοσκίνου ὤρεϊν, per cribrum meiere Nub. vs. 372.; Afrorum, ὁ οὐρανὸς τίτρηται, de copiosa isthice coelesti aqua, suavius multo; Hebraeorum Genes. c. vii, 11. *וארבת השמים נפתחו*, et coeli fenestrae reseratae sunt, excellentissimum. Audiatur *Eustath.*, ὁ δὲ περὶ τινὰ Λιβυκὴν γῆν, Nostrum spectans, *τετραῖσθαι τὸν οὐρανόν, φάμενος* --- *ἱερατεύσατο*. *Ἰθίλει γὰρ εἰπεῖν, τὸν οὐρανόν, ὡς οἶα τινὰ δεξαμένην, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαίαις ἰσπεργαῖσθαι· περὶ δὲ τὸν τόπον ἐκείνον, οἶον συντιτρηθῆναι, ὡς ὑπερὸν συγχρὸν ἐξερεύεσθαι, καὶ ἄρδαιν τὰ ἐκτὸς πρὸς τροφιμότητα*: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra *Eustathii* auxilium *Ampl. Bouherius* Diss. *Herodot.* c. 12. p. 138. WESS.

10. ὁ οὐρανὸς τίτρηται) Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quae mihi venit olim in mentem coniecturam proponam. Οὐρανὸς in antiquis scribi solet Codd. *ὄνος*: unicam his literam praefigamus, recuperabimus vocem *βονός*, quam ego hic valde commodam iudico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenae duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: ἄνδρες Ἕλληνες, ἰθαῦτα ὑμῖν ἱστῆσθαι οἰκίαν, ἰθαῦτα γὰρ ὁ βονός τίτρηται: hoc in loca commoda vobis erit sedes, heic enim col-

lis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: id est γῆ ἱερὴ ἐκπύρος πίδαξι, quod legitur c. 198. Primum Βουνός vox fuit Cyrenaeis usitata: Herod. IV. 199., χώρων τὰ μέγα -- Βουνός καλίουσι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 22. [ad III. pag. 100. f.] Eustathius in Hom. Od. τ'. p. 680, 37., Καίται καὶ ἐν Ἡροδότῳ Βάρβαρος λέξις ὁ Βουνός, Λιβυκὴ γάρ. Idem in Iliad. λ'. p. 831, 32. ἡ δὲ κολῶνη καὶ λόφος ἀν' λέγοιτο καὶ Βουνός, ὅπερ Ἡρόδοτος μὲν Λιβύων λέξιν εἶναι φησιν, Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Φιλῆμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς Βάρβαρον, λόφον γάρ καλοῦσι. [Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.] Quos respicit Aelius Dionysius comici Philemonis duo senarios Io. Clericus e Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui Βουνός etiam ὄνεια dicitur φωνὴ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vocem transsumsiisse videtur Aeschylus; a Cyrenaeis accipere potuerunt Alexandrini: recentiores Graeci quivis colles et tumulos Βουνός dixerunt et μαστούς, Aetoli veteres βωμούς. Cyrenaicae regionis βουνοὶ similes fuere Βουνειδίειν ἀναστήμασι τόπων γεωργησίμοις, Diodoro memoratis V. 40. Praeterea tumulum hic a Batto occupatum fontibus fuisse constat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 88. Iustinus XIII. 7. Montem Cyram et propter amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere. Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνη Θέστιν memorat Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ --- τοῦ οἰκιστῆς τῆς ζέης) Inprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem exstruxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destructam, quandoquidem interpretis lapsum eruditissimus P. Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat Scriptor ἐπὶ τοῦ οἰκιστῆς, [absque τῆς ζέης] sicuti mox; elegit aliud, aequè adcommodatum et iucundum. Battus, Cyrenarum conditor, οἰκιστῆς Pindaro Callimachoque, nactus apud populares honores, quales οἰκιστῇ mos deferebat lib. VI. 38. Facessat ergo in Morboniam, quorsum a Pavo et Bouherio amandatur, urbs Zoa, addita in Abr. Ortelii Thesaurum Geographicum et pictas tabulas inprudenter: facessant irrita aliorum molimina. WESS. — Non modo Vallae latina intacta h. l. reliquerat Grono-

eius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζόνης maiuscula litera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. Ἐπὶ μὲν νῦν Βάττω τοῦ οἰκιστῆς τῆς Ζόνης) Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallae versio: illa Battum nobis dedit qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos iam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xi. Vita, ἡ ζωὴ, Herodoto scribitur ζῶν. ἐπὶ μὲν νῦν τῆς ζόνης Βατ. τοῦ οἰκιστῆς. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocula. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arcesila per annos xvi. regnante, res Cyrenaeorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Graecis divinitus in Africam evocatis, amplificatae. Sed, si licet, auspicor equidem, ante haec verba. Ἐπὶ μὲν νῦν Β. τοῦ οἰκιστῆς τῆς ζόνης, olim alia quaedam lecta, quae nobis perierint, de condita Cyrene, quo referretur adpellatio τοῦ οἰκιστῆς, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguae: Monte Cyra occupato, secundum Iustin. XIII. 7., Battus linguae nodis solutis loqui primum coepit; quae res animos eorum, ex promissis Dei iam parte percepta, in reliquam spem condendae urbis accendit. Auctore Pausania X. [cap. 15 extr.] p. 834., vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δαίμα τὸ ἐκ τῆς Δίας βοῆσαι σαφὲς καὶ μέγα ἠνάγκασεν. Instar Batti forte τραυλὸς Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguae rupit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐβήξε φωνὴν ὑπὸ δόλως τι καὶ κακῷ, Herod. I. 85. VALCK.

5. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.) Optime ad hunc modum interpunxit Nob. Palmerius Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, eius nominis secundus, Felix adpellatus est, non tertius. Ἐπὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. Ε. εὐτυχίας δὲ (Graeci ἐπώνυμον ἔθεντο) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ δευτέρῳ τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. WESS.

24. ἀπὸ τούτων Αἰγ. κατὰ τὰ ὑτὰ ἐπιμαρμόμενοι Ἀπρίη, ἀπὸ στρατῶν ἀπ' αὐτοῦ) Adi sodes lib. II. 161. ubi in τοῖς Λιβυκοῖς

λέγουσι, de hac Melpomenes parte. WESS. — Κατὰ ταῦτά, ut apud alios, sic constanter aliàs apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 5. 104, 18. 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 13. ubi quidem etiam eisdem in locis intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna esset, de eodem tempore accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτά ratus atque αὐτίκα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eandemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 17. ἀπίστευαν ἐκ τῆς ἰδίας dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτά de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in Vallae latinis nihil ei responderet, adverbio temporis tum expressit, qua de re Aegyptii tum succenses Apriae, ab eo defecerunt: et sic ille quidem κατὰ ταῦτά cum ἐπιμεμφόμενοι iunxit, ego vero ad ἀπίστευαν referens, comma post ταῦτά inserui. Quodsi κατὰ ταῦτά cum ἐπιμεμφ. iungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτά ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίην significabit hoc ipsum exprobrantes Apriae, propter hoc ipsum succenses Apriae. cf. ad V. 33, 12. notanda. Atque haec verissima explicandae huius ῥήσεως ratio esse videtur; quare deletum comma post ταῦτά, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτά, commodè cum ms. Arch. κατὰ ταῦτα (aut potius κατὰ ταῦτά ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eandem sententiam II. 161, 12. absque κατὰ praepositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκισιλίως) Sic [loco olim vulgati Ἀρκισίλος et Ἀρκισίλαος] ob secundum quartumque casum Ἀρκισίλειω, Ἀρκισίλειον: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκισίλειως. Similis sunt flexionis Μενίλειως, Χαρίλειως, etc. WESS. — Pari ratione atticà formà λιώς, pro λαός, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 136, 12. S.

[11. ἐν Λεύκωνι) Apud Ptolemaeum lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαμαρικῆς κόμη μεσόγειος Λεύκων, nescio an eadem quae Herodoto Λεύκων. S.]

[16. Φάρμακον nescio an δηλητήριον (venenatum) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem exercuisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]

16 seq. ὁ ἀδελφεὸς Λίταρχος) Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. Plutarcho Virtut. Mulier. pag.

260. E. Ἀάραχος, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος πονηρός, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditū hominis interitu et Eryxo, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Aegyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. Polyaeo consimiliter Ἀάραχος lib. VIII. 41. sed ex Plutarcho. WESS. — Vide Var. Lect. S.

17. Ἀάραχος) Cyrenaica, ni fallor, nominis forma Ἀάραχος in Ἀλαρχος vel Ἀλάρχος facile transiit. Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriae, frequenter Ἀάραχος dicitur Plutarcho T. II. pag. 260. et 261. etiam in Ἀάραχος concinit Plutarcho Polyaeus VIII. c. 41. Arcesilai viduae Eryzus uterque virtutes praedicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χωλός τε ἰὼν καὶ οὐκ ἀγρίπους) Cl. de Παυρ καὶ οὐκ ἀγχινοῦς, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteae περισσολογίας. Claudum praeterea hunc Battum Plutarchus praedicat, non insulsum neque stupidum, nedum Herodotus. WESS.

6. ἐκ τῆς Μαντινίας) Secum in Africam ducere iubentur, qui ipsorum componeret dissidia, καταρτιστῆρα, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus Demonax. In Excerptis etiam e Diod. Sic. p. 550., τῆς Κυρηναίων στάσεως διακτητῆς fuisse dicitur Δημόναξ Μαντινίως, συνέσει καὶ δικαιοσύνη δοκῶν διαφέρειν. Arcasin his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam εὐνομοτάτοις. Aelian. Var. Hist. II. 22., εὐνομοτάτους γίνεσθαι καὶ Μαντινίας αἰετοῦ, οὐδὲν ἥττον Λακωνῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδὲ Ἀθηναίων. Ex hac gente magistram Socrates, discipulam habuit Plato. Dissidentes inter se Milesii Parios ex omnibus Graecis sibi delegerunt καταρτιστῆρας, Herod. V. 29. VALCK.

7. καταρτιστῆρα) Demonax, τῆς Κυρηναίων στάσεως διακτητῆς in Diodori T. II. p. 550.; Nostri ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque aetatem aureus Cyrenaeorum numus, ab Harduino indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΥΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem Demonactem, eiusque egregiam operam, haud ingratis Cyrenaeis impensam, posteris ille tra-

diderit: an vero sub hoc tempus procusus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. *Bouherii* Diss. *Herod.* c. 12. p. 142. super illa quaestione. WESS.

14. *τιμῖνα ἐξελών*) *Laurentius sana.* Melius *certas agri portiones*, quales et illae, in quibus *Silphii* proventus ap. *Hesychium Βάττου εἰλφίων*. Vetus consuetudo, a *Poëta Iliad.* ζ. 194. signata, et *Aristide* T. I. p. 12. ὥσπερ τοῖς βασιλεῦσι τεμῖνῃ καὶ χώρου ἐξαίρουσι. Addidit *Demonax ἱρωσύνας*, quoniam τὰ γέρεα regum olim *sacerdotia*, uti *Spartae* lib. VI. 56., complectebantur. *Vallae* lapsus tetigit consultissim. *Barbeyracius* *Histor. Foeder.* T. I. p. 58. WESS. — De vocab. *τιμῖνος* vide *Homeri* *Interpretes* ad *Iliad.* ζ. 194. Equidem *sacros agros* *τιμῖνα* hic interpretatus sum, ratus *agros* intelligi e quibus *sacerdotes* *reditum* percipere soliti erant. Facile autem *certas agri portiones* cum *Wess.* reponi patiar. S.

Ibid. *τιμῖνα ἐξελών καὶ ἱρωσύνας*) Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi *Demonax* adsuetus imperio *Regem* fecerit *sacrificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam praeterea honoris praerogativam, quam legitimam habuerant maiores. Diis solebant satoque functis heroibus regibusve *τεμῖνῃ ἐξελών*: vivo *Batto* cur *τεμῖνα* voluerit *ἐξελών* non exputo. Ne rigida quidem *Arcadis* severitas alia maiorum ἢ τὰ saltem γέρεα denegare *Regi* potuit, praeter *ἱρωσύνας*, sive *curam sacrorum administrandorum*. Legisse videtur a vulgatis diversa *Valla*, qui proxima, τὰ ἄλλα --- ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. ἐς μέσον Πέρσῃσι καταθῆναι τὰ πηγήματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κώοισι καταθεῖς τὴν ἀρχήν, lib. VII. 164. Graecorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῷ) Non *Corinthiorum* populus dedicarat, sed *Cypselus*, *Herod.* I. 14. Quam *Olympiae* dedicarat *Sicyoniorum* tyrannus *Myron*, aedicula tamen dicebatur *Σικυονίων θησαυρός*, teste *Pausan.* lib. VI. c. 19., quo capite in *Alti Olympiaca* superstites sua aetate recenset aediculas sive *θησαυροὺς καλουμένους* *Sicyoniorum*, *Carthaginensium*, (de horum spoliis a *Gelone* fuit

is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenaeorum, Metapontinorum, Megarensium, Gelorum: initio capitis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἑλλήνων τινὲς ἐποίησαντο τῷ Ἀπόλλωνι θησαυροὺς: in quibus sua quaeque civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sacrandum, deponeret, sive τὰ ἀναθήματα et τὰ ἱερὰ χρήματα. Civitatum thesauros htc Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρὸν memorat Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. lib. V. p. 206, 33. Clazomeniorum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 37. Sicyoniorum, Thebanorum, Cnidiorum, Syracusanorum, Potidaeatarum, Pausanias lib. X. c. 11., cuius aevo nihil in his erat pecuniae sacrae. Haec addantur H. Valesio notatis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

11. ἀπικουμένη δὲ παρὰ τοῦτον) Operarum Aldi socordia τοῦτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, πέμπτος δὲ ἔστιν Ἀρκεσίλαος, Φερετίμης υἱός, ὡς Ἡσίοδος μνημονεύει. Falso de Hesiodo, qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδοτος. Falso insuper πέμπτος. Arcesilaus hic regum fuit sextus. Salaminius Eue l t h o n locum occupat in Polyaei lib. VIII. c. 47. WESS.

14. λαμβάνουσα τὸ δίδμενον) Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vocula nobis αἰεὶ perierit, reponendumque ἢ δὲ λαμβάνουσα τὸ αἰεὶ δίδμενον. De sibi invicem continua serie succedentibus sic solet αἰεὶ venuste poni pro συνεχῶς. Homerus μελισσῶων meminit, Πέρης ἐν γλαφυρῆς αἰεὶ νόον ἐρχομένων, Iliad. β'. 88. Vide Hesych. in Αἰεὶ νόον. Thucyd. p. 277, 78., Ἀθηναίων ὁ αἰεὶ ἐντὸς γινόμενος. Herod. II. 168. ταῦτα τοῖσι αἰεὶ δορυφορέουσι ἐδίδото: et saepius alibi. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in Ἰλ. ζ. p. 523. [p. 657. ed. Rom.] αἰεὶ γὰρ ἐκείνη τὸ μὲν δίδμενον, Φησὶν, ἐλαμβάνει, καὶ καλὸν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔκρινε (lege ἐκείνο,) τὸ στρατιᾶν λαβεῖν. τελευταῖον ἐξέπεμψεν αὐτῇ δῶρον ἄτρακτον χρύσειον καὶ ἡλακάτην, ἣ καὶ εἴριον προσέκειτο, καὶ προσέπιπεν, ὅτι γυναῖκα τοιοῦτοις δωρεῖσθαι χρή, ἀλλ' οὐ στρατιᾷ θνητοῦσιν ἐκ τῶν τρωμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Paene ultima lectiones adfirmant a Gronovio

reiectas. Homericas, Ἰσρὸν τ' ἡλαπάτην τι etc. Aristophanis etiam expressit Lysistrata vs. 519., Ὁ δὲ μ' εὐθὺς ἔφασκον ὑποβλήσας, εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσω, Ὅσοι ἔξισθαι μακρὰ τὴν κρηναλὴν πόλεμος δ' ἀνδρῶσι μολῆσει: sic modulus versui reddendus est, vitiatas in vulgatis, Ὁ δὲ μ' εὐθὺς ὑποβλήσας ἔφασκε, καὶ μὴ etc. VALCK.

20. ἀλλ' οὐ στρατιῇ) Unde Eustath., qui excerpserit, στρατιῇ adstruxerit ὁμηροῦσιν ἐν τῶν τραγμάτων, cum illis scio, qui penitissime ignorant. Sibi habeat servetque: ad Herodotum nihil. WESS.

CAP. CLXIII. 6. Ἐπὶ μὲν τίσσεας Βάρρους etc.) Quae de quatuor Battis totidemque Arcesilais hic leguntur, illuminarunt Palmerius in Exercit. pag. 24. H. Valesius et P. Wesseling. in Exc. Diodori T. II. p. 550. 551. VALCK. — Oraculum de quatuor Battis totidemque Arcesilais, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad Diodor. T. II. p. 550. H. Valesius, et Bouherius in Diss. Herodotea. WESS.

11. ἀπόπιμπι κατ' οὐρον) Trade secundo vento, praestiterat; ap formula Sophocl. Trach. vs. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Πάϊω κατ' οὐρον, et Aeschylus VII. Theb. vs. 696. ἴτω κατ' οὐρον. Adde Schol. ad Trachin. vs. 828. WESS.

14. ταῦρος ὁ καλλιστινῶν) Maxima taurus victima, ὁ καλλιστινῶν τῶν ταύρων, Diodoro lib. IV. 23. Pythia obscure Alazirem, Arcesilai socerum, indigetasse videtur, unacum genero interiturum, prorsus ut ταύρου titulo Philippum, Alexandri Magni patrem, apud Diodor. lib. XVI. 91. WESS.

CAP. CLXIV. 12. ἐπ' ἐξηραμένους) Sic vere ex Aldi ἐξηραμένους. Pravum idem in Plutarchi Malignitate pag. 870. B. e Nostri lib. VIII. 94. Elegans Euripidis Bacch. vs. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξηραμένους Κακοῖσι χαίρων, ὃ γυναικας, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice Aeschylus, in Pers. vs. 526., Agamem. vs. 1388. etc. WESS.

15. ἔργον ἐκ τῆς) Hic quoque vetus et Vallas reperta lectio revocabitur, ἔργον ἐκ τῆς Κυρμαίων πόλεως, urbe Cyrene ultro abstinebat; sive, semet ipse volens areebat urbe. Male vir Cl. verbum ἔργον reddidit areebatur: apud Herod. ἔργον, formae mediae verbum, significat semet arecere,

adeoque abstinere. Lib. II. c. 18. θηλείων βοῶν μὴ ἔργεσθαι, idem est ac θηλείων βοῶν γένεσθαι, IV. 186. Similiter πολλῶν ἐπιτάξαντις ἔργεσθαι, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXY. 7. Εὐεργεσίαι εἰς Καμβύσην) Non neglexit in Polyaei lib. VIII. 47. apud Aryanden τὰς εἰς Καμβύσην εὐεργεσίας Pheretima. In pingendo Satrapae nomine libri Strategematum et Pollucis [vide mox ad cap. 166, 9 seq.] discordes quoque sunt, in vulgatum tamen proniores. WESS. — Arcesilai non meminit Herodotus III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad Cambysen a Cyrenaeis missorum: quae quidem dona nequiquam benigne a Cambyse accepta esse ait, sed per contemptum militibus ab illo proiecta. Videtur deinde Arcesilaus tradidit Cambysi Cyrenaeicā melius de illo voluisse mereri. In Graecis nostris lin. 8. vitiosum ἔδοκε, pro ἔδωκε, facile vel tyro quilibet corriget. S.

CAP. CLXVI. 3. παρυσεύμενος) Ionum ex more, saepe spreto. Dederunt schedae ἀποσπόμενος c. 154., praebebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνισμένους lib. V. 109. atque his similia. Ex Darii studio, quod Aryandes stolidè aemulabatur, aurum multo purissimum ψῆγμα Δαρείου χρυσοῦ apud Plutarchum in Pactolo, et numi aurei Δαρεικοί, Darici. Negant Critici ad Comici Ἑκκληζ. vs. 589. appellatos ἀπὸ Δαρείου, τοῦ Ἑλέου πατρὸς, sed ab alio rege Dario: sequitur Suidas, et omnibus Harpocratio prior. Equidem his dicam inpegi Observ. lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius Herodoteis. Succurrit tamen labanti Grammaticorum fidei amicissimus H. Venema, Herodotea probans, Dariumque Hystaspiden Persis Daricos eudisse, Medis vero antiquiorem Darium, nomine Medum, cuius exemplum rex Persa fuerit imitatus, Dissert. ad Vatican. Daniel. p. 160. WESS.

9. 10. καὶ νῦν ἐστὶ ἀργύριον) Ita ex schedis oportuit. Polux argentum Ἀρυανδικόν lib. III. 87. VII. 98. hinc derivavit: quae de Daricis ibidem, ἀπὸ Δαρείου, ὡς ὑπ' ἐκείνου ἀκριβοθένης εἰς καθαρεῖν τοῦ χρυσίου, ostendunt originem. Statim ἐπανιστήσατο [lin. 12.] dubio caret. WESS.

CAP. CLXVII. [5. ἄνδρα Μαράφιον) Vide I. 125. 13. S.]

Ibid. Βάδρη) Haesito, quid verius certiusque. In pro-

priis nominibus frequentissima mssorum discordia. Idem classis praefectus c. 203. Βάρης, ubi *Badres* Laurentius, quod retineo: Μάδρης codicis *Vind.* huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox [lin. 9.] αὐτοὶ ὑπιδεικνύται ex c. 200. liquidissimum. WESS. — Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός dicitur Βάδρης: ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi considerari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρης ἀνὴρ Πέρης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρις VII. 21. Persam *Karribares* ex *Clearcho* memorat *Athen.* X. p. 416. s. hinc *Aelian.* Var. Hist. I. 27. Ab Aegypti satrapa *Aryande* classem et exercitum accepisse *Pheretimam*, *Herodoto* consentit *Polyaenus* VIII. 47. VALCK.

12. πρόσχημα τοῦ λόγου) Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου *Vallam* vidisse, quale *Polybi* ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου lib. XI. 5. [XI. 6, 4. nostrae ed.] sed eius nec vola nec vestigium in manu descripti. *Reiskii* elegans coniectura πρόσχημα τοῦ στόλου, obtentus expeditionis, in eadem haeret difficultate. Potius erit notationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα velamentum et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persae. Geminum germanum lib. VI. cap. 133. τοῦτο μὲν δὲ πρόσχημα λόγου (sic mss) ἦν: hoc colore inter fandum *Miltiades* utebatur. Post nonnulla, ἐφρόντιζεν Δαρείου [lin. 16.] ex *Albi* et aliorum praescripto; ingrata erat βασιλέως iteratio. Confer cap. 197. WESS.

13. ὥς ἐμοὶ δοκίμιν, ἐπὶ Λιβύων καταστροφῇ) Ista *Herodotum* adiecisse ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi *Libycas*: nam libenter ille narrationibus interiectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper iucunda varietate teneat et oblectet, ποικίλῃ βουλῇ ποιῆσαι τὴν γραφήν, Ὁμήρου ζῆλωτῆς γινόμενος, ut scribit *Dionysius Halic.* in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte *Thucydidi Herodotum* praeferens, et fatetur ipsemet *Herodotus*, quaevisisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 30. προτιχας δὲ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἰδίῳ. Istiusmodi *Thucydidis* imi-

tatori Philisto prorsus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat Theopompus: hoc ubi tradidit Dionys. in eiusdem Epistolae fine pag. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur Theopompus κατὰ τὰς παραβολάς, in comparisonibus; corrigi debet παρεμβολάς, quod p. 126, 3. dicitur κατὰ τὰς τῶν παρεμβάσεων ἐπισυναγωγάς, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari poterit Theon. Soph. pag. 15. Theopompi Philipp. viii. narratio ἡ τοῦ Σιλῆνου, de apio, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σειληνοῦ, vel περὶ τοῦ Σειληνοῦ, de Sileno, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 13. Πλεῦνος) Tzetzes ad Lycophron. vs. 149. Πλεῦν, πόλιν Λιβύης habet; quae huic lacui si accubuerit, Πλεῦνος, ut veteres schedae, optabilior: WESS. — Scylaci, plurali numero, Πλεῦνοι λεμὴν, pag. 106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλγάμμαι) Stephani Byz. Γιλγάμμαι, ἔθνος Λιβύης, Ἡρόδοτος δ. robur accipit ex Med. et sequacibus, vicissimque addit. Reperi Γιλγάμμαι et Γιλγαιμίων ex ductibus Codicum et Stephani, obsecutus Gronovio, cuius laudatio libri Florentini modum excedit. Reperi tanto autem promptius, quod Brit. A., quo sicuti et altero deinceps utar, clare Γιλγάμμαι, Γιλγάμμοι, Γιλγαιμίων. WESS.

5. Ἀζήρις) Callimachi πυκνὴν δὲ νάπαις Ἀζήλιν ἔλαιον Hymn. in Apoll. vs. 89. stabilit haec et superiora cap. 157., nec nocet diversior, quae in Aldina eius et Basileensi constat editione, scriptura, uti monitum antea [ad c. 157, 14.] Quod de laserpitio, [lin. 6.] καὶ τὸ σίλφιον ἀρchetαι ἀπὸ τοῦτου, sive ἐκ τούτου: in Scylace p. 108. ed. Gronov. post insulam Plateam, ἐν τῇδε ἀρchetαι τὸ σίλφιον φύεσθαι γῆς: ubi Gronov. quid velit postrema vox, nec exprimit Vossius, nec ipse assequor, pro qua repono γήστιον. Nonne φύεσθαι γῆς, aut γῆς, in arvis, lenius et propius? Multa de Silphio Salmas. in Solin. p. 262. et ex Scylace φύεσθαι γῆς. WESS.

CAP. CLXX. 2. Ἀσβύσται) Irrita opera Viri Celeb. [Ἀσύντας, qui nulli sunt, defendentis.] Ἀσβύστας in Libya norunt complures, ab Holstenio ad Steph. Byz. signati, tum Lycophron quoque vs. 895. Quis Ἀσύντας tandem? Herodot. T. V. P. II. Y

Liquidus Medicei lapsus ex schedis est *Pass.* Neque officit hilum, quod *Asbystarum* sedes latius in Africae mediterranea porrigatur ab aliis; siquidem in talibus multiplex variatio, et *Asbystae* minime maritimi. WESS.

CAP. CLXXI. 2. *Αύρχισαι*) *Stephani* *Αύρχισαι*, ἔθνος *Λιβύης* ὑπὲρ *Βαίρης*, optime hinc *Holstenius* emendat et *Cuperus* in *Sylog. Epistol. Burmanni* T. II. p. 690. Certe *Αύρχισαι* in Codicibus *Diodori* et *Ptolemaei*, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. WESS.

3. κατ' *Εὐσπερίδας*) *Promiscue*, *Ἑσπερίδες* et *Εὐσπερίδες*, cives *Ἑσπερίται* et *Εὐσπερίται*: quod in promptu magno viro non fuit, *Strabonis* lib. XIV. p. 957. D. [pag. 647. B. ed. Cas.] καὶ ἔτι ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Λιβύσι*, reformanti ἐν τοῖς *ἰσπερίταις* *Ἰβησι*. Amnis enim *Lethaeus*, quo de *Geographus*, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud *Libyae* *Hesperitas*. Iterum *Strabo* lib. XVII. p. 1193. C. [p. 836. D. ed. Cas.] ἔστι δὲ καὶ λίμνη *Ἑσπερίδων*, καὶ ποταμὸς ἑμβαλλὰς *Λάβων*, seu, uti aliis, *Λήθων*. Qui sequuntur [lin. 4.] *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. WESS.

CAP. CLXXII. [2. *Νασαμῶνες*] Horum iam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augila* nomen. S.]

6. τοὺς δὲ *ἀττιλίβους* etc.) Credo ob oculos haec *Arriano* fuisse de piscium apud *Indos* captura, *Indic.* c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλίῳ ἀναίσθητοι, εὐτ' ἀν' ἀφανανθῶσιν, καταλῶντες: ubi mira *Celeb.* viri in participio isto fluctuatio. *Ἀττιλίβους* *Arch.* et *Vind.* habet *Eustath.* in *Dionys.* vs. 209. [ubi quidem mendose vulgo *ἀττισλίβους*, et ἑίδος δὲ ἀκρίδος ὁ ἀττισλάβος.] novitque *Graecus Nahumi* interpretes c. III, 17. Editum *lones* maluerunt. *Vallam* autem, graviter in *palmulis* hic lapsus, primus adiuvit *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 16., tum *Portus*, *Heraldus*, et *L. Bos* *Obs. Critic.* cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Haeret adhuc animo iusta eius de malignitate *Gronoviana* querela, sancte testati, se, cum *Observationes* digereret, *Leopardum*, et quos nominavi, nondum lecitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? Obsoleta haec quidem, sed memoriae praeclari Praeceptoris debita. Mox [lin. 8.] ἐπὶ γὰρ

ἐπιπάσσοντες ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem conminutis, bene congruit ἐπιπάσσειν, non lacti. Erunt tamen, qui ἐπὶ γάλλῳ πάσσοντες explicabunt. WESS.

9. ἐπίκαιον αὐτίαν τὴν μίξιν ποιῶνται) Quae posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Duae sunt res sanequam diversissimae, tametsi de iisdem dici possint, ἐπίκαιον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῖσθαι, et ἑμφανίως, vel κτηνῶν, μίγεισθαι. Utrumque facere sueverant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπίκαιον τῶν γυναικῶν ποιοῦνται, οὗτε συνοικέοντες, κτηνῶν τε μισγόμενοι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπίκαιον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῶνται, hac addita ratione, ἵνα κασίγνηταί τε ἀλλήλων ἴωσι, καὶ, οἰκῆσθαι ἑόντες πάντες, μήτε θρόνῳ, μήτε ἔχθει χρέωνται ἐς ἀλλήλους: quae a Platonica haeresi non abludunt; ut non iniuria Strabo dixerit τὰς γυναῖκας Πλατωνικῶς ἔχοντας καινὰς καὶ τὰ τέκνα, lib. VII. p. 461. A. [p. 300. D. ed. Cas.] Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Iam vero verba, ἐπίκαιον αὐτίαν τὴν μίξιν ποιῶνται, his apud Nostrum de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quaero quem habeant inter se nexum μίξιν ποιῶνται --- μίσγονται? Praeterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriae, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διεξιθεῖν τῶν δαιτυμόνων μισγομένων? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Balearibus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quae reiicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., Feminis eorum solemne est nocte qua nubunt omnium stupro patere; --- et tum cum plurimis concubuisse, maximum decus; in reliquum pudicitia insignis est. Evincit illud tandem, meo saltem arbitrato, comparatio moris Massagetarum. Istis autem reiectis, apte sibi respondent Herodotea: Γυναῖκας δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἑναστος, τρέφω παραπλησίῳ τῷ καὶ

Μασσαγίται ἐπὶ τὴν οὐρίαν προσήκονται μίσγονται. Liqueet, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetae, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quanam autem illa? *Herod.* I. 216. ait: *Μασσαγίτης ἀνὴρ, τὸν Φαρερεῶνα ἀποκριμάσας πρὸ τῆς αἵμαξης, μίσγεται ἀδελῶς: similiter Nasamones.* Supra dixerat lib. I. cap. 203. [Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat *Valck.* non (uti hic editum erat) „similiter Nasamones supra dixerat I. c. 203.“ quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.] *μίξιν τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανία κατὰ περ τοῖσι προβάτοισι.* vide *Zenobii* Prov. p. 122, 17. *VALCK.*

[*Zenobius* I. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc utrunque spectet habet, nisi quod de *Massagetis* ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησιάζουσι. Verba ista, ἐπίκοινον -- μίσγονται, quae cum *Valckenario* aliena ab hoc loco iudicaverat *Reizius*, prorsusque *Borheck* abiecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque *Eustath.* ad *Dionys.* vs. 209. de *Nasamonibus* loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολυγυναικῆς τούτους ἱστοροῦσι, καὶ τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιοῦμένους ἐπίκοινον: quae ex *Herodoto* desumpta esse, liquido adparet ex eis quae continuo deinde de divinatione ex somniis adiecta sunt. Et, cur ea verba ne *Vallam* quidem videri suo in codice legisse dixerit Vir doctus, nihil caussae erat. Legerat eadem *Valla*, hisque latinis interpretatus erat, et cum eis in propatulo coeunt; quam in sententiam *Coray* apud *Larcherum*, ἦεν istam servans, pro ἐπίκοινον censet ἐπὶ κοινοῦ legendum, quod idem valeat ac ἐμφανῶς, I. 203, 14. et III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et ἐπίκοινον μίξιν, ut IV. 104, 2. et 180, 23. de promiscuo coitu intelligamus: qua item notione I. 216, 2. de *Massagetis* ait, ταύτης (ταῖς γυναιξί) ἐπίκοινά χρίωνται: nempe ἐπίκοινά adverbialiter, pro ἐπικοίνως: mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt. Et sicut hic mos apud *Massagetas* non impedit, quo minus (ut ibidem refert *Noster*) uxorem quisque ducat: sic non secum pugnant quae hic de *Nasamonibus* traduntur. Quaerit *Valckenarius*, quem habeant inter se nexum μίξιν ποιεῦνται -- μίσγονται? At perapte ista ne-

xa sunt, ἐπίκεινον -- μῆεν ποιῶνται τρόπῳ παραπλησίῳ, τῷ καὶ Μασσαγῆται μίσγονται, ἐπειὶ etc. Videtur Virum doctissimum turbasse distinctio paullo fortior post verbum ποιῶνται interposita: quae si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici commate mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. μίσγονται, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

11. ἐπειὶ σκίπωνα προσήσωνται) Strabo in Arabum consimili ritu ὃ δὲ θάσας εἰσιὼν μίγνται, προβὲς τῆς θύρας ῥάβδον, plura absurditatis pro nostro more plenissima adiungens lib. XVI. p. 1129. D. [p. 783. A. ed. Cas.] De Massagetis ad lib. I. 216. WESS. — Gronovius e Med. σκίπωνα recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum σκίπωνα. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, ἐπειὶ σκίμποδα προήσωνται, in propatulo posito grabatulo. De Mosynoecis legatur Apollon. Rhod. II. 1025. et Scholiasta. VALCK. — At apud Apollon. l. c. nihil, quod pro ista coniectura faciat, reperies: quin potius inde intelliges quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum διατυμένων, pro δατυμένων, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.

20. ἐπικτακοιμῶνται) Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione ἐγκοιμᾶσθαι, κατακοιμᾶσθαι, et eiusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, Tertullianum de Anima c. 57. ad haec alluisse. Quae statim e msstis mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si τούτῳ etiam χεῖραι locum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris saepiuscule variantis, qui suum tamen modum habet. [Quoniam ἴδῃ, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde χεῖραι, quod ei mssti offerebant, haud continuo receperit.] Illa vero dandae accipiendaeque fidei, quae subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus eviluit, teste sollertissimo Shaw Itiner. T. I. p. 309. WESS.

CAP. CLXXIII. 5. ἰστρατιόνοντο ἐπὶ τὸν Νότον) Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11., Psyllos, ait, re aquaria defectos, eam iniuriam graviter Austro succensuisse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, iure belli res repetitum,) pro-

ficiscerentur, etc. Ista forsā in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum prope internecone sublata dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. *Herodotus* fabulam se tradere formula significat adiecta: λέγω δὲ ταῦτα τὰ λεγόμενα Αἰθίοις: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiae fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, *Herodotum* ob ista talia, si lubet, exagitent huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud *Herodotum fabulas*, [de Legib. I. 1.] ne *Cicero* quidem vitio vertit historiae patri, neque severissimus ipsius *Thucydis* et *Platonis* censor *Halicarnassensis Dionysius*; qui et antiquioribus et *Herodoto* necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriae, atque ita ποικίλλειν τοῖς μὲν δῶκεν ἐπιστολαῖς τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς, T. II. pag. 226, 52. [de *Thucyd.* c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK.

8. ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμώνεις) Superiora culte, sed liberius, Latine expressit *A. Gellius* Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem *Psyllorum* natio internecone sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora aevi tempora. *Plinius*, qui *Nasamonibus* excidii causam adsignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi *Harduinus*. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὔτε ὁ πλὼν ἐκτέταται ἀρήιον ὠδὴν) Rectum est ὁ πλὼν ἐκτ. ἀρήιον. *Argippaei* IV. 23. ἰπὶ λέγονται εἶναι, οὐδὲ τι ἀρήιον ὁ πλὼν ἐκτέταται. *Apollonius Rhod.* inter se permutat τεύχεα δῆϊα, et τεύχε' ἀρήϊα. *Philostratus* *Aeēten* pingit ὅπλα μὲν ἰνδιδοκότες ἀρήϊα γίγαντες τινες, Icon. pag. 882. *Eustath.* in *Dionys.* vs. 217., οἱ Γαράμαντες -- οὔτε ὅπλα ἔχουσι πολεμικὰ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε ἀμύνεσθαι οἴσασιν. Gentis illud nomen servandum statuit *Salmas.* in *Solin.* p. 384. mihi *Pintiani* non displicet sententia ad *Melam* p. 52. VALCK. — Scil. *Pintianus* ad *Melae* I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντες hoc cap. ex *Melae* codicibus in Γαμοφάντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis *Garamantibus*, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quae de utroque populo memorat *Noster*, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum *Larchero* (in Not. ad h. l. et in Indice

Geogr.) aliisque viris doctis, duas eiusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillisque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, *Garamantes* illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam eiusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hic. Quare quum de *Garamantibus* cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cuius nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem *Mela* et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi *Garamantes*, de quibus ibi agitur; sane quam probabile fit; huius populi, qui hic memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At *Herodotei* quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hic variant, nisi quod Γαράβαντες nostrae membr. F. praeferunt: Γαράμαντες vero suis in *Herodoti* exemplaribus h. l. non solum *Eustathius* legerat, sed iam olim multo vetustior *Stephanus Byz.* Verum cum *Mela* consentit *Plinius*, eundem hunc *Herodoti* locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: *Gamphasantes*, nudi (scil. sine armis; γυμνοί, ut Graeci dicunt;) praeliorumque expertes, nulli externo congregantur. Quod ad scripturam ὅπλων adinet, recte eam restituit *Wess.* et recte sic ms. F. cum aliis, non ὅπλων, ut per operarum socordiam in nostra *Var. Lect.* positum. S.

CAP. CLXXV. 3. ἔχοντα τὸ πρὸς ἐσπίρης) Cum *Abreschio* τοῦ πρὸς ἐσπ. malo ob scriptoris adusuetudinem. Quid propter λόφους κείρονται [lin. 4.] *Portus* et *Salmasius* de *Coma* p. 541. fuerint machinati, *Gronovius*, a cuius iudicio non discrepo, docebit. Κροτάφους κείρονται, quod in coniecturam docti viri venit, nimium est, adversosque experitur Codices cunctos. *WESS.* — Bene habet τὸ πρὸς ἐσπίρης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ articulus, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies *Nostro* frequentatus in huiusmodi formulis, sicut proximis in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191, 1. Genitivus casus ad verbum ἔχειν pertinet, in proximo est, nempe *Νασκεμώνων*: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κείρονται, ad verbum, *cristas sibi tondent*: id est, *capillos tondendo* (eo modo qui mox exponitur) *cristas sibi efficiunt*. S.

6. στρουθῶν καταγαίων δοραῖς φορέουσι) De Aethiopum armatura, προβλήματα δὲ ἀντ' ἀσπίδων ἐποιεῦντο γερανῶν δοραῖς, lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοραῖς τῶν στρουθῶν σκυπασθίνης avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 138. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. [pag. 772. B. ed. Cas.] iam cur Valla hic et cap. 192. subterraneos struthiones elegerit, caussam habuit ex Graeco nimis preesse sumto: Latine qui ita adpellarit, novi neminem. Στρουθοὶ χεισαῖοι, passeret terrestres, quomodo praestat, Aeliano de Animal. XIV. 13. Alios bestiae magis quam avis, licet pennatae, ut Tertullianus Veland. Virgin. c. 16., titulos cumulatim doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phoenice vs. 145. et S. Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congesserunt. WESS.

7. 8. ἐν λόφου καλυμμένου Χαρίτων) Λόφου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad Pindari Pythion. Od. V. vs. 32. ex Callimachi fragmento: Ἡ ὑπὲρ αὐσταλίων, sive, ex Ruhnkenii emendatione ἀσταλίων, Χαρίτων λόφον: de quo et Nicaeneti Epigrammate in Dissert. Herodotea cap. 2. plura. WESS. — Vide Callimach. ed. Ernest. p. 534. S.

CAP. CLXXVI. 3. περισφύρια δερμάτων) Aut falsus aut mendosus est Sextus Empiric. Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de Aegyptiis, ὅτι αἱ πλείους συνούσαι, καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς σιμυλογήματος. Nihil tale de eius nationis feminis. Scribi potest in Philosopho παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Διβύων, loco Αἰγυπτίων, cum Berglero. At sunt in illa Sexti disputatione alia, negliger posita, ut alias observabitur. WESS.

CAP. CLXXVII. 3. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπός etc.) Loti Cyrenaeae habitum attigit lib. II. 96., nihil dissidente Polybio, sicuti animadvertit Athenaeus lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum Lotophagi confecerint, Is. Vossius ad Scylac. p. 114. ed. Gron. et Bod. a Stapel in Theophrastum Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS. — Lib. II. 96. Loti arboris vel arbusti mentionem obiter fecerat Herodotus: hic de fructu agitur. De utroque Polybius disseruit, referente Athenaeo lib. XIV. cap. 65. nostrae ed. Vide Polybium nostrum lib. XII. cap. 2. et quae ad eum locum

Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park*, *Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157 seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet *Desfontaines*, in *Comment. de Loto Lotophagorum*, inter Acta Acad. Scient. Paris. 1788. pag. 443. S.

4. γλυκύτητα δὲ) *Eustathii* γλυκύτατος aberrat, nec laudatorem *Th. Galeum* merebatur. *Herodoti* amatorem talia non morabuntur. WESS.

CAP. CLXXVIII. 1. Μάχλεις) *Is. Vossius* *Nostri* Μάχλεις et *Nicol. Damasceni* Ἰαλλχλινεῖς apud *Stobaeum* eodem incertissimā censuit coniecturā: probabiliore *Holstenius* et *Berkelius* Μάχμις in *Stephani* Μάξις hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit *Plinius* Hist. Nat. VII. 1. WESS. — *Literarum* venatores huius nominis invenient vestigia in Ἰαλλχλινεῖς, quorum Λιβύων morem enarrat *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* pag. 292, 50. atque ibi restituent mecum Μάχλεις. Qui *Herodoto* c. 191. Μάξις, similiter dicti fuerant in *Hecataei* *Periegesi*: Μάξις invenit in suo Cod. *Stephanus Byz.* et probabiliter scripserat in ista voce, αἱ δὲ ἑτέροι Μάξις, καὶ ἑτέροι Μάχλεις, uti corrigit *Berkel.* pro Μάχμις: facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συνέκασμιν et συνεκάσμι. VALCK.

[3. ἐπὶ ποταμὸν μέγαν) Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen* etc. T. II. p. 42 seq. suspicatur ex *Argonautico* quodam poëta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Augēt eam etiam *Steph. Byz.* (voc. Φίλα) in citando hoc *Herodoti* loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν scribens. S.]

6. τῇ οὐνομα Φλά.) Quae in palude *Tritonide* fuisse dicitur insula Φλά, Φίλα dicta videtur in Cod. *Steph.* ut illa nobilior inter *Aegyptum* et *Aethiopiam* sita: prostant hinc descripta verba quaedem apud *Steph.* ubi pro ἐκδιδόντος scribi debuerat ἐκδιδῶν οὗτος. VALCK. — Dubium est, an Φίλα *Stephan. Byz.* hic invenerit olim. Excitat *Nostri* verba illa in voce, nomen Φίλα non adiungens. [Postrema ab *Epitomatore* forsān omīssa.] Utcunque fuit, extremae *Aegypti* Φίλα, sive Φίλαι potius apud *Diodorum* lib. I. 25. longissime a *Tritonide* absunt palude. Sequentia, Λακεδαιμονίοισι Φασι λόγον εἶναι, a *Laurentio* male reddita, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 16. explanavit. WESS. — Bene *H. Ste-*

phan. in ora: *Aiunt editum esse Lacedaemoniis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.*

15. ἐπεσιγαννᾶ τε τῷ τρίποδι) Consideranda docti homines viderunt, tanquam ἐπεσίαννα ἐπὶ τῷ τρ. super sive ex eo tripode vaticinantem. Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Praep. Euangel. lib. V. 12. καὶ ἀγαλματι πολλὸν Κεῖν ἢ ἐπιχόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron vs. 887., tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] Apollonius Rh. [IV. 1548 seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. WESS.

CAP. CLXXX. 1. Ἀῤῥῆς) Is. Vossius adscripserat Ἀῤῥῆσαι: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus remouet, et Stephanus damnat, Ἀῤῥῆς optime legens. Attica Ἀῤῥῆς, Βασιδῆς, Ἰππῆς, Herodotus inprobat: sicubi occurrunt, librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. WESS.

Ibid. Ἀῤῥῆς) In Apollodori Periegesi [apud Steph. Byz.] Ἀῤῥῆς, dicti videntur Ionico Herodoti flexu Ἀῤῥῆες. Attica veteri dialecto nomen scriberetur Ἀῤῥῆς. VALCK.

8. τὰ πάτρια ἀποτελεῖν) Laudo Arch. ἐπιτελεῖν, quale c. 186. καὶ ὅρτοις ἐπιτελέουσι, et complura ap. Portum. [Nec vero improbandum ἀποτελεῖν, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.] Laudo quoque καλέωμεν, a Gronovio praeclare illustratum. Τρωῦμάτων vocabulum [lin. 9.] dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. WESS. — Sed vide Var. Lect. S.

17. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κρᾶνος) In Platonis Tim. p. 24. v. Aegyptius sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat; mirifica de illia Porphyrio et Iamblichō nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervae natalibus spectavit Pausanias lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Aeschyl. Eumen. vs. 292. WESS.

19. Ποσειδῶνος εἶναι θυγατέρα) Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam Ποσειδῶνος καὶ λίμνης Τριτωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκούς εἶναι ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista, partim et quae sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. vs. 267., λέγει δὲ καὶ, --- ὅτι μεμφθεῖσά (τι) ἡ Ἀθηναῖα τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐποίησεν εἰς θυγατέρα (τοῦτ᾽ ἐστι θυγατέρα γένετο), τῷ Διὶ. Adoptare sibi filium, υἱὸν τινὰ ποιῆσασθαι, frequens

apud Oratores; *δυγατέρα ποιήσασθαι* qui praeter Herodotum dixerit, neminem novi, nisi *Isaeum* p. 84, 12. et pag. 88, 15. Iunonem permovit adulter *νικοποιήσασθαι* τὸν Ἡρακλῆα: ridiculum commemorat *Diodor.* *Siculus ritum*, quo hoc in coelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 39. VALCK.

[22. *Μίξιν δὲ ἐπίκοινον*) Vide ad c. 172, 9. not. Mox lin. 25. *τρίτου μηνός* cum superioribus interpretibus pro *διὰ τρίτου μηνός* accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 16. et III. 108, 20. IV. 53, 23 seq. S.]

CAP. CLXXXI. 1. *Οὗτοι μὲν οἱ --- εἰρήταις*) Corrigitur *Οὗτω* μὲν ex c. 186. *οὗτω μὲν μέχρι τῆς Τριτωνίδος λίμνης* -- *νομάδες εἰσι.* Verum recurrit c. 196. *οὗτοι μὲν εἰσι τοὺς ἡμεῖς ἔχομεν Λιβύων ὀνομάσαι:* positaque in superioribus similia saepe sunt. WESS. — Locum istum Herodoti (a **CAP. CLXXXI.** usque **CAP. CLXXXV.**) quo *Via publica* describitur, qua mercatorum et omnino itineratorum societates iam olim media *Africae deserta* peragrarē consueverant, post *Rennellum* et *Larcherum*, exquisita diligentia solertiaque *Heeren* T. II. operis iam saepius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quae ab *Herodoto* traduntur, cum praecipuorum *Itineratorum*, in his recentiorum, *Brownii* et *Hornemanni*, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

3. *Ὀφρύη ψάμμος*) *Ὀφρύη ψάμμος*, si *ψάμμιος* foret, uti lib. II. 99. aut *ψάμμου*, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. *ψάμμιος* ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. WESS. — Apud *Aristoph.* *Lysistr.* 1260. dorico idiomate senex ait, *ἦν γὰρ τᾶνδρες οὐκ ἐλάσσους τᾶς ψάμμας.* S.

8. *ἀνακοντίζει ἐν μέσῳ τοῦ ἁλὸς ὕδαρ*) Convenit *Callistrati* *Ecphras.* Stat. c. 14. *ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσίους αἰῆρας*, et quae *Eustath.* in *Hom.* p. 995. 30. [p. 990, 45. ed. Bas.] Hinc vero, et post deinde iteratis, *H. Stephani* *Thes.* T. I. p. 365. et *Palmerii* *Exercit.* p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem *ἁλς*, *ἁλὸς*, [in sing.] de *sale* non usurpari, sed semper de *mari*. Alia omnia docte *Cl. Alberti* *Observat.* in *Matth.* c. v, 13. De *salis* autem *ubere per Libyae* hos tractus copia, et caussa fertilitatis, pruden-
ter accuratissimus *Shaw* *Itiner.* T. I. p. 296. WESS.

13. ὡς καὶ προτ. εἴρηται μοι) Dixit lib. II. 54. et de Iove κριοπροσώπῳ, qui Athanasio κριοκίθαλος Ἄμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. eiusdem libri. WESS.

15 seqq. ὕδωρ κρηναῖον ἰὸν etc.) Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud Ammonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti Arrianus Ἀναβ. Ἀλ. III. c. 4. Curtius IV. 7. et Mela, I. 8. Unius Curtii ponam verba: *Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ὕδωρ μισσημβρίας γίνεσθαι θερμὸν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Τδ. Παράδ. p. 125. et Antigono Carsyt. c. 159.) inclinato in vesperam calescit, media nocte fervide exaestuat; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adsueto tepore languescat.* Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK. — Conf. quae ad Antigonum a Beckmanno adnotata sunt. S.

18. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας) Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσημβρίας: sole a meridie devezo. Vulgo Sol in vesperam inclinatus κλίνειν dicebatur: vide Lucae Ev. IX, 12. et Wetsten. VALCK. — Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλινομένης scriptum voluerat Reisk. S.

20 seq. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν etc.) Haec mutanti docto viro in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest causa, et vetant Codd. Posset ἐπὶ δὲ porro, deinde, uti in Indic. Arriani p. 316. sumi, si necessitas, quae nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. [ἐπὶ μᾶλλον ἰὸν, magis magisque progrediens.] Πελάζι iustum et satis protectum est. [conf. II. 19, 10.] De miraculo huius fontis Diodorus etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. WESS. — Similem quodammodo fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidisse refert Heeren l. c. p. 239. S.

Ibid. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν --- πελάζει) Illud ipsum ἐπὶ μᾶλλον Codex praebet Arch. in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίας γίνεταί σφι (Indis) ὁ ἥλιος κατὰ πῆρ τοῖσι ἄλλοισι ὁ ἰωθινός· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον ψύχει, ἔς ὃ ἐπὶ δυσμῆσι ἰὼν καὶ τὸ κάρτα ψύχει: cui lectioni nisi faveret Cl. viri praeiudicium, alteram ego neque hic postposuissem. Arrianus de re eadem, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἔτι θερμότερον ἔσται ἐπὶ μίσας τὰς νύκτας. In proximis nunc tan-

dem mihi quoque sincera scriptio videtur *Med. Cod.* *πελάζει*, *adpropinquat*; quod verbum apud *Hesychium* etiam in *Πελαγίζειν* male fuit transformatum. Credo equidem *Gronovium*, quum huc pervenisset, veterem voluisse lectionem suo loco relictam p. 95, 38. [II. 19, 10.] Statuit *Is. Vossius* *πελαγίζει* a *Mela* conversum *perferret*; sed nuspiam illud in talibus legerat adhibitum. Erat, nam illuc abiit ante diem raptus, cui *παφλάζει* venerit in mentem, aptissimum quidem in talibus verbum; sed hic tantum locum invenit *πελάζει*: illud autem alterum sequente colo sic expressit *Herod.* *τηνικαῦτα δὲ ζεῖ ἀμβολαδὴν*. *Curtius*: *media nocte fervide exaestuât*. Idem dicitur *παφλάζει*: de fonte bulliente ad *Tyana* *Philostr.* *Vit. Apoll.* I. c. 6. *παφλάζει ὥσπερ ὁ θερμαινόμενος λίβης*: de crateribus fratrum *Palicorum Polemonis* nobis locum e *lib. de admirandis Siciliae fluv.* servavit *Macrob. Saturn.* V. 19. qui, τὸ ὕδωρ, αἶτ, φέρεται κολλοῦμένον τε καὶ παφλάζον, οἷά εἰσιν αἱ δύναι τῶν ζέοντων ἀναβλαδὴν ὑδάτων. VALCK.

CAP. CLXXXII. 5. [*Ἀγγίλα*] *Conf. cap. 172.* Locus hodieque eodem nomine celebratus ab *Itineratoribus*. S.]

CAP. CLXXXIII. [4 seq. καὶ ἄνθρωποι οἰκέουσι ἐν αὐτῷ, τῷσι οὖνομα Γαράμαντές ἐστι] Sic plane de hoc populo verba facere instituit, ut parum credibile videatur eundem hic populum significari, de quo haud multo ante iam ex professo disseruerat *Scriptor*. Vide quae ad c. 174, 3. notavimus. Quod mox adiicit auctor de *triginta dierum itinere a Garamantibus ad Lotophagos*: de illo itineris spatium consuli *Heeren* potest I. c. p. 255 seqq. S.]

8. οἱ ὀπισθενόμοι βόες) *Boves ὀπισθενόμους* hinc *Aristoteles*, *Mela*, *Plinius*, *Aelianus*, mutuati sunt; quos magnus *Animadversor* [*Is. Casaubonus*] contra *Athenaeum* lib. V. c. 20. antestatur. [Vide *Animadv. in Athen.* V. p. 221. E.] Id addo, *Plinium* lib. V. c. 4. *Hist. Nat. Garamantas ab Augilis dierum XII, itinere separare*; qui διὰ δέκα ἡμερῶν ὁδοῦ [ut ait *Noster* *lin. 1.*] distabant tantum. *Adiuvandus* ergo optimus *scriptor*. WESS.

15. ἐς παχύτητα τε καὶ τρίψιν) *Τρίψιν* duritiem *Laurentius*; qua notione *τρίψιν* ignoro: attritum frictionemque indicare certum est: παρὰ τὴν τρίψιν, inter fricandum, in *Polyaeni* lib. VI. 1, 7. WESS. — Sed haud immerito

eum *Larchero* quaeras, quid sit quod dicat *corium horum boum frictione praestare*? Nec vero cum eodem *Larchero* intelligenda *mollities* videtur. *Duritiam* cum *Schneidero* tenendum putavi, *firmitatem* intelligens, attritui frictionique diutissime resistentem. S.

20. *σαύρας*) Hoc sibi postulant schedae et Auctor ipsemet c. 192. nec minus *περίγασσι*, quo de ad lib. III. 110. WESS. — *Σαύρας* an *σαύρους* legas perinde est: atque hoc, quod e superioribus editis revocavi, probatorum etiam codicum auctoritate nititur. Quoniam vero cap. 192. *femini* genus communi consensu praeferunt libri, facile patiar *σαύρας* hic reponi. Caeterum conf. ad cap. 201, 6. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt *Ἀτλαντες*, ex probabili Cl. *Salmasii* iudicio ad *Solin.* p. 292. *Rhiani* *Ἀτάραντες* sunt in *Steph. Byz.* voc. *Ἀτλαντες*, et *Nic. Damasceni* *Ἀφάραντες*. Nam qui deinceps memorantur *Atlantes*, utique ab his diversi situ et omni vitae instituto apud *Diodorum* lib. III. 54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque *Atlantibus* cuncta tribuunt, quae *Herodotus*. WESS.

Ibid. *Ἀτλαντες*, οἱ ἀνάνκοι etc.) Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo *Ἀτλαντες* dicti; quantumvis, quae diversa veluti de diversis gentibus tradidit *Herodotus*, ad unos *Atlantes* retulerit *Mela* I. c. 8, 39. *Atlantes* solem exsecrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. *Melam* sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima *Salmasii* videtur sententia, in *Solin.* p. 410. vetustissimum mendum in *Herodoto* haesisse iudicantis; corrigendumque *Ἀτραντες*, atque hos esse, qui *Ἀτάραντες* *Rhiano* dicuntur, et perperam *Ἀφάραντες* apud *Stobaeum*. In eadem opinione videtur *Is.* fuisse *Vossius*; nam *Atlantes* hos ad *Melam* vocat *Atarantes*. Vide iam mihi quaeso quam parum ab *Ἀτλαντες* distent *Ἀτάλαντες* et *Ἀτάραντες*: postremum, opinor, mecum genuinum iudicabis munitum auctoritate *Rhiani*. *Eustathius* in *Dionys.* vs. 66. Ὁ τῶ ἔθνει γράψας ἔθνος Λιβυκὸν λέγει τοὺς Ἀτλαντας. Ἐνανός δὲ, ὡς

Φαειν, Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κίεσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὄνειρους: hinc Stephanum Byz. emendandum vidit L. Holsten. Ad mentem Herodoti Rhianus Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κίεσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ etc. Nam *Atlantes* Herodoti λέγονται οὔτε ἔμφυτον οὐδὲν σιτίεσθαι, οὔτε ἐνύπνια ὄρεῖν. *Atarantes*, ut opinor, ἀνώνυμοι εἰσι μῦθοι ἀνθρώπων, et τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται. De his Nicolaus Damasc. Stobaei p. 293. Ἀφάραντες (lege Ἀτάραντες) [sive Ἀθάραντες] λίβυες ὀνόματα οὐκ ἔχουσιν, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λοιδοροῦνται, ὥς πολλὰ κακὰ φήναι. Horum prius attigit et Eustath. in Od. θ'. p. 327, 41. [p. 1609 extr. ed. Rom.] sequutus nobis etiam vulgatam in Herodoto scriptionem, [nempe Ἀτλαντας nominans,] οὐδεῖς, ait, τῶν ἐκεῖ κυρίου ἐκληρονόμοι ὀνόματος. Alterum de malis precibus verbisque impiis in solem iactis, gente non nominata, prodiderunt praeterea Strabo XVII. p. 1178. A. [p. 822. ed. Cas.] et Diodor. III. p. 179. f. Utriusque verba quaedam cum Herodoteis operose compararunt Salmas. et Is. Vossius. VALCK.

4. ἀλίσι μὲν) *Sales*, quos *Valla* ineptius verterat, Graece doctissimus et pariter humanissimus P. Leopardus Emend. VII. 16. removit. Homero, ob Odys. Θ'. 552. οὐ γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἐστ' ἀνθρώπων, *Atlantes*, sive *Atrantes*, ignorati fuerunt, ubi Eustathius non male, iudice Steph. Berglero. Mox ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantissimo vertit Vossius ad Melae lib. I. 8, 28. quem vide. WESS.

15. οὐδεὶς γὰρ αὐτὰς ἀπολείπειν νέφεα) Vero fortasse respondet, quod hic de nimbo *Atlante*. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque Herodoti lib. I. 92. et Ionum ἢ κίων [foeminino genere] apud Criticos ad Sophoclis Aiac. vs. 108. et Eustathium et H. Stephanum de Dialect. p. 153. Κίονα οὐρανὸν καὶ χθονὸς alia in re Aeschylus Prometh. vs. 349., Homerum aemulatus. Κίων οὐρανία συνέχει, νεφέσσ' Αἴτνα, Pindarus Pyth. Od. I. 35. audaci translatione. Stanleium ad Aeschyl., Abreschium Animadv. in eum Tragicum lib. I. c. 5. p. 30. et Alberti Peric. Crit. cap. 1. adi. WESS. — Quamvis praecipiant Grammatici (in quibus et Etymologus, p. 514 extr.) ὁ κίων dicere Atticos, ἢ κίων Ionas; licitum tamen, puto, fuit Herodoto promiscue et masculino et foemineo genere usur-

pare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupiant, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 6. not. S.

17. ἐπὶ τοῦτον τοῦ οὐρεος) Huius montis accolae si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint Herodoto nomine designati, cuius ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his *Atlantibus*, qui neque animalibus vescebantur, neque insomnia visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos Diodorus Sic. lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ ἄλλος τε μέγας) Codicum ἐν δὲ videtur ex lib. II. 176. ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι adfirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκίαι τοῦτοις etc.) Domos ex sale structas (ἀλίνας οἰκίας) Gerhaeorum Strabo memorat lib. XVI. p. 1110. c. [p. 766. v. ed. Cas.] WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. δικαιῶσι παρίσθαι) Displicuit παρίσθαι Is. Vossio, Cornelioque de Pauw, πάσασθαι vel δαρίσθαι, amplexis; quorum utrumque posterius Medicei et aliorum ἄπρισθαι. Tale Apost. Pauli μὴ ἄψῃ, μὴ γέσῃ, in Epist. ad Coloss. 2, 21. Plutarchi de Sanit. Tuenda p. 123. v. ἄπρισθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνον παρήναι καὶ γένεσθαι: et Philonis Iud. Exsecrat. p. 931. d. ἄψεται γὰρ καὶ πατὴρ υἱοῦ εὐακῶν. Quae usum quidem eius stabiliunt, minime vero; hoc legitimum esse loco. Παρίσθαι Ionum librarii scholiis explicant, quale ἄπρισθαι. Dedit sese instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. Cl. Bos Observ. Critic. c. 7. παρίσθαι defendens, asperam iterum in reprehensionem [Gronovii] incurrit, ad S. Bochartum permeantem, quippe paria Phal. IV. 33. professum. Ὅρως ἐπιτηδεύουσι [lin. 7. pro ἐπιτελέουσιν] etiam Valla vidit, blanditurque primo obtutu, ob καὶ εὐπαθείας --- ἐπιτηδεύουσι lib. I. 135. ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. WESS.

5. ἄπρισθαι) Ionicum et rarius παρίσθαι, Lamberto Bos probatum Obs. Crit. p. 40. Si plerique tamen codices Mediceo concinunt et Vallae, ἄπρισθαι non temere reice-

rem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. *μὴ ἔργασθαι*, id vero est *ἄπτεσθαι*, sive *γύσασθαι*, *πάσασθαι*, *πατίσθαι*. Adhibetur apud alios interdum *ἄπτεσθαι* gustandi significatu, et apud Herod. II. 32. *ἄπτεσθαι τοῦ ἐπιδύνασθαι ἐν τῶν δένδρων καρπῷ*. VALCK.

CAP. CLXXXVII. [3. *ποιεῦντες, οἷόν τι*) Commodius tolletur post *ποιεῦντες* incisum. S.]

7. *Ἐπιδύνασθαι γίνεσθαι etc.*) *τετραίτηα* ex Aldo et scriptis: nam *τετραίτηα* postremae editionis operarum est delictum. *Οἷσπῃ* legatur, an *οἷσπῃ*, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrati, et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. *stercus ovillum, διαχώρημα*, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabae Epist. p. 727. *sordes ovium crassas et pingues*, fortasse praeter rem. *Οἷσπῃ, lana succida*, (sive *ἔριον τὸ ἀπὸ τῆς οἷας ἔξω τοῖς λάμασι*, in Aretaeo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diuturn.) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius Monachus, et prior eo ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 682. durare apud Aethiopas Christianos, Muhamedanos, paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. WESS.

13. *πάντων ὑγιεινέτατοι*) Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Aegyptii *μετὰ Αἰθίνας ὑγιεινέτατοι πάντων ἀνθρώπων*. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Graecis in usu, *Κρότωνος ὑγιεινέτερος*, cuius originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. [p. 269. ed. Cas.] et Schol. in Aristoph. Eq. vs. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. *ἡπαύουσι ὑπὲρ τὸν δόμον*) Postremum sincerum non puto. VALCK. — Suspicio Reiskii, *ὑπὲρ τὸν ὄμον super humerum*, uti in Virgilii Pharmaceutria, *Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput iace, ne respexeris*: aut *ὑπὲρ τὸν βωμόν super aram*. Alia Pavii, *ἀποστρέφουσι τὸν αὐχλῖνα αὐτῶν*, avertunt cervicem suam, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtudens, cuius an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

Herodot. T. V. P. II.

Z

7. καὶ τῷ Τρίτωνι) Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctionem, καὶ τῇ Τριτανίδι, cui adsensum, modo quid praesidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyae Tritonide et Neptuno satam fabulabantur c. 180. unde parem matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinantium penu vix explendus. WESS. — Quod καὶ τῷ Τρίτωνι in Adnot. scripsit Wess. casu adiecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et mss̄i ignorant. Pavius, puto, post τῷ Τρίτωνι excidisse καὶ τῇ Τριτανίδι coniecitaverat. S.

CAP. CLXXXIX. 5. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, οὐκ ὄφίης εἰσι) Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ θύσαιοι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι (nempe Libyssis) οὐκ ὄφίης εἰσι. VALCK. — Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, sumpta ex Med. et laudata: quae boni si coloris, Palladis aegidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes Aegidaque horrifera, turbatae Palladis arma Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connexosque anguis, Aeneid. VIII. 435. Hoc amplius, Libyssarum vestis pellicea describitur, quaque illa re a Minervae aegide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇ εἰσι videlicet Λιβύσσησι: forsitan etiam ἐκ τῶν αἰγείων, quales erant. WESS.

[6. τὰ δὲ ἄλλα - - - ἑσταλται) Minus curate haec a nobis sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia adinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

8. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται) Ob sequentia placebit plerisque αἰγείας, Maussaco probatum ad Harp. in Αἰγίς, et repertum in Codd. etiam Eustathio in Iliad. ε'. p. 459. [p. 603. ed. Rom.] Eadem tamen Libyssarum amicula pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. [sc. l. 5. ubi quidem αἰγείων, pro αἰγίδων, scribendum coniecitavit Wess.] Glossar. Herod. Αἰγίς, ἢ Λίβυες (Λίβυσσαι, Hesych.) Φορῶσι δοράν. Vid. Meurs. Lect. Att. VI. 10. et Wess. ad Diodor. T. I. p. 217. [lib. III. c. 49.] VALCK.

Ibid. αἰγείας γὰρ περιβάλλονται) Sequentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγείων τούτων, desiderant talem scripturam, nec veteres Gram-

matici et Codd. aliam. Docte Maussacus ad Harpocratonis Αἰγίς. [e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.] Illud autem vestimenti genus Afris omnibus unicum olim et familiare: ἐν αἰγίοισι δέμασι κατακλύονται, καὶ κρέασι αἰγίοισι χρέωνται· ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στρώμα, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὃ τι μὴ αἰγινόεν ἐστίν· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἰγίς καὶ βόεις, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. WESS.

12. καὶ ἡ ὀλολυγὴ) Sacrum mulierum iubilum, ὀλολυγὸν ἱερὸν Aeschyli, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, praeclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Ποῦ-
 τae ex Iliad. Z'. 302. Αἱ δ' ὀλολυγὴ πᾶσαι Ἀθήνη χεῖρας ἀνέ-
 σχον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, χρέωνται αἱ Λιβυssaὶ καὶ χρέωνται καλῶς, quod Galeo obscutus scriptori ex Codd. redonavi. WESS.

Ibid. καὶ ἡ ὀλολυγὴ ἐν ἱεροῖσι) Sic legit interiectum ἡ articulum, ut sane requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. Z'. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallae: κάρτα γὰρ ταύτῃ χρέωνται αἱ Λιβυssaὶ, καὶ χρέωνται καλῶς. Sacer ululatus mulierum ὀλολυγὴ dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferme tantum laeta verbum ὀλολύζειν, planissime constat. VALCK.
 — Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεροῖσι, suo arbitratu aut memoriae lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

14. τίσσερας ἴππους συζευγύναι) ζευγύναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. vs. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerant Libyes, Λιβυεὶς ζυγωτῶν αἰμάτων ἐπιστάται, Sophocli Elect. vs. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρκη, Harpocr. in Ἰππία Ἀθηνᾶ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρκαίους ὄχους Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [4. ἐπειὶ ἀπὴν (scil. ὁ ἀποδνήσκων) τὴν ψυχὴν. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. I. 195, 1 et 3. S.]

5 - 7. οἰκήματα δὲ σύμπλεκτα --- περιφορτά.) Idem tradidit Hellanicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἑθνῶν ὀνομα-
 σίας λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς --- οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθρώπου πεποιημένας μικρὰς ὅσον σκιάς ἕνεκα, αἷς καὶ περιφέρουσιν

δρον δι περιούρται. Multa περί ἀνδρῶν, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in *Callim. hymn. Del. vs. 193.* aptiora quaedam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Sumsit et ista forsā Milesius Hellanicus ex Herodoto; nam et τὰ βαρβαρικά Νόμιμα Ἑλληνικὸν ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμιάστου (lege Δαμιάστου) Damastes enim intelligitur, Sige natus:) συνήκται, teste Pophyr. in Eusebii Praep. X. p. 466. VALCK.

6. ἰξ ἀνδρῶν) Laurentii lentiscos exposuit Nob. Palmerius Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos Observ. Crit. c. 7. WESS. — Suidas: Ἀνθρίσκος - - - Ἡρόδοτος τοὺς ναυλοὺς φησὶ τῶν ἀσφοδέλων. S.

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι - - - Μαξίς) Afri Maxyes abs Steph. Byz. in Μαξίς agnoscuntur: [conf. Adn. ad c. 178, 1.] et horum quidem οἰκίαι veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, turguria; eaque περιφορητοί, sicubi usus requireret. WESS. — Quae de eorumdem tonsura subiiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

14. καὶ ἄρκτοι) In Africa ursum non gigni confidenter Plinius Hist. Nat. VIII, 36. Sequitur Lipsius Elect. II. 4. pellem Libystidos ursae [Aeneid. V. 37. ubi vide Interpp.] leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cyneget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa ac erudita disputatione Cl. Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Io. Vossio lib. III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afris ex commutatione vocis Ἀρκτοὶ in Λιβυστικοὶ late sparsum coniiciens, quae utique in Herodotum, ἄρκτους sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. T. I. p. 323. Statim Gronov. belle, καὶ οἱ κυνοκέφαλοι καὶ οἱ ἀκίεφαλοι, οἱ etc. [lin. 16.] quomodo Corn. de Pauw ex ingenio. Blemmyis, verba Plinii Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad haec alludentis. WESS. — De his vide quae ad Plin. ab Harduino notata. Ut cynocephalos (simiorum quoddam genus, de quo Diodor. Sic. III. 35.) sic et acephalos, non ut populum aliquem memorat Herodotus, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi

videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, ὡς δὴ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων. S.

19. ἀκατάψευστα) Scinduntur eximii viri *Montfauconius* et *Gronov.* in contraria studia hanc ob vocem: illi *Ἰνπλᾶ ἀκατάψευστα*, *ferae intractabiles*; huic *ἀκατάψευστα*, *haud ementitae*, ut olim *Valla*, *veriores*. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos *Herodoti* codices venit, quorum in locupletibus *Italiae* *Galliae*que bibliothecis decem *Montfauconio*, totidem *Gronovio* favent, sicuti *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264.* testificatur. Ita in aequilibrio negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, praegravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut *ἀκατάψευστα* valeant, series urgetur narrationis, fabulosa animalia ex *Afrorum* fide repentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut huiusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum praestruendo, ὡς δὴ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων, ut quidem illi ab *Afris* memorantur. Nusquam quidem, quod *Gronovius* obiecit, *ἀκατάψευστα* [apud Graecos scriptores] nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, praesertim cum *ἀκατάψευστα* non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non iniuria *D'Orvillius* arripit ad *Chariton.* lib. III. p. 241. *ἀκατάψευστα*, nisi si *ἐν ἀκατάψευστα*, de quibus facile quis mentitur, praesferendum, eligens. Atque haec viri doctissimi. Equidem pronior in *ἀκατάψευστα* olim fui; quam muto sententiam, arbitratus καὶ ἄλλα --- ἀκατάψευστα, et alias *feras* --- nullo mendacio fictas, clare a praecedentibus segregari. *Liby*um e fabulis *cynocephalos* et *acephalos*, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri *feminaeque ferae*, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in *Africa*, sicuti multae aliae non fictae, *Ἰνπλᾶ ἀκατάψευστα*, *bestiae*, sive, ut alia in re *Iamblichus*, *ἀδιάψευστα*, *Protrept.* p. 137. WESS. — Merito mireris *Reizium* *Schaeferum*que, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, reiectâ certissimâ plerorumque et probatissimorum codicum scripturâ, praeter necessitatem locum dedisse coniecturae, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobatae. S.

CAP. CXCII. 5. καὶ ὅρως) *Passim ὅρως* corriguntur, invito *Corn. de Pauw.* ad *Horapollin.* c. 49. ubi

peregrinum animal, atque ex Aegypto, ὄρυς, ὄρυς, ὄρυξ: ex illo ὄρυς, ex altero ὄρυς venisse, coniectatur dubie. *Ορυς in nostris Codd. constanter. WESS. — Videntur ὄρυς Nostro dici qui aliis ὄρυς: quo de genere dixi ad *Athen.* V. p. 200. f. T. III. *Animadv.* p. 113 seq. S.

5 seq. τῶν τὰ κέρα τοῖσι Φοῖνιξι οἱ πῆχυς ποιῶνται) Plus difficultatis [quam scriptura ὄρυς] verba trahunt τῶν τὰ κέρα etc. quomodo *Med.* et alii. [In nostra *Var. Lect.* per operarum socordiam „τὰ κέρα *Med.*“ pro τὰ κέρα *Med.* editum.] Gronovii sententiam utcumque evolvunt Latina, in quis *normae fidium* obscuriores. Saepe πῆχυς cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has *Reiskius*, damnatis, quae in *Miscellan. Lipsiensibus* deposuerat, sibi sumit, ut *H. Steph.* ante, τοῖσι οἱ πῆχυς ποιῶνται Φοῖνιξι ordinans vertensque, e quibus sunt ulnae *Phoenicibus*. Sunt *Salmasio* in *Solin.* p. 157. et *Bocharto Hieroz.* p. 946. *Φοῖνιξ* citharae, punicae dictae, quod Graeci orygon cornua haberent ex Africa, Poenis deferentibus. Memorantur sane *Φοῖνιξ* inter Musica instrumenta, ab *Athenaeo* lib. XIV. p. 636. v. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharae si fuerint, πῆχυς recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κέρα etc. [At non κατὰ τὰ κέρα dabat vetus scriptura: sed κατὰ κέρα: sub quo fortasse καὶ τὰ κέρα latebat.] ad modulum cornuum orygon Poenis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adconmodata. Mihi res anceps. WESS. — Non erat cur haesitaret Vir praestantissimus. Iam ante *Salmasium* et *Bochartum* perspecte *Conr. Gesnerus*, De Quadruped. p. 770. ὄρυς pro ὄρυς legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti sunt instrumentis musicis quae phoenices vocant. De instrumento musico, cui Φοῖνιξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. v., idem *Athenaeus*, a *Wesselingio* citatus, disseruit p. 637. v. quem ad locum et nos in *Animadverss.* T. VII. p. 475. quid sit quod πῆχυς in instrumentis musicis Graeci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κέρα -- οἱ πῆχυς ποιῶνται, similis est illi VIII. 27, 20. ἡ δὲ δεκάτη ἐγένετο τῶν χρημάτων -- οἱ μεγάλοι ἀνδριάντες etc. S.

[7. βασσαρίη] *Hesychius*: βασσαρίς ἀλώπηξ. Et βασσαρία τὰ ἀλωπίκια (βασσαρία debuit, et ἀλωπίκια) οἱ λίβυες λέγουσι.

Suidas: Βάσσαρος, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. *Etymologus* p. 190 extr. Λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.]

[8. δίκτυες, καὶ θῶες) Thoëm consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quae *chakal* vulgo nominatur. Qua de bestia *Aristot.* Hist. Anim. IX. 44. *Plin.* VIII. 34. *Arrian.* Indic. p. 329. et *Belin* ad *Oppian.* Cyneget. III. 338. laudati *Schneidero* in *Lexic. crit.* quibus adici potest *Camus* in *Notis* ad *Aristot.* Hist. Anim. *Dictys* nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod *milvum* apud *Lacedaemonios* δίκτυον nominatum fuisse *Hesychius* tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[10. τῇσι σαύρησι) Conf. ad IV. 183, 20. not. S.]

13. ἔλαφος δὲ etc.) Nihil ab hac assertionem abeunt *Aristoteles*, *Antigonus Caryst.*, *Plinius*, *Aelianus*, alii. Falsam aiunt *Virgilius*, *Oppianus*, *Philostratus*, quorum testimoniis *Brodæus* *Miscell.* VIII. 13. et *Bodinus* ad *Oppiani* lib. II. *Cyneget.* p. 76. utuntur. *Herodoti* aevo cervi et apri *Libyae* si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu intercipi, docuit *Th. Gatakerus* *Miscellan.* II. 8. et *Shaw* *Itin.* T. I. p. 323. *WESS.*

15. δίποδες καλέονται) Satis erit, si *Bochartum* *Hieroz.* p. 1010. et *Scultensium* ad *Salomonis* *Proverb.* c. xxx, 26. διποδας hos mures uberrime magnae eruditione ex Graecorum et Arabum copiis illustrasse dixerō. Mures ζυγίμους, [lin. 15. et 17.] *Hesychio* ζυγέλαι, explicantur βουνοί, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quae quidem inpeditor foret vocabuli expositio. *Bochartus* *Colon.* *Phoenic.* lib. II. c. 3. βουνοί refingit, formatum ex βουνόν: eam enim herbam esse, quae Punice zigar: inde ζυγίμους, sive βουνοίους, hos mures, quod plantae eius esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. *WESS.* — Conf. *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* cap. 27. De mure dipode, indigenis Ierbôa dicto, conf. *Schaaw*, *Voyage* T. I. p. 321 seq. et *Bruce*, *Voyage aux Sources du Nil*, T. V. p. 146 seqq. laudatos *Larchero* in *Adnot.* ad h. l. S.

16. ἔστι μὲν Λιβυστίνον) *Arch.* Λιβύστινον: quam formam adfirmat exemplis *Wetsten.* ad *Lucae* *Act.* Ap. vi, 9. Si *Libystina* Ζυγίμους est adpellatio, quomodo tandem in barbarae vocis vi reddenda illa βουνῶν uteretur? quod noster vocabulum veluti proprium tribuit *Cyrenaeis* IV.

e. 199. De his diversis murium generibus agentes *Aristot.* *Theophrast.* *Aelian.* nihil iuvant ad haec illuminanda. *Bovius* venit in mentem *Bocharto* Geogr. S. II. II. cap. 3. et *Hieroz.* I. III. c. 33. *Bovius* etiam dici potuerunt ob quamdam cum *napis* similitudinem. *VALCK.*

[17. *ἰχθυίς*) *ἰχθύς* probat *Schneid.* in *Lex. crit. Conf. Sylburg.* et *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* c. 27. *Commodius* vero *ἰχθύς* videtur, a sing. num. *ἰχθύς.* S.]

[18. *τῶν Ταπνίγες*) Docte de his *mustelis*, *Iac. Perizonius* ad *Aelian.* Var. XIV. 4. *Animalculum*, quod cum his contenditur, numi *Cyrenaeorum* sub *silphio* ostentant in *Haymii* *Thes. Britan.* T. II. p. 124. ubi eiusdem accuratior ex *Africa* pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censeri, ac *μὴν διπλά*, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adcommodatius, sollertissimus *Shaw* *Itin.* T. I. p. 321. *WESS.* — *Dipodi* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.]

CAP. CXCIV. 2. *Γύζαντες*) Sic oportebat. Erroris *Steph. Byz.* reus est in *Βύζαντες*, quando *παρ' Ἡρόδοτον* δι' *κακῶς* διὰ τοῦ γ *Γύζαντες*. Longe hinc distabant *Afri Byzantes* et *Byzacium*, infra *Carthaginem* *Syrtibus* adfines. *Γύζαντες* sunt et in *Apollonio* [*Dyscolo*] *Hist. Mirab.* c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex *Eudoxo* *Cnidio* consimilia. Bonum itaque factum *Bocharti*, *Holstenii*, *Gronovii*, iudicium et crisin *Stephani* improbantium. *WESS.* — Errorrem suum ipse *Stephanus* tacite retractavit in voc. *Γύζαντες* et *Κυρηνίς*. *Apollonii* locum, ubi de melle arte facto agitur, exhibet *Holstenius* in *Notis* ad *Steph. Byz.* voc. *Γύζαντες*. Et hos quidem e collectis floribus mel parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in *Cariae* oppido quodam) ex *myrica* et *tritico* confici *Herodotus* tradit VII. 31, 6. Qui conficiendi mellis (cuius in bellariis apud veteres maximus usus) artem exercebant, hi, ut h. l. *δημιουργοὶ ἄνδρες*, sic et VII. 31. *ἄνδρες δημιουργοὶ* vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut *Casaubono* visum erat, apud *Athenaeum* IV. 172. A. legi, τοὺς τὰ *πίμματα*, *πρότερον* δι' τοὺς *ποιούοντας* τοὺς *πλακοῦντας* (eos qui bellaria conficiebant) οἱ πρότερον *δημιουργοὺς* *ἰκάλουν*: ubi τὰς - - ποιούσας scriptum oportuisse doctissimus *Animadversor* censuit. S.]

CAP. CXCV. 2. *Κύρανιν*) Eiusdem *Ethnicographi* [*Stephani Byz.*] scripturam amplector, *Κύρανιν* redu-

cendo. [*Κυραυνίς* quidem acute scribitur apud *Steph.*] Prae-eunt *Arch.* et *Ask.* Non obliviscor schedarum *Stephani* *Perrusinarum*, quarum auctoritatem potiore non arbitror. Ad lacum, unde *Afrae* virgines aurum egerebant, [*lin. 5-7.*] *Achilles Tat.* *Amor.* lib. I. p. 97. in paucis dissentiens, digitum intendit. *WESS.* — Nescio quid factum, ut pro *Cyraunis* temere *Ceraunis* in Latinis nostris sit positum. *S.* 8. εἴη δ' ἂν πᾶν) Claudicare hoc *Reiskio* videbatur ration-cinium; nec miror. Tota periodus ista, εἴη δ' ἂν πᾶν, ὅπου --- usque ad αὐτὸς ἐγὼ ἔρπον, in sua mihi sede legi videretur ad finem capitis, post vocem λίμνης collocata; atque his ista proxime subiecta meā sententiā responderent aptissime: οὕτω-ᾧν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς νήσου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ κειμένης ἀκότα ἐστὶ ἀληθινή. Formulae, εἴη δ' ἂν πᾶν, habet alibi similem in re diversa, γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ: qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Prudenter *Pausan.* in *Arcad.* et vere p. 601. ἐν τῷ παντί, inquit; αἰῶνι πολλά μὲν πάλοι συμβάντα, μικροὶ δὲ γινόμενα, ἀπίστα εἶναι πεποιήκασιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀληθείαις ἐτοιμοδομοῦντες ἐψευσμένα. Ab hac culpa vereor ut noster ille censi queat immunis. *VALCK.* — Sunt sane res non admodum similes, quae hic inter se conferuntur: et poterat utique, quae de *Zacynthio* fonte subiicitur παρενθήκη, loco non commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus *Scriptori*, huiusmodi παρενθήκας amanti, et occasione illius in *Libyae* insula fontis, de alio memorabili fonte, quem alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat. Ex ratione a *Valekenario* proposita, fons ille, qui mox describitur, e quo pix asphalti odorem habens hauritur, in *Libyca* insula *Cyrauni* fuerit. Atqui *Cyraunius* fons non-nisi ex incerta *Carthaginien-sium* fama innotuerat *Scriptori* nostro: de illo autem, e quo pix hauritur, ita enucleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit: et fontem, de quo hic agitur, in *Zacyntho* fuisse, ex dis-erto *Eudoxi Onidii* testimonio apud *Antigonum Caryst.* c. 169. constat. *S.*

13. ἐν' ἄκρῳ μυρσίην προσδήσαντες) *Zacynthii* lacus mira-culum attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 169. et *Vitruvius* lib. VIII. c. 3. *Βυρσίην* et *Βυρσίην* qui instaurant, [ut *Reiskius.*] praeter scriptionis vicinitatem, quo nitantur, haud perspi-

cio: dubium mihi quoque, an unquam *θυρίνη* sola *amphora* sit coriacea. WESS. — Percommode sane *μυροίνη myrti ramus* potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolae arundinum paniculis, citissime sic adhaerescens, colligunt, Plinio teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum bitumen* laudatur. S.

15. τῆς Πιερίκῃς πίστεως ἀμείνω) τῆς πικνίνης πίστεως codicis Arch. [quam scripturam *Galeus* probavit] illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, Plinio auctore Hist. Nat. XIV. 21. *picem Idaeam* maxime probabat, Graecia *Piericam*. WESS.

[19. Ubi in *Var. Lect.* nostra *Antigon.* c. 159. citatur, ibi c. 169. scriptum oportuit. S.]

CAP. CXCVI. 3 seqq. ἐπιάν -- ἐξελώνται τὰ φορτία etc.) *Merces* navibus *exemptas* deponere dicuntur παρὰ τὴν κυματογωγὴν, in litoris *crepidine*, prout in *Luciani Timone* §. 56. dedit *Hemsterhusius*. *Sophoclis Oed.* in Col. vs. 1237. ἀπὸ κυματοπλῆξ, aliis κύματος ἀγὴ et *Apollon. Rhodio* l. 554. aliquoties etiam *Herodoto* dicitur κυματογωγὴ, vide *Celeberr. Wess.* Diss. *Herod.* p. 207. Rarius illud *Archilochi* apud *Etymol.* p. 47, 22. Ἀκὴ, ἢ ὀξύτης· οὕτως Ὀρος (praebet ista Cod. mstus.) Ἀρχίλοχος, Ἰσση κατ' ἡκὴν κύματος κυανίου: vitiatu senarius attento mendae moveret suspicionem; corrigatur Ἰσση κατ' ἡκὴν κύματος τε καίνιμον, ex p. 424, 18. Enarrans *Herodotea Eustath.* in *Dionys.* vs. 752. αἰγιαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξελόντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὑποτύφουσι καπνόν: ubi rectius ex *Herod.* posuisset ἐξελόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξελίσθαι vel ἐξαιρεῖσθαι adhibetur; nunquam, opinor, ἐξελεῖν. Qualia de his Africanis absque linguae usu propositarum rerum pretia aestimantibus *Herodotus*, de *Seribus* saepius in eam rem citati tradiderunt, *Plinius*, *Solinus*, et *Ammianus Marcell.* ex *Uranii* forsan *Arabia* petita; ex quibus *Stephano* Σῆρες esse dicuntur ἔθνος Ἰνδικὸν ἀπροσμεγὲς ἀνθρώποις. Cum *Herodoteis* componi poterunt *Eustathio* l. c. narrata de *Seribus*: τῶν πωλουμένων τὸ τίμημα σακκίοις ἐπιγράφαντες ὑποχωροῦσιν, εἴτα ἐλθόντες οἱ ἔμποροι καὶ θέντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν· ἐφ' οἷς ἔρχονται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὴν ἀρίσκονται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γε, τὰ ἴδια. VALCK. — Nondum exolevisse permutandarum hanc mercium in interiore Africa Nigritas inter et Mauros consuetudinem, luculentus testis *Shaw* Itin. T. I. p. 393. Va-

luit eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum Orig. *Legum, Art. et Scientiar.* scriptorem T. I. lib. IV. c. I. p. 265. WESS.

CAP. CXCVII. [2 seq. καὶ τούτων οἱ πολλοὶ - - - ἐφρόντιζον οὐδέν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paullatim rursusnectere instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τίςσερα ἔθνεα νέμεται αὐτῇν) Quod invexit vir Cl. [ταύτην] si lectum fuisset in Editis, alterum ego quidem censuissem restituendum. *Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoclis aetate divisa, commemorat Diodor. Sic. XX. 55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor αὐτοχθόνων genera tantum recensentur, Νασαμῶνες, Αὐχίται, Μαρμαρίδαι, Μάκαι: ceteros iisdem, Marmaridas diversis adpellationibus Herodotus designavit. VALCK.*

CAP. CXCVIII. 2. εἶναι τὰς Λιβύη σπουδαῖν) Putares ob cap. 23, οὐ γὰρ τι σπουδαῖται νομαὶ αὐτοῖσι εἰσί, hoc etiam loco εἶναι τὰς Λιβ. σπουδ. oportere cum viro erudito. At hoc vide Philostrati Epist. 38. Οὐδ' αὖ τις ξανθὴ, ῥόδα ζητεῖς: inque primis Sophocleum Aiac. vs. 1283. τοῦ θανόντος ὡς ταχέϊά τις θροτοῖς χάρις διαῖψῃ, ubi docte Critici veteres. Non additio ex Act. Ap. cap. VIII, 9. λέγων εἶναι τινα ἑαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile. Homeri γαῖάων, de quo Eustath. p. 1598, 46. [Od. p. 311, 41. ed. Bas.] non me, quominus γαῖων post pauca [lin. 5.] revocetur, inpediit. Posterioris usum ex Democrito et Crinagora aliàs adfirmavi. WESS.

5 seqq. ἀρίστη γαῖων Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν etc.) Cinypis comparat fertilitatem cum illa agri Babylonii; Cinypis enim ager ἐκφέρει - - ἐπὶ τριηκόσια: Babylonius minimum ἐπὶ διηκόσια, ἐπειὶ δὲ ἀρίστα αὐτῇ (ἡ χώρα) ἑωυτῆς ἐνείκη, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει, lib. I. cap. 193. ubi praeterea dicitur esse χωρῶν αὐτῇ ἀπασίων μακρῷ ἀρίστη Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Pro χωρῶν ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαῖων: multum me iudice praestat γαῖων, munitum auctoritate Democriti in Diss. Herod. p. 183. Plurativum γᾶς vel γαῖας qui adhibuerit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsitan Aristoteli ap. Demetrium π. Ἐρμ. §. 233., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας αἰχεται γᾶς Φυγάς οὗτος, ubi vulgatur τὰς Φυγ. Τὰς ἀρίστας τῶν γαῖων, Schol. Thucyd. p. 3., similesque dixere. Γαῖων habet aliquoties interpretes Gr. semibarbarus libri Esdrae: superest, quod ab aliis non anim-

adversum miror, eiusdem libri Graeca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistae Iudaei cuiusdam additamenti auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatam γῆς: quod ille, ἐπὶ γαιῶν βρεῖσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, IX, 14. id hic dixit (VIII, 84.) ἐπιμνηναὶ τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἰθῶν τῆς γῆς. Quae de hac regione subiungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenaicae regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, [cap. CXCIX. 4.] ὄργῃ ἀμᾶσθαι τε καὶ τρυφᾶσθαι, perdocte tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum [aliàs verbum] ἰδίαι nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

8. ὁμβρον πλέω πίοῦσα) Veram praestant hanc Raphaelii coniecturam schedae. Iovis erat in Graecia, cum plueret, ποῦν ὕδωρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terrae vero, πίνω sive πῦν τὸ ὕδωρ, unde γῆ -- πίνουσα τὸ ὕδωρ lib. III. 117. et frequentissime alibi. Librarium aberratio in ποῦν et πῦν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox [lin. 9.] τῶν δὲ ἐκφόριων bene habet. Τὰ ἐκφόρια τῆς γῆς, terrae proventus, [sc. ὃ ἡ γῆ ἐκφέρει] illustrantur ad Hesychii Ἐκφόρια. Minime autem displicet [lin. 10.] τῇ βαβυλωνίῃ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa eius fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 3. τρεῖς ὥρας ἐν ἑωῦτῇ) Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχει -- ἡ Κυρηναίη χώρα -- τρεῖς ὥρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὁ ὄργῃ [lin. 4.] ornat hinc Timaei Lexicon pag. 104., ubi Ruhnkenius erudite. [pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 5 seqq.] Illa autem, [lin. 6.] τὰ βουνούς καλλέουσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μέλα, quae collibus videntur excelluisse. Profecto sanequam inconcinne βουνὸι fruges dicentur, quod ἐν τοῖς βουνοῖς adolescent. Simile, controversum tamen, de muribus Afris cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. [Od. p. 682, 37. ed. Bas.] vocabulum habuit in oculis. WESS. — Conf. Valck. ad c. 158, 10. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ etc.) Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὴ Φερεσίμης τιμωροί. VALCK.

[4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc. Idem sonat, ac si dixisset ὅτι (vel διότι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλήθος etc. Vide Adn. ad I. 24, 17. et ad IV. 149, 7 seqq. supra p. 305. S.]

8 seqq. τὰ μὲν νῦν ὀρύγματα etc.) Barcaei χαλκίως laudabile factum hinc enarrans Eustath. in Iliad. N'. pag. 883, 40. firmat lectionem [προσίσχει] a Gron. mutatam: et ὀρύγματα ὑπόγαια dicta Herodoto vocat ὑπόνομον, cuniculos. Alio modo Demetrii cunicularios Rhodii, [simili vero quadam ratione] Romanos fefellerunt Ambraciotaе, apud Diodor. XX. 94. Livium lib. XXXVIII. 7. et Polyæn. VI. 17. VALCK. — Confer Polyb. XXII. cap. xi. nostrae editionis; fragmentum Polybii ab Herone in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.

11. προσίσχει πρὸς τὸ δάπειδον) Reduxi, quod errans Med. et alii mutaverant: aberrarunt pariliter in secuturis Pass. et Ask. Optime, etsi nunc luxatus, Aeneas Poliorcet. c. 37. ex Herodoteis, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνέῳρεν, ἐνθυμήσας ἀσπίδος χαλκῶμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίσχειν πρὸς τὸ δάπειδον τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ, καὶ ἂν πρὸς ἃ προσίσχει τὸ χαλκῶμα ἢ δ' ὑπωρύσσειτο, ἀντήχει. Sic, puto, hiatiibus consarcitis, dederat primitus. WESS. — Non verbo tenus Aeneas transscripsit Herodoti locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus Wess. aestimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ὄντος, quod illius loco exhibent duo Codices mssti Parisienses, quorum penes me sunt Lectiones a Godofredo Schweighausero, filio, nunc collega meo, olim excerptae. Ista adiecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quae mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνέῳρεν, ἐνθυμήσας, ἀσπίδος χαλκῶμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους, ἐπάνω προσίσχειν. πρὸς ταῦτε, τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ etc. Ad προσίσχειν facile τῷ τείχει intelligitur: ἐπάνω, superne, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: πρὸς ταῦτε, ad haec, quo facto: ἀνέῳρεν, invenit, reperit locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 6. τάρφην) Maluit τάρφρον c. 3. 20. 28., aliisque in locis. Suidas, haec excerpens, τάρφην pro notabili deposuit in voc. Τάρφος. Cognitissimae quoque ex Stephan. Byz. Τάρφραι et Τάρφρη, et plures eiusmodi voces, ut

maculae suspicio cessare queat. WESS. — Τάφης etiam pro vulgato τάφρον dant codd. *Arch.* et *Vind.* IV. 28, 7. quae ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrum, mox *lin.* 12. tum IV. 3, 5. alibique constanter ἡ τάφρος, mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo iam saepius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse *Herodotum* religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ ψάμμος et ἡ ψάμμη promiscue dixit, IV. 181, 3. 182, 2. itemque σαῦρος et σαῦρη, IV. 183, 20. 192, 10. et ὁ κίων et ἡ κίων, IV. 184, 16. I. 92, 5. et similia. S.

12 seq. εἰς τ' ἂν ἡ γῆ αὐτῇ etc.) In foederis formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, μέχρις ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσει ἔχωσι, apud *Dionys.* *Halic.* lib. VI. p. 415. Mox [*lin.* 14.] ὑποτελείειν *Aldi* et aliorum longe verius. Namque ὑποτελίειν, de tributo, novum atque inusitatum; et ἀξίη Nostro omne, quod ex aequo iure debetur. Habe hoc ex VII. 39. τὴν μὲν ἀξίην οὐ λάμψαι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης. WESS. — Ἡ ἀξίη, scil. τιμή. S.

13. μένειν τὸ ὄρκιον) Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus μένειν. Nostrum sequutus in hac fraude Persica narranda *Polyaen.* VII. 34. tempus habet in talibus usitatius: στάς μετὰ τῶν τὰ ὄρκια ταμνόντων ὤμοσιν, ἐφ' ὅσον οὕτως ἡ γῆ μένει, φυλάξιν τὰ συγκείμενα: *Herodoteo* enim verbo respondet τὸ φυλάξιν, neque in istis μένι mutandum, nisi scripserit: ἐφ' ὅσον ἂν οὕτως ἡ γῆ μένῃ: sicut in simillima fraude eidem narrata VI. 22., nihil se novaturos iurant Locri Italici ἐφ' ὅσον ἂν τὴν γῆν αὐτῶν παῶσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμοις φέρωσιν: *alliorum capita* sub tunicis occultata humeris imposuerant. Κεφαλὰς in oraculo *Dodonaeo Pelasgis* edito capita non viventium, sed fictilia, laudabili fraude *Hercules* interpretabatur ap. *Macrobi.* I. Saturn. c. VII. VALCK.

CAP. CCII. 3. τοὺς μαζοὺς ἀποταμοῦσα) *Ammenius*: μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μαστὸς γάλακτος, in codice *Bibliothecae Traiectinae*. Paria *Grammaticorum* complures. *Herodotus* passim μαστὸν feminis tribuit lib. III. 133. V. 18.; μαζὸν tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, mssti μαστὸν malunt. Labare

vero criticorum illorum observationem docent ad *Thom. Magistrum* a doctis viris conducta. Significantissimum autem περιίσιξε, *tanquam punctis moenia distincta* mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur. WESS. — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 5. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός) Hinc tamen distant quae similia videntur HomERICA: et debetur forsitan errori describentis vox στρατοῦ. ὁ τοῦ πεζοῦ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός saepius occurrunt apud *Herod.* Qui Persis paulo post [lin. 11 seq.] οὐδενός μαχομένου φόβος ἐνέπει, *terror* fuit Graecis *Panicus* dictus, cuius utpote divinitus immissi non adpareret ratio. *Thucyd.* lib. VII. cap. 80. φίλοι πᾶσι στρατοπέδοις, μάχιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δέματα ἐγγίνεσθαι: et IV. 125. Euripid. *Rhes.* vs. 36. Κρονίου Πανὸς τρομερὰ Μόστρι φοβῆ, Φύλακός τε λιπὼν Κινῆς στρατιάν. Πανικὰς ταραχὰς vocat *Cornutus* de Nat. Deor. cap. 27. Πανικὰ δέματα, *Eustath.* in *Iliad.* O'. p. 1021, 32. De adpellationis egerunt origine *Eratosth.* *Catast.* c. 27. *Plutarch.* de *Is.* et *Osir.* §. 14. et *Polyaen.* I. 2. VALCK.

CAP. CCIV. 4. ἀνασπάστους ἰποίησαν) Praestantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in Musis tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus ἀναστάτους ποιῆσαι amplius conplectitur, ipsamque patriae everisionem. Solent ea in dictione varios se scribae dare, et ἀνάρπαστον, ἀνάστατον, ἀνάσπαστον commutare, in *Demosthen.* *Philipp.* IV. pag. 81., *Ioseph.* *Ant. Iud.* lib. XIV. 8, 4. etc. WESS. — Ἀνασπάστους [pro ἀναστάτους, quod Gron. tenuerat] recipiatur ex Codd. in contextum: vide *Diss. Herod.* p. 114. Docta sunt quae dedere *Vales.* in not. *Mauss.* ad *Harp.* p. 212., et *D'Orvillius* in *Charit.* p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάστατον, ἀνάσπαστον, et ἀνάρπαστον. Multa dici possent quae huius non sunt loci: vid. interim *A. Dounaeus* in *Demosth.* p. 8. VALCK.

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερετίμη) Crudelissimae mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor *Herodotus* satisfaceret, et ut formidine poenae lectores a talibus absterret; adparet ubique historici διὰθεσις, qualis *Dionysio* dicitur *Halicarn.* II. p. 209. [Epist. ad Cn. Pomp. T. VI. ed. Reisk. p. 774.] *Herodoti Pheretima* [lin. 3 seq.] ζῶσα εὐλέων ἐξέζεσι. Qui hoc

genere morbi perierint plures enumerantur *Menagio* ad *Laërt.* IV. 4. et *Kühnio* ad *Aeliani* Var. Hist. IV. 28. In Aethiopiae gente Ἀκτιδοφάγοις, qui secundum *Diodor.* III. 29., teterrimo hoc morbo passim affecti moriebantur, non potuit illud ut poena divinitus inflicta considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur *Hieroclis* iudicium in *Stobaei* Ecl. Phys. p. 10. Secundum *Herodotum*, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνθρώποισι αἱ λην ἰσχυραὶ τιμωραὶ πρὸς θεῶν ἐπιφθονοὶ γίνονται. Ob Dircen crudeliter raptatam *Antiopeae* furorem divinitus immisum ubi scribit *Pausanias* IX. [c. 17.] p. 744., expressit haec etiam *Herodoti*, ista interaerens: ἐπιφθονοὶ αἱ πῶς παρὰ θεῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμωρῶν σιαι. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρους.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata. S.

3. ζῶσα γὰρ ὠλέων ἐξίξεται) Posse ex *Tertulliano* ad *Scapul.* cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. *Alexander Pseudomantis Luciani* c. 59. καὶ σκολήκων ἕσας, quomodo et schedae quaedam heic loci et in versione Alexandrina *Exodi* xvi, 20. Id nollem, turpem *Vallae* errorem, quo *Φερετίμης τῆς Βάττιω*, [tin. 6.] *Pheretimae Battii filiae*, per omnes editiones sine animadversione propagari. *Uxor Battii* fuit, non filia; quod evidentissime c. 162. signatum. [Etiam mihi, quum nec capitis 162. meminissem, nec latinam versionem a *Wesselingio* h. l. emendatam, nec Eiusdem Adnotationem inspexissem, imprudenti accidit, ut *Pheretimen*, quae *uxor Battii* fuerat, *filiam* interpretarer.] Vertenti *Laurentio* non obversabatur Ἐκτροπὸς Ἀνδρομάχης: ceteri praeterviderunt, non item doctissimi viri *Bouhierius* et *Pavius*, quos sequi iustissimum. Literae, quibus *Melpomenes* calcem *Codex Passion.* instruxit, numerales sunt, creberrime in *Oxonien*si et *Sandvicensi* marmore obviae; indicantque, nisi fallor, hanc Musam στιχῆρως olim exaratam, versus sive στιχούς mmmcccliii. habuisse. Similes fini aliorum librorum adposuisse, adparebit deinceps. WESS.